

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

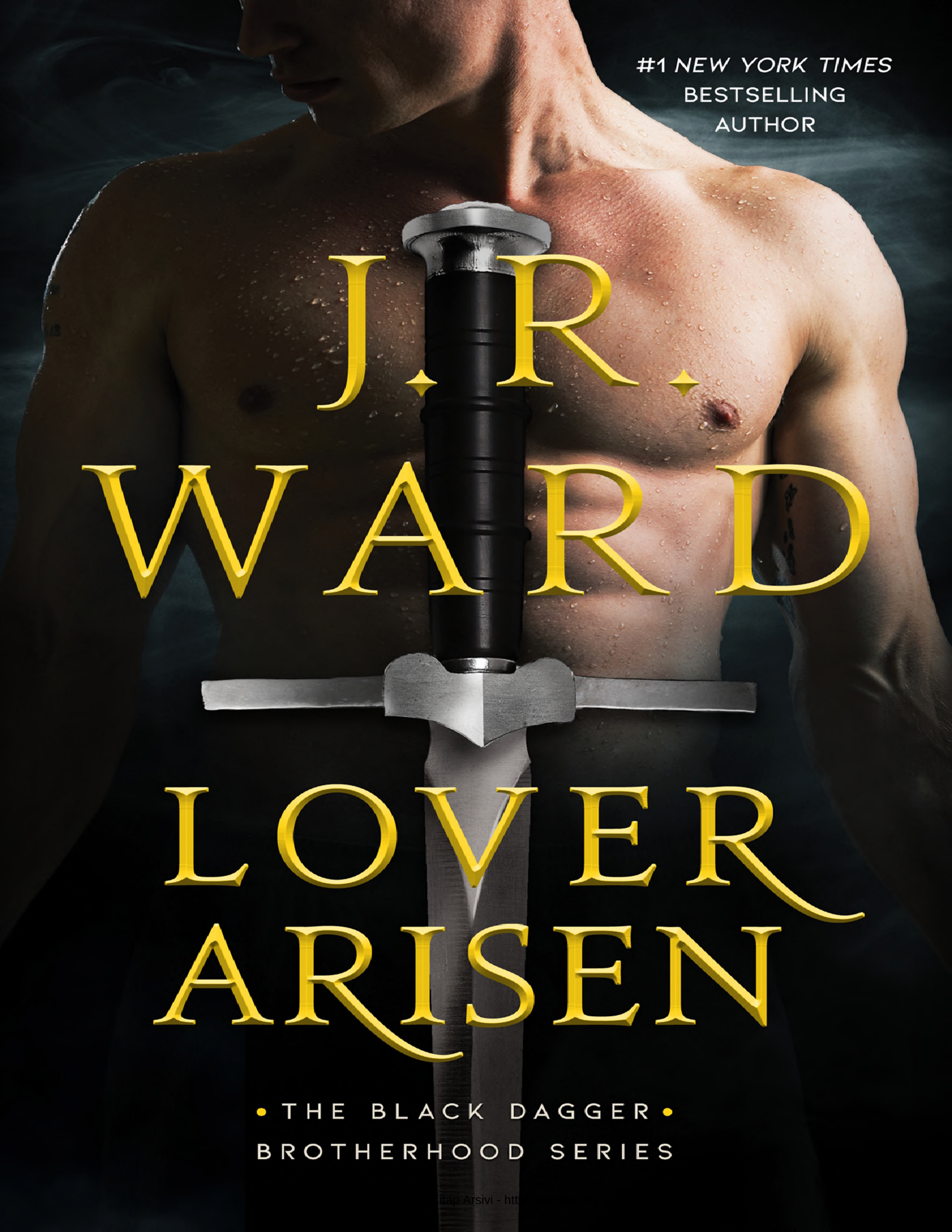
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

J.R. WARD LOVER ARISEN

• THE BLACK DAGGER •
BROTHERHOOD SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

J.R.
WARD

LOVER
ARISEN

• THE BLACK DAGGER •
BROTHERHOOD SERIES

GALLERY BOOKS

New York London Toronto Sydney New Delhi

İkiniz için de aşk, kazanılan mücadele için çok daha tatlıdır.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.)

Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.)

Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (pr. n.)

Türlerini Azalan Topluluğa karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel güce sahip olmanın yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine de sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.)

Bir başkasının kan ihtiyacına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (pr. n.)

Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte zamansal olmaktan ziyade ruhsal olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran 1nal Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra *shellanlarından* beslenemeyen Kardeşlerin ya da yaralı 1ghter'*ların* kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.)

Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

cohntehst (n.)

Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çekişme.

Dhunhd (pr. n.)

Cehennem.

doggen (n.)

Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının bir üyesi. *Doggen*'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık bin beş yüz yıldır.

ehros (n.)

Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.)

Kötü ya da lanetli ikiz, ikinci doğan.

the Fade (pr. n.)

Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve ebediyete intikal ettiği zamansal olmayan âlem.

Birinci Aile (pr. n.)

Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.)

Bir bireyin vasisi. En güçlüsü *sehcluded* bir dişi olmak üzere, çeşitli derecelerde *ghardianlar* vardır.

glymera (n.)

Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin *ton*.

hellren (n.)

Bir dişiyle çiftleşen erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.)

Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.)

Güçlü ve nüfuzlu bir kişi.

leelan (adj. veya n.)

"Sevgili" olarak çevrilebilecek bir sevgi sözcüğü.

Lessening Society (pr. n.)

Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar tarikatı.

daha az (n.)

Azalan Topluluğu'nun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. *Lesser*'ların öldürölmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.)

Hediye.

lheage (n.)

Bir cinsel itaatkâr tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.)

Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.)

Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.)

Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.)

Belirli bir fiziksel çevrenin maskelenmesi; bir illüzyon alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya ***nallum*** (n., m.) Sevgili.

ihitiyaç dönemi (n.)

Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık dönemi. Bir dişinin geçişinden yaklaşık on beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin etrafındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu tehlikeli bir dönem olabilir, özellikle de dişi çiftleşmemişse rakip erkekler arasında çatışmalar ve kavgalar çıkabilir.

newling (n.)

Bir bakire.

Omega (pr. n.)

Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirleri yok etmek için hedef alan kötü niyetli, mistik 1gure. Zamansal olmayan bir alemde var olur ve yaratma gücü olmasa da geniş güçlere sahiptir. Yok edildi.

phearsom (adj.)

Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Birebir çevirisi "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir şeydir.

Princeps (pr. n.)

Vampir aristokrasisinin en yüksek seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikinci sıradadır. Bu unvana doğuştan sahip olunmalıdır; unvan verilemez.

pyrocant (n.)

Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.)

Kurtarıcı.

***rythe* (n.)**

Bir başkasını davet eden kişi tarafından verilen onurun ritüel şekli. Eğer kabul edilirse, davet edilen bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan davet edene saldırır.

***Kâtip Bakire* (pr. n.)**

Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde yaşıyordu ve geniş güçlere sahipti, ancak yakın zamanda görevinden ayrıldı ve yerini bir başkasına bıraktı. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

***sehclusion* (n.)**

Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan *ghardian*'ının tek yönetimi altına sokar. *Ghardian*'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

***shellan* (n.)**

Bir erkekle çiftleşen dişi vampir. Dişiler, bağlı erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle genellikle birden fazla eş almazlar.

***symphath* (n.)**

Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt türler. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

***talhman* (n.)**

Bir bireyin kötü tarafı. Ruhun üzerindeki karanlık bir leke, düzgün bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmeyi gerektirir.

***Mezar* (ç.n.)**

Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı olarak kullanılmasının yanı sıra *lesser*'ların kavanozları için bir depolama tesisidir. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Hayır

Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya halefi ya da üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

***trahyner* (n.)**

Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

***geçiş* (n.)**

Bir vampirin hayatında, bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

***vampir* (n.)**

Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekteşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilirler, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

***wahlker* (n.)**

Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve çektikleri çileler için hürmet edilir.

***whard* (n.)**

Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğerdir.

PROLOGUE

Dhunhd

Dört hafta, iki gün, üç saat.

...ve Şimdiki zamandan tam on üç dakika önce.

Ölümsüz olmak, ölümü asla bilmemek demekti.

Kâtip Bakire'nin kardeşi, tüm *küçüklerin* efendisi, yeryüzündeki kötülüğün muhteşem tedarikçisi Omega, *Dhunhd*'daki inine varıp bedenlendiğinde, varlık kendisine ölümsüz olduğunu hatırlattı.

O ölmeyecekti. Asla, asla. Onun için yok olmak yok.

Yok Edici Kehaneti sikeyim.

Tökezleyerek kendi kendine sonsuza kadar yaşayacağını, sonsuza kadar ve ötesinde nefret ve kaos içinde hüküm süreceğini defalarca tekrarladı, çünkü o *enerjiydi* ve enerji sadece evrenin temeli değil, evrendi. Dünyanın üzerinde galaksiler, ışık yaratmak için güneşler ve yörüngelerinde do-si-do yapan gezegenler var olduğu sürece enerji bitmezdi. O sonsuzdu, ne yukarıda yeryüzünde ne de aşağıda, burada, Cehennem'de ondan daha güçlü bir şey vardı.

Neredeydi o?

Omega dönerek gri koridorların labirentinde yerini tespit etmeye çalıştı. Bir zamanlar beyaz değiller miydi? Yoksa siyah mıydılar? Zihni ona bir oryantasyon sağlamayı reddedip kendi hatıralarına takıldıkça, kendi içinde görmeyi reddettiği her şeyle yüzleşmek zorunda kaldı. Son gecelerde sık sık kayboluyordu, Caldwell şehir merkezinin ara sokaklarında bile, hatta burada, bir asır boyunca oynadığı, seviştiği ve şarj olduğu ininde bile. Peki neden ayaktaydı? Normalde, sadece çağırırdı

Kendini bu egemenlikte olmak istediği yere getirdi. Normalde... bu kadar tüklenmezdi.

Ama ölmeyecekti, asla, asla. Onun için yok olmak yok.

Siktir et kehaneti-

Neden buraya gelmişti?

Kendisini bu aşağıya iten amacı bulma umuduyla yeniden hareket ederek, kamarasının koridorlarında dağınık bir şekilde ilerledi ve geçmişı yeniden yaşamamaya çalıştı. Ne de olsa insan bunu ancak şimdiki zaman kötüyse ve gelecek daha iyiye gitme umudu vermiyorsa yapardı ve böyle umutsuz bir yer onun kaderinin içinde olduğu yer *değildi*. Hayır, eğer şu anda zaman çizelgesindeki önceki olaylara zihinsel bir dönüş yapmak istiyorsa, sadece hoş anılara dalıyordu, geçmişe bakışı içinde bulunduğu durumla bağlantısızdı-

Yine kaybolmuştu.

Ya da belki de "hala "ydı.

Her şey aynı görünüyordu; koridorlar, odalar, zincirleri ve lekeleriyle işkence istasyonları birbirine karışıyor ve kafasını karıştırmaması gereken ama karıştıran görsel bir tek nota oluşturuyordu. Bilincinin karışması ve şok edici bir fiziksel zayıflığın ivme kazanmasıyla, Omega'nın bacakları altından çıktı ve dört ayak üzerinde sert Roor'a düştü. Avuç içlerinde ve dizlerinde hissettiği acı hiç de tatlı değildi. Cinsel bir heyecan vermiyordu ve daha da kötüsü, ayağa kalkıp Kara Hançer Kardeşliği'ne karşı daha fazla savaşması için hiçbir itici güç sağlamıyordu. Yakıcı hisler onu basitçe yaşılandırıyordu.

Ölümsüzlükle tamamen bağdaşmayan bir şekilde.

Dizlerinin üzerine oturarak kirli cübbesine baktı. Kıvrımlar bir zamanlar parlak bir beyazdı ve altlarından özünün yoğun siyahı her zaman dökülürdü. Şimdi ise cüppesi griydi ve aurası da etrafındaki duvarlar, tavanı ve her yöndeki duvarlar gibi griydi. Donuk bir eliyle, az önce telkin ettiği dört *lesser*'ın kırmızı kan lekelerini fırçaladı, artık insan değillerdi, ruhsuz vampir avcılar hayatlarına yeni bir soluk getirmişlerdi. Kendi kendine, onlara aktardığı özün bir kısmının şu anki solgunluğunun nedeni olduğunu söyledi ama bunun bir fark yaratmaması gerektiğini biliyordu. İstedici takdirde yüz insanı kötülüğün hizmetkârlarına dönüştürebilecek kadar hazneye sahip olmalıydı.

Geçmişte, o... yapabilirdi...

Düşünceleri de kendisi gibi kaybolmuş, zihninde bir rotada ilerliyor, sanki saklanıyormuş gibi onu başlatan üzücü gerçeklikten uzaklaşıyordu.

Onun yerine mi? Kötülüğün gücünü daha da tüketen bir yenilgi çukuru. Kız kardeşinin dişli yarattığıyla savaştığı tüm yüzyıllar boyunca, öfkesinin ve kıskançlığının yarattığı savaş alanında kendisi için bir kayıp olasılığı olduğunu her zaman kabul etmemişti. Sadece kız kardeşine karşı kaçınılmaz zaferinin farkına varmış ve savaşın ganimetlerinden, onun doğurduğu türlerin cesetlerinden, kendisine tek bir yaratma eylemi bahşedildiği için var etmeyi uygun gördüğü vampirlerden zevk almıştı. Her ölüm onun kalbini parçalamıştı ve bu acıdan duyduğu tatmin en sevdiği yemek haline gelmişti.

Çok uzun zamandır çok eğleneliydi.

Ancak şimdi... tüm o gidip gelmeler bir başkası tarafından yürütülen bir mücadele gibi görünüyordu, zaferler sanki hiç yaşanmamış gibi tınısızdı. Ve bir zamanlar hissettiği sadist neşeyi hatırlamaya çalışırken, eski insan Butch O'Neal'ı hayal etti. Omega, Kardeşlik'in evcil hayvanını yakalamanın kendi varlığını tehlikeye atacağını bilseydi, o ölümlüden vebadan kaçır gibi kaçardı.

O'Neal tam bir Truva atıydı. O savaşçılar tarafından kucaklanan yozlaşmış bir araç, Omega için bir sızma silahı olmak yerine, bu orospu çocuğu, kendisine bulaşan yaratıcısına karşı bir araç olmuştu. Şeytan kelimenin tam anlamıyla kendi yok oluşunu tasarlamıştı ve yollarının nasıl kesiştiğini düşünürken, *Yok Edici*'nin yarattığına karşı herhangi bir savunma yapıp yapamayacağını merak etti. Sanki o insan onu bulmuştu, tam tersi değil-

"Tutukla şimdi seni bu boş hayal," diye mırıldandı.

Kendini destekleyerek, gövdesini ve güvenilmez bacaklarını, onu boyuna döndüren bir hareket uyumuna zorladı. Ve sonra bir kez daha ileri atıldı.

O ölümsüzdü.

Asla ölmeyecekti, asla.

O ölümsüzdü. Asla ölmeyecekti.

Kelimelerin temposu attığı adımlara dönüştü, her bacak uzatışı onu daha da yorarken bile onu ilerleten bir metronom. Ve bir süre sonra, belki de bir yıl kadar sonra, parlak bir şeyin parıltısı şeytanın dikkatini çekti. Kendini durdurduğunda, özel yatak alanında olduğunu gördü ve orada, çorak alanın karşısında, gümüş ve keskin bir hançer, mermer bir sehpanın üzerinde, jilet gibi ucuyla ince havada asılı duruyordu.

Evet, diye düşündü. İşte bu yüzden geldim. Şimdi hatırladım.

Kendini silaha doğru iterek cüppesini çıkarmasını istedi ve bu basit sihir numarasını bile başaramayınca titreyen ellerini boğazındaki bağlara götürdü. Herhangi bir şeyi mekanik olarak çalıştırmak zorunda kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, daha önce zihniyle ortaya çıkardığı düğümü beceremedi.

Omega, on basamağının yetersizliği, yetersizliği üzerinde durmak istemedi. Ve her halükarda, sonunda çıplak kaldı.

Kılıcı çağırmak için avucunu uzattı. Silah topuklamayı reddedince, uzanıp çağrısını duymazdan gelen kabzayı almak zorunda kaldı. Elini kabzaya doladığında kabza tanıdık geldi ama hançeri görünmez payandasından çıkardığında bir kaya kadar ağır görünüyordu.

Başını eğerek cinsel organlarına baktı. "Bedeninin" diğer her bir parçası gibi onlar da işlev gören bir imgeden, bedensel Ruid'lere sahip bir protezden, ihtiyaç duyduğunda amaçlarına uygun, ihtiyaç duymadığında ise yanılsamalar dolabına geri dönen bir cisimsellikten ibaretti.

Son gücünü kullanarak taşakların ve sakin yumuşak ağırlıklarını avucunda topladı. Sıcak ve ağır olduklarını düşündü.

Hançeri kalçasından sarkan bıçağın altına getirdiğinde hançer tekrar parladı.

"Bitmeyeceğim..." dedi kısık sesle. "*Asla bitmeyeceğim.*"

Yine de bu açıklamayı yaparken, bunun bir yalan olduğunu düşündü. Kötü niyetli değil ama acınası bir durum.

Bitmiş olmak istemiyordu. Boşa harcayacak zamanı varken, zengin bir erkek gibi, önemli olmayan birçok şey için harcamıştı.

güzel şeylerin pazar yeri. Artık saniyeler çok kıymetli olduğundan, bir zamanlar sahip olduğu cömertliği, aramızdan çoktan ayrılmış bir sevgili gibi özliyordu.

Gözünde bir damla yaş oluştu. Eğer yapabilseydi zamanda geri giderdi. Ama çok zayıftı. Kibrinden dolayı çok uzun süre beklemişti.

Vahşi bir çekişle penisi ve testis torbasını kesti, narin ve hassas deriyi kolayca kesti. Acı damarlarında benzine dönüştü, kalbi göğsünde patladı, hızlı pompa onu canlandırdı, adrenalin dalgalanması ona bir tufan ihtiyacı olan şeyden biraz verdi.

Siyah kan uyluklarının iç kısımlarından aşağıya doğru süzülüp ayaklarının etrafında birikirken, avucunu göz hizasına kadar kaldırdı ve burnundan içeri çekti. Hiçbir koku almadı. Zaten kim kendi kokusunu alabilirdi ki? İster parfüm ister vücut kokusu olsun, burun sadece taze ve yeni olanı bilirdi, içinde kaynadığı şeyi değil.

Bir keresinde ona bebek pudrası gibi koktuğu söylenmişti. Kısa bir süre sonra bağırsaklarını deştiği bir insan tarafından.

Yaşadıklarını hatırladıkça, çok çocukça geliyordu. Ama o günlerde öfkesini boşa harcamıştı. Şimdi ise karnını doyurmak zorundaydı.

Düşünce, artık ne yapmak istediğini hatırlayamadığı bir noktayı kanıtlamak istercesine dağıldı.

Kendinden çıkardığı organların altında, siyah kan elinin kabında toplandı ve bileğinden aşağıya doğru inmeye başladı. Kaynağı olmayan ortam ışığında parıldayan siyah, yavaş ve tembel kanın akışını izledi.

"Oğlum." Boğazını temizledi ve daha yüksek sesle konuştu. "Ben daha ileri gitmezsem oğlum yeniden başlayacak ve devam edecek."

Talep hiçbir şeyi etkilemedi.

"Oğlum şimdi dönecek!"

Hiçbir şey olmadığı gibi, pelerininin kaybolmaması ve hançerin avucuna gelmeyi reddetmesi de aynıydı; içindeki güç eksikliği, onu kolay bir şekilde çağırması gereken nesneler üzerindeki hakimiyetinden mahrum bırakıyordu.

Hayal kırıklığı öfkeye, öfke de öfkeye dönüştü ve Reş'i bir güç atışı olması gereken bir şekilde yatak platformuna fırlattı. Momentum havaya doğru bir itişten biraz daha fazlası olduğunda, biricik yavrusunun bu şekilde çürümesine asla izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Ama kendini saygısızlığa uğramış hissetmişti ve

Erkek için yaptıklarının değeri bilinmemiştir ve vampirlerin büyük K r Kralı'nın adı Gazap olsa da, Omega bu karanlık duyguyu kendi göbek adı olarak da kullanabilirdi.

Çok intikamcı ve çok adiydi. Korkunç bir kombinasyon.

Şimdi buradaydı, aniden yaşlanmış ve ölmüştü, ona yardım edecek kimsesi yoktu, onu taşıyacak bir oğlu yoktu, Lessening Topluluğu'nda bıraktığı bir miras yoktu. Günler ve geceler geçtikçe tüm tarihin geri çekildiği yerde olmaya mahkumdu: Onu tanıyanların sonuncusu da mezarlarına gittiğinde yok olan uzak bir hatıra.

Geleceği hakkında kibirli davranmıştı. Ve  imdi... artık çok geçti.

Kendinden iğrenerek arkasını dönüp rakibi için son bir şans daha yakalayacağı yere doğru gidecekti ki yatak platformunda bir hareket fark etti.

 ne doğru ilerleyerek, topallayarak üzerinden attığı siyah kanlı dağınlıklığın üzerinde durdu. Cinsel organına ait parçalar bükülüp kendi üzerlerine dönüyor, eriyor, birleşiyor... yeniden biçimleniyordu.  imleniyordu.

Ancak bu hassas bir k tleydi ve biricik yavrusunu korumak için kalabilmeyi diledi. Onu böylesine savunmasız bir durumda bırakmak zorunda olduğunu bilen Omega, yavrusunun başında durdu ve kütlenin iki katına çıkmasına ve ardından giderek bir bebeğe dönüşmesine tanıklık etti: Tombul ve koordinasyonsuz kollar ve bacaklar gövdeden filizlenirken, kafa da ortaya  ıktı. Sırada gebelikle ilgisi olmayan hareketler vardı; uzuvlar Rex'leşmeye ve çalkalanmaya başlamıştı.

Siyah kan örtüsünün altındaki deri, kemik gibi beyaz ve mattı. "Oğlum," diye fısıldadı.

Eğer şeytan aşık olabilseydi, pek çok kişinin uğruna yaşadığı ve öldüğü duygunun şu anda içinden geçen şey olduğunu biliyordu; göğsünün arkasındaki garip, tanıda  olmayan ağırlık, gelişmekte olan gençle mantıklı olmayan, tamamen içgüdüsel bir bağ kuruyordu.

Ve gerçekten de, her ne kadar i erlese de, bu duygunun aslında aşk olduğunu biliyordu, çünkü bunu bir başkası için hissetmişti. Ancak kız kardeşi, sözde büyük Bakire Kâtip, her zaman onun için çok meşgul olmuş, onu takip eden erkek kardeşine herhangi bir ilgi gösteremeyecek kadar tek yaratma eylemiyle ilgilenmişti

Yaratıcı tarafından ilk kez var edildiklerinde her yerdeydiler. Onun ihmalkârlığı vampirlere duyduğu nefretin kaynağı olmuştu.

Çok önemsiz. Çok çocukça.

"Gitmem gerekiyor." Ellerini yaşaran gözlerinin üzerine götürdü. "Hayatta kalmalısın. Benimle ya da bensiz. Bunu daha önce de yaptın."

Kalmak istese de, Kardeşliğin en kutsal yerine, savaş boyunca 1ghter'ların topladığı kavanozlara girmesi gerekiyordu. İçlerinde, kurumuş ve bazı durumlarda eski olsa da, kanını üyelerin bedenlerine pompalayan kalpler vardı; tıpkı ölü vampirlerin Kâtip Bakire'ye karşı onun ganimetleri olduğu gibi, Kardeşler için de ganimetlerdi. Eğer bu depoları tüketebilirse, o odalarda kalan özünün kalıntılarına erişerek kendini besleyebilirdi. Evet, sadece kırıntılar olacaktı ama hacim vardı. Yüzlerce, yüzlerce ve yüzlerce kalp kası onun için kullanılabilirdi ve tabakta yeterince varsa lokmalar bile bir tanesini doldurabilirdi.

Nerede bulunduklarından da emindi. Yaratıcı, adil olmak adına, Omega'ya Kâtip Bakire'nin aşırıya kaçan bir eylemini tedavi etmek için bir avantaj tanımak zorunda kalmıştı.

Yani hayır, ölmeyecekti, asla, asla. Onun için yok olmak yok.

Sikmişim kehaneti.

Ama her ihtimale karşı? Oğlu kendisinden sonra da yaşamaya devam edecekti ve kendini gitmeye zorlamak zorunda kaldıkça ve hayatta kalamazsa çocuğa ne olacağı konusunda endişelendikçe, bir ironi ortaya çıkıyordu. Omega'nın kendisinin bir parçasının, kim ve ne olduğunun bir kısmının devamını sağlama ihtiyacı?

Bu, ölümlülerle ortak olduğu tek şeydi. Şimdi insanların çocuklarını neden el üstünde tuttıklarını anlıyordu.

Ve vampirler de.

BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz

257 Primrose Court

Caldwell, New York

Hayır, bu değil. Bu senin için değil."

Dedektif Treyvon Abscott, Dedektif Erika Saunders'ın yoluna çıktığında durdu. Bir tuğla duvara çarptığınızda yaptığınız şey yine buydu. Ortağı eski bir kolej futbolcusu, onurlu bir şekilde terhis edilmiş bir denizciydi ve ondan en az on beş santim daha uzun ve yetmiş kilo daha ağırdı. Ama tüm bunlara rağmen, sanki bir Mack kamyonuna karşı son bölgesini koruyormuş gibi ağırlığını artırıyor ve iki avucunu da önüne koyuyordu.

"Merkez beni buraya gönderdi." Erika kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani şu anda yoluma çıkmadığını biliyorum. Sadece gerçekten değilsin."

Meslektaşının arkasında, bitişik iki arabalık garajı olan iki katlı sıradan bir ev mavi ışıqla aydınlatılmıştı; araba yolunun önüne park etmiş ekip arabalarının yanıp sönen ışıkları fırtınalı camlardan yansıyarak bir ailenin evini trajedinin disko topuna dönüştürüyordu.

"Merkezin ne dediği umurumda değil." Trey'in sesi kısıktı, ama derin değildi. "Sana telefonda söyledim. Bunu kendim hallettim."

Erika kaşlarını çatı. "Bilginize, ayın dedektifi ödülünüz bu tür olay yeri istifçiliği nedeniyle geri alınabilir-"

"Evine git, Erika. Sana bir arkadaş olarak söylüyorum-"

"Elbette, ben"-kendini gösterdi-"hiçbir zaman bir meslek ödülü almadım. Nedenini bilmek ister misin?"

"Bekle, ne?" dedi ortağı. Sanki farklı bir dil konuşuyormuş gibi.

Adamın etrafından dolanarak omzunun üzerinden konuşurken, adam kendi ayakları üzerinde tökezleyerek arkasını döndü. "İyi bir dinleyici değilim ve insanların yoluma çıkmasından hoşlanmıyorum. Bu yüzden hiç ödül alamıyorum."

Yürüyüş yolunda yürürken arkasından küfürler duydu ama Trey'in kendini aşması gerekecekti ve bu bölgecilik onu şaşırtmıştı. Genelde ikisi çok iyi anlaşırđı. İlk ortağı Jose de la Cruz uzun ve seçkin bir kariyerin ardından emekli olduktan sonra Ocak ayından beri birlikte çalışıyorlardı. Trey'in bu özel konuda kışında ne tür bir kıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu-

"Hey, Andy," dedi kapıdaki üniformalı polise.

-Ama bu konuda endişelenmeyecekti.

"Dedektif." Üniformalı kadın, geçebilmesi için yana kaydı. "Patik mi lazım?"

"Aldım." Sokak ayakkabılarının üzerine bir takım giyerken, girişin etrafındaki çitlerin budanmış olduğunu ve sol taraftaki bir direğin üzerinde küçük bir Paskalya bezinin kendini pastelleştirdiğini fark etti. "Teşekkürler."

Sığ bir fuayeye girer girmez hem vanilya kokulu mumların hem de taze kanın kokusunu aldı ve beyni *Cupcake Wars*'un yarışmacılardan birinin elini mikserle sıkıştırdığı varsayımsal bir bölümüne gitti.

Victoria süngerinizle biraz plazma ister misiniz?

Bekle, bu *The Great British Bake Off* olurdu, değil mi?

Beyni her türlü aptal bağlantıyla çiğneme oyuncağı oynarken, kendini ısıtmasına izin verdi ve sağa baktı. Darmadağınık oturma odası, mobilya ve dekor açısından beklediğı gibiydi. Her şey orta sınıfa aitti, özellikle de kitap raflarındaki iki ebeveyn ve bir kız çocuğunun çerçeveli resimleri, herkes yıllar geçtikçe yaşılanıyor, çocuk daha uzun ve olgun, ebeveynler daha gri ve orta kısımları daha kalın oluyordu.

Bu fotoğraflar, Trey'in neden ayak diremeye çalıştığına dair ilk ipucuydu.

Aslında... merkezden temel ayrıntıları alırken birkaç tane daha olmuştu.

Kafasının içinde çalmaya başlayan alarm zillerine aldırmadan kırık bir lambanın etrafından dolaştı. Tüm ev sıcaklığına rağmen ev, elektrikli şöminenin önünde bir bar gecesi yaşanmış gibi görünüyordu: Rowered kanepenin hizası bozulmuş, minderleri halının üzerine saçılmış, bir koltuk devrilmiş ve ucuz cam sehpa paramparça olmuştu.

Gri duvarlarda ve alçak halıda kan lekeleri vardı.

On altıya on iki metrelik odanın ortasındaki yüzükoyun yatan ceset, yaşlı beyaz bir erkeğe aitti; başının arkasındaki kel nokta, bir hokey maçında çekilen fotoğraflardan birine göre onun babası olduğunu gösteriyordu. Bir kolu yukarıda, diğeri yan tarafındaydı ve kıyafetleri belli belirsizdi; polyester karışımı bir pantolonun içine sokulmuş düğmeli bir gömlek gibi görünüyordu. Kemer yoktu. Ayakkabıları hâlâ ayağında.

İki uzun adım onu yaklaştırdı ve kalçalarının üzerine düşerken dizleri patladı. Sırtından çıkan bıçak, göğüs kafesinin derinliklerinde kalmadan önce epeyce iş görmüştü: Gömleğindeki deliklere ve pamuklu kumaş üzerindeki kan lekelerine bakılırsa dört ila on beş bıçak yarası daha vardı.

Derin bir nefes aldığında, Caldwell'deki oksijenin yarısının gizemli bir şekilde yok olduğunu düşündü.

"Erika."

Adı, aşına olduğu bir yorgunlukla söylenmişti. Kendisiyle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışan pek çok insanın sesindeki o özel yorgunluğu duymuştu.

"Çılgınca saldırı." Neye işaret ettiği konusunda herhangi bir kafa karışıklığı olmamasına rağmen bıçaklanma düzenini gösterdi. "Güçlü biri tarafından. Kurban bıçaklandıktan sonra kaçmaya çalışırken."

Erika ayağa kalktı ve evin içine doğru ilerledi. Mutfığa açılan bir kemerden geçerken kan lekelerine basmamaya dikkat etti. İkinci ceset, ocağın önündeki ahşap laminat parkenin üzerinde yüzüstü yatıyordu; karısı ve annesi kendi kanından oluşan bir havuza yayılmıştı. Kurbanın kafasında ve boynunda büyük bir travma vardı, yüz hatları tamamen tanımlanamaz haldeydi, kemiklerinin hepsi kırılmış, Resh un ufak olmuştu. Ön tarafı o kadar çok kanla kaplıydı ki tişörtündeki deseni seçmek zordu ama

Taytlar LuLaRoe olmalıydı, parlak mavi bir arka plana karşı şeftalilerin cafcacılı tekrarı göz önüne alındığında.

Ocağın üzerinde, ev yapımı bolonez olduğu anlaşılan cam kapaklı bir tencere kaynamış, ısıtıcının bobini etrafında kızarmış siyah-kahverengi bir haleye dönüşmüştü. Arkasında, en büyük ocağın üzerinde, içinde sadece iki santim su bulunan büyük bir tencere duruyordu ve dağınıklığın yanında, tezgahın üzerinde, üzerinde yarım doğranmış soğan bulunan bir kesme tahtasının yanında açılmamış bir kutu genel marka spagetti duruyordu.

Kadın soğanı doğrarken, eti kızartırken ve kaynayan tencereyi doldururken bunun ailesi için pişireceği son yemek olduğunu bilmiyordu.

Açık kiler kapısına bakarken Erika'nın boğazının arkasındaki safra yükseldi, merdiven boşluğu yan duvara monte edilmiş bir tepegöz tarafından aydınlatılıyordu.

"Katilin iki silahı vardı," dedi özellikle kimseye. Çoğunlukla guatrını sakınleştirebilmek için. "Babanın üzerinde kullanılan bıçak ve burada kullanılan bir çekiç. Ya da belki bir levveydi."

"Çekiç," diye araya girdi Trey acımasızca. "Yukarıda, koridorda."

"Suyu kaynatmaya başladı." Erika bodrumun merdivenlerine doğru gitti ve derin bir nefes aldı. "Sonra aşağıya, çamaşır makinesine gitti -ki bu da vanilya kokusunu açıklıyor. Kokulu mumlar değil. Suavitel çamaşır deterjanı. Üniversitedeki oda arkadaşım Alejandra hep kullanırdı."

"Erika-"

"Üst kattaki kargaşayı duymuş. Neler olduğuna bakmak için yukarı koşuyor. Roor'a vardığında kocası ölmüş ya da ölmek üzereymiş ve katil elinde çekiçle onun peşindeymiş." Erika, Trey'in koyu renk gözleriyle karşılaştı. "Ön kapıda hasar yoktu, bu yüzden baba katilin içeri girmesine izin verdi. Bir yüzüğümüz var mı?"

"Hayır."

"Üst kattaki diğer iki ceset nerede?"

Trey başıyla onayladı. "Ama dinle Erika, gitmene gerek yok-"

"Adımı böyle söyleyerek son sinirime dokunuyorsun. Ne zaman acıma duygusunu bir kenara bırakmak istersen, çocuk gibi değil de yetişkin gibi davranılmaya hazırım."

Oturma odasına geri döndü ve halı kaplı merdivenlerden ikinci kata çıktı. En üst kata çıkar çıkmaz tek yapması gereken

loş, dar koridorda ilerliyordu. En uçta, Pepto-Bismol rengine bir yatak odasında, biri yatakta, diğeri Roor'un üzerinde duvara yaslanmış iki ceset görünüyordu.

Erika göz kırptı. Tekrar göz kırptı.

Ve sonra hiçbir yerini hareket ettiremedi. Nefes bile almıyordu. "Hadi aşağı inelim," dedi Trey usulca, tam kulağının dibinde.

İş arkadaşı koluna girdiğinde, şefkatten kurtuldu ve ilerledi. Açık kapı aralığına geldiğinde durdu. Yataktaki ceset yarı çıplaktı, pembe-beyaz sütyeninin üzerine bir tişört geçirilmişti, siyah Lululemon taytı aşağı çekilmiş ve bir ayağından sarkıyordu. Tıpkı anne ve babası gibi koyu renk saçları vardı, uzun ve güzeldi, uçları kıvrılıyordu. Sağ elinde bir silah vardı. Dokuz milimetrelik.

Nedense tutma yerindeki tırnakların üzerindeki pembe cila göze çarpıyordu. Cilada herhangi bir çentik yoktu ve Erika şifonyerin dağınık üst kısmına baktığında, tam olarak aynı tonda küçük bir OPI şişesi olduğunu gördü. Kız muhtemelen bunları günün erken saatlerinde ya da en azından çok yakın bir zamanda yapmıştı.

Masanın üzerindeki ojenin hemen yanında çerçeveli bir resim vardı. Artık ölü olan kız, kendisinden bir kafa kadar uzun olan genç bir adamın yanında duruyordu. Kız geniş bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu. Adam da ona bakıyordu.

Erika'nın gözleri ikinci cesede kaydı. Fotoğraftaki genç çocuk pembe duvara yaslanmıştı, bacakları sanki direğe monte edilmiş bir korkuluk gibi önünde dimdik duruyordu. Geniş omuzları ve kalın boynuyla bir sporcunun kas yapısına sahipti ve tam bir sporcu gibi yakışıklıydı, kare çeneli, derin bakışlı gözleri vardı. Lincoln H.S. Futbol formasının önünde büyük bir kan lekesi vardı ve boğazının yanı sıra çenesinin altına da sıçramıştı. Elleri kırmızıya boyanmıştı, muhtemelen annesini çekiçle yüzüne vurarak öldürdüğü zamandan kalmaydı.

Kot pantolonunun paçaları açıktı.

Kurşun yarasına odaklandığında, daha aşağıda, diyaframın hemen altında ikinci bir yara daha olduğunu fark etti.

Gövdesinden iki kez vurmuşsun, diye düşündü Erika uyuşmuş bir halde. Aferin kızıma.

İleri doğru bir adım attığında, odanın kapısının kırılmış olduğunu fark etti. Göz açıp kapayınca kadar vurma seslerini, ağlama seslerini, çığlıkları duydu; kız kendini içeri kilitledikten sonra, anne ve babası hemen altında öldürüldükten sonra adam kapıyı kırmıştı-

Erika çınlamaya başlayan kulaklarını kapattı.

Trey tekrar önüne çıkınca "Ben 1ne," diye mırıldandı. "Ben 1ne'im."

"Seni geçireyim."

"Cehenneme kadar yolun var."

Erika yana doğru eğilerek kızın yüzüne baktı. Tavana bakıyordu, artık boş olan gözlerinin etrafındaki makyaj lekelenmişti, yanaklarından aşağı süzülen isli nehirler ve bulaşmış ruj, şifonyerin üstündeki fırça ve pudraların sayısına bakılırsa, çok ustalıkla uygulandığına şüphe olmayan bir palyaço maskesi oluşturuyordu.

Yüzünde bir iz daha vardı ama MAC ya da NARS'tan falan değildi. Şakağındaki kurşun deliği dairesel bir penetrasyondur ve giriş yarası nispeten temizdi, sadece küçük bir pembe-kırmızı Resh ekstrüzyonunun etrafında biraz barut kalıntısı vardı. Kafatasının diğer tarafındakiler daha korkunçtu; kemik, kan ve beyin parçaları pembe yorganının üzerine sıçramıştı.

Erika kendi kendine, "Üç silahla geldi," dediğini duydu. "Bıçak, çekiç... ve bu silah."

Adam ona saldırırken dokuz milimetreyi ondan uzaklaştırmış mıydı? Evet, böyle olmuş olmalıydı. Adam kızın anne ve babasını öldürdükten sonra buraya girmiş ve kızın üzerine yürümüştü... kız da bir şekilde onu etkisiz hale getirmişti... belki de kız seks yapıyormuş gibi davrandığı için?

Alt kattaki katliamı dinlemiş, anne babasının paniğini ve acısını duymuş olmalıydı. İkisinden en az biri, muhtemelen ikisi de, kendini içeri kilitlemesi ve yardım çağırması için ona bağırmış olmalı-

"Aileler henüz bilmiyor," dedi Trey. "Yani onun. Az önce adrese bir ekip arabası gönderdik."

"Hepsini kim buldu?" diye sordu kabaca.

"Aradık. Kendini vurmadan önce dokuz-bir-bir'i aradı."

Erika'nın gözleri hızla yatağı taradı, işte oradaydı. Kan lekeli yorgan örtüsünün üzerinde, hemen yanı başında bir cep telefonu duruyordu.

Kız dokuz milimetreyi tutmuştu ama telefonu tutmamıştı.

"Çağrıyı alan operatör silahın ateşlendiğini duydu." Trey çocuğun cesedinin yanına gidip diz çöktü. "Kız o kadar çok ağlıyordu ki zar zor konuşabiliyordu. Ama adamın adını vermeyi ve operatöre adamın eve zorla girip ailesini öldürdüğünü söylemeyi başarmış. Sonra kendi adresini verdi ve... tetiği üçüncü kez çekti."

"Ama bu onun suçu değildi," diye fısıldadı Erika, boş bakışlarla karşılaşmak için yatağa doğru eğilirken. "Senin hatan değildi, tatlım. Sana söz veriyorum."

Sesi kesilince boğazını temizledi. Ve tekrar temizledi.

Bilinçli bir düşünce olmadan eli sol köprücük kemiğinin altındaki bir noktaya gitti. Ceketinin içinden yara izlerini hissedemiyordu ama oradaydılar.

Ölümün kara delikli durağanlığıyla çevrili Erika'nın kendi geçmişi bir soyguncu gibi üzerine geliyor, gerçekliği ondan alıyor, onu asla yeniden yaşamak istemediği ama her zaman yaşadığı o geceye geri çekiyordu. Her zaman. Ailesinin hayatının en kötü anlarında o da mücadele etmişti. Ve Tanrı biliyordu ki, son on dört yılda kendini öldürmeyi dilediği ya da öldürebileceği pek çok zaman olmuştu.

Kusma isteğini kontrol etmeye çalışarak aşağıda, ön kapının yanında yükselen sesleri dinledi. Olay yerine birkaç kişi daha giriyordu. Fotoğrafçı olduğuna şüphe yoktu. Belki de çoktan CSI'dı.

Erika ortağına baktı ve ilk kez ona doğru düzgün odaklandı. Trey her zamanki gibi CPD Reece'inin içinde asker gibi giyinmişti, solgun yüzü her zamanki gibi keskindi, temiz traşlı çenesi Süpermen'in imreneceği türdendi. Ona bakarken koyu renk gözleri kapalıydı ve dudakları gergindi.

"Sorun yok," dedi Erika. "Bununla başa çıkabilirim. Ama bana göz kulak olduğun için sana minnettarım."

"Eğer gitmek istersen, kimse seni suçlamaz."

Yatağa, hayatı bu kadar kısa kesilmiş olan güzel genç kıza baktı. Oturma odasındaki tüm o aile fotoğrafları? Sevgi dolu anne babasıyla birlikte büyüdüğünü kaydetmek için bilinçli ve dikkatli bir şekilde çekilmiş olan tüm o fotoğraflar?

Başka fotoğraf yok. Herhangi birinin-

Merdiven boşluğunda, biri yukarı çıkarken basamaklar gıcırdadı.

Aslında bu doğru değil, diye düşündü Erika. Adli tıp eğitimi almış biri tarafından çekilecek ve hepsinin ölüm şeklini kaydedecek bir dizi görüntü daha olacaktı.

Erika ortağına, "Bunu halledebilirim," dedi.

Ve aynı zamanda kendine.

Bu sözlere hiç inanmamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

*2454 Crandall Avenue
Yaklaşık 7,2 mil uzaklıkta*

Hayır! Hayır, hayır, bunu istemiyorum, seni istemiyorum! Dur!

Hanst'ın oğlu Balthazar bağırarak ve deri kaplı kalçalarını elleriyle iterek uyandı. Mahrem yerlerine vururken ayağa fırladı ve üzerinde, her yerinde, içinde olan iblisten kaçmaya çalıştı. Sert bir şeye -bir ağaca- çarparak havada sekti, ayağı takıldı ve düştü.

Vıcık vıcık bir şeyin içine düşmüş.

Kendini avuçlarının ve bok tekmelerinin uçlarının üzerine bıraktığında, burnunu çınlatan is, zehirli kimyasallar ve ıslak kir karışımı sinüslerini deldi. Onu yönlendiren şey pis kokuydu: Sahvage ve Mae'nin neredeyse hayatlarını kaybettikleri 1re evinin bulunduğu yerdeydi.

Çaresizlik ve iyi bir dozda uyuşmuş aptallıkla omzunun üzerinden eskiden güzel bir çiftlik evi olan yapının kalıntılarına baktı. Yapının yakılmış kalıntıları gri ve soluk mavinin tonlarıyla yıkanıyor; külle kaplanmış kiriş ve tahta parçaları, alçıpan ve kontrplak, mobilya ve eşyalar, bir araya getirilip tekrar kullanılabilir hale getirilebilecek hiçbir şey yoktu. Yangın o kadar şiddetliydi ki mülk sınırı bile kavrulmuş, sağ, sol ve arka taraftaki çitler ve evler isle kaplanmıştı.

Komşulara epey bir camsil faturası çıkacaktı ama en azından temizleyecek bir şeyleri kalmıştı.

Yengeç yürüyüşüyle kızarmış otların bulunduğu daha kuru bir alana geldi, boyunun ölçüsünü aldı ve derisini fırçaladı. Olan biten her şey göz önüne alındığında

Dizlerinin üzerinde kül olup olmaması çok saçmaydı. Yine de kontrol edebileceği şeylerin listesi kısıydı ve hayatta size verileni almak zorundaydınız.

Bazen bu sadece pantolonunu temiz tutmak içindi. Ve tabii ki asıl istediği, uyurken de pantolonunu çıkarmamaktı.

"Siktir. *Siktir.*"

Balz karşılaştığı kömürleşmiş akçaağaca baktı ve uyku saatini gözden geçirdi. Molozların arasına dalıp hiçbir şey bulamayınca, ağacın dibine çömelmiş ve tüm yapamadıklarını düşünmüştü. O bir saniyelik mola her şeye yetmişti. Uyku onu öylesine güçlü ve sinsi bir şekilde ele geçirmişti ki, ne olduğunu bile hatırlamıyordu ve iblisin ihtiyacı olan tek şey de buydu. Onun bilinçsizliği Devina'nın açık kapısıydı ve Devina onun hiç sunmadığı bu davetten faydalanmayı asla ihmal etmedi.

O lanet büyü kitabına ihtiyacı vardı. Eğer iblisten kurtulmak istiyorsa, o şeyi bulup kullanması gerekecekti.

Enkaz alanını yeniden değerlendirirken, bir kez daha yürümesi gerekip gerekmediğini düşündü. Sonra tekrar, sayfaları ve kapağı olan herhangi bir şey neden bu tür bir sıcakta hayatta kalsın ki?

Çünkü Kitap sadece bir kitap değildi. İşte bu yüzden.

Ve bir noktada, kokuşmuş, tiksindirici ağırlığı ellerinde tuttuğunu, insan derisinden cildi hissettiğini, parşömen sayfalarının ağırlığını tuttuğunu ve gitmesine izin verdiğini düşünmek.

"Lassiter... seni lanet olası pislik."

Düşmüş melek ona Devina'yı zihninden atmanın başka bir yolu olduğunu söylemişti. Bu yüzden gerçekten önemli olduğu anda, Sahvage'la olan o çekişme sırasında, Balz *Donmuş* rotasını seçmiş ve gitmesine izin vermişti. Ama o zamandan beri meleğin çözümünü daha iyi düşünmüştü. Gerçek aşk onu kurtarmayacaktı-

Lacivert takım elbiseli bir insan kadının görüntüsü içeri girdi ve zihninin gözüne bir sandalye çekti.

Birdenbire tek görebildiği, kadının kendisine doğrulttuğu silahın üzerinden ona baktığı oldu. Gözleri keskindi, kaşları "dur bakalım" dercesine kilitlenmişti, duruşu bir aksiyon filminden fırlamış gibiydi. Tuhaf, onun her bir özelliğini hatırlıyordu ve bunun tek nedeni hırsız olması değildi.

O bir polisti ve bir daha asla karşılaşmayacaklardı. Türlerin ayrılığından bahsetmiyorum bile.

Hayır, onu, girdiği tüm evlerde, aldığı tüm mücevherlerde ve ceplerine sakladığı tüm paralarda aradığı bir şeymiş gibi hatırlıyordu.

"Ama beni kurtaramayacaksın kadın," dedi mehtaplı geceye, etrafındaki küllere, içinde bulunduğu bok çukuru duruma.

Bir kere gerçek aşk diye bir şey yoktu. Bu sadece Disney'in insanlara para için sattığı bir hayaldi. Bir diğeri, düşmüş melek romantizm konusunu bir kenara atmış olabilir çünkü Sandra Bullock maratonunu yeni bitirmişti ve *While You Were Sleeping* beyninde otomatik döngüdeydi.

Çok açık olan bir şey vardı. Lassiter'ın boktan tavsiyesi sayesinde Balz'ın artık seçeneği kalmamıştı, uykusunda bir seks zamparası tarafından takip ediliyordu ve REM eksikliği yüzünden yarı deliydi.

Ry'ının düğmelerinin hâlâ ilikli olup olmadığını kontrol ederken bir mide bulantısı dalgası yükseldi ve bir şey yememiş olduğuna sevindi. Kıskanç bir nefretle dolu parıltılı siyah gözlerle ona bakarken, o iblisin kalçalarına binmiş olduğunu hissetmek-

Bu ne cüret, seni piç. Ve o sadece bir insan.

İblisin sesi ona bir çan gibi net geldi ve kelimeler doğru anlama çevrildiğinde Balz kafasındaki kanın çekildiğini hissetti. Tekrar ağaca bakarak, bu kıskançlığın paranoyadan mı kaynaklandığını yoksa az önce kendisine gerçekten söylenmiş bir şey mi olduğunu merak etti.

Devina öğrenmiş olsaydı...

Kendine sakın olmasını söyledi. O insan dedektif ve kendisi hakkında öğrenilecek bir şey yoktu. Tanrı aşkına, onunla yolları bir anlığına kesişmişti, Sahvage'la birlikte koleksiyoncunun beşiğindeki Kitap'ın üzerinde mayın-hepsi-mayın oynarken içeri girdiğinde. Ve Sahvage tanıştıklarını bile hatırlamıyordu çünkü adam onun anılarını temizlemek için çok dikkatli davranmıştı.

Devina'nın eğilmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey-

Evet, kadınla meşgul olman dışında, seni üzgün çuval, diye işaret etti içindeki kık tekmeleyici. Ve az önce, gördüğünden beri ilk kez uyuyakaldın.

Onu. İblis gece sürücünün, o dedektifin rozetini ve silahını parlatmaktan daha fazlasını yapmak istediğini bilmeyeceğini mi sanıyorsun?

Bir lanetle başını omurgasının üzerine düşürdü.

"O değil," diye hırladı. "Onunla uğraşmayacaksın-"

İblisin sesi onun sözünü kesti, sanki tam arkasında duruyormuş gibi emindi: *Benim altımda olsa bile rekabetten hoşlanmam.*

Balz kırklıklarından birini avucunun içine aldı ve namluyu doğrultarak döndü.

Bir sürü ince hava. Yine de sanki düşmanı cisimliymiş ve onu duyuyormuş gibi konuştu: "O lanet olası bir rakip değil, hiçbir şey değil! Sen neden bahsediyorsun?"

Bağırışı yanmış bir çitin üzerinde yankılanırken, rüzgârda onunla alay eden kadınsı kahkahalar duyduğuna yemin edebilirdi. Ama eğer bu gerçekten oluyorsa, iblis o masum insan kadını hedef haline getiriyorsa, Devina kötü bir sürprizle karşılaşacaktı. İsteksiz bir spor aleti olarak kullanılması bir şeydi. Tüm bunlarla hiçbir ilgisi olmayan bir seyircinin hedef tahtasına konması ise bambaşka bir şeydi.

"O hiçbir şey değil, lanet olsun sana!" diye bağırdı, sanki heceler fırlatılacak taşlarmış gibi. "O hiçbir şey!"

Silahını çıkarmayan Balz, kendisini kurtarabilecek tek şeyi bulmaya kararlı bir şekilde, yanmış kirişlere ve bükülmüş metallere tekme atarak tekrar alana doğru ilerledi. Şansı yaver giderse, Kitap'ta bir insanın şeytanının nasıl çıkarılacağından daha fazlası vardı. Belki de Devina'dan tamamen kurtulmak için bir büyü vardı.

Tekrar U2'ye geldiğinde -hâlâ ne aradığını bulamamıştı- botlarının altındaki beton levhaya bakılırsa garaj olması gereken yerde durdu. Gözlerini ovuşturdu, saçlarını ovuşturdu, yüzünü ovuşturdu, her yeri yeniden ateşe vermek istedi. Bunun yerine, Sahvage'ın anlattığı hikâyeden hatırlayabildikleriyle yetindi: Mae ölen kardeşini diriltmek için Kitabı eve götürmüştü. Devina ortaya çıkmıştı. İşler sarpa sarmış... ve her şey bittiğinde Kitap ve iblis yok edilmiş, Sahvage da adamın birinci dereceden kuzeninin yüzyıllar önce yaptığı küçük bir numara sayesinde Mae'nin hayatını kurtarmıştı. Her şey biraz küllü de olsa güzel bir şekilde bağlanmıştı.

Ama Sahvage yanılıyor olmalıydı. Kitap gitmiş olamazdı. Ya iblisin bir parçasıydı ya da iblis onun bir parçasıydı ve Balz Devina'nın hâlâ etrafta olduğunu ilk elden biliyordu.

Rekabetle ne yaptığımı biliyor musun? O ipeksi, şeytani sestten daha fazlası kafasına girdi. Onu ortadan kaldırıyorum.

Bir anda, Balz'ın hiç bilmediği bir öfke onu ele geçirdi.

"Eleme oyununda iki kişi oynayabilir," diye homurdandı.

Silahını kaldırarak ay ışığında hatlarını ölçtü, namlusunun ve gövdesinin mavi-siyah metali bir değerli taş gibi parlıyordu.

Silahı kendi şakağına dayarken *iyi*, diye düşündü. *Kitap yok mu?*

Ve Devina bu olayla hiçbir ilgisi olmayan bir kadının etrafında yeni savaş hatları çizmekle meşgulken Lassiter sonsuza dek mutlu yaşamaktan mı bahsediyordu?

İşleri kendi başına halledebilirdi. Tek ihtiyacı olan biraz kestirmektir. Pislik uykusu. Işıkları tamamen kapatmak gibi. Rahatlama, nihayet-

İki ev aşağıdaki bir garajın köşesinden bir şey geldi ve namluyu hızla o yöne çevirdi. Ama kokusuna bakılırsa bu sadece bir erkekti ve adamın saldırgan olduğu söylenemezdi. Kaldırıma bir geri dönüşüm kutusu taşıyordu, ağzından homurdanma sesleri geliyordu, sanki boş plastik şişeler ve parlak sarı tutucularının ağırlığı, masa başı işinde bilenmiş vücudunun kaldırabileceğinden fazlaydı. Posta kutusuna vardığında yükü yere bıraktı ve bir takırtı duyuldu.

Rahat kolonisine dönmek için arkasını döndüğünde başını kaldırdı ve dondu kaldı.

Orta yaşlı suratındaki ifade şaşkınlıkla dehşet arasında bir şeydi. Balz'ın farkına vardığı şey de buydu: Engelsiz ay ve çevredeki güvenlik ışıkları arasında, kafasına silah dayanmış, tepeden tırnağa deri giysili bir adamın insan gözüyle bile seçilebilmesi için yeterli aydınlık vardı.

Tanrım, babalık, neden bu anı mahvetmek zorundaydın, diye düşündü. Ve bu senin için değil.

Haznedeki bir sonraki kurşunun üzerinde Balz'ın adı vardı, geri dönüşümü, siyatığı ve yılda iki haftalık tatili olan Harry McMutluKocaBaba'nın değil.

İnsan bir adım geri attı. Ve bir adım daha. Ve sonra kovalanıyormuş gibi hızla üsse doğru koşmaya başladı, Hanes atleti ve Lands' End ekose pijamaları ortasındaki fazladan otuz-on kilo kadar aerodinamikti. Bir saniye sonra bir kapının çarpma sesi duyuldu ve Balz ateşin yükseldiği kilitlenmeyi, cep telefonunu aramak için çırpınısını, 911'i arayışını hayal edebiliyordu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Balz sol kolunun altındaki silahını yeniden kılıfına sokarken.

Bir vampir bir kez olsun huzur içinde kendini vuramaz mı? Her yerde lanet insanlar var.

Belki de söz konusu vampirin boş bir şehir parkı ya da bir apartman gibi daha iyi, daha özel bir yer seçmesi gerektiğine dair bariz mantık, Balz'ın üzerinde çok fazla zaman harcayacağı bir şey değildi. Bu arada yukarıda, Papa Panicker'ın evinde, çekilmiş perdelerin arkasından bir ışık yandı. Harika, karısı kargaşayı duymuştu. Muhtemelen birkaç çocukları vardı ve Balz, Joey, Joanna ve Jay-jay'in annelerinin kucağında toplanıp bir dolaba tıklılıp tıklılmadığını merak etti.

Ve sonra başka bir sorunu vardı.

"Orada olduğunu biliyorum," diye mırıldandı gözlerini kapatırken ve bir geceye daha ne kadar keçi sikilebileceğini merak etti.

Yan tarafta duygusal bir iz vardı, ayak sesleri yaklaşıyordu - ve hey, en azından bir iblis değildi, yine de küçük ziyaretçisini gördüğü için heyecanlandığını söyleyemezdi.

Peki, onun koca kıçlı, mızımız, suikastçı kuzeni ziyaretçi.

Syphon da iyi eğitilmiş, ağır kaslı, yeşil ve siyah saçlı, siyah deri giymiş bir orospu çocuğuydu ve Balz'ın içindeki hırsız -ki bu onun yüzde kırk biriydi, diğer yüzde kırk dokuzu belli ki lanet olası bir iblis- piçin cüssesine rağmen ne kadar sessiz hareket ettiğini takdir ediyordu. 1ghter aynı zamanda yakışıklıydı, bu da insanı zaman zaman kıskandıırıyordu. Yüksek alnından geriye doğru taranmış saçlarıyla, mavi gözleri tüm vay be yakışıklılığının odak noktasıydı... ve ay ışığı sayesinde göz bebekleri büyümüşü.

Ve muhtemelen duygular da, Balz'ın Dr. Phil'in hikayesi hakkında endişelenecek enerjisi yoktu.

"Dippity-do ile aranızda ne var şimdi?" dedi kuzeninin saç çizgisine.

Erkek bir avucunu taraklarının üzerinde gezdirdi. "Bu bir bakış." "Evet, Sprockets'taki Dieter gibi."

"Mike Myers bir tanrıdır."

"Ben daha çok Ted Lasso adamıyım. Ama domates, tomahto."

İkisi de sessizleşti. Balz'ın tek düşünebildiği, en azından kuzeninin silah dışarıdayken ortaya çıkmamış olmasıydı.

"Balz, beni öldürüyorsun."

O parlak mavi gözler, sanki piç kurusu X-ray görüşüne sahipmiş ve buzdolabındaki artıkları kontrol ediyormuş gibi yandaki eve kilitlenmişti. Gerçekte, işler yüzleşmeye vardığında göz teması kurmaktan her zaman nefret etmişti. Bu Balz'ı her zaman meraklandıran bir özellikti. Adam yaşamak için insan öldürdüğünü bilmiyor muydu? Eğer bir göğsün ortasını görebiliyor ve o hedefi vurabiliyorsanız, neden tartıştığınız bir insanın gözlerinin içine bakamıyordunuz?

Belki de o kadar da kötü bir şey değildi.

Balz bu kitaptan bir yaprak alarak küllere bakmaya devam etti. "Seni öldürmek mi? Nasıl yani? Kafana silah dayamış değilim ki."

Har-har, diye düşündü.

"Evden kaçmaya devam edemezsin, Balz. Üç gün oldu. Kardeşlik malikanesine geri dönüp uyumalısın, Tanrı aşkına, vaktini buralarda oyalanarak harcama."

Bunu daha yeni yapmamış mıydık, diye düşündü öfkesini içine çekerken.

Düzgün bir ton tutturmaya çalışarak bir elini ceketinin içine soktu ve V'nin el rulolarından birini daha çıkardı. "Dün telefonda da söyledim, iblis ve o Kitap hâlâ hayatta. Bunu hissedebiliyorum." *Onu duyabiliyorum*, diye ekledi kendi kendine. "Sahvage'a sonsuz saygı duyuyorum ama bu 1re'de tüketildikleri konusunda yanılıyor ve eğer Kardeşler bu tehlikeli yanlış bilgiye dayanarak karar veriyorsa, hepimiz boku yedik demektir."

"Herkes hâlâ arazide. Wrath devriyeleri değiştirmiyor ve tehlikeli bir şeyle karşılaşmıyoruz. Peki sizce hangi kararlar kötü alınıyor?"

Balz sigara avından eli boş döndüğünde, V'nin ona verdiği her şeyi içtiğine inanamadı. *Kahretsin*. Gerçekten de üç gece ve gün olmuş muydu?

Bir ömür gibi geldi.

"Bunu yapacak enerjim yok," diye mırıldandı.

"Çünkü uyumuyorsun."

"Teşekkürler, WebMD."

Syphon küfretti. "Gördün mü? İnternette olmadığımı göre, doğru alkış 'teşekkürler Dr. Obvious' olmalı. Tanrım, eski halinin bir gölgesisin."

"Ve sen bu ayırıcı tanıyı bir hakarete dayanarak mı koyuyorsun?"

"Sadece eve gel. Lütfen."

Kuzeni P-kelimesini söylerken, ses tonunda adamın karakterine hiç uymayan bir umutsuzluk vardı. Syphon gülünç derecede titiz bir orospu çocuğuydu -gerçi işiniz muazzam bir mesafeden küçük küçük mermilerle bir şeyleri delmekse, mükemmeliyet için bir içgüdünüz ve gözünüzün yanı sıra her türlü mikro hatayı düzeltmek için saplantılı bir dürtünüz olsa iyi olur.

Savaşçı standartlarını düşürmedi, her türlü savaş stresine boyun eğmedi ve asla yorulmadı ya da yenilgiyi kabul etmedi.

Görünüşe göre, bu durum hariç.

"Gitmem gerek." Balz, el sarmalarını her zaman ceketinin içinde saklasa da derisinin ceplerini yokladı. Ama sanki V'nin nikotin çubuklarının kılıcında mantar gibi bitmesini mi bekliyordu? "Ben sadece... gitmeliyim."

"Nerede? Ciddiyim. Nereye gidiyorsun?"

"Ben zaten cehennemdeyim," diye yanıtladı Balz acımasızca. "Bedenimin tam olarak nerede olduğu önemsiz."

Bununla birlikte, soğuk ve nemli bahar havasına karışarak gözden kayboldu. Kesin olarak bildiği tek şey uyanık kalması gerektiği idi. Zerre kadar bilinci yerinde olduğu sürece iblis ona ulaşamazdı, en azından tam olarak.

İhtiyacı olan şey, sadece kendi iradesinden daha güvenilir bir uyandırma anahtarıydı.

Şehir merkezine gitme zamanı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Caldwell Sigorta Binası 13.
ve Ticaret Caddeleri*

İblis Devina bodrumdaki gizli ininde otururken, etrafı kıyafet koleksiyonu ve tüm değerli ayakkabı ve aksesuarlarıyla çevriliyken, kendini adet öncesi gibi hissediyordu: Bir pompalı tüfek isteyecek kadar sinirliydi, bir bardak Häagen-Dazs çikolata parçacıklı çikolatayı açmayı ciddi ciddi düşünüyordu ve ağlamaklı olabilirdi. Elinde olan tek şey şişmemiş olmasıydı.

Yine de, vücudunuzu istediğiniz zaman canlandırabildiğinizde, su tutma konusunda endişelenmenize gerek yoktu.

Yine de regl olmak üzere değildi.

Lanet olası pislik Balthazar. Hile yapan aptal.

Ve ah, o da sinsice davranmış, o insan kadını zihninin et dolabının arka tarafına saklamış, bu sırada da kasıtlı olarak uyanık kalmıştı.

Ona ulaşamadığı birkaç günün ardından, banliyödeki o ev 1re leke şenliğinin yanında uyuyakaldığında çok heyecanlanmıştı. Tek ihtiyacı olan onun bilinçli zihninin bir anlığına uzaklaşmasıydı ve onu tekrar kendi şartlarına göre ele geçirme şansına atlamıştı.

Vampir hakkında ne dersiniz deyin, ama lanet olsun. Bacaklarının arasında sihirli bir değnek vardı, gerçekten vardı.

Ancak onu eline geçirdiği anda, kelimenin tam anlamıyla, hafıza bankalarından kötü bir sürprizle karşılaşmıştı, sanki oturma odasındaki halının üzerine bir yığın bok bırakmış ev eğitilmiş bir köpek gibiydi. Bir kadın, ortalama bir yüzü ve T.J. Maxx'tan fırlamış gibi duran bir takım elbisesi olan bir insan kadın aklındaydı.

İnanılır gibi değil. Devina yüzyılın sikişi olmasına rağmen, bir kez daha, siki olan bir salak onu ve sadece onu görmeleri gerekirken ters yöne bakıyordu.

Ve bu terk edildiği tek sefer de değildi. Jim Heron, tek gerçek aşkı, onu istememişti - onun yerine soluk yüzlü bir bakireyi seçmişti, Tanrı aşkına. Sonra Butch, Kara Hançer Kardeş, aynı şekilde pas geçmişti çünkü o evliydi. Çiftleşmişti. Her neyse işte. Ve elbette denizde başka 1sh'ler de vardı, ama Caldwell'deki diğer tüm insanlara gelince? Onun için kolay hedeflerdi ve bu nedenle arada sırada orgazm olması dışında ilgi çekici değillerdi.

Belki canı sıkılır ve oynamak isterse bir cinayet.

Bir de bazılarının kalplerinden meze yapıyordu. "Bu bana çok şey kazandırdı."

İyi bir gecede tüyleri diken diken olan öfkesi taşmaya başladığında, yıllar boyunca topladığı haute couture modasının raflarında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. İpekler ve satenler, kadifeler ve brokarlar genellikle en kötü ruh halini bile canlandırmaya yetse de, hiçbiri yardımcı olmuyordu.

Tek yapmak istediği bir şeyleri mahvetmekti.

Birkin'in sergilendiği yere geldiğinde aklından geçen düşünce buydu. Ve elbette, orada zaten bir şeyler mahvolmuştu, değil mi?

"Teşekkür ederim, Mae," diye tersledi.

Kendini kontrol etmekte zorlanarak bebeklerine, favorileri arasındaki favorilerine, gururlarına ve sevinçlerine odaklandı. Hermès cüzdanlarını taşıyan altın varaklı masa bir metre uzunluğunda ve altı metre genişliğindeydi ve üzerinde farklı boyutlarda, renklerde ve derilerde bir düzineden fazla Birkin vardı, hepsi de yüksekliği artan Lucite standlar üzerine yerleştirilmişti ve gerçek bir Mont Blanc güzelliği oluşturuyordu. Rose tyrien renginde lisse porosus timsahı, siyah mat niloticus timsahı ve rouge casaque ile siyahın yanı sıra étoupe ile altının ve beyaz ile grinin kombinasyonlarından oluşan At Nalları vardı. Ayrıca dört devekuşu, iki kertenkele ve bir Touch vardı.

Almayı reddettiği tek şey 25'liklerdi. Çok küçüktü. 30'lu ve 35'lileri severdi.

"Sen beni asla terk etmezsin," diye fısıldadı onlara, sanki küçük iyi çocuklarmış gibi. "Sen her zaman benim için buradasın."

Evet, kimsenin seri katil gibi gelip koleksiyonundaki birini vahşice parçalamadığını varsayarsak.

İblisin serginin tepesine, en yüksek Lucite standa... atölyenin en iyi eserinin sunağındaki haça bakmaya dayanabilmesi için kendini desteklemesi gerekiyordu.

"Oh, Tanrım..." Acı, çantayı parçalanmış halde bulduğu andaki kadar taze bir şekilde göğsünün ortasına vurdu. "Ah..."

Son üç gecedir, yanmış Birkin cesedini görmeye dayanamıyordu. Ama ondan kurtulmayı da başaramamıştı.

Öte yandan, elmas aksesuarlı Himalaya timsahı dünyadaki tüm çantalar arasında en nadide ve en görkemlisiydi ve ona uygun elmas bileziğe sahip olduğu için daha da değerliydi. Her iki tarafta da kahverengilere, grilere ve bir tutam siyaha çalan bembeyaz derisiyle bu şaheser, koleksiyonunda parlayan bir fener olmakla kalmıyor, hayattaki en iyi şeylerin aslında bedava *olmadığının* da en güzel kanıtıydı.

Ve başka bir vampir orospu bir şeyi ateşe verdi.

Biri bunu nasıl yapabilir? Eğer aptal kancık alarmı çalıştırarak dışarı çıkmaya çalışacak kadar çaresiz olsaydı, bir Balmain ceketini yakabilirdi. Bir Chanel takım. Bir Escada elbisesi. Ama hayır, onca giysi rafı, ayakkabılar, botlar ve çarşaf, yastık, Saks kataloğu gibi diğer sıkıcı Rammable şeyler arasından Himalaya'yı seçmek zorundaydı. Elmas aksesuarlı. Ve eşleşen bileklikle.

O deri israfı, bu paralel boyuttan çıkmaya çalışmak için en pahalı, en nadir ve en çok arzu edilen çantayı seçmişti.

Sanki ne yaptığını biliyormuş gibiydi. Ama bilmiyordu. Misilleme olarak o aptal küçük çiftliği yakmak yeterince ileri gitmemişti.

Ve sonra vampir ölümsüz eşiyle vals yaparak uzaklaşmayı başarmıştı, aşk içinde ve sonsuza dek mutlu ve saçma sapan.

Sahvage'ın ölümsüz olduğunu kim bilebilirdi? Bir ev kadınının bir arabaya bench press yapabildiğini öğrenmek gibiydi.

Ve her şey söylenip bittiğinde, Devina ne elde etti? Gerçek aşk değil, evet, o konuda hiç değil, ama daha ziyade tanınmayacak kadar kızarmış bir Birkin ve şimdi de PMS

-Nokta olmadan.

Louboutin'lerinin arasındaki Roor'a bakan Devina, çantanın kalıntılarını dinlendirmeye ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Gecenin gidişatını, sinir bozucu bir şekilde uykusuz kalan vampir sevgilisinin bir insan hakkındaki düşünceleriyle ona ihanet etmesini düşünürsek, nasıl daha kötü hissedebilirdi ki? Terapisti yas tutmanın bir parçasının da kayıpla kademeli olarak yüzleşmek olduğunu söylememiş miydi? Sanki ölümü parçalar halinde ısırmıştı gibi, *dehşetinle* derece derece *yüzleşiyormuşsun* gibi?

Tanrım... Birkin çok mükemmeldi.

En azından elmaslar hâlâ parlıyordu.

Yanmış leşi standından çıkarırken, kalıntıları kalbine bastırdı ve gözlerini kapattı. Gözyaşları akmaya başladı ve o insan terapisti hayal etti, her zaman kahverengi kanepesine uyum sağlayan toprak tonlarını giymiş olan terapisti.

Duygularını hisset, Devina. Tek yapman gereken bu.

"Deniyorum..."

Balz meselesi çok derine işlemişti, seviştiği adamın aslında başka birinden hoşlandığı fikri çok canını yakmıştı. Kesinlikle şu anda olduğundan daha kötü hissedemezdi.

Hazır olduğunda, hiç yoktan çocuk boyutunda bir kutu yarattı ve kapağını açmayı diledi. Püsküllü saten iç kısmıyla parlak beyaz-krem kutu, Himalaya'nın krem-kahverengi-gri renk şeması için 1tting emanet gibi görünüyordu.

Teslimiyetle Birkin'i minderli iç kısma yerleştirdi ve saplarını küçük püsküllü yastığın üzerine koydu. Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken, manikürlü parmak uçlarını yanmamış pulların üzerinde gezdirdi ve kamp kokusunu bastırmaya çalıştı. Onu Rue du Faubourg Saint-Honoré'deki ana geminin özel odasında ilk gördüğünde neye benzediğini hâlâ hatırlayabiliyordu, o kadar taze, o kadar temizdi ki, onu kutsal bir şeymiş gibi tutarken timsah derisinin kokusu yükseliyordu.

Çünkü öyleydi. Çünkü hala öyleydi, ne kadar bozulmuş olursa olsun.

Titreyen elleriyle kapağı kapattı. Sonra avuçlarını kapağın lake hatlarına dayadı ve başını öne eğdi. Ağzından sığ bir şekilde nefes alarak kendine yeni bir tane alabileceğini söyledi.

Ama bu seferki *ona* aitti.

Keder dayanılmaz hale geldiğinde, kalıntıları Ruhlar Kuyusu'na göndererek uzaklaştırdı. Bir an için vampir Throe'nun hâlâ çalışma masasının üzerinde olduğunu hatırladı ama sonra bu düşünce aklından uçup gitti.

Etrafını saran sessizlik tam bir yalnızlık olarak kayıtlara geçmişti, sanki insanlık tüm hayvanlar, böcekler, sürüngenler ve 1sh'lerle birlikte yeryüzünden silinmişti. Kendini yalnız hissediyordu, sanki uzun zamandır evim dediği mavi ve yeşil gezegene bağlı bile değildi, daha ziyade bir galakside kaybolmuş, uzayda soğuk ve işe yaramaz bir şekilde dolaşıyor, ona ayıracak zamanı olmayan umursamaz gezegenlerin ve güneşlerin yanından geçiyordu.

Aslında tek başına olmadığı düşüncesi onu gerçekliğe geri döndürdü.

Omzunun üzerinden oda arkasına ters ters baktı. "Ama sen bütün bunları değiştireceksin. Değil mi?"

Yanıt alamayınca, geniş açık alanda yürümeye başladı; ancak resmi elbiselerin bulunduğu bir rafın yanında durup boy aynasında kendini kontrol etti. Uzun kumral saçları çıplak omuzlarına dalga dalga yayılmıştı ve beline bağladığı büstiyer göğüslerini inanılmaz gösteriyordu. Deri kalem pantolon her zamanki gibi hoş bir dokunuştı ama tüm siyahı sevdiğinden emin değildi. Biraz tek nota gibi duruyordu.

Başını eğerek, shrink ambalajın kan kırmızısı olmasını diledi. "Ve insanlar mükemmelliğin geliştirilemeyeceğini söyler."

Çalımlarına devam ederek, çıplak beton Roor'u kırptı, kırptı, kırptı. İnin uzak köşesine vardığında, Caldwell şehir merkezinin her yerinde bulunabilecek türden, insanların yarı yenmiş sandviçler, soğuk olan son santim kömür, poşetlerde köpek pisliği gibi pis çöpleri attığı türden bir belediye parkı ve rekreasyon çöp kutusunun önünde durdu.

Kullanılmış prezervatifler ve iğneler.

Tamam, belki bu son ikisi çoğunlukla yere atılmıştı, ama kesinlikle düzenli olan bazı fahişeler, bazı müşteriler, bazı sıradan damar sikiciler vardı.

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi. "Bana hakkım olanı vermenin zamanı geldi. Çok sabırlı davrandım ama artık bitti."

Çöp kutusuyla konuşmuyordu.

Lanet olası çöp kutusunun kare kapağının üstünde oturan bok parçasıyla konuşuyordu. "Bana borçlusun ve ne istediğimi biliyorsun. İşe koyul."

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak kitabın kapalı kapağına baktı. İnsan reçinesiyle ciltlenmişti -ya da belki vampir ya da bir iblisin derisiydi, kim bilebilirdi ki- kadim büyü kitabının yol leşi gibi vücut kokusu, ruh haline göre bir şeyler söyleyebilen ya da hiçbir şey söylemeyen sayfaları ve kareli bir itaat geçmişi vardı.

"Bir anlaşmamız vardı," diye hatırlattı o şeye. "Sen bana tek gerçek aşkı, benim her bir parçamı, bütünümlü sonsuza dek sevecek bir erkeği vereceksin, ben de seni o evin küllerinden kurtaracağım." Yanıt gelmeyince muhteşem saçlarını itti ve bu oyunun kendisini ne kadar etkilediğini göstermemeye çalıştı. "Ben olmasaydım şu anda çöplüğün yolunu tutmuş olacağını hatırlatabilir miyim, ki bunu fazlasıyla hak ediyorsun-"

Kambur çirkin örtülerinin arasından yumuşak, ritmik bir ses yükseldi, ses o kadar sessizdi ki Devina'nın yarı mırıltı, yarı snu e'nin ne olduğunu anlamak için eğilmesi gerekti.

Olamaz. "Uyuyormuş gibi *yapma*. Bu saçmalığı benimle *deneme* bile." Kitap uyuklamaya devam ederken o da ayağını yere vurdu. "Lanet olsun, kişisel bakım senin için geçerli değil, sen sonsuzluk yaşındasın, bin yıllık değil. Ve not: önceki hayatında muhtemelen Publishers Clearing House'un lanet bir postacısıydın, o yüzden bu tavrı takınma."

Üst kapak biraz yukarı kalktı ve sayfalar sanki Tempur-Pedic şilte üzerinde yeniden konumlanıyormuş gibi ru ed. Sonra horlama daha da arttı.

"Uyan!"

Elinin bir hareketiyle Kitabı Roor'a fırlattı, sonra da onu ininin duvarlarında büyük bir ping-pong turuna gönderdi, sayfalar tıkırdıyor, ön ve arka kapaklar yırtılıyor, etrafa daha fazla o korkunç koku yayılıyordu. Onu parçalara ayırır, ateşe verir, ayaklı küvetinde boğardı...

Ama o şeye ihtiyacı vardı. Özellikle de bu Balthazar saçmalığından sonra. Ve o da bunu *biliyordu*.

İnatçı cildi tavanı ayakta tutan sağlam, zarif sütunlardan birine sabitleyerek parfüm tepsisine doğru yürüdü, bir şişe Coco Noir aldı ve stiletto'yla geri döndü. Chanel şişesini ekşimiş kokunun üzerinde tutarak, atomizörü başparmağıyla pompaladıkça küçük *şşt, şşt, şşt*'ler çıkardı-

Hapşırık o kadar yüksek ve güçlüydü ki ön kapak neredeyse sonuna kadar açıldı. Sonra kitabın sayfaları birkaç kez öksürdü.

"Leş gibi kokuyorsun. Umarım alerjin vardır."

Kitap bir kez daha öksürdü. Sonra kapağını araladı, tüm yaprakları sırtından dışarı doğru dikildi ve-

Phhhhhhhhhhtttttttttthhhhhhhhhhhhhhhhhppppppppppppp.

Ahududu sesi o kadar uzun süre ve o kadar yüksek bir sesle çıkarıldı ki, ancak böyle bir ses çıkarmak için hava kaynağına ihtiyaç duymayan biri bunu çıkarabilirdi.

Daha doğrusu bir şey.

"Siktir git," diye hırladı. "Ya benimle yaptığın anlaşmaya sadık kalırsın ya da print-is-dead'in gerçek anlamını öğrenirsin, seni işe yaramaz, orospu çocuğu, nankör, bok parçası, göt ısırıcı, işe yaramaz..."

Laf kalabalığına devam etti, hızını alamadı ve lafı gediğine oturtmak için Urban Dictionary'den birkaç kelime ekledi, kan kırmızısı dudaklarından iğrenç heceler döküldü, öfkesi göz kamaştırdı, vücudu öfkeyle uğuldadı. O kadar kızgındı ki, etrafındaki hava büküldü ve etrafındaki giysi rafları ve bürolar sallandı. Parfüm şişesi elinde paramparça olurken, alkolün acısı kesiklere cızırdadı, ortaya çıkan ıslaklık kısmen kan, kısmen koku, umurunda değildi-

Kitap'ın umurunda değildi.

Bir noktada, kitabın pragmatik ilgisizliği kaydedildi ve ne biliyorsunuz. Dramaya beslenmesi için daha fazla hava vermemekle ilgili tüm o tavsiyeler doğrudu. Devina'yı canlı canlı yiyen hayal kırıklığı yavaş yavaş damarlarından boşaldı ve geriye kalan tek şey, tüm görkemli öfke nöbetine rağmen, bir şeylerle dolu bir alanda yalnız kaldığını fark etmek oldu.

Sesi kuruyup nefes nefese kaldığında, elinden damlayan damlalar beton Roor'a çarptıkça trampet gibi ses çıkarıyordu.

"Bana istediğimi vereceksin," dedi zayıf bir sesle.

Aldığı tek yanıt daha fazla horlama oldu. Yine de, lanet şey söylediği her şeyin bir tehdit olduğunu biliyordu.

Kapağı iki eliyle kavrayarak çekiştirdi ama hiçbir yere varamadı: Arabasını dışarı fırlatıp var gücüyle çekmesine rağmen, şey beton sütuna yapışıp kalmıştı. Alnı ve dekoltesi ter içinde kaldığında pes etti.

Lanet olası Kitap'ın önünde ağlamayacaktı. Bu boktan gösterinin bir parçası olmayacaktı.

Bu gece olmaz.

"Peki, burada oturup senin tarafından görmezden gelinmek zorunda değilim," dedi kesinlikle *Ölümcül Cazibe*'ye benzemeyen bir sesle. "Buradan gidebilirim. Öte yandan sen, bacakların olmadan hiçbir yere hızlıca gidemezsin. Gecenin tadını çıkar."

Saçlarını sıvazlayarak döndü ve kapıya doğru yürüdü. Güçlendirilmiş çelik panele ulaştığında, uzay/zaman sürekliliğindeki, özel odasını geceleri çarpışan ve gündüzleri topallayan her türlü şeyden yalıtın dikişin içinden geçti.

Caldwell şehir merkezinin kaldırımlarında yeniden şekillenirken, avucundaki kesikleri kapattı ve büstiyerinin hatlarını düzeltti. Gece önüne serilmişti, tüm parıldayan ışıklar ve dikkat dağıtıcı olasılıklar, kulüpler açık ve dolu, insanlar her yerde, arabalarında, evlerinde, parti yerlerinde.

Kendini eğlendirecek bir şey bulmuştu.

Hayır... gerçekten. Bulurdu.

Ruhunu emen bir ben-istemiyorum dalgası onu neredeyse batırırken, terapistin onunla paylaştığı bir başka şeyi hatırladı: Ne yazık ki, nereye giderse gitsin... oradaydı. Bu yüzden Balthazar'a duyduğu kıskançlığı, Kitap'a duyduğu hayal kırıklığını ve en kötüsü de ne kadar güçlü ve ölümsüz olursa olsun, doğal olmayan hayatının geri kalanında yalnız kalabileceği korkusunu da yanında götürdü.

Bu da onun gerçekten de şüphelendiği kadar korkunç ve sevimsiz olduğu anlamına geliyordu.

Bu şehrin tüm yoğunluğuna, sahip olduğu ve değer verdiği her şeye, tüm gücüne ve kararlılığına rağmen... gerçek aşk her zamanki gibi hiçbir yerde değildi

onun için bulundu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anlaşıldığı üzere... hayır, Erika bunu kaldıramadı.

Caldwell Polis Departmanı'nın cinayet masası olarak da bilinen Bull Pen'deki masasında otururken, bir cinayet mahallini terk ettiğine inanmakta zorlanıyordu. Kendi isteğiyle. Umutsuzca gitmesi gereken bir yer olduğu için de değil.

Atardamar kanaması için acil servise gitmek gibi.

Trey tüm uyarılarında haklıydı ve onu korumaya çalıştığı için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, her şeye sinirlenmişti. Sanki kırılğan yerlerine bir tiyatro ışığı tutulmuş gibiydi ve tuvalete koşarken yolundan çekilen devriye memurlarından, evden çıkarken mırıldandığı CSI çalışanlarına ve onu merkeze kadar takip etmeyi düşünüyormuş gibi görünen Trey'e kadar herkes onun perde arkasını fazlasıyla görüyordu.

Bu, ulusal haberlere konu olacak kadar korkunç, onuncu yıldönümünde yeniden haber olacak kadar dehşet verici, kendi hashtag'ine sahip olacak kadar gerçek-suç-tartışmaya değer bir aile katliamından sağ kurtulan tek kişi olmanın sorunuydu. Varoluşsal özgeçmişinizde #SaundersTragedy gibi yüksek profilli bir şey varsa, hayatınızın geri kalanında bu meşhur isim etiketini taşırdınız, özellikle de olayın gerçekleştiği kasabada yaşamakta ısrar ettiyseniz ve cinayet masası dedektifi olmaya karar verdiyseniz.

Öte yandan, erkek arkadaşınız anne babanızı, kardeşinizi ve neredeyse kendinizi öldürdükten sonra kendi bileklerini kesip kafasına ateş ederek kendi kanıyla dolu bir havuzda öldüğünde, insanlar her şeyi merak ediyordu. Özellikle de tüm bunların arkasında bariz bir "neden" yoksa.

Mesele şuydu. Genel olarak, diğer insanların şeytanları onunkilerden daha iyi gizleniyordu. Gizli kötü alışkanlıklar, utanç verici geçmişler, karanlıkta pişmanlık duyulmasına neden olan eylemler? Starbucks'ta birlikte sıraya girdiğiniz, arkasına takıldığınız, etrafında çalıştığınız, yanından geçip gittiğiniz insanlar için bu saçmalıkların çoğu gizli kalıyordu. Belki çok fazla içtiklerinde onlar için bir şeyler olduğunu tahmin ediyordunuz. Ya da çok fazla kişiyle yatmışlarsa, uyuşturucu kullanmışlarsa ya da iflasa giden yolda kumar oynamışlarsa, genel olarak fıstık galerisi için bir ipucu vardı - ancak bu bariz işaretlerle bile, üçüncü taraflar nadiren ayrıntıları alırdı. Öte yandan, hayatındaki en kötü olaylar herkesin malumuydu; gerçekleri tazelemek isteyenlerin internette arama yapmaları yeterliydi. Yakın zamanda tüm o "on yıl sonra" raporlarıyla güncellenmiş bir Wikipedia sayfası olmasının yanı sıra, o geceyle ilgili bir düzine kadar amatör podcast ve YouTube videosu da vardı.

Bu noktada, kimsenin tüm bunlar hakkında bir NetRix belgeseli yapmaması için dua ediyordu. Uyumamakla meşgulken isteyeceği son şey, kendisinin ve ailesinin "Trending Now" dizisinde 1. sırada yer almasıydı. Ve bu kadar çok yabancının annesinin, babasının ve kardeşinin cesetlerini ve ölümcül yaralarını görmüş olduğu gerçeği, bunu her düşündüğünde yeniden midesini bulandırıyordu-

Erika sandalyesini geriye itti ve çöp sepetini masasının altından çıkardı. At kuyruğunu takım elbisesinin yakasına sıkıştırıp eğilirken, Primrose'ların evinde de aynı şeyi yaptığını hatırladı.

Pembe yatak odasının kapısında bunaldığında, kusmadan önce biraz temiz hava almak için aşağı inmeye ve dışarı çıkmaya çalışmıştı. Birinci katın yarısına geldiğinde bunu başaramayacağı anlaşılmıştı, bu yüzden kendini mutfaktaki tuvalet odasına yönlendirmişti. Klozetin önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde, ailesinin tuvaletin tabanını çevreleyen Roor paspaslarından birine sahip olduğunu keşfetmişti. Duvar kağıdıyla uyumlu olması için soluk maviydi ve ayaklı lavabonun önünde küçük bir halıyı da içeren uyumlu bir setin parçasıydı.

O tuvalette çıplak ayakla dolaşma ihtimalinin düşük olduğu düşünüldüğünde, bir insanın neden ayakkabılarının tabanını yalıtıldığını merak ederken, safra kusarken dizleri minnettar olmuştu.

"Kahretsin..." diye inledi yüksek sesle.

Geçmişinden kurtulmaya çalışarak doğruldu, çöp sepetini tekmeleyerek yerine koydu ve en azından hamile olmadığını bildiğine karar verdi. Bunun için seks yapmalıydınız, bilirsiniz, son bir ya da bir buçuk yıl içinde.

Yoksa onun için daha çok iki mi olmuştu?

Her neyse, sanki var olmayan aşk hayatı hakkında endişelenecek zamanı ya da eğilimi varmış gibi.

Önündeki parlayan bilgisayar ekranına odaklandığında, açık bir e-posta penceresiyle karşılaşınca biraz şaşırdı. Kime: kısmında kimse yoktu ve Konu: kısmı da aynı şekilde boştu. Ne yazmak üzere olduğuna dair bir ipucu işine yarayabilirdi. Sanki beynini çalıştıracakmış gibi parmak uçlarını klavyesinin üzerine koyarak her şeyin aklına gelmesini bekledi.

Göz kırp. Göz kırp. *Göz kırp.*

Bu onu erken başlangıçlı bir Alzheimer teşhisi dışında hiçbir yere götürmüyordu ve hayır, bu alaycı bir varsayım değildi.

Onun deneyimlerine göre, ölüme yakın deneyimler yaşamış ya da şiddetli trajediler yaşamış insanlar iki yoldan birini seçiyordu. Ya korkusuz oluyorlar ve ölümlülerin en büyük endişesi artık onlar için geçerli değilmiş gibi hissetmelerini sağlayan bir Ölüm Kartı'nın tadını çıkarıyorlardı... ya da her asma tırnağının kılık değiştirmiş bir ampütasyon, her soğuk algınlığının viral pnömoni ve günlük varoluşun tüm normal ağrıları, acıları ve unutkanlıklarının kanser, kanser, daha fazla kanser ve/veya bunama olduğu paranoyasına kapılan hastalık hastası içine kapanık insanlar haline geliyorlardı.

O ikincisiydi.

"Ama ben 1ne'yim," dedi etrafına uyuşmuş bir şekilde bakarken.

Cinayet masasının açık Roor planı boyunca, dedektif arkadaşlarının ve ortak idari destek personelinin kabinleri boştu, meslektaşları saatler önce gece için evlerine gitmek üzere kalktıktan sonra her türlü o ce sandalyesi altından itildi. Arada bir, iş istasyonlarının kısa yığın duvarlarına bir blazer ceket ya da palto örtülmüştü ve bol miktarda seyahat bardağı, not defteri, kalem ve kalem, bir yere koyma fırsatı sunan herhangi bir Sıçan yüzeyinin etrafına dağılmıştı. Monitörlerin çoğu kapatılmış olmasına rağmen,

CPD rozeti simgeleri CPD markalı ağ oturum açma sayfasının üzerinde ekran koruyucu olarak salınan birkaç tane açık bırakılmıştı.

Burnu gıdıklandığında ve hapşırdığında, ağzını ve burnunu kapatmak için dirseğinin kıvrımını yukarı kaldırdı.

"Affedersiniz," dedi kesinlikle hiç kimseye.

Elini yana koyarak kahve fincanını avuçladı ve iyi haber şu ki, java o kadar soğuk, o kadar acı, o kadar iğrençti ki, tadı onu yeniden toprakladı.

Yüzünü buruşturarak bardağı geri koydu.

Trey haklıydı. O olay yerine gitmemeliydi. Merkezden gelen çağrıdan kurbanların yaşlı bir çift, genç kızları ve ilgisiz bir genç erkek olduğunu ve haneye tecavüz belirtisi olmadığını biliyordu. Tüm bunların ne anlama geldiğini *biliyordu*. Ama kendisiyle yüzleşmeyi reddetmişti çünkü korku, üzüntü ve öfkeyi o kadar uzun süredir bastırıyordu ki, bu azmi nasıl tersine çevireceğini bilmiyordu. Bunu ne zaman yaptığını bile bilmiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış ve sinirli bir şekilde, hâlâ çalıştığından, zil sesinin açık olduğundan ve yeterli hizmet aldığından emin olmak için cep telefonunu kontrol etti.

Üniteyi yüzü yukarı bakacak şekilde yerleştirirken, bu gece yeni bir vaka gelmesini dilemeyi reddetti. Kendisinin ve ailesinin başına gelenlerden sonra karmaya inanmak zordu, ancak ne ekersen onu biçersin sözünün gerçek olma ihtimaline karşın, bu gece Caldwell'de başka birinin daha öldürülmesini dilemeyecekti. Bununla birlikte, eğer birileri öldürülürse, çünkü bu onların kaderiydi, merkezin onu tekrar aramasını canı gönülden umuyordu. Ve hey, o görevdeki yedek dedektifti - bu yüzden Trey görevlendirilmiş olmasına rağmen Primrose'ların evindeki o olay yerine çekilmişti.

Sadece işini doğru yapabildiğini kanıtlamak istiyordu, o kadar çok meslektaşının önünde sert ve soğuk bir 1sh olarak itibarını zedeledikten sonra, yaptığı gibi iz bırakmadan kaçarak. Kurbanların alt kattaki banyosuna kustuktan sonra.

"Kahretsin," dedi elini faresinin üzerine koyarken.

Aktif soruşturmaları listeleven ve durum güncellemelerinin yanı sıra 11ed raporlarına bağlantılar sağlayan vaka panosunda oturum açarak devam eden on iki soruşturmayı kontrol etti. Kendisi ve Trey, aralarında Landrey'ler, 48 yaşındaki Peter ve 43 yaşındaki Michelle ile kızları 16 yaşındaki Stacie ve Lincoln Lisesi'nde eyalet sıralamasında güreşçi olan 15 yaşındaki Thomas Klein, nam-ı diğer T. J.'nin de bulunduğu Primrose'daki soruşturmanın da bulunduğu birkaç soruşturmayı yönetiyorlardı.

Yani tam da tahmin ettiği gibi bir sporcuymu. Ve diğer her konuda da haklı çıkacaktı.

Kendi kabuğunun içinde kalmak için mücadele ederken, sigara içiyor olsaydı sigara molası verirdi ya da mesaide olsaydı bir kadeh şarap içerdi. Bunun yerine, tüm seçeneklerini değerlendirdikten sonra, son zamanlarda şımarttığı gizli bir alışkanlığa teslim oldu; bu alışkanlık, masasının üzerinde bir şişe Chablis aması kadar profesyonelce değildi.

Saniyeler içinde, sanki faresi 11e'ye giden yolu biliyormuş gibi, ekranında bir video belirdi. Oynat tuşuna basmadan önce, bu tavşan deliğine bir daha girmemesi gerektiğini düşündü-

Evet, bu tereddüt bir kalp atışından daha uzun sürmedi. Ve bu, burada hiçbir şey yapmadan oturup neden göndermeyi dşndğu e-postayı hatırlayamadığını düşünmekten daha iyi olacaktı. Ayrıca işle ilgiliydi... değil mi?

Görüntüdeki oynat düğmesine basarak yaklaştı ve aynı anda yerleşti... ve işte oradaydı, kirli bir karavanın i çekimi, mobilyalar köhne ve lekeli, her yerde her türlü kıyafet ve uyuşturucu gereçleri, aynı derecede dağınık bir tezgahın yanında huysuz bulaşıklarla dolu bar büyüklüğünde bir lavabo.

Kameranın tam karşısında, menteşeleri gevşemiş bir kapı vardı ve kadın, kapı kolunun etrafındaki çiziklerden metal paneldeki kıvrıma kadar kapıyla ilgili her ayrıntıyı yeniden hatırlarken boğazını okşadı.

Tanrım, 11e'yi o kadar çok izlemişti ki, farenin lavabonun üzerindeki bulutlu pencere pervazından kaçış işaretini geri sayabiliyordu.

"... iki... bir-"

İşte oradaydı. Ve işte gitti.

Kapı açılmadan hemen önce Erika nefesinin daraldığını hissetti, ama bunun nedeni on altı yaşında bir kızın cesedinin başında durması değildi.

kendini öldürdü. Hayır, bu daralma daha çok Storytown-rollercoaster-heyecan, bir heyecan sizi doğru noktadan vurmak üzereyken aldığınız o özel, karıncalı uyanış hissi- gibiydi.

Ve işte oradaydı.

Karavanın kırılmış kapısını açan adam bir uyuşturucu satıcısının inine ait değildi. Uyuşturucu kullanımından dolayı yıpranmış olmaktan ziyade güçlü bir vücuda sahipti ve siyah giysileri temiz ve düzgündü. Ayrıca gergin ve yarı deli halinin tam tersiydi. Tam bir kontrol havasındaydı, sanki buranın sahibiymiş gibiydi ya da en azından başına geleceklerden ya da üzerine gelebileceklerden hiç endişe duymuyordu.

Gizli hâkimiyet çok seksiydi. "Evet ve o bir suçlu," diye mırıldandı.

Daha da öne eğilerek adamın yüzüne odaklandı ve bunun nedeni adamın kimliğini daha önceki bir davadan hatırlamaya çalışması değildi. Aslında onun hakkında ellerinde hiçbir şey yoktu. Departmanın yüz tanıma yazılımı herhangi bir veritabanından bir şey çıkarmamıştı ve kimse de onu yapmamıştı. Yani hayır, onu tanımak için değil... ama bir suçlu olamayacak kadar yakışıklı olduğu için ona bakıyordu, yüz hatları keskin, gözleri derin ve çok zeki, dudakları...

Bu düşünce tarzını orada bıraktı. Ve neden bir şüphelinin ağzını çıplak tene sürülebilecek bir şeymiş gibi değerlendirdiğini araştırmayı reddetti.

Çıplak tenini.

Evet, olmaz. Tanrı aşkına, bir Jackie Collins romanında yaşamıyordu.

"Aklımı kaçırdım."

Kendini sandalyesine geri iterek videonun devam etmesine izin verdi ve dalgın bir şekilde tekrar bardağa uzandı, ancak içindeki karter yağını bir kez daha denemeden önce kendini yakaladı.

Adamın hareketleri. Vücudu o kadar haraptı ki, ona bir yırtıcıyı düşündürdü.

Oh, bekle, kameraya bakmak üzereydi-evet.

Şüpheli tam da kameranın saklandığı yere bakarken, "İşte buradasın," diye mırıldandı.

Kaydedildiğini biliyordu ama umurunda değildi. Ve onu rahatsız etmeyen diğer şey? Kanepedeki ölü adam. Objektif açısı görüntüyü izleyenler için herhangi bir görselliği ortadan kaldırsa da, Erika hem olay yerinde bulunmuş hem de tüm fotoğrafları incelemişti: Karavanın sahibi olan uyuşturucu satıcısının cesedi kanepede dik bir şekilde oturuyordu ve kafatasının arkası arkasındaki duvarın her tarafına dağılmıştı.

Yine de siyahlar içindeki bu adam, tüm bunların görünüşünden, kokusundan en ufak bir şekilde etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kanepeye bakarken park halindeki bir arabayı da kontrol ediyor olabilirdi.

Yani aslında, ne kadar formda ve çekici olursa olsun, aslında *tam olarak* bulunduğu yere aitti. Caldwell'deki uyuşturucu ticareti ve bununla birlikte gelen tüm vahşetle ilgisi olmayan bir sivil, sahnenin ne kadar korkunç olduğu göz önüne alındığında, bir tür şok, dehşet ve korku gösterecekti.

Bu adam değil. Onun için o ce'de sıradan bir gün.

Erika başını sallarken, biraz sonra olacaklara hazırlandı. Etrafındaki sefaletle şöyle bir göz gezdirdikten ve kendi kendine bu dağınıklığı onaylamıyormuş gibi mırıldandıktan sonra sol eli vücudunun önüne doğru ilerledi ve elinde tuttuğu büyükçe siyah kutu ilk kez o zaman görüldü. Öne doğru eğilerek kutuyu nargilelerin, kokain pipolarının ve sehpanın üzerindeki ölçü terazilerinin arasına bıraktı ve ardından halıdan bir süpermarket poşeti aldı. İçindekileri hızlıca inceledikten sonra içinden bir miktar para çıkardı ve cesetle konuştu.

Sonra da hiç acele etmeden gitti.

Hepsi bu kadardı. Görüntü buydu.

Erika tekrar oynat tuşuna bastı. Ve bunu yaparken, kafasının içinde bir kadın sesi duydu: *Bu o. Rüyalarımındaki adam.*

Görüntüleri tekrar izlediğinde, bu iki cümlenin müziği filmin görselleri kadar tanıdıktı ve adamın bir Hannaford çantasındaki bir şey karşılığında bıraktığı kara kutuda saatleri bulunan bir cinayet kurbanının dul eşi tarafından yapılan basit açıklamalar, sahip oldukları kimliğe en yakın olanıydı.

Yani onun hakkında ellerinde hiçbir ipucu yoktu.

Canlı rüyalar gören Bayan Herbert Cambourg bundan daha ileri gidememişti. Adamla yüz yüze görüştüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyordu ama yine de onu rüyasında gördüğünden tamamen emindi.

Hatta adama biraz takıntılı görünüyordu.

Erika'nın anlayabileceği bir şey değildi.

Hem de hiç.

Ve tuhaf olan başka bir şey daha vardı. Erika bu fragman görüntülerini Bayan Cambourg'a ne zaman gösterdiğini ve kadından o spesifik ama belirsiz ifadeyi aldığını düşünürken, Commodore'daki tripleks çatı katının en üst katına varışını ve genç ve güzel dulla bu filmi izleyişini hatırlayabiliyordu. Gittikleri oturma alanını, Keri Cambourg'un sarıya çalan uzun saçlarını ve taytlı siyah balıkçı yakasını gözünün önüne getirebiliyordu. Ayrıca Bayan Cambourg'un taktığı ışıltılı elmas kolyeyi de mükemmel ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordu, her ne kadar kadın rahat giyinmiş olsa da ve bir cinayet masası dedektifinin gelip öldürülen kocanız hakkında sizinle konuşmak istemesi pek de cazip bir iş olmasa da.

Öte yandan, Herbert Cambourg bir şekilde *Game of Thrones'tan* fırlamış gibi ikiye bölünmüştü. Bu yüzden, herhangi bir şeyin mantıklı olması söz konusu olduğunda kadını biraz rahat bırakmak sağduyulu bir davranış gibi görünüyordu.

Tam da karavan görüntülerindeki gizemli adam hakkında konuşurlarken işler garipleşti. Tam da Keri Cambourg Ry'ın rüyalarındaki adam açıklamasını yapmasına izin verdiği sırada, tripleksin 1. katında, garip nesneler ve ürkütücü kitap koleksiyonlarının olduğu yerde... cinayetin işlendiği yerde bir güvenlik alarmı çalmaya başlamıştı.

İçinden bir ürperti geçerken, Erika gözlerini kapadı ve bir sonraki etkileşim dizisini hassas bir şekilde hayal etti, her şeyi yavaşlattı: Zihninin gözünde kendini ayağa kalkarken gördü ve sanki bir güvenlik kamerasının görüntülerini izliyormuşçasına emin bir şekilde kadına kendini panik odasına kilitlemesini söylerken izledi. Ardından, Keri Cambourg'u rahatlatmak için, bunun muhtemelen CPD'den olay yerine haber vermeyen biri olduğunu açıkladı.

Bundan sonra, Erika kıvrımlı merdivenleri tek başına inmiş, duvarlardaki modern sanat eserlerinin yanından geçerek 1. Roor'a varmış ve...

Dul kadınla birlikte tekrar yukarı çıkmış, Bayan Cambourg'a her şeyin yolunda olduğunu, bunun yanlış bir alarm olduğunu, aşağıda kimsenin bulunmadığını söylüyordu.

Ondan sonra Erika gitti.

Gözlerini ovuşturarak her şeyi tekrar gözden geçirdi: Dul kadınla birlikte karavanın görüntülerini izliyordu. Alarm ve burada kal-gideceğim kontrolü. Sonra iniş-

Dul kadınla birlikte. Sonra da gidiyor.

Olaylar dizisi tıpkı bilgisayar ekranında tekrar oynayan görüntüler gibiydi, her saniyesini bildiği, zihinsel olarak ne kadar zorlarsa zorlasın değişmeyen bir şeydi. Ve şu anda vardığı sonuç, bunu ilk kez fark ettiğinde olduğu kadar sağlamdı.

Hafızasında bir kara delik vardı.

Sanki hatırladıkları, kaydının bir kısmı çıkarılmış bir kasetmiş gibi... Ne kadar konsantre olursa olsun, 1. Roor'da dolaşp kimsenin olup olmadığını kontrol ettiğini hatırlayamıyordu-

Sol gözünün üzerine keskin bir ağrı saplandığında inledi ama şaşırmadı. Hiçbir anlam ifade etmeyen nedenlerden ötürü, ne zaman hafıza kaybını aşmaya çalışsa ani bir baş ağrısı ortaya çıkıyordu. Yine de boşluktan bir şey, herhangi bir şey çıkarmaya çalışmaktan kendini alamıyordu. Ama bu deliliğin tanımı değil miydi? Aynı şeyi tekrar tekrar yapmak ve farklı bir sonuç beklemek?

Bu not üzerine, videoyu üçüncü kez açtı, arkasına yaslandı ve farenin pencere kenarında koşmasını, adamın karavana girmesini ve...

Hiçbir yere varamamış olsa da, bunun eve yalnız gitmekten daha iyi olduğunu kendine hatırlattı.

Orada onu bekleyen çok fazla iblis var.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kara Hançer Kardeşliği Konağı

Bloodletter'ın oğlu Vishous, boktan kışını çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirine dayanmış dururken, malikânenin büyük fuayesinde karşısında duran Piç, Triscuit'in üzerindeki bok gibi görünüyordu. Bu sadece Rhage'ın bile *bouche'unu eğlendirmeyeceği* bir *ordövr* değil, aynı zamanda daha iyi koşullar altında Cary Grant departmanında kendisine çok şey katan bir erkek hakkında çok gerçek bir yorumdu. Başka bir adamın oğlu olan Syphon'un bebek mavilerinin altında koyu halkalar, yarıya kadar inen ve batan göz kapakları ve yanaklarında çukurlar vardı.

Ve son bir aydır sürekli salladığı arkası çizgili saçları yüzündeki enkazı daha da güçlendiriyor, onu bir cilt bakımı reklamındaki "önceki" haline benzetiyordu.

"Neyse, hepsi bu kadar," diyordu erkek olan. "Bu arada, kuzenimin bozuk para bulmak için ceplerini karıştırmadığını varsayarsak, sigaranız da bitmiş. Şimdi izin verirsiniz, bir kombucha çayı ve biraz lahana cipsi almam gerekiyor.

."

V, Piç'in kolunu yakaladı. "Dur bakalım, o da neydi? Ben takip etmedim." Syphon şaşkın görünüyordu. Sonra açıkça raporunu mırıldandığını düşündü. "Kuzenim Balthazar," dedi yavaşça tekrarlayarak, "hani şu kayıp olan?"

Onu az önce Mae'nin yanmış evinin yerinde buldum. Hâlâ iblisin ve Kitabın yok edilmediğine inanıyor-"

"Evet, evet, hepsini aldım. Ve el ruloları isteği. Ama kombucha? Kafanda bir balta olmadan neden o boku içiyorsun? Sen hiç

Grey Goose'u duydun mu, Budweiser'ı? Musluk suyu mu? Tanrım."

Piç, beyni şu anki İblisçe Türetme Krizinden, ses kutusunun en sevdiği oktav gibi görünen Whole-Foods-gastronomik erdem sinyaline geçmekte zorlanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Bu sağlıklı. Neden sağlıklı beslenmeyeyim ki?"

"Çok üzgün yiyorsun."

"Bedenim benim tapınağımdır."

"O zaman neden onu kompostla besliyorsun. Bir Twinkie yiyip rahatlamalısın, doğru mu?"

Syphon küçümseyici bir ses çıkardı - bu ses, 1 alanının dışında hiç olmadığı kadar "siktir" demeye yakındı, nefes verirken "fudge" veya "feronica" veya "lzzle" hecelerinin bir kombinasyonunu içeriyordu.

Kombucha ya da lahananın gerçekten yenilebilir bir şeyin kuzeni olması gibi. Hem feronika da neyin nesiydi?

Syphon kaşlarını kaldırarak, "Mızıka, *f* ile yazılıyor," dedi.

V bunu yüksek sesle söylemişti. "Tamam, Ben Stein, bunun hiç mantıklı olmadığını farkındasın. Berbat bir gece geçirdiğin ve senin için üzüldüğüm gerçeği dışında anlam veremediğim herkes bilir tonuna rağmen, 'feronica' gerçek bir kelime değil."

"Evet, 'doğru' da bir soru işareti değil."

V durakladı. Çünkü son zamanlarda öfkesi üzerinde çalışıyordu. "Beni aptalca bir tokat atmak zorunda bırakma."

"Son zamanlarda elimde sadece aptallık varmış gibi hissediyorum. En azından sana büyük bir hedef veriyorum."

Syphon, kalbi kırık suikastçı, arkasını döndü ve mutfığa giden kiler girişine doğru koşmaya başladı.

Tam büyük merdivenin dibine geldiğinde V, "Sy." dedi. Piç geriye baktı. "Ne?"

"Ona inanıyorum. Balthazar'a. Hâlâ sorunlarımız olduğunu söylüyorsa, sözüne inanırım ve inanan tek kişinin ben olduğumdan emin olurum. Eğer Kitap ve o iblis hâlâ buralardaysa, onların icabına bakacağız."

Syphon'un ağır omuzları çöktü. "Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum. Kuzenimin delirdiği fikri mi... yoksa medyumun merdiven boşluğunda bana saldıran düşmanın onun içinde olması mı?"

"Her şeyle savaşabiliriz. Birlikte."

"Yapabilir miyiz?"

Bu retoriği havada bırakarak başını eğdi ve yoluna devam etti, kapıdan geçerek kilerde kayboldu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı V tavana bakarken.

Üç kat yukarısında, büyük küheylanlar üzerindeki savaşçıların duvar resmi barok tarzındaydı; erkeklerin ve aygırların hücum hareketleri, sert ifadeleri ve şişkin kasları abartılıydı, renkler cesur, gölgeler güçlüydü.

Nedense, sanat eserine her baktığında, ciddi nitelikte tartışmalara giriyordu:

Yanılıyorsun Andy! Siyah atın üstündeki adam bağırdı. Çimleri Ekim'de yeniden ekersin, Nisan'da değil!

Siktir git, Stewart! Kurak mevsim, soğuk gecelerle birleşince kök gelişimini desteklemeyecek!

Bu yüzden toprak altı sulamaya ve uygun gübrelemeye ihtiyacın var, seni dangalak!

Gürleyen toynak sesleri, savaş çığlıkları ve çarpışan kılıçlar ortaya çıkar

Vishous başını yeniden hizaladı. Geçen hafta Andrew ve Stu-Stu hangi Paul kardeşin daha kötü olduğu konusunda tartışmışlardı, Logan mı Jake mi? En azından o tarihli tartışmada iki taraf da kazanmıştı.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, diye düşündü V bilardo salonuna doğru bakarken.

Komik, sigarayı bırakmaya çalışmayı tercih ederdi.

Ve bilardo masasının bulunduğu yere doğru ilerlerken, en azından kırk sekiz saattir oraya girmekten kaçındığını fark etti. O da Devina'nın hâlâ gezegende olduğunu hissetmişti ve bu da Kitabın tamamen yazılamayacağı anlamına geliyordu. Ama evrene, çiftin durumuyla ilgili bir teyit almak için kendisine başka bir seçenek sunması için bir şans vermeye kararlıydı. Başka bir seçenek.

Bu konuda büyük bir yumruk.

Bıkkınlık dalgası doruğa ulaştığında, V gerçekten gitmek istemediği tek yere girdi - ki tam olarak bulunduğu yerden sekiz nokta dört mil ötede açık bir Hobby Lobby olduğu düşünülürse, bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Ahşap panelli odanın hemen içinde duraklayarak arka cebini yokladı, bir el sarması çıkardı ve yaktı. Nefes verirken, tercih ettiği bilardo masasına doğru ilerlerken televizyonun açık olduğunu fark etti.

Sigorta mı atmıştı? Kablo/İnternet kesik miydi?

Ve... bekle, ne? Kanepe neden boştu, orada *Altın Kızlar* maratonunun önünde uzun bacaklı kıcı açık kimse yoktu.

Bir şey kaçırmadığından emin olmak için V kanepeyi yakından inceledi. Minderlerde herhangi bir çöküntü yoktu ve yastıklar dolgundu ve kolların oluşturduğu köşelere güzelce yerleştirilmişti. Yani hayır, melek etkileşimden kaçınmak için invisi'ye gitmiş ve NetRix, Hulu ya da Cartoon Network'ün dikkat dağıtıcılığından faydalanmadan bir şekilde kendi arkadaşlığına tahammül edebilmiş olsa bile, ağırlığı kaydedilirdi.

Ayrıca hadi ama, ekranın karanlık olmasına imkan yoktu. Lassiter iki enerji kaynağıyla çalışırdı: Güneş ışığı ve içinde Bea Arthur olan her şey.

"Neredesin meleğim," diye mırıldandı V.

Adamı en son ne zaman/nerede gördüğünü hatırlamaya çalışırken... daha çok, disko topu neredeydi? V içgüdüsel olarak sinirlenmeyeli... şey, kahretsin, en azından uzun bir hafta sonu kadar ara vermişti.

Ve bu nankörlüğün bir tatil olduğunu fark etmemişti. Yazık.

"Efendim? Size yardımcı olabilir miyim?"

V gözlerini kullanılmayan kumandadan ayırdı. Fritz, olağanüstü uşak, bilardo odasının kemerinde belirmişti, sanki yaşlı *köpekçiğin* antenleri malikânede yardım edebileceği geçici bir ihtiyacı olan herkes için açılmış gibi emindi. Penguen kıyafeti ve o yaşlı, buruşuk yüzüyle ev hizmetlisinin başı, V duygusal bir tip olsaydı -ki değildi- göğsünde küçük bir elmalı turta sıcaklığı hissedebileceği bir *texture*'dı.

Tamam, bir. Belki yaşlı adama karşı biraz sevgi besliyordu. Ama her sosyopat gibi, bu kadar içtenlikle karşılaştığında tüyleri diken diken olmaz mı?

V'nin sosyopat olduğundan değil. Pek sayılmazdı.

Tamam, çoğunlukla sosyopat değildi. Özellikle de düşmüş meleklerin etrafında değilken-

"Efendim?"

"Hey, adamım." V boğazını temizledi ve odaklandı. "Lassiter'ı buralarda gördün mü?"

"Hayır, efendim." *Doggen* alçak sesle eğildi. "Ne içeride ne de arazide. Onu sizin için çağırabilir miyim?"

Ne gibi, kumandayı ikinci katın balkonuna asıp "Thank You for Being a Friend" şarkısının birkaç mısrasını mırıldanarak mı?

"Hayır, ben hallederim.

Teşekkürler." "Size bir şey getirebilir miyim?"

Yüklü sorularınızdan bahsedin. "Ben iyiyim. Yine de minnettarım."

Kâhya tekrar eğildi, o kadar derindi ki, gıdıları neredeyse Roor'a çarpacaktı. "Sizin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana bildirin, efendim."

Köpek gittikten sonra V kendine bir Kaz yapıp yapmamayı düşündü ama bu fikirden vazgeçti. Rotasyondaydı, ama asla bilemezsiniz ve gece, kaçınılmaz olarak iyi haberlerin gelmeyeceği anlamına gelecek şekilde gençti. Bu yüzden biraz sıvı akıl sağlığını geri kazanmak yerine, elle sarılmış sigarayı içti. Sonra izmariti soğuk bir yere fırlattı, gözlerini kapadı ve üç kez küfretti...

Ve tıpkı yakut ayakkabılarıyla Dorothy gibi, kalktı, kalktı ve uzaklaştı, molekülle saçarak Öteki Tarafa, Kâtip Bakire'nin Mabedi'ne, *mahmeninin* çağlar boyunca küçük kişilik kültürünü yönettiği yere gitti.

Sürekli yeşil çimenlerin üzerinde yeniden şekillenirken, kendisini doğuran kişiyi düşünmekten kaçınmak istedi, bu yüzden yürüyüşe çıktı ve tüm beyaz mermer, Greko-Romen mimarisini ilgisiz bir üçüncü şahıs gibi görmeye çalıştı: Yıkanma tapınağından hazineye ve kütüphaneye kadar, bir yerde bu kadar çok sütun en son I. Seti'nin Karnak'taki hipostil salonunda görülmüştü.

Evet, doğruydı, son zamanlarda eski Mısır belgeselleri izliyordu.

Her neyse, önünden geçtiği tüm binalar boştu ve bu sürekli boşluğa dikkat ettiğinde hiç de azımsanmayacak bir memnuniyet duydu. Phury Primale olup Seçilmişleri köleliklerinden kurtardığından beri Sığınak bir hayalet şehir olmuştu ve bu dişiler için iyi olmuştu. Artık dışarıda yaşıyorlardı, *mah adamlarının* kara cübbelerine bağlı değillerdi.

Onlar Kâtip Bakire'den bile önce gitmişlerdi. Belki de bu hayalet kasaba olayı, işini bırakmasının ve ırkın varoluşsal bokunun dizginlerini düşmüş meleklerin David Lee Roth'una vermesinin nedenlerinden biriydi.

Sağ ol anne.

Bu arada, burada yaşayan tek bir yer vardı -daha doğrusu, olsa iyi olurdu. Kâtip Bakire'nin özel odasının yeni bir kiracısı vardı ve Lassiter orada olmalıydı.

Vishous mihmandarının avlusunu çevreleyen duvara geldiğinde durdu ve içeri girmeden önce birkaç derin nefes aldı. Nihayet içeri adım attığında, fiskiyenin parıldayan sesleri mermer bir leğene düşen su damlacıklarının huzurlu bir konseri olmalıydı. Bunun yerine, kara tahta üzerindeki tırnaklar gibiydi. Kurabiyesi verilmeyen iki yaşındaki bir çocuğun çığlığı. Yaralı bir porsuk.

Kâtip Bakire'nin etrafta olmasından daha zor olan tek şeyin... onun etrafta olmaması olduğunu kim bilebilirdi ki?

Tanrım, o da Lassiter'dı. Lassiter hakkında tam olarak böyle hissediyordu.

Mahmen'inin onun yerine geçmesi için bu adamı seçmesine şaşmamalı. İkisi de yeni dönemin başlangıcından itibaren birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Yaşasın, diye düşündü büyüğü çeşmeye bakarken.

Sığınaktaki her şey gibi bu lanet şey de kendi kendine çalışıyordu, elektrik ya da temizlik gerektirmiyordu, özel olarak şarj edilmiş H2O fark edilebilir bir kaynaktan gelmiyordu, her galonu sonsuza dek pırıl pırıl tazeydi. Sığınağın tamamı böyleydi, mükemmelliği içinde kendi kendini devam ettiriyordu: Tüm bu tapınakların yanılması, Augusta'ya yakışır çimenler, aptal Paskalya laleleri ve her şeyin üzerinde bir Instagram 11ter'ı varmış gibi görünmesini sağlayan süt beyazı aydınlatma gibi ebedi bir şeydi.

Ve hiç şüphesiz, Kâtip Bakire'nin her şeyi *rüyasında* gördüğü an da tam olarak böyle olmuştu.

Tam olarak değil. Rengi Phury eklemişti. Ondan önce beyazın tonları vardı.

Peki ya Lassiter? Buraya kendi özel katkısını yapmıştı.

"Neredesin meleğim," dedi V, bir zamanlar ötücü kuşlarla doldurduğu ağacı görmezden gelerek.

Cevap gelmeyince sütunlu geçide doğru ilerledi. İç mekânın kapıları kapalıydı ve tüm o kara balmumu, BDSM aşırılığı bir yana... bunların arkasında neler olup bittiğini bilmek istemeyebileceğini düşündü.

"Lassiter," diye tersledi. "Burada olduğumu biliyorsun. Zoru oynamayı bırak."

Başka bir el sarması sigara çıkarıp yaktığında, duman ağzından aceleyle çıktı. Tam küfretmek ve lanet olası bok tekmeleyicisini ezmek gibi gerçekten agresif bir şey yapmak üzereyken, bir çift çift kapı, Miss America'nın yarışma kıyafeti içinde stiletto ile dışarı çıkacağı gibi açıldı.

Diğer taraftaki şey ise gece elbisesi şıklığından olabildiğince uzaktı. Sığınak'ın geri kalanının aksine, Lassiter'in beşiğinde gözle görülür bir huzur yoktu. Ve not: 1982'de Aviation Mall'daki Spencer's'da siyah ışıkla aydınlatılan zebra desenli ürünler yoktu. Muhtemelen poster seçkisinin de yarısı.

"Nerelerdeydin?" V, Technicolor yatak platformuna bakarken şöyle dedi.

Lassiter, düşmüş melek, Kâtip Bakire'nin otoritesinin halefi, zar zor kavranabilen güçlerin sahibi, sıcak pembe saten yastıklara sırtını yaslamıştı, Fabio'ya layık sarı-siyah saçları her yerde dalgalanıyor, çıplak göğsü eşit bir şekilde yükselip alçalıyordu. Uzun bacakları dışarıdaydı, taytları bu kez yarı yarıya siyah ve turkuaz renkteydi. Ayakkabı yok, çorap yok.

Çünkü neden çirkin rapçilerinizi tüm dünyanın görmesi için kirletmeyesiniz ki? Oh, ve ayak tırnaklarını mercan rengine boyamıştı. Ne kadar şirin.

"Alo?" V sordu. "Sana el bombası mı atmam gerekiyor?"

Lütfen sana bir tane atmama izin ver? diye seslendi.

Ve işte o zaman meleğin yırtık karın kaslarının üzerinde duran kitabı fark etti.

"René Brown da kim lan?" V talep etti.

Lassiter omurgasını indirdi, garip renkli gözleri goril gibi yapıştığı paragraftan kalktı. "Oh, selam. N'aber, ben *Brené*."

"Bu saçmalıkla ne halt ediyorsun?" V, *Atlas'a* başıyla *işaret* etti *Kalp*. "Pardon, yani, bre-loney."

"Hayatımı dönüştürüyorum."

V duvarlardaki zebra desenlerini, atılması gereken halıyı ve baharatlı çita desenli çarşafları gösterdi. "Bilgin olsun, eğer 1x bir şey arıyorsan kütüphaneden değil çöp konteynerinden başla derim."

"Olabileceğim en iyi ben olmayı öğrenmeliyim." Lassiter sayfaları karıştırdı. "Bilirsiniz, sıfırdan bir kahramana dönüşmek. Potansiyelimi gerçekliğim haline getirmeliyim. Fahişe değil, güzel bir kadın olacağım - dur, yanlış söyledim."

"Gerçekten mi?"

Meleğin gözleri aniden kısıldı, sanki V'nin kaslı gömleğindeki bir dökülmeyi fark etmiş gibiydi. V aşağı bakarak göğüs kaslarını okşadı.

"Sen neye bakıyorsun öyle?"

Lassiter başını salladı. "Üzgünüm, yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Bir duraklama oldu. Ve sonra V, düşmüş meleğin sürüklenişini yakaladı. "Saçmalık, yapamazsın."

"Hayır, Kitap'la ilgili tüm bu işlere gerçekten karışamam. Senin *adamların* Mart ayındaki oyunda haddini aştı ve bunun bizi nereye getirdiğini biliyorsun, Omega'nın boğazındaki tüm o *küçük* kalpler, Kardeşlik neredeyse o ara sokakta şeytanın yeniden şarjı sayesinde katlediliyordu."

"Bunu düşünmek istemiyorum."

"Kara Hançer Kardeşliği'nin yararına Zindan Efendisi rolü oynamadığım için bana kızacaksan kızsan iyi edersin. Elimden gelse yapardım ama yapamam. Bunun yansımaları hepinize şu anki durumdan daha fazla zarar verecek-"

"Daha önce de yardım etmiştin. Ve bilgin olsun, ben

'RuIy' almayacağım." "Yine topun içinde mola mı istiyorsun?"

V, o görünmez hapisanede sıkışıp kaldığını yeniden yaşarken dişlerini gösterdi ve tısladı

-Ve Lassiter'ın ona top sürmesi, Tanrı aşkına. "Hayır, bir molaya ihtiyacım yok. -Siktir."

Lassiter iki elini birden havaya kaldırdı. "Sadece biraz sinirli görünüyorsun, hepsi bu."

Kendini kaybetmenin eşiğinde olan V, bunu kanıtlamamak için etrafta volta atmaya başladı.

Sonra daha büyük bir vampir olmaya karar verdi.

"Bakın, sizden ikisini de bizim için yok etmenizi istemiyorum. Sadece biraz bilgi istiyorum."

"Bilgi güçtür. *Schoolhouse Rock!* girişinden daha fazlasıdır." Lassiter kitabı tekrar pelvik oyun alanına koydu. "Şimdi izin verirseniz, kendimi keşfetmek için bir yolculuğa çıkıyorum."

V gözüne batan yatağa doğru yürüdü ve o çıplak kıçlı, ojeli ayakların üzerinde durdu. Kısa bir an için, Kardeşlik'teki en soğukkanlı, buz gibi entelektüel, lazer görüşlü gerçek katmanı olduğu zamanları hatırladı. Son zamanlarda, stres faktörleri üzerine o kadar sert ve hızlı geliyordu ki, alev alev yanan bir Cheeto'ya dönüşmüştü.

Belki de Brown'ına Brenéing yapmalı.

Ama bundan daha fazlası... Lassiter'in yardımına ihtiyacı vardı. Tüm Kardeşliğin meleşin yardımına ihtiyacı vardı.

"Francis Bacon bilginin ilk güç olduğunu söyledi." Sesini alçak ve düz tuttu. "Ve tek bilmek istediğimiz şey iblisin gidip gitmediği. Hepsi bu. Sadece hedefimizi doğrulamak istiyoruz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak uzun bir sessizlik oldu ve V kıpırdamadı. V kıpırdamayacaktı. Bu sonsuza kadar sürse bile, istediğini alana kadar bir milim bile kıpırdamayacaktı. Kardeşlik, Piçler ve malikânedeki diğer savaşçılar güçlü bir gruptu. Ama sayıları hiç de az değildi. Herhangi bir zamanda, türleri açığa çıkarabilecek insanlardan gelen tehditler, *glymera*'dan geriye kalanların her zaman var olan mücadelesi ve ardından Krallarını şahsen görmek isteyen ve görebilmeye ihtiyaç duyan sivil bir nüfus vardı.

Eğer kaynaklar başka yöne aktarılacaksa, bu başıboş bir kovalamaca olamazdı. Olamazdı işte.

Lassiter ciltli kitabını ikinci kez yere bıraktı ve V'nin geçtiği çift kapıya baktı, sanki onları kendisi kullanmayı düşünüyordu. Ya da onları açtığı için pişmanlık duyuyordu.

"Bunun sadece Kitap'la ilgili olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı melek. "Onlar bir BOGO ve sen bunu biliyorsun."

Lassiter başını salladı, bir kez olsun şakacı direnişçi tavrını bırakıp son derece ciddileşmişti. "Kafana düşebilecek zarları atıyorsun, V. Biliyorum

Seninle aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama bu uyarımı dinlemeni istiyorum." "Bu riski almaya hazırım."

"Neden onun hâlâ burada olduğunu varsaymıyor ve geceyi burada bitirmiyorsun?" "Son cevabın bu mu?"

"Bu bir cevap değil. Sadece tavsiye."

V meleğe baktı ve sessiz kaldı. Bir saat gibi gelen bir sürenin ardından yumuşak, ılık bir esinti ayak bileklerine dolandı. Sonra içinde bulundukları odanın tamamı dönmeye başladı, dönme hızı arttıkça hayvan baskılarının cafcaflı dehşeti lekeleniyor, çoklu desenler bir girdaba karışarak kaybolmaya başlıyordu, sanki bir sis çöküyordu - ya da daha doğrusu, özel odalar parçalanıyordu.

Her şey eter halinde parçalanırken, V bokluklarına baktı ve Roating olduğunu fark etti.

"Şimdi bana söyleyebilir misin?" dedi ayağa kalkmış ve havaya yükselmiş olan meleğe.

"Bir temel asla yok edilemez." Lassiter'in uzun saçları ses çıkarmayan rüzgârda dalgalanıyordu. "Başka formlara aktarılabilir ama yok edilemez. Devina gibi bir ölümsüzde entropi yoktur."

V kaşlarını çatı. "Peki ya Omega? Yok edildi."

"Hayır, onun enerjisini başka bir düzleme aktardınız. Butch onun özünü sana teslim etti ve sen de o diğer boyuta açılan kapı oldun ama hiçbir şey ölmedi ya da yok olmadı. O sadece artık burada bizimle değil."

V'nin omurgasından aşağı bir karıncalanma indi ve kalan testislerini yaktı. "Yani Omega hâlâ buralarda mı?"

"Hayır, sana söyledim, o başka bir düzlemde. Yaratıcı'nın pek çok düzlemi var. Şu anda içinde bulunduğumuz 'gerçeklik' sadece bir tanesidir."

"Omega buraya geri dönebilir mi?" "Belki. Belki de dönemez."

Zamanın çok önemli olduğu duygusu V'nin bu konuda CliIs Notları'nı bile sormamasına neden oldu. "O zaman iblis o ev 1re'nin sonucu olarak gitmedi. Hâlâ bizimle birlikte, doğru mu?"

"Alevler onu rahatsız etmekten başka bir işe yaramaz. Kitap da aynı. Söyleyebileceğim tek şey bu." Lassiter başını kaldırdı. "Hayır, burada

başka bir şey."

V öne doğru eğildi. "Ne? Söyle bana."

Melek etraflarını saran süt beyazı manzaraya baktı ve bu manzaranın - her neresiyse- Öteki Taraf'taki gökyüzüyle aynı bileşenlerden oluştuğu V'ye çarptı. Sonra bütün bunları unuttu. Meleğin yüzü öyle gergin çizgilerle çizilmişti ki, V bir an için adama gıpta etmedi -sadece Lassiter çoğu zaman aptal olduğu için değil-

"Betty White."

V kaşlarını çattı ve aynı anda göz kapaklarını kapattı. "Pardon?" "Ben Betty White'a aşkıttım, Bea Arthur'a değil. Arada dünya kadar fark var."

Başını sallayan V, her şeyin ortasında Lassiter'in bu konuyu detaylandırmak zorunda kalmasına inanamıyordu. "Dinle dostum, Geritol bölgesine bir kez girdin mi, aradaki farkın çok fazla olduğunu sanmıyorum."

"Ve gitmeden önce, bir şey daha var."

"Rue McClanahan'ı görebiliyorum-"

"Sakın açma."

"Affedersiniz."

"Kitap. O bir geçit. Sayfalarındaki büyüler kullanıldığında, düzlemler arasındaki ayırmda çatlaklar açarlar. İçindekilerin bazıları parti numaralarından başka bir şey değildir, ancak diğer büyüler kaderin gidişatını değiştirebilir. Her iki durumda da, her kullanıldığında, gerçekliğimizi koruyan sınır zayıflar. Omega'nın kötü olduğunu mu düşünüyorsunuz? Şu anda tabağınızda bulunanların üzerine bir de başka bir dünyanın zehirli atıklarıyla uğraşmak zorunda kaldığınızda nasıl bir şey olduğunu bir de o zaman görün."

Harika. Nisan'da Noel.

V keçi sakalını sıvazlayıp gerçek bir Armageddon hesabı yaparken, meleğin az önce Kitabın da hâlâ ortalıkta dolaştığını onayladığının farkındaydı. Güzel.

"Herkese kapalı bırakmalarını söyleyeceğim."

"Özellikle de sen." V'nin kaşları çatılırken Lassiter avuçlarıyla açıp kapamayı gösterdi. "Kitap, onu kullanan kişiyle etkileşime girer. Senin gücünün kendi gücünü arttırmasını istemiyoruz. Uzak/zaman sürekliliğinde bir delik açabilirsin. O *lanet* şeyden uzak dur, Vishous. Sana söylüyorum. Bu tür sonuçlar istemiyoruz."

V saçlarını ovuşturdu. "Tamam. nemli bir ipucu."

"Buna inansan iyi edersin. şimdi, sen ve ben? Bu konuşmayı biz yapmadık." Muazzam bir *vınlama* oldu ve ardından özel oda yeniden maddeleşti. V'nin vücudu yeniden yn değiştirirken, kendini ölecek kadar yorgun hissetti. "Anlamadım," diye mırıldandı, "küçük sohbetlerimizin çoğunu unutmak istemiştim. Yani evet, bu sefer sessiz kalmak sorun olmayacak."

Tekrar açılan çift kapıya doğru yürürken pervazlarda durdu ve beyaz mermer avludaki çeşmeye baktı.

"Teşekkürler meleğim," diye mırıldandı. "Bir şey değil, vampir."

ALTINCI BÖLÜM

Anlaşıldığı üzere Balz, mahallenin dost canlısı uyuşturucu satıcılarının bulunduğu köprülere inmeyi başaramamıştı. Kendini uyanık tutmak için enerji tozu almak üzere bir anlaşma yapmayı planlamıştı ama bir yol ayrımı oldu ve hedefine ulaşmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, rotasını değiştiremedi.

Parlak fikir ölçüsünün kontrollü bir maddeyi güvence altına almak olduğu düşünüldüğünde, nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında gerçekten bir şeyler söylüyordu.

Nerede olduğuna gelince, Caldwell Polis Departmanı'nın çoğunlukla boş olan idari otoparkındaki güvenlik kulübesinin çatısında oturuyordu. Peki ya ne yapıyordu?

Acınacak haldeydi. Yaptığı şey buydu.

Alt bedenini bağdaş kurduğu pozisyonundan uzatırken, kıcının altındaki metal tavanda hiç boşluk yoktu ve ağırlığı yanaktan yanağa aktarılırken homurdandı. İyi haber şu ki, Nisan havasında bir serinlik vardı, bu yüzden arkasındaki bok bir taş kutusu gibi uyuşmuştu. Hareket ettirmediği sürece.

Yarı rahat bir şekilde arkasına yaslandıktan sonra, gözleri bir kez daha binanın rütbesine kaydı. Yapı alçak ve uzundu ve bir pizza kutusu kadar süslüydü, sıra sıra pencereler tuğlanın içine herhangi bir Rourish olmadan yerleştirilmişti. Ah, evet, dört köşe ve çökmeyen bir çatının stilistik bir trend olarak kabul edildiği altmışlı yıllardan kalma belediye mimarisi.

Yine de o on yıl makrome, İspanyol paça ve lav lambalarını da beraberinde getirmişti. Yani daha kötüsü de olabilirdi.

Oldukça geniş bir alanda yetmiş-on beş ila seksen ceset olmalıydı ve neredeyse hepsi karanlıktı. Yine de hepsi değil. İkinci Roor'da, sol tarafta, parlayan cam dikdörtgenlerden oluşan bir banka vardı.

Ve bu yüzden buradaydı. Eğlence olsun diye gelmişti... ve aramaması gereken bir şey bulmuştu.

Ne şahsen ne de zihnen yanına yaklaşmaması gereken dedektif -Masasında oturmuş, sanki aklına takılan her sorunun cevabını ya da en azından bu ayın Powerball sayılarını biliyormuş gibi bilgisayar ekranına bakıyordu. Tanrım, onun dikkatini bu şekilde neyin çektiğini bilmek için gözlerini bile verebilirdi. İşi göz önüne alındığında, bunun iyi bir şey olmadığını hissediyordu.

Saunders onun soyadı, Erika ise ilk adıydı. Hafızasını temizlemek zorunda kaldığında ikisini de öğrenmişti.

Onun hakkında birkaç şey daha öğrenmişti, meraklı olduğundan değil. Çiftleşmemişti ya da halkının deyiimiyle evlenmemişti ve yalnız yaşıyordu. Ayrıca ailesi de yoktu ve bunun korkunç nedenini, dehşetini... trajedisini biliyordu.

Tanrım, onun o iblisle olan işlerine karışmasını istemiyordu.

"Sen beni tanımazken ben seni nasıl koruyabilirim ki?" dedi rüzgâra doğru.

Erika sanki onu duyuyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını boynunun üzerinde serbest bıraktı. Keskin görüşüyle, kendi kendine bir şeyler mırıldandığını anlayabiliyordu. Sonra her şeyi yeniden düzeltti... ve bilgisayar monitörüne doğru uzandı. Ekran dokunurken, parmak uçları orada her ne varsa üzerinde oyalandı.

Sadece ön yüzünü görebilmesine rağmen, yüzündeki özlem çok açıktı. Sonra sanki transa girmiş gibi sarsıldı.

Kahretsin, bir sevgilisi varmış.

Balz kendisini hiçbir zaman bir kadın erkeği olarak görmemiş olsa da, yüzyıllar boyunca bu tür dikkat dağıtıcı şeyleri fark edebilecek kadar çok kadınla birlikte olmuştu.

O zaman adamı öldürmesi gerekecekti. Gerçekten bu kadar basitti-

"Kimseyi öldürmeyeceksin," diye tersledi. Ama sonra biraz düzeltme yapmak zorunda kaldı. "Onun erkeğini öldürmeyeceksin."

Güzel. Sadece küçük bir hadım etme. Kes, kes, omzunun

üzerinden- "Bunu da yapmayacaksın, aptal."

Yüzünü buruşturarak kendi kendisiyle tartıştığını fark etti. Tanrıya şükür etrafta kimse yoktu-

"Al, bunları senin için yaptım."

Balz o kadar hızlı yer değiştirdi ki, neredeyse büfenin yan tarafına düşüyordu ve bir hi-how're-ya hakkında konuşuyordu. Tepesinde, bir ağaç kadar uzun, bir dağ kadar geniş, siyah deri giymiş, gezegende görmek istediği tek erkek duruyordu.

Vishous.

"şükürler olsun," diye mırıldandı Balz, kıcını aşağıdaki kaldırıma çarpmamak için kendini zor tutarken. "Bana bir hayalet gibi sinsice yaklaşmış olsan da."

"Siz polisin önünde kamp kurarken megafonla kendimi duyurmamı mı istiyorsunuz?" Kardeş kalçalarının üzerine eğildi ve avucunu uzattı. "Bunlardan daha fazlasına ihtiyacınız olduğunu duydum. Ve bana ne yapmadığınızı söyler misiniz? Aptal kısmı hakkında yorum yapmayacağım."

Sunulan düzenli küçük el ruloları yığını *tam da* ihtiyacı olan şeydi.

"Azizlik mertebesine ulaşacaksın, bunu biliyor muydun?" Balz cömertliği kabul ederken şöyle dedi.

"Pek sayılmaz. Sana verdiğim çakmak hala sende mi?"

Balz cevap olarak Kardeş'in kendisine ödünç verdiği Bic'i çıkardı ve sigaralardan birini dudaklarının arasına koyarken aynı anda başparmağını da tekmeledi. Sonra da Kardeş'e kendi eserlerini uzattı.

"Ve sen de kibar bir erkeksin," diye mırıldandı V, onu kabul ederken.

Balz kendininkini yaktı. Kardeşininkini yaktı. Zuladan kalanları deri ceketinin içine koydu.

"Sanırım kuzenimle karşılaştınız." V

başını salladı. "Yollarımız kesişti."

Kardeş başka bir konuya geçmeyince, Balz yorgunluğunun yaklaşık yedi yüz bin ton daha ağırlaştığını hissetti.

Başını sallayarak, "Hayır, geri dönmeyeceğim-" dedi,

"Güzel. Bunu yapmadığına sevindim."

Balz gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Seni malikanede istemiyorum, şu anda olmaz. Gün boyunca nerede kaldığını da biliyorum. Fritz'den Rop'unuzu biraz daha düzgün bir şekilde donatmasını istedim, böylece oradayken daha rahat edersiniz."

"Teşekkürler, ama bir şeye ihtiyacım yok."

"Yapıp yapmadığını sormadım. Ayrıca, Fritz'e yatak yapamayacağını mı söylemek istiyorsun?"

Balz bunu kabul etti. Sonra kaşlarını çatı. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin-"

V Samsung cep telefonunu salladı. "Sanki sormak zorundaymışsın gibi, doğru mu?"

"Ah. Doğru." Balz bir nefes daha çekti ve omzunun üzerinden rahatça bakarak penceredeki insan kadını kontrol etmiyormuş gibi yaptı. "Şu anda pek parlak değilim."

"Düşündüğünden daha zekisin. Ve doğru olanı yapıyorsun."

"Merak ediyorum, bana neden inanıyorsun?" Alt dudağından gevşek bir tütün parçası kopardı. "Başka kimse inanmıyor."

"Bir çift kanadı ve güneş fetişi olan bir önsezi. Ayrıca hemen hemen her şeyde gerçekten kötü bir zevki var. Ama sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece her şeyin halledileceğinden emin olmanı istiyorum."

Nasıl, diye merak etti.

"Diğerleri sana inanacak mı?"

"Bundan emin olacağım."

Balz ön ve orta parmaklarının arasına sıkıştırdığı eline baktı. "Teşekkürler."

"Peki neden burada oturuyorsun?" V eldivenli eliyle arsayı gösterdi. "O iblisin tutuklanmak falan istemediğini mi sanıyorsun? Önemli bir ipucu, insan polisi onun için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Oh, evet, hayır. Yani, özel bir nedeni yok."

Sigaranın ucuyla göz göze gelmemeye çok dikkat ediyordu. Ve ona geri dönen yumuşak kıkırdamayı görmezden geldi, Kardeş'in o sıra sıra pencerelerde ışıldayan kadına bir kez baktığını ve özel bir nedeni olmayanın neden bu çok özel büfeyi kastettiğini tam olarak tahmin ettiğini düşündüren bir ses.

"Bu konuda konuşmayacağım," diye mırıldandı Balz. "Sen de ondan uzak durmakta haklısın."

Siktir git, Vishous. Her ne kadar adam yerinde olsa da.

Kardeş sağ omzunu sanki bir şeymiş gibi döndürdü, siyah deri ceketi gıcırdadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramanı istiyorum, tamam mı? Bu arada ben de senin için ne yapabileceğimize bakacağım. Bakire Kâtip'in kütüphanesi

Diğer Taraf'ta her türlü bilgi var ve o iblisin bir zayıflığı olmamasına imkan yok. Onu bulacağız ve Kitabı kullanmadan ondan yararlanacağız-"

"Vishous."

Kardeş kaşlarını çattı ve başını yana eğdi, şakağındaki dövmeleer güvenlik ışıklarının aydınlatmasıyla belirginleşti. "Ses tonun çok komik, piç kurusu."

Balz ayağa kalktı ve gözlerini dedektifine dikti - dedektif onun değildi. Sonunda konuştuğunda sözleri yavaş ve kararlıydı. "Eğer iblisi dışarı çıkaramazsak, sorunu senin halletmeni istiyorum." V'ye baktı: "Ve sakın beni anlamamış gibi davranma. Eğer bir şey... yapılması gerekiyorsa, kafama bir kurşun sıkmanı istiyorum. Kuzenlerimin ya da Xcor'un bunu yapmasına izin verme. Hayatlarının geri kalanında vicdanlarında böyle bir şeyle yaşamak zorunda kalmalarını istemiyorum. Senin için yeterince mesafe var, bu yüzden seni canlı canlı yiyen bir şey yerine, sıkışıp kaldığın başka bir boktan iş olacak."

"Pek inancın yok, değil mi?"

"Hayat beni gerçekçi olmak için eğitti. O yüzden bana söz ver, şimdi ve burada. Yapılması gerekeni yapacaksın. Buradan temiz çıkacak tek kişi sensin. Ve eğer yaparsam, Fade yok, tamam mı?"

"Mezarını kazmak istemem ama ölümün kurtuluşun olmayabilir. Seni sonsuza dek o ibisle birlikte tutabilir, boşanma mahkemesi olmayan küçük bir bağıllık töreni, anlıyor musun?"

Balz gözlerini kapattı. "Siktir."

"Bana biraz zaman verin." Bir duraklama oldu. "Ve evet, eğer başka bir yolu yoksa... Seninle ilgileneceğim."

Kardeş hançerli elini uzattı ve elleri titrerken Balz neredeyse rahatlayarak küfredecekti. Bir an sonra, V buharlaşıp havaya karıştı, dudaklarından çıkan ve uçup giden duman dışında ondan geriye hiçbir şey kalmadı.

Yine kendi haline bırakılan Balz, sigarasını parmak uçlarına kadar içti ve insan kadının görüntüsünün tadını çıkardı; vücudunun düzlemlerini ve açılarını, saçlarının makul bir şekilde geriye çekilişini ve sanki bir mesaj ya da arama bekliyormuş gibi telefonunu kontrol ederken yüzündeki konsantrasyon ifadesini içine çekti.

Muhtemelen aralarında bir buçuk metreden fazla mesafe yoktu. Ve camın içinden geçebildiğini düşünürsek, kalıcı olsa bile- thamed-

Termopaned, diye düzeltti.

"Burada ne işim var benim?" diye mırıldandı. Devina'nın kadını bulma olasılığını arttırmaktan başka.

Bu durumda, Kardeşlik o iblisle ne yapılacağı konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Balz onu lanet olası *Dhunhd*'a sürükleyecekti.

Elde sarılmış sigaranın izmaritini teneke çatının üzerine bırakarak, Türk tütününün son küçük parçasını da shitkicker'ının dişleriyle ezdi. Sonra bir süre daha penceredeki kadına baktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar onun yanında olabilirdi. Doğru ya da yanlış tepkisini kontrol ederek onu sakinleştirebilirdi. Beynine kendisi hakkında doğru olan şeyleri yerleştirebilirdi: Ona zarar vermeyecekti. Onu korkutmak istemiyordu. Sadece onu korumak istiyordu.

"Evet, sonra ne olacak? Onu yemeğe mi çıkaracaksın?" 24 saat açık bir lokantada güzel bir turta vardı.

Balz biraz daha kaldı ve kendine itiraf etmekten utandığı türden bir delilik içeren bir fanteziyi oynadı. O bir prens değildi ve bir kadının yemeğinin parasını ödeyip ona birkaç kapıyı açık tutmak bu hırsız çekici bir şeye dönüştürmeyecekti. Ayrıca, en azından V, Elveda Şeytanlar Departmanı'ndan tahliye belgelerini nasıl çıkaracağını öğrenene kadar, yanında bir de vagonla gelmişti.

Ama Tanrım, kadını terk etmekten nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Ve bütün mesele koruma meselesi değildi.

Sadece ona bakmayı seviyordu. Onu sakinleştiriyor, odaklanmasını sağlıyor, diğer insanların cansız nesnelerini kovalamayı bırakmasını sağlıyordu.

Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı ve en yakın köprüye gitmeyi diledi. Hiçbir şey olmayınca, tekrar denedi. Ve üçüncü kez.

Harika. Tüm bu saçmalıklar onu bir yayaya dönüştürüyordu.

Bir mırıltıyla büfenin çatısından atladı ve botlarını şaklatarak kaldırıma indi. Derisini çekiştirdikten sonra

ve en azından Kia Soul'unun benzini bitmiş gibi sinsi sinsi dolaştığını bilmek zorunda olmadığını söyleyerek onun kötü ruh halini yatıştırdı.

Bir Ruh'ta yanlış bir şey olduğundan değil.

Karanlık binaların, kapanmakta olan restoranların, hayalet kasabanın yüzey alanlarının ve kapalı otoparklarının yanından geçerek ilerlerken, nöbetçi olduğu ve devriye gezdiği zamanlar dışında en son ne zaman bir yere yürüdüğünü hatırlayamıyordu.

Bu arada, işe ne zaman döneceğinden de emin değildi.

Gerçek hayatı binlerce mil uzakta görünüyordu. Belki de bu yüzden o kadınla arasındaki 1,5 metre, geçmek için can attığı, acı verici derecede yakın bir uçurum olarak gözüne çarpmıştı.

Birkaç blok sonra, köprülerin ilkini gördü, açıklık çok renkli ışıklarla aydınlatılmıştı, dört şerit geç saat nedeniyle hafifçe seyahat ediyordu. Yaklaşırken kaldırımında hızlıca ilerledi, platform ayakkabıları olmadan bir *Saturday Night Fever* dansı yaptı. Ya da John Travolta'nın dans hareketlerini.

Ayrıca Bee Gees soundtrack'i de yok, ancak evet, hayatta kalmak istiyor, çok teşekkür ederim.

Köprüye vardığında, bir rampanın tabanından dolaştı ve kendi kuralları olan bir yeraltı dünyasına girdi. Nehir çamuru, yanan çöpler ve insan atıklarının birleşiminden oluşan pis koku anında sinüslerine yayıldı. Gölge ve çöplerle dolu arazide gecenin karanlığında bir şeyler olup olmadığını kontrol ederken hapsi ramayacak kadar yorgundu.

Hiçbir yerde tehdit yoktu ama bu etrafta kimsenin olmadığı anlamına gelmiyordu. Yırtık pırtık giysiler içindeki birkaç düzine insan çadırlar ve karton paletler arasında mekik dokuyordu ve benzer kişilerden oluşan küçük gruplar çöp tenekelerinin etrafında dönüyordu. Yanan esrarlar, sigaralar ve içki şişeleri açıktaydı; meth ve kokain pipoları genellikle gizli tutuluyordu.

Ellerini ceplerine sokarak, başını öne eğmiş ve gözleriyle her şeyi takip ederek ilerledi. Görmeye geldiği adam neredeyse çeyrek mil ötede, depo bölgesinin başlangıcıyla oluşan tuğla duvar sınırının tam karşısında duruyordu. Satıcı yaklaşırken Balz'ın tarafına bakmadı,

ama eli bomber ceketinin içine girdi. Kapüşonu yukarıdayken ve etrafını saran karanlıkta, gri giysiler içinde bilinçli bir gölgeye dönüşmüştü.

Ya da olsa iyi olur. Uyuşturucu satıcıları Caldwell'de uzun süre kalamazdı, eğer kafaları iyi çalışmıyorsa.

"Bir şey istiyorum," dedi Balz tanışma amacıyla.

"Sizi tanımıyorum."

"Bir yumru arıyorum."

Krupiye sola baktı. Sağa baktı. Saçlarının az bir kısmı koyu renk, temiz ve jöleliydi, sakalları da sıkıca kesilmişti. Bomber ceketini hırpalanmıştı ama evsiz olmanın getirdiği gerçek yıpranmadan değil, mağazadan satın alınmış bir şekilde. Ayağında yeni ayakkabılar bile vardı, üzerinde beyaz olan tek şey o spor ayakkabılardı.

Karanlıkta saklanmaya çalışıyorsa o kadar da iyi bir fikir değil.

Ayrıca şehrin kötü bir yerinde de pek iyi değil.

Belli ki silahlıymış.

"Hiçbir şeyim yok. Üzgünüm."

Balz gelişigüzel bir el uzattı. "Bende üç yüz var."

Bir duraklama oldu. Sonra bir çift ağır bakışlı göz ona doğru kaydılar. Boyunu bir aşağı bir yukarı tararken, havaalanında taranmak gibiydi; bir ışın Balz'ın dış katmanlarından ve derisinden geçerek altındaki kemik yapısına ulaşıyordu. Satıcı silah şeklinde metal aramıyordu. Balz'ın silah taşıdığını bildiğine şüphe yoktu. Hayır, bir rozet arıyordu.

-Ve doğal olarak asıl hikâyeyi kaçıracaktı.

Ancak vampir meselesi muhtemelen onunla ilgili olmayacaktı.

Para iyi olduğu sürece.

"Güzel ceket," dedi satıcı. "Benimkinden daha iyi." "Yarıştığımızı bilmiyordum."

"Güzel botlar."

"Evet ama senin Nike'larına göz dikmiyorum." Balz birkaç şanssız insanın uzaklaşmakta olduğu yere baktı. "Yani bana yardım mı ediyorsun yoksa bir yere mi gidiyorum-"

Kafasını geri çevirdiğinde, yüzüne bir silah dayandı. "Bana parayı ve ceketini ver."

Balz bir küfür savurdu. Tek ihtiyacı olan biraz kokain, tamam, bir, bir 8 topuydu. Ve bunun yerine, bu piçle dans etmek zorunda kalacaktı.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi adama.

"Siktir git. Paranı ve ceketini ver." "Silahını indirmen için sana bir şans vereceğim."

Balz bu sözleri söylerken tüm dünyadan o kadar bıkmıştı ki, özellikle de verdiği makul tavsiyelerin dikkate alınacağına dair hiçbir inancı yoktu.

Namlu burnunun ortasına doğru itildi ve bir barut vınlaması köprü funkunu kesti. "Seni olduğun yerde öldüreceğim."

Taco Bell'in alttan alta yayılan kokusuyla -çünkü adamın Doritos Locos combo yemek yediği çok açıktı- Balz kendininkinden sadece on sekiz santim kadar uzakta olan gözlere baktı. Kahretsin, eğer evin şantiyesinde uyuyakalmasaydı, burada olmayacaktı. Aralık ayında Kardeşlik malikanesinin yan tarafında elektrik çarpmasaydı ve iblise varoluşsal Airbnb'sinin anahtarlarını vermeseydi, burada olamazdı.

Ya da belki de başından beri kaderi buydu. "Bu lanet trig-"

Yemekten sonra ellerini yıkamayan Bay Dokuz Milimetre'nin gevezeliği de buraya kadardı. Balz adamın zihnine girdi, konuşmanın başaramadığı şeyi zihinsel manipülasyonla başarmak niyetindeydi. Hızlı bir şekilde silahı kılıfına koyacak, işlemi tamamlayacak ve her ikisi de neşeli yollarına devam edecekti. Yine de bu iş çabucak bir kenara bırakıldı.

Adam yoğun bir gece geçirmişti ve konu uyuşturucu ticaretine gelince hiç de öyle değildi.

"Seni sefil pislik," diye hırladı Balz. "Bunu ona neden yaptın, ha? Büyük adammışsın gibi mi davranıyorsun? Connie aldatmadı. O asla aldatmadı ve bunu sen de biliyorsun. Bunu sen de *biliyorsun*."

"Ne..." Kapüşonunun dudağının altında, satıcının yüzü soldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu gece çok ileri gittin. Çok ileri gittin."

Adamın, düzenli olarak istismar ettiği bir kadınla paylaştığı dairede yaptıklarına dair taze, acımasız anıları bilincinin yüzeyine yakındı, ama Balz onları zamanda geriye doğru takip ettikçe, derinlere indiler. Yıllar öncesine. Ve çok fazla kadın vardı. Çok fazla... kız.

"Seni orospu çocuğu..." Balz sesinin kaymasına izin verdi çünkü ahlaksızlığı örtecek kadar aşağılayıcı kelime bilmiyordu. "Burada olmanıza gerek yok. Hayır. Sanırım işin bitti, dostum."

Balz bir adım geri çekildi ve gözlerini kısıtı. "Ve sen hapishaneyi hak etmiyorsun. Cehenneme gitmen gerek."

Satıcının kolu hareket etmeye ve silahın namlusu kendisine doğru dönmeye başladığında, adam kontrol panelinin geçersiz kılınmasına karşı koymaya çalıştı. Dehşet terinin keskin kokusu yayıldı ve tüm vücudu titredi ama iradesi dışında olanları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tıpkı o şerefsiz onları döverken ve çok daha kötüsünü yaparken tüm o kadınların olduğu gibiydi.

"İyi geceler de, orospu çocuğu."

Balz silahı, satıcının şakağına doğrultacak şekilde kaldırdı. Sonra da adama tetiği çekti.

Deşarj sesi yankılandı ve şüphesiz dikkat çekti ama Balz iki şeyi biliyordu: Birincisi, köprünün altındakiler kural olarak başkalarının dramına karışmazdı; ikincisi ise, olaya karışmaya meyilli bir seyirci ya da müdahil varsa, onlarla sorunsuz bir şekilde başa çıkabilirdi.

Ceset yere yığıldı ve bir sığır eti gibi yere düştü. Kollar ve bacaklardaki kaslar rastgele seğirirken ve idrar kokusu yükselirken Balz gövdeyi tekmeleyerek yüz üstü yatırdı. Vasatın altındaki bombardıman ceketi kısmen açıktı ve içinde her türlü beyaz tozlu malzeme vardı. Ölü, yani ölmekte olan satıcıyı bir üzüm gibi soyarken, ışıkların sönmesini kısılandı.

Ve V'nin sözünü tutması için dua etti.

Kokaini kendi ceketinin içine sokan Balz, mavi bir çizgiye küfretmek istedi. Ama enerjisi yoktu.

Özellikle de artık kendisine ait olmayan bir dramın içine çekildiği için.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rüyasında Erika Commodore'daki tripleks eve geri dönmüş, kıvrımlı merdivenlerden iniyor, modern sanat eserlerinin yanından geçerken aşağıda bir alarm çalıyordu. Halı kaplı basamaklardaki ayakkabılarından gardenya kokulu havaya ve Hudson'ın tepedeki manzarasına kadar her şey hem kristal berraklığında hem de sisliydi; ayrıntılar işe giderkenki kadar tanıdık ama bir o kadar da kafa karıştırıcıydı.

Ama bu bir rüya değil, diye düşündü kendi kendine.

Merdivenlerin dibinde durdu ve bir otel lobisine ait olan, her şeyin anonim bir şekilde mükemmel olduğu bir oturma alanına baktı. İpek sandalyelerin ve kanepenin uzak tarafında yüksek tavanlı bir koridor vardı ve bu koridorda birçok karanlık oda bulunuyordu.

Gitmesi gereken yer orasıydı, tuhaf ve biraz rahatsız edici nesnelerden oluşan koleksiyonların olduğu yer... çatı katının sahibi, Viktorya dönemi cerrahi aletlerinin, yarasa iskeletlerinin ve ölüm ve kara büyü hakkındaki kitapların koleksiyoncusu Herbert Cambourg'un açıklanamayan güçler tarafından neredeyse ikiye bölündüğü yer.

Karanlık tarafa yaptığı keşiflerin bir şeylerin ona ulaşmasını sağlayıp sağlamadığını merak ediyordu.

Koridora girer girmez, diğer odalar sanki elle siliniyormuş gibi düzensiz bir şekilde gözden kayboldu. Loş ışık onun için bir işaret ama zifiri karanlıkta bile gideceği yeri bilebilirdi.

Onu çağırıyorlardı.

Ve sonra tüm kitapların bulunduğu odanın eşiğine geldi. Yukarı bakmadan önce kendini destekleyerek derin bir nefes aldı - çünkü ne olduğunu biliyordu

Geliyorum.

Erika gözlerini kaldırdığında keskin bir nefes verdi: İşte oradaydı, gündüzleri bulamadığı, geceleri varlığını unutamadığı adam.

"Sensin," dedi kabaca. Bu ona her zaman söylediği şeydi. "Ve bu gerçekten oldu, değil mi? Bu bir rüya değil."

Yüzünü buruşturarak elini başına götürdü ama bu her zaman yaptığı bir şeydi. Ve onu neden sadece uyurken bu şekilde görebildiğini merak ediyordu. Sonra tüm bunları unuttu ve adama odaklandı. Adam yalnız değildi ama yanında duran adam dikkatini çekmemişti. Tek gördüğü siyahlar giymiş, gözleri ona kilitlenmiş, vücudu dengeli ve kaslı, uzun boylu bir adamdı. Adam... inanılmaz derecede güzeldi, her ne kadar tehlikeli olduğunu bilse de.

Ve bu sonuca varmak için adamın üzerindeki tüm silahları saymasına gerek yoktu.

"Bana ne yaptın?" diye sordu. "Neden uyanırken seni hatırlayamıyorum?"

Dudakları sanki ona cevap veriyormuş gibi kıpırdadı ama kadın duymadı: Alarmin kesik kesik ötmesine ve kendi sesinin kulaklarında olmasına rağmen, sözleri aralarındaki kısa mesafeyi geçemiyordu.

"Zihnime bir şey yaptın," diye suçladı onu. "Neydi o-"

Adam ondan uzaklaşıp yanındaki adama baktı. Şimdi her ikisinin de dudakları kıpırıyor, yüz ifadeleri değişiyor, saldırganlaşıyordu. Kendisine musallat olan profili incelerken, kendi kendine bu sefer farklı olacağını, bu sefer uyandığında onu doğru düzgün hatırlayacağını ve bu konuda bir şeyler yapabileceğini söyledi.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Adam ona baktı ve uzak bir şekilde üzgün görünüyordu. Dudakları kıpırdayınca eğilip onu duymaya çalıştı ve sonra fark etti ki... adam onunla konuşmuyordu. Ona odaklanmış olsa da hâlâ suç ortağıyla konuşuyordu.

Bir an için kafası karıştı ve sonra, "Doğru ya," diye düşündü. İşte böyle oldu.

Bu rüya bir şekilde kendisini uyanırken erişemediği hafızasının içine yerleştirmişti: Yaptığı ya da söylediği her şey gerçekten olmuştu. Her şey

Yaptığı sadece zihnindeki bir kayda ulaşmaya çalışmaktı.

Ve şimdi sessizce ona bakıyordu ve kadın başına gelecekleri biliyordu. Peşinde olduğu şeyi ondan almadan önce hiç zamanı kalmamıştı.

"Seni bulacağım," diye yemin etti. "Ne yapmam gerektiği umurumda değil-"

Adam kaşlarını çatı ve sonra öne doğru sarsılarak iki elini boğazına götürdü, ağzı açık kaldı. Yüzü kızarır ve öğürürken Erika ona doğru uzandı.

Hayır, hayır, bu doğru değil, diye düşündü. Rüya böyle değildi.

"Sorun ne-"

Öğürmesi o kadar şiddetlendi ki, başı ileri geri sarsıldı ve sonra kalçalarından eğilerek bir elini körlemesine dışarı attı.

Tam onu sabitlemek için kolundan tutacakken, gözleri ona kilitlendi. "Koş! Ruuuuuuuun-seni yakalayacak-"

Sesi bir tıkırtıya dönüşürken sözleri kesildi, sanki konuşmaya çalışıyordu ama ciğerlerinde hava yoktu ya da var olan hava bir daralmadan geçemiyordu. Ve sonra içinden bir şey çıktı.

Siyah bir duman kıvrımı gibiydi ama bundan daha fazlasıydı. Erika'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve sanki çürümüş, kokuşmuş bir şeyle karşı karşıyaymış gibi anında bir tiksinti hissetti.

Şeytani bir şey-

Erika bir çığlıkla uyandı, korku filmlerinin ses efekti yatak odasının boş duvarlarında yankılanıyordu. Evinin diğer yarısını -hatta tüm şehri- uyandırmamak için avucunu ağzına kapattı. Sonra yorganı üzerinden attı ve dizlerinin üzerine oturdu. Önünde hiçbir şey olmamasına rağmen, boştaki eliyle ince havaya doğru uzandı.

Sanki adama dokunabilirmiş gibi-

Başındaki ani ve keskin bir ağrı gözlerini sıkıca kapatmasına neden oldu ama bu rahatsızlıkla savaştı. Hafızasında biraz daha kalabilseydi, çok yakındı... görmeye çok yakındı...

Neyi görmeyi? Commodore'daki tripleksi, kitapların bulunduğu 1. Roor'a gitmeyi tekrar hayal ettiğini biliyordu. Zihninde bulunduğu yere dönme arzusu, başı ölümcül belada olan birinin onun yardımına ihtiyacı olduğuna dair çarpıcı bir inanç, birilerini savunması ve koruması gerektiğine dair başka hiçbir detayı yoktu.

Kötülük.

Baş kalbinin ritmiyle çarparken, gözleri açık banyo kapısından gelen ışığa gitti. Lavabosuna, diş fırçasına ve aynasının üzerindeki dağınık el yazısıyla "Diş İpi" yazan nota iyice bakarken bile ısrarcı bir yönelim bozukluğu yerini sorgulamasına neden oldu

Ses belli belirsizdi ama loş sessizlikte, kulaklarındaki uğultudan bile fark etti. Nefesini tutarak dinledi.

İşte yine oldu. Bir gıcırta.

Odasının dışında,
merdivenlerde.

Elini komodine atarak çekmeceyi açtı ve dokuz milimetresini kaptı. Ayağa kalkarak emniyeti açtı ve namluyu doğrulttu. Çıplak ayakları duvardan duvara halı döşemenin üzerinde hiç ses çıkarmadan kapalı kapıya doğru ilerledi. Sövenin yanına geri dönerek bir an nefesini tuttu.

Creeeeak.

Evcil hayvan yok. Erkek arkadaş yok. Mezarlık dışında ailesi yok.

Rower tenceresinin içine gizlenmiş anahtarlar yoktu ve ortağı Trey, kendini içeri almadan önce 1.'yi arayacaktı.

Alarm çalmıyordu ve her zaman yaptığı gibi içeri girer girmez kurmuştu.

Cinayet masasına katıldığından beri her türlü uyuşturucu satıcısının, gangsterin ve sosyopat canavarın parmaklıklar ardına gönderilmesine yardım etmişti. Ama hiç korkmamıştı. Herkesin ölmesi gereken bir haneye tecavüz olayını çoktan yaşamıştı. Bir saniye bile endişelenmemişti.

Ta ki... şimdiye kadar.

Şehir evinde bir şeyler ters gidiyordu. İçeride bir şeyler... çok yanıltı.

-

Birisi, diye düzeltti. Bu konuda metafiziksel düşünmeye gerek yoktu.

Yine de o rahatsız edici rüyanın etkisi onu paranoyaklaştırıyor, akli düşünmeye değmeyecek konulara takılıyordu. En azından gerçek dünyada.

"Silahlıyım," dedi yüksek bir sesle. "Ve destek çağırdım."

Creeeeeeaaaaaak.

Kendini savunmaya hazırlanırken sol elinin kapı kolunu kavradığını gördü ve aniden ne yaptığını merak etti. Destek için kimseyi aramamıştı ve yatağının yanında garajın çatısına açılan bir pencere vardı. Oradan çıkmalı, çimenlere inmeli ve sokağın karşısındaki İremen olan komşusuna gitmeliydi. Eğer evindeki kişi alarmı geçmeyi başarmışsa, onu öldürmek için tutulmuş bir profesyoneldi ve sokakta yaşayan insanların dikkatini çekme riskini almak istemeyecekti.

Peki silahı olsa bile, davetsiz misafirle tek başına yüzleşmeyi neden göze almıştı? Çünkü kaçmadı, nedeni buydu.

Üç, iki, bir-

Erika kapıyı çekerek açtı, pervazlardan kurtuldu ve silahını doğrudan önüne, merdiven boşluğuna doğrulttu.

Karanlık olmamalıydı.

Her zaman açık bıraktığı merdivenin üzerindeki ışık lambası nedense yanmıyordu, bu yüzden önünde yoğun bir boşluktan başka bir şey yoktu ve aşağıda, verandadaki lambanın ışıltısını yakalayabilmeliydi. O da çalışmıyordu.

Gölgelerden başka bir şey yok.

Nefesi gürültülüydü. Kalbi gümbürdüyordu.

Rüyasındaki bir şey, önündeki boşluk kadar siyahtı.

Bir şey... ağzından kıvrılmış-

Creeeeeeaaaaaaaaaak.

"Evimden defol!" diye bağırdı elektrik düğmesini tokatlarken.

Yırtığında hiçbir şey olmadı. Aydınlatma yok. Kendini odasına kilitlemesinin ve pencereden garaja kaçışının kısa bir özeti

aklına geldi. Ama uzun sürmedi. Sanki kendi dışında bir güç tarafından zorlanıyormuş gibi, bacakları titremeye başlasa bile ilerlemeye devam etti.

"Seni bulduğumda," diye seslendi cehennem çukuru gibi hissettiren yere bakarken, "seni tutuklamayacağım. Seni göğsünden vuracağım."

Pozisyonunu koruyarak, gözleri nihayet yeterince alıştı ve böylece ön kapısının her iki yanındaki yuvalı pencerelerden gelen gri bir parıltı tüm görülemeyenlerden kurtuldu.

Dokun.

"Silahım var," dedi boğuk bir sesle. "Benim... bir silahım var."

Tap. Tap.

Tekrarlayan ses yumuşaktı, gıcırtıdan daha yumuşaktı; zar zor duyuluyordu.

Erika kuru bir boğazın içinden yutkundu ve çıplak ayağını merdiven boşluğunun ilk basamağına uzattı. Ağırlığının yakalanacağını bilmesine rağmen, sanki unutulmaya doğru eğildiğini, kendini geri çekemeyeceği bir serbest düşüş başlattığını, kırık kemikler ve yırtılmış damarlardan çok daha kötü bir şeyle sonuçlanacak bir inişe daldığını hissetti ve...

Tap. Tap. Dokun.

...cesedinin altında bir kan gölü vardı.

Ayağının topuğu soğuk tahtaya değdi ve tırabzanı kavramak istedi ama bir adım daha atarken silahını kontrol etmesi gerekiyordu. Ve bir adım daha. Elleri çok fena titriyordu -belki de tüm vücudu titriyordu, özellikle de ensesindeki tüyler diken diken olurken ve her şey buz gibi hissederken, teni karıncalanırken.

Tap.Tap.Tap.

Sesin ne olduğunu anladığında yolu yarılamıştı. Pencereye hafifçe vuran bir çeneydi bu-

Merdiven boşluğunun dibindeki fuayeden geçen gölge bir göz kırpma kadar hızlı, bir çığlık kadar açıktı.

Onu saran ani öfke, daha sonra çözmesi gereken türden bir şeydi. O anda saldırganlık dalgasına teslim oldu: Mantıklı olan her şeye rağmen, ayakları kalan basamakların üzerinde gürleyerek yolun geri kalanını aşağıya doğru yığıldı. Sonunda sıçrayarak bir gümbürtüyle yere indi, silahı

Davetsiz misafirin gittiği yönü, kemerli geçitten küçük oturma odasına doğru işaret etti.

Yüce Tanrım, bu koku da neydi? Bozulmuş et gibi.

Birdenbire sıcaklık o kadar düştü ki nefesi yüzünün önünde bulutlara dönüştü.

Creeeeeeeeaaaaaaaaak.

Gözleri, çıkarken makyajınızı kontrol edebilmeniz için çıkışın yanında bir aynanın asılı olduğu ön kapıya kaydı. Pürüzsüz cam ona kendi görüntüsünü yansıttı... aynı zamanda konağın arka tarafındaki karanlık mutfakın görüntüsünü de.

İçeride biri vardı.

Hayır, daha çok bir şey gibiydi. Orada *bir şey* vardı-

Birdenbire ortaya çıkan gölge arkasından hızla ona doğru yaklaştı.

Erika sırtına yumruk yediğinde çılgılık attı ve dönüp tetiği çekti, kurşunlar büyük bir daire çizerek aynayı parçaladı, kapıya çarptı, yan camlardan birini delip geçti ve tarif edilemez derecede şeytani bir varlığın içinden geçti-

Erika bağırdı ve geri tepmesi onu geriye doğru götürürken ellerini yüzüne götürerek kendini saldırıya karşı korudu. Serbest düşüşe geçen Erika, iş bilgisayarının ekranını kısa ve kafa karıştırıcı bir şekilde gördü ve ardından kış üstü yere çakıldı.

Kabin sıraları arasındaki koridorda mı? Cinayet masasında mı?

Birkaç nefes boyunca olduğu yerde kaldı, hâlâ rüya görüp görmediğini, başka bir zaman "uyanıp uyanmayacağını" merak etti. Ya da iki. Ya da on iki.

Hiçbir şey olmayınca ve hiçbir şey değişmeyince avuçlarıyla halıyı sıvazladı. Etrafına doğru düzgün bakamayacak kadar sarsılmıştı, uyanık olup olmadığı konusunda kafası çok karışıkta ama bunu bir an önce atlatsa iyi olacaktı. Korku tenini titretirken başını çevirdi ve masasının altındaki atık kâğıt sepetiyle göz göze geldi. Daha önce paketlediği ve az kalsın ıskalayarak kötü bir şekilde fırlattığı post-it'ler halının üzerinde sarı ve maviden oluşan küçük bir hale oluşturuyordu.

Bu küçük ayrıntı artık rüya görmediği anlamına mı geliyordu? Yoksa bilinçaltı iyi bir 1lm editörü gibi ufak tefek şeyleri doğru mu yapıyordu?

Yavaşça doğrulup saçlarını her zaman taktığı banttan çıkardı. Sonra parmaklarını dalgaların arasından geçirdi ve her şeyi yeniden sabitledi.

Belki bu şekilde kendini toparlayabilirdi.

Saatini hızlıca kontrol ettiğinde, en azından teorik olarak, birkaç saattir masasında uyuduğunu fark etti. Saat sabahın ikisini biraz geçiyordu. Bir noktada başını eğmiş olmalı ve sonra...

Rüya. Son zamanlarda gördüğü, puslu ayrıntıları gün boyunca peşini bırakmayan rüya. Ve ondan sonra, inanmadığı bir şey tarafından evinde avlandığı ikinci bir kabus.

Tek gerçek kötülük insandı. Bunu on altı yaşında öğrenmişti.

Şeytanlar gerçek dünyada yoktu.

Sonunda etrafına baktığında, başka bir nedenden dolayı korktu...

Bunların gerçek olduğunu nereden biliyordu?

Umutsuzca kendini yere bırakma çabasıyla gözleri boş sandalyelerin, bölmelerin buğulu renkli keçe duvarlarının, karanlık bilgisayar monitörlerinin, sessiz telefonların üzerinden geçti. Ağzını kapatıp burnundan nefes almaya başladığında, halıyı düzenli olarak fırçaladıkları şampuanın kimyasal kokusunu aldı ve Trey'e meyan kökü kokusunun tuhaf bir seçim olduğunu söylediğini hatırladı.

Sanki Dr. Pepper'ı temizleyici olarak kullanmışlar gibiydi.

Ayağa kalktı, ceketini, bluzunu, pantolonunu düzeltirken yavaş bir daire çizdi. Oh, bakın, ayakkabılarından biri patlamıştı ve onu almak için uzandığında elinin ne kadar kötü titrediğini görmezden gelmek zorunda kaldı.

Her şey çok normal görünüyordu, çok sessizdi ve her yerde gölgeler vardı, dolaplardan fırlamış, sandalyelerin ve masaların altına gizlenmiş, her biri evinde ona saldıran şey gibiydi.

Daha doğrusu az önce gördüğü kabusta. Tabii hala rüya görmüyorsa-

Bull Pen'in kapısı arkasından açılmıştı ve bir şey düşünmeden silahını kaldırıp istilacıya doğrulttu.

"Ellerini kaldır! Silahlıyım!"

"Ne oluyor be!"

Bağırış boş bölümde yankılanırken, üniformalı temizlikçi kadın kollarını iki yana açtı ve Roor'a yüzüstü öyle sert vurdu ki, kadın zıpladı.

"*Kahretsin,*" diye havladı Erika ağzını tavana doğru çevirirken.

Bir an için pozisyonunu korudu.

Kadının uzak tarafındaki kapı, bir el arabası tarafından açık bırakılmıştı ve koridorda, Roresan tavan ışıkları, sarı duvarlar ve bir yıl önce döşenen laminant parke ile parlak bir yıkama vardı.

Gölge yok.

"Beni hırsız mı sandınız?" diye mırıldandı temizlikçi kadın başını yana çevirirken. "Sanki biri polis merkezine bir şey çalmak için gelirmiş gibi?"

Erika silahını kılıfına geri koydu; mermiler sadece canlılara karşı işe yarardı ve korktuğu şey, uyurken ona bu kadar yakın olan şey... canlı değildi.

Öyle değildi işte.

Koşarak yanına gitti ve kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Bakım görevlisini tanıdıkça, gri saçlarının tokayla arkaya toplanmış halinden yüzündeki gözeneklere ve sulu mavi gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara kadar her ayrıntıyı inceledi.

O gerçektir, dedi Erika kendi kendine.

"Çok üzgünüm ve bu olayı amirime bildireceğim," dedi. "Sadece ne düşündüğümün bir önemi olmadığını düşündüm."

Kadın koyu yeşil üniformasının önünü sıyırdı ve bir elini üzerinde "Brenda" yazan dikişli isim etiketinin üzerinden geçirdi. "Burada olmak için iznim var, biliyorsun. Geçiş kartım var. Beni daha önce de görmüştünüz. Hep geç saatlere kadar çalışıyorsun."

"Evet, gerçekten üzgünüm. Bir mazeretim yok. Sadece beni şaşırttın."

Brenda saçlarını okşayarak tekrar yerine oturttu. "Her zaman ölü insanlarla uğraşıyorsun. Sanırım gergin olduğun için seni suçlayamam. Patronuna söylemek konusunda da endişelenme. Önemli olmayan bir şey hakkında konuşarak çok fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

"Bu bir departman gerekliliği."

"Her neyse, sen bilirsin. Benim işe dönmem gerek."

Kadın, az önce kendisine dolu bir silah doğrultulmuş olmasına rağmen, sanki onun için her şey bitmiş gibi başını salladı. Sonra ya yaşından ya da yaşadığı hayattan kaynaklanan bir pragmatizmle el arabasını ikiz banyo girişlerine doğru itti. Üç ayaklı bir uyarı çadırını açarak turuncu uyarıyı erkekler tuvaletinin önüne koydu ve içeride kayboldu.

Tamam, eğer bu bir kabus olsaydı, lavabolar temizlenmezdi-

Masasının üzerinde duran cep telefonunun sesi Erika'nın başını döndürdü. Telefona uzanmak yerine ikinci kez çalmasına izin verdi ve iPhone'u eline aldığı anda ekranı yavaşça çevirdi.

Bilirsin, şeytan falan çağırırsa diye. Hayır. Merkez.

Derin bir nefes aldı. "Saunders." Sonra kendisine söylenenlere odaklanmaya çalıştı. "Ah, hayır, hayır, olay yerini Primrose'da bıraktım, o yüzden ben alırım. Creason'ı uyandırmaya gerek yok, zaten uyandırdın mı? Tamam, Bir. Ceset neredeydi?" Koridorun karşısındaki paltonun hareket edip etmediğini merak ederken sağa doğru hızlı bir bakış onu duraklattı. "Köprüünün altında bir tane daha, ha. Orada devriyemiz var mı? Güzel. Onlara on beş dakika içinde orada olacağımı söyle. Hayır, merkezdeyim. Ah, hayır, eve gitmedim."

Telefon görüşmesini bitirirken halıdaki, duvarlardaki, dolapların yanındaki gölgeleri ölçtü. Tuvaletlerde, kapalı kapıdan bir şarkı sesi geliyordu, temizlikçi kadın -Brenda- Erika'nın tanımadığı bir tür şarkı söylüyordu. Ya da belki de hiç şarkı değildi.

Bu garip melodi *American Horror Story*'nin bir bölümünü açabilecek türdendi.

Çantasını kaptığı gibi dışarı çıkan Erika, hâlâ nasıl bir gerçekliğin içinde olduğundan emin değildi.

Kötülüğün her yerde gizlendiği hissi devam ediyordu. Ya da onu takip ediyordu, daha doğrusu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Onu tanıyorum."

Erika köprüünün aşağısında kimlik tespiti yaparken, kendini başından vurmuş gibi görünen bir adamın soğumuş cesedinin yanında diz çökmüştü. Giriş yarası sağ şakaktaydı ve silah hâlâ elindeydi.

Bir gecede iki kez, diye düşündü bomber ceketini, kapüşonunu, koyu renk kıyafetlerini ve parlak beyaz spor ayakkabılarını not ederken. Ama bu sefer pembe oje yoktu.

"Kim o?" Dedektif Kip Creason sordu.

Başını kaldırıp iş arkadaşına baktı. Kip her zaman dar kesim pantolon giyen ve papyon takan zayıf bir adamdı. O ve kocası balayından yeni dönmüşlerdi ve Kip'in bronz tenine ve koyu sarı saçlarındaki doğal güneş lekelerine imrenerek baktı. Kip Kaliforniya'da doğup büyümüştü ve Caldie'ye gelmesi onun her zaman herkesten daha iyi, daha dinlenmiş ve daha mutlu görüldüğü gerçeğini değiştirmemişti. Burada, nehrin kıyısında, gece ikiden sonra bile papatya gibi tazeydi. Ve bu onu daha yaşlı hissettirmiyor muydu? Daha yorgun. Daha çılgın.

"Christopher Ernest Olyn." Erika yeniden cesede odaklandı. "Uyuşturucu ve saldırı suçlarından uzun bir sabıka kaydı var ve yaklaşık altı ay önce ilk kez cinayetle suçlandı. Davayı hatırlıyor musun? Kız arkadaşını neredeyse ölene kadar dövüyordu - yaşam destek ünitesinden çıkarılır çıkarılmaz öleceğinden emindik. Kız hayatta kaldı ama ifade vermeyi reddetti ve hiç tanık yoktu. Savcı davayı düşürmek zorunda kaldı ama Olyn davanın devam etmesi için hazırды. Manhattan'dan mafyayla bağlantılı büyük bir ceza avukatıyla anlaştı."

"Hatırlıyorum, evet. Kurbanla aranız gerçekten iyiydi. Sana güveniyordu."

Erika tekrar ayağa kalktı. "Bu gece onu öldürmüş olmasından ve sonra buraya gelip kendisiyle yaşayamamasından endişeleniyorum. Gerçekten zehirli, birbirine bağımlı bir ilişkileri vardı. Onun için bir sağlık kontrolü yapmalıyız."

"Oraya gidip bunu yapmalısın. Üniformalı ya da rozetli başka biri onun evine gelirse, bahse girerim kapısını açmaz. Burada işleri ben halledebilirim."

Etrafına bakınan Erika olay yerinin zihninde hızlıca birkaç fotoğrafını çekti. Ceset, "köprünün altı" olarak kabul edilen yerin en ucunda, orijinal Caldwell depolarından birini çevreleyen eski bir tuğla duvarın dibinde yatıyordu.

"Hiç şahidimiz olmayacak," diye mırıldandı.

"Hayır," diye onayladı Kip, lt paltosunu göğsüne doğru çekerken. "Kimse bir şey görmemiş olacak."

Etrafta röportaj yapacak kimse bile yoktu. Beton direklerden oluşan ormanın içinde ve arasında yaşayan nüfus boşalmış, yanan çöp varilleri çöplüğe dönmüş, boş araziye raşit turuncu bir ışık saçıyordu.

"Erika? İyi misin?"

Kendini toparladı ve güneşten kavrulmuş meslektaşına gülümsedi. "Tamam, teşekkürler. Ve kesinlikle sosyal yardım kontrolünü yapacağım. Market'in orada yaşıyorlardı, taşınmadıklarını varsayıyorum. Denetimli serbestlik veri tabanıyla bağlantı kurabilirim."

Cep telefonunu çıkarıp CPD sistemine giriş yaptı ve Constance Ritcher adıyla bir arama yaptı. Sokak adı Candy'ydi. Sicilinde bazı fuhuş suçları vardı ama uyuşturucu ya da şiddet suçu yoktu.

Erika, bir deri bir kemik kalmış kadının St. Francis'teki yoğun bakım ünitesinde solunum cihazına bağlıyken nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Evet, hâlâ Market'te." Telefonunu bir kenara bıraktı ve bir gizlilik ekranı getiren üniformalılara dikkat etti. "Fazla zamanımı almaz."

"Dediğim gibi, buradaki işlerle ben ilgileneceğim."

Başını salladı ve Kip'e birkaç şey daha mırıldandı, takip ettiğinden değil - ve sonra arabasına doğru yürüyordu, kahverengi kağıt torbalara sarılmış şişelerin ve havlu, gömlek, kazak olabilecek bükülmüş kumaş tomarlarının üzerinden geçiyordu. Plakasız arabasının yanına gelip kumandasıyla kilidini açtığı anda, izlendiği hissi başını döndürdü.

Elini ensesine götürerek karıncalanma hissini ovuşturdu ve sonra sadece bir buçuk metre ötedeki olay yerine baktı. Tuğla duvarın arkasında üniformalı polisler ekranı açıyorlardı ve Kip az önce onun olduğu yerde diz çökmüş, telefonu ile konuşuyor, notlar alıyordu.

Nehirden bir esinti geldiğinde, kıyıdaki pisliği, kiri ve çelik varillerde yanan çöplerin yağlı dumanını kokladı.

Bu konuda her şey doğruydı... tıpkı merkezdeki gibi. Ve yine de içgüdüleri ona-

Göz ucuyla kırmızı bir şey gördü ve hızla döndü. Sonra kaşlarını çatı ve doğru görüp görmediğini merak etti. Bu-olmayan-şeylerden-birinin döküntüsü aslında bir kadındı ve köprü desteklerinden birine yaslanmış, bir arazinin ortasındaki ekili bir gül kadar yersiz görünüyordu. Uzun, dalgalı kumral saçları ve nefes kesici güzellikteki yüzüyle Noel kırmızısı dar bir tayt ve ona uygun bir büstiyerden başka bir şey giymemişti, soğuğa karşı dayanıklı görünüyordu.

Üzümlü bir parfümün kokusu Erika'nın burnuna doldu.

Dior'dan Poison diye düşündü. Tanrım, üniversiteden beri, o ve arkadaşlarının CVS'nin ıskartalar, yeniden satışlar ve sahtelerden oluşan kilitli kutusundan ucuza tasarımcı parfümleri aldıkları zamandan beri bu eski ama güzel şeyi düşünmemiştir.

"Erika? Bir şey mi unuttun?"

Erika sıçradı ve geriye dönüp olay yerine baktı. Kip ayağa kalkmış ve sanki kendi sağlık kontrolünü yapmayı düşünüyormuş gibi ona bakıyordu. Ceketinin yakalarının altından görünen lacivert-altın papyonuyla oynarken, Trey'in Primrose'da -Landrey'lerin banyosundan çıktıktan sonra- takındığı ifadenin aynısını takındığını fark etti.

"Evet, harika," diye seslendi meslektaşına.

Sürücü tarafındaki kapıyı açarak kendini direksiyonun arkasına attı ve hemen plakasız aracı kilitledi. Motoru çalıştırırken, esmer kadının köprü direğine yaslandığı yere baktı.

Kadın gitmişti.

Sanki hiç var olmamış gibi.

Erika gözlerini sıkıca kapattı. Etrafındaki dünyanın görüldüğü kadar katı olmadığını hissetmek gözyaşlarına boğulmasına neden oldu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu.

Özellikle de Market'teki adrese gittiğinde bir cesetle daha karşılaşacağını hissettiği için.

Ama kendini kaybetmek yerine arabasını vitesine taktı ve gaza bastı.

Köprü desteğinin yanında, iblis Devina kendini görünmez yaptı çünkü o polisle başa çıkamazdı. Dedektifle. O kadın her ne sikimse.

Hayır, pufladı çünkü bununla biraz eğlenmek istiyordu. Tanrı biliyordu ki hayatında başka pek bir şey olmuyordu ve son birkaç aydır peşini bırakmayan somurtkanlığına bir kez daha düştüğünü hissettiğinde, kendini neşelendirmek için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Balthazar'ın kadının delirtmek küçük bir evcil hayvan projesi olacaktı.

Şu lanet olası Kitap kıcını kaldırmadığı sürece, diye düşündü son derece sönük bir Amerikan sedanı geçerken. *Neden böyle küçük bir sürtük olmak zorundaydı ki?*

Bu boktan parşömen koleksiyonu bin yıl boyunca pek çok kişiye çok şey vermişti: Düşmanlara ölüm, açgözlülere zenginlik, bir intikam eylemi olarak hastalık, aşıklar ait oldukları yere geri döndü. Yine de her zaman kendi şartlarıyla.

Elbette sorun bu sonuncusuydu. Bu şey, hedefleri hakkında fikir sahibi olan bir silah gibiydi.

"Hak ettiğimi almak için ne yapmam gerekiyor-"

Pek bir şey değil. Sadece bir trenin önüne atla.

Dişlerini sıkan Devina, bedensiz sese doğru döndü ve farklı koşullar altında kesinlikle bir iki sikişmeye degecek birini gördü.

Düşmüş melek Lassiter, tıpkı onun gibi soğuk rüzgârın altında, yarı çıplak ve dışarıdaki sıcaklıktan etkilenmeden duruyordu. Altın zincirleri dışında çıplak olan kaslı gövdesi ve yakışıklı yüzünün etrafında uçuşan sarı-siyah saçlarıyla, sahnesi olmayan Magic Mike gibiydi. Ve tabii ki, her iki yanında yükselen o güzelim ipek kanatlar da hoş bir dokunuştı.

Karşısında bu dünyadan olmayan biri olduğunu kasıtlı olarak hatırlatıyorlardı ve bu sadece adamın çok becerilebilir olmasından kaynaklanmıyordu.

Her şey düşünöldüğünde... ona bağırarak istedi.

Onun yerine gülömsedi ve başıyla suç mahallini işaret etti. "Bir zavallının ruhunu kurtarmaya mı geldin? Şarkı böyle söylemiyor muydu? Ambulans olmadığına göre biraz geç kaldınız sanırım. Canlandırarak bir şey yok, Lassiter."

Aslında, seni görmeye geldim.

Devina acele etti ve zaten gür olan saçlarını dolgunlaştırma ihtiyacı hissetti. Dürtüsüne boyun eğip dalgaların bir kısmını bir omzunun üzerinden geçirirken, gözlerini meleğin vücudunda gezdirdi. Giymekte ısrar ettiğı taytının içinde, uyluk kasları tüm gücüyle belirginleşmişti ve aralarındaki çıkıntı, düpedüz etkileyiciydi.

Neden onu daha önce hiç düşünmediğini merak etti.

"Tam olarak ne arıyorsun meleğim? Ve bilgin olsun, tipim olduğundan emin değilim."

Bu bir yalandı elbette. Kesinlikle onun tipiydi. Onu becermekten nefret edecekti ve prensiplerinden ödün vermesini sağlamak çok iyi bir zaman olacaktı. Ve sonra orgazm olacaktı.

Ne biliyorsun ki? Gece iyiye gidiyordu.

Sanırım mülk sınırları ve sınırlar hakkında biraz tartışmamız gerekiyor.

Devina kaşlarını çatı. "Özür dilerim."

Beni duydun. Balthazar'dan çıkmanı istiyorum. İzinsiz giriyorsun ve bunu biliyorsun. Oh, diye düşündü. Bu.

"Bu daha çok bir zaman paylaşımı, gerçekten." Gülömsedi ve onun üzerinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. "Ve benim seks hayatım seni ilgilendirmez, öyle değil mi?"

Sana sormuyorum. Sana söylüyorum. Balthazar'dan çık.

"Hayır. Üzgünüm." Omuz silkti ve parmak uçlarını köprücük kemiğinden göğüs kafesine doğru gezdirdi, büstiyerin göğüs dekoltesini şekillendirmesinde oyalandı. "Ve bu konuda on bir yaşına girmek istemem ama beni zorlayamazsınız. Ayrıca Yaratıcı'nın senin bu işe fazla karışmanla ilgili bir fikri olacağından da eminim. Bu bir şey değil mi? Sanırım öyle, yeni terfiniz ve diğer şeyler yüzünden."

Bu sadece seninle benim aramda. Bu şehirde oynayabileceğin bir milyon insan daha var. Bir tane daha alabilirsin.

"Bir tane daha istemiyorum." Erkeğe doğru öne doğru eğildi. "Ve sen de pek zeki değilsin meleğim. Benim küçük istilam hakkında bir fikrin olduğuna göre onu daha da çok istiyorum."

Bir anda, aralarındaki hava değişti, ısı yükü o kadar yoğunlu ki, onu beton bir desteğe doğru iten ve yerinde tutan çarpıtıcı, nükleer bir telaşla ona doğru geldi. Kurtulmak için mücadele ederken, aslında kurtulmayı istemiyordu. Ona uygulanan güç, meme uçlarının gerilmesine ve kalçalarının gevşemesine neden oldu.

"İçinde olduğunu bilmiyordum," diye inledi acıya doğru eğilirken, göğüslerinin bardaklarda ne kadar dolu olduğu göz önüne alındığında büstiyerin işleri düzgün tutamayacağını biliyordu.

Lassiter ona doğru yaklaştı, yanardöner kanatları o güçlü omuzlarının üzerinde tamamen açılmıştı, vücudu hem güzelliğin hem de intikamın bir şeyiydi. Nehirden gelen rüzgârda sarı-siyah saçları yüzüne dökülüyor, boynundaki, bileklerindeki ve belindeki altın zincirler sanki canlıymış gibi parlıyordu.

"Dikkatli ol... meleğim." SuLocation yüzünden nefes nefese kalmaya başladığında bile gülümsedi. "Bunu... sınırlar hakkında başlattın. Şimdi de benimkine basıyorsun."

Balthazar'dan uzak dur, diye hırladı Lassiter tatlı dudaklarını kıpırdatmadan. *Erkeği rahat bırak.*

Devina gözlerini, üniformalı ve sivil giyimli insanların ölülerinden biri için görevlerini yerine getirmeye çalıştıkları olay yerine çevirdi; iki yüz metre ötede bir çift elementalin bir vampirin ruhu için kıyasıya mücadele ettiğinden tamamen habersizdi.

İblis gülmeye başladı, ancak nefes alamadığı için sesi çirkin çıkıyordu.

"Ben... anlatacağım..." Biraz hava çekti ve Lassiter'in garip, tuhaf renkli gözleriyle kendi gözlerini buluşturdu. "... Yaratıcı."

Duvardaki boyayı eritecek bir bakış seansından sonra -meleğin öfkesinin tüm evi havaya uçurmadığını varsayarsak- cebindeki as işe yaradı. Isı ve basınç bir geri çekilmeyle geri çekildi ve sonra psişik bağlantı saçmalığını bıraktı.

Sesi, kafasına girdiği zamankinden daha derindi. "Ona git. Ona her şeyi anlat. Balthazar'ın ruhuna, o yaşamla ölüm arasında geçiş yaparken izinsiz girdin. Yanlış yapıyorsun. Çizgiyi aştın ve beni O'nun dikkatine sunarsan kendini açıklamak zorunda kalacaksın."

Devina ellerini belinden yukarı kaldırdı ve büstiyeri çekiştirerek yerine oturttu, göğüsleri balina kemiğinden kafeslerinin içinde sızlıyordu. "Balthazar tarafından davet edilmediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin ondan defolup gitmeni istiyor."

"Aşıkların kavgası, ama siz buna aile içi şiddet muamelesi yapıyorsunuz." "Bırak onu."

Devina kaşlarını kaldırarak saçlarını düzeltti ve parmak uçlarını bir kez daha göğüs dekoltesinde gezdirdi. Meleğin ağzının göğüslerinde olduğunu, dilinin meme uçlarını yaladığını hayal ederken, içindeki yakıcı ihtiyacın farkındaydı.

"O vampiri rahat bırakmamı mı istiyorsun?" Direktten doğruldu ve üç adım ileri atarak bedenleri arasındaki mesafeyi kapattı. "İstediğin bu mu?"

Tanrım, melek inanılmaz kokuyordu. İkisi de pislik, insan atığı ve nehir çamurundan oluşan bir enkaz alanının ortasında durmalarına rağmen temiz hava ve güneş ışığı gibi.

Kadın elini adamın göğsüne koymak istediğinde, adam kadının bileğine bir tokat attı. "Evet, iblis. Ben de bunu istiyorum."

Devina meleğin ağzına odaklandı ve sonra dudaklarını yaladı. "Tamam. Ama bana istediğim bir şeyi vermek zorundasın."

"Sana bir bok vermek zorunda değilim-"

"Evet, öyle. Sıkışıp kaldın çünkü elinde hiçbir koz yok. Beni Yaratıcı'ya teslim etmeye çalışırsan, kendini de açıklamak zorunda kalacaksın. Ve sen beni zorlayamazsın, bunu sadece O yapabilir. Bu yüzden bana bir şey vermelisin ve bahse girerim çok düşünürsen..." Keskin, beyaz dişleriyle alt dudağını ısırdı. Sonra boştaki elini büstiyerinin kabının içine sokarken biraz tısladı. "Sanırım ne olduğunu anlayacaksın."

Lassiter'in parıldayan bakışları daraldı. "Seni becermeyeceğim."

Hızlı bir çekişle kolunu adamın elinden kurtardı. "O halde Balthazar'ı terk etmek için bir nedenim yok ve konuşacak bir şeyimiz de yok. İyi geceler meleğim."

Lassiter'a bir öpücük kondurdu ve gitti. Dışarı çıkarken de gülümsüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Market Caddesi'nde, köprüden yaklaşık on beş blok ötede, Erika'nın plakasız aracı, sakinleri bir kuşatma bekliyormuşçasına kapatılmış, gri örtülü bir binanın önünde durdu. Dört katın da pencereleri kontrplakla kaplanmıştı ve bu levhaların üzerine derme çatma parmaklıklar vidalanmıştı. Giriş kapısı, eski tuğla binayla tamamen uyumsuz olan sağlam bir çelik paneldi ve yarı yarıya çatıda devriye gezen bir nöbetçi görmeyi bekliyordu.

A r a b a d a n inerken, dört şeritli trafiğe kapalı yola baktı.

Yıllar önce, Market'in bu ucunda her türlü yerel restoran, kuaför ve dövme salonu vardı. Gösterişli bir yer değildi ama çok sayıda işyeri vardı. Şimdi ise işyerleri terk edilmiş ve konutlar ya bunun gibi savunmasız kalmış ya da belediye tarafından istimlak edildikten sonra gecekonducular tarafından ele geçirilmişti.

Kapısını kapatıp her şeyi kilitledikten sonra aracının arkasından dolaştı ve kaldırıma çıktı. Sola doğru bir atlayışla, betona vidalanmış bir çöp kutusunun yanından geçti. Çöp bidonunun tabanının etrafındaki çöp halkası, aklına masasının altındaki, içinde neredeyse kaybolmak üzere olan Post-it notlarının bulunduğu çöp sepetini getirdi.

Çelik kapıya kadar on beş kırık basamak vardı ve üçüncü Roor'a vızıldayabileceği bir dahili telefon sistemi olmadığını söylemeye gerek yoktu.

Ağır panele bir deneme çekişi yaptığında, şeyin güçlendirilmiş pervazlarında gevşediğini görünce şaşırdı.

"Alo?" diye seslendi loş içeriye.

İçeri girerken burnunu kırıştırdı. Burada meth pişiriyorlardı, hem de son zamanlarda. Havadaki kimyasallar gözlerini sulandırdı ve boğazını anında

sinirlenmişti. Dirseğine doğru öksürerek, beylik silahına erişebilmek için hem ceketinin hem de blazer ceketinin düğmelerini çözdü.

Şefler hâlâ görev başındaysa diye.

Binanın düzeni hatırladığı gibiydi, merdiven boşluğu sağda duvara dayanıyordu, daire kapıları solda, her Roor'da bir tane vardı. Kendini duyurmayı düşündü ama buraya tutuklama yapmaya gelmemiştir.

Yukarı çıkarken basamaklar gıcırdadı ve her gıcırtıda arkasına baktı. Gölgeler. Çok fazla gölge.

"Kendine gel," dedi nefesinin altından.

Üçüncü katta durakladı ve sonra merdivenden ayrılarak küçük koridordaki tek kapıya yöneldi. Sanki biri çekiçe vurmuş gibi tahtalarından parçalar kopmuştu ve boyasının çoğu -kırmızı, öyle görünüyordu- dökülmüş, altındaki ahşap onlarca yıldır temizlenmediği için kir ve pislikle lekelenmişti.

"Connie?" dedi kapıyı çalmaya giderken. "Benim, Erika..."

Parmak eklemleri temas ettiğinde kapı bir aralık açıldı ve binadaki diğer her şeyin aksine menteşeler yağlanmış olduğu için sessizdi. Yayılan koku kötüydü... ama ölüm kokusunu beraberinde getirmiyordu. Çöp vardı, evet, ama çürüyen insan kalıntıları yoktu.

Yeni öldürülenler böyle kokmazdı.

"Connie?" Sesini biraz daha yükselterek, "Connie, benim, Erika," diye seslendi.

Alışkanlıktan olsa gerek, binaya girmek için geçerli bir nedeni olup olmadığına dair hızlıca bir hesap yaptı ama yine de, eğer kadının başına bir şey geldiyse, Olyn açık ara en olası saldırgandı ve Olyn'i mezardan yargılayabilecekleri gibi bir durum da yoktu.

"Sadece seni kontrol etmek için buradayım Connie..." dedi.

Oturma alanı haftalarca kullanılmış pizza kutuları, iki litrelik boş Mountain Dew şişeleri ve kirli giysilerle doluydu. Soluk bir kanepede dönmüş, ön sağ ayağı kırılmış ve yontulmuş bir kahve masası ortadan ikiye ayrılmış, ancak bir araya getirilmişti. Sanki onu kıran kişi düzeltmeye çalışmış gibiydi.

Büyük olasılıkla Olyn ona bir şey çarpmıştı ve Connie de 1. kişi olmuştu. Erika'nın gördüğü kadarıyla ilişkilerinin bant genişliği buydu.

"Connie?"

Uzun ve dar dairenin sıralamasında sırada pis bir mutfak vardı ve Erika'nın son ziyaretinden bu yana geçen üç ay içinde her şeyin yozlaştığı açıktı. Ayaklarının altında plastik yemek kapları çıtırdıyor ve çatırdıyordu ve koku sıcak bir Ağustos gecesinde bir restoran çöplüğünü andırıyordu: Tüm pencereleri kapalı olan ve kaloriferleri ısı pompalayan Sıçan, bozulmuş et, süt, peynir ve diğer her şey için bir kuluçka makinesiydi.

Mutfağın öbür ucunda banyonun yanında duruyordu ve daracık alana doğru eğilip lekeli ama kanlı olmayan küveti ve aynı şekilde lekeli olan duş kabinini kontrol etti.

Koridorda yatak odasına doğru ilerlerken havadaki alt akımı fark etti.

Çöp kokusunun altında kan vardı.

Bir akşam içinde ikinci kez, bir yabancıнын uyku alanına girmeden önce kendini desteklemesi gerekiyordu ve yarı kapalı kapıyı iterek açtığında, o-

Erika dondu kaldı. Nefesini tuttu. Sonra onu ayakta tutacak bir şey, herhangi bir şey için elini uzattı.

"Bu... *sensin*," diye nefes aldı.

Kadın sesi üzerine Balz, çıplak bir Roor şiltenin üzerinde yatan ölü bir kadının yanında diz çöktüğü yerden başını kaldırdı. Kurbanın odasının pervazları arasında kimin durduğunu görünce gördüklerine inanamadı.

O zaman yine iki kişi olmuşlardı. Cinayet masası *dedektifi* de -onun dedektifi olduğundan değil- onun varlığından aynı derecede etkilenmiş görünüyordu, ikisi göz göze gelip ortak bir şaşkınlığı paylaştılar.

İlk önce toparlandı ve kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyin ortasında mantıklı bir şeyler gevelemeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ve sonra inliyor ve elini şakağına götürüyordu. Hissettiği bariz acı, adamın sempatiyle irkilmesine neden oldu ve Tanrım, ondan bir şey çalmış olmaktan nefret ediyordu.

Bir hırsız için biraz ironik, diye düşündü.

"Merhaba," dedi usulca. "Seni tekrar görmek güzel ve hayır, onu ben öldürmedim. Yardım edebilir miyim diye bakmaya geldim."

Erika Saunders yere bakıp ağzını açtığında, onun gibi bir pisliğe inanmasının mümkün olmadığını duymak istemiyordu. Ama ağzından çıkan bu değildi.

"Ah, Connie," diye fısıldadı üzgün bir şekilde. "Kahretsin."

Gecenin erken saatlerinde masasında izlediği kadın, sessiz ve dikkatli adımlarla bakımsız yatak odasına girdi. Yatağın yanına geldiğinde o da diz çöktü, bir eliyle çenesini tutarken diğer elini dizinin üzerine koydu.

Ela gözleri kanlı kalıntıların etrafında dolaşıyor, adamın sahip olduğu her şeyi görüyordu. -Ve belki de daha fazlası, çünkü bu onun mesleği.

"Fazla acı çektiğini sanmıyorum," dedi donuk bir sesle. "Kalbindeki o delik... çok hızlı oldu."

"Aslında, çoğunlukla hayatta kalarak intihar etti. Oh... Connie."

Çenesindeki eli köprücük kemiğinin altına indi ve oradaki bir ağrıya masaj yapıyor gibiydi.

Ona bıçağın mutfakta, lavaboda, köprüünün aşağısındaki o pislik herifin elindeki kanı yıkamak için gittiği yerde olduğunu söylemek istiyordu. Balz ayrıca ona, tanımadığı halde kadının ölmesine üzüldüğünü de söylemek istiyordu. Ve bunu görmenin bu kadar zor olduğu için üzgün olduğunu da.

Yine de ölü bir insandı ve Erika'nın bir kalbi olduğu belliydi. Nasıl zor olmasın ki?

Sessiz bir durgunluk dönemi tüm binaya nüfuz etmiş gibi görüldüğünde başını çevirmek zorunda kaldı çünkü özel bir ana izinsiz giriyormuş gibi hissetti. Ne yazık ki, gerçekten bakabileceği tek şey cesetti ve içeri girdiğinde neyle karşılaştığını taze gözlerle gördü: Kurban, Balz'ın onu bulduğu pozisyonda, yüz üstü yatıyordu. Üzerinde her iki dizinde de yırtıklar olan mavi bir kot pantolon, mevsime göre fazla ince görünen bir tişört vardı ve ayaklarında hiçbir şey yoktu. Kıvrıkcık uçları pirinç tonunda olan ve iki santimlik koyu renk yeniden uzayan sarı saçları, parlak kıızıdan siyaha kadar koyulaşan kanla keçeleşmişti. Yüzü o kadar morarmış ve şişmişti ki, yüz hatları belirsizdi,

Göğsünün ortasındaki ölümcül yara o kadar çok kanamıştı ki, altındaki şiltenin yarısı leke içindeydi.

"Neden buraya geldin?"

Tempolu sesi duyunca başını kaldırdı ve ela gözleriyle tekrar karşılaştığında dedektifinin profesyonel soğukkanlılığının yerine geldiği anlaşıldı. Gözlerinde ya da yüz ifadesinde artık hüznün yoktu; tamamen işle ilgiliydi.

"Onları tanıyor musun?" diye sordu. "Connie ve erkek arkadaşı."

"Bir bakıma."

"Peki bu hangi yol?"

Tanrım... burası kesinlikle yeri ve zamanı olmamasına rağmen, onu istiyordu ve çekiciliğin bir parçası da ondaki güçtü. Ne bir yaklaşma saçmalığı, ne bir kirpik oynatma, ne de o korkunç saç-sakal okşama olayı vardı. Hayır, bu kadın bir tazyikli su gibiydi, zekâsının, dene-beni-eğercesaretin ve kendine güveninin gücüyle onu vuruyordu. Ve ne biliyor musunuz, onu çizmelerinden uçurdu.

"Peki onları nereden tanıyorsun?" diye tekrarladı.

Evet, ona bunu cevaplatacaktı ve adamın zihnini okuyup kız arkadaşına zarar verdiğini gördüğünü söylemesi onu mutlu etmeyecekti. Bir de ceketinde kokain, her iki kolunun altında ruhsatsız silahlar ve göğsüne bağlanmış çelik bir dürtme ve karıncalanma seti olduğu eğlenceli gerçeği vardı.

Ama hey, onun bakışları ne kadar delici olsa da, en azından metal algılamadığını biliyordu. Önemli ipucu.

"Sokaktan," dedi. "İşte böyle."

Kadın tam boyuna ulaştığında, o da aynısını yaptı ve yüzüne bakmak için başını eğmek zorunda kaldı. "Sen ikincisi zor bir adamsın, bunu biliyorsun."

Yüzündeki acı ifadesini çoğunlukla kendine saklıyordu ve adam ona lütfen, *lütfe*n, gömdüğü anıları araştırmayı bırakmasını söyleyebilmeyi diledi.

"Beni aradığınızı bilseydim," dedi, "kendimi daha kolay bulabilirdim."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Bana adını söylemenin bir sakıncası var mı?"

"Balthazar, soyadım yok. Cher gibiyim. Madonna. Bono. Sanırım bu referanslar beni tarihlendiriyor, ha."

"Merkeze gelip cevap verir misiniz..."

Sesi dalgınlıştı ve egoistçe bir an için, kızın onun tarafından o kadar büyölendiğini, konuşma yeteneğini tam anlamıyla kaybettiğini hayal etti. Ama sonra onu bir titreme aldı, elleri o kadar kötü titriyordu ki şaşkınlık ve telaş içinde ellerini kaldırdı. Geriye doğru tökezleyerek, dengesini kontrol edemiyormuş gibi eğildi-

Balz cesedin üzerinden atladı ve tam gözlerinin beyazı kızarıp gevşerken onu yakaladı. "Erika? Erika-"

Hiçbir anlam ifade etmeyen bir ani hareketle, yüzü onunkine döndü ve sanki onu görebiliyormuş gibi, görmeyen bakışları onunkiyle buluştu.

Gırtlaktan gelen, gerçek olmayan bir sesle, "Tehlikedesin. Seni kurtarmam gerek."

ONUNCU BÖLÜM

Kırsal Yol 149

Kara Hançer Kardeş Murhder'in evlatlık oğlu Nate çaresizdi... sadece gerçekten ama gerçekten çaresizdi... en iyi arkadaşı Shuli'nin artık konuşmayı bırakması için-

"-ve sonra tişörtümü çıkardı. Dinle, çıplak olmak iyi bir şey ama üst tarafım umurumda bile değildi. Pantolonumun gitmesini istiyordum. Ama sanki aklımı okumuş gibiydi. Birden ellerini kemerimin tokasında hissettim ve-"

Nate yüzünü buruşturarak, "Bu kadar yeter," diye araya girdi. "Ayrıntıların burada bitmesi benim için sorun değil. Artık perdeyi kapatma konusunda tamamen iyiyim."

Shuli beyaz üzerine beyaz Tesla'sının sürücü koltuğundan, sanki biri onun araba zevkine hakaret etmiş gibi baktı. Adam tam bir aristokrattı, kulak memelerinde bowling topu büyüklüğünde elmas küpeler, bileğinde büyük, ağır bir tür pembe altın saat, hayatı boyunca istediğini elde etmiş birinin havası, herkesin sahip olabileceği kadar altın bir hale. Ve tüm bunlara rağmen kötü bir adam değildi.

"Ama ayrıntılar işin en iyi kısmı," dedi. "Ayrıca, sen ve senin kadın patlamandan önce nasıl bir şey olduğunu bilmek istemez misin-"

"Whoa. Dur bakalım." Nate avuçlarını iki yana açtı. "Ben ve herhangi bir dişi yok. Ve eğer porno yoluna gitmek isteseydim, iki gece önce bir kulüpte tavladığın insan bir kadınla senin aranda geçenleri dinlemek istemezdim-"

"Aslında sadece bir darbe vardı. Diğer üç sefer düz seksti." Gözlerini kapatan Nate kulaklarını tıkamak istedi. "Dediğim gibi-"

"Bunun için ona geri ödeme yapacağım, gerçi-"

"Dur."

"Fiiiiinnnnne. Ama beni arayacağını biliyordum. *Biliyordum.*"

"Neden, numaranla birlikte ona bir yüzlük verdiğin için mi?" "Hayır, çünkü çok seksiğim."

Nate ağrıyan gözlerini ovuşturdu. "Biliyor musun, seks hayatın hakkında konuşmandan daha kötü olan tek şey, kendini ne kadar sevdiğinden bahsetmen."

"Tamam. Peki beni ne kadar seviyorsun?" Ölümcül bir bakış ona doğru yöneldiğinde, Shuli omuz silkti. "Ne? Konuyu değiştirmek istedin."

İkili, evlerin devasa olduğu, arsaların metreyle değil dönümle ölçüldüğü ve garajlarda en az dört arabalık yer olduğu şehrin bir bölgesindeki bir şantiyeden yeni ayrılmıştı. Ev sahibi bodrum katına bir egzersiz odası, bir sauna ve bir sinema salonu inşa ediyordu ve ikisi de alçıpan işine yardım etmeleri için çağırılmıştı. Zamanında gelen tek kişi Nate'ti. Shuli nihayet geldiğinde parfüm gibi kokuyordu ve üzerinde buruşuk ipek bir gömlek ve kemeri olması gereken ama olmayan bir pantolon vardı. Saçları da aynı şekilde dağınıktı ve kimsenin onaylamaya ihtiyacı olmadığından, boğazının yan tarafındaki morluk, konuşmak için can attığı bakire olmayan havasını neon ışıkla aydınlatıyordu.

"Her neyse." Şuli yön sinyalini açtı. "Olağanüstü bir şeydi. Dediğim gibi, bunu üç kez yaptık ve sonuncusu ben çıkarken kapıya dayanmıştı."

"Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim."

"Ayağa kalkmak kesinlikle bir pozisyonudur. Hem de iyi bir pozisyon."

"Hayır, giderken bunu nasıl yaptığınızı anlamıyorum - geyiklere dikkat edin."

"Ha?" Shuli, yolun kenarındaki bir geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırarken küfretti. "Ve pandemik olma."

"Bilgiçlik

taslıyor."

"O da var."

Neyse ki Shuli o noktada sustu, ancak elini direksiyonun üst kıvrımında gezdirmeye devam etmesi, aklının ağzının gidemeyeceği söylenen yerde olduğunu gösteriyordu.

Nate başını okşamadan kaldırıp pencereden dışarı baktı. Manzara artık tamamen fundalıktı ve önce çürük bir çitin, sonra da taş bir duvarın yanından geçerken karnına saplanan bir ateş, oturduğu yerde kendini ayarlamasına neden oldu. Luchas'ın Evi'ne yaklaştıkça daha da heyecanlanıyordu ve Shuli'nin ilk kez seks yapmasının tek iyi yanı, adamın Nate'in ne kadar kaşındığını fark edemeyecek kadar orgazmik zaferini yeniden yaşamakla meşgul olmasıydı.

"En azından yarınımız var," diye açıkladı Şuli.

"Öyle mi?"

"Bugün cumartesi. Ve biz dışarı çıkıyoruz, hatırladın mı?" "Oh, doğru."

Neden buraya kendi başına ısınlanmamıştı?

Kendi kendine cevap verdi, çünkü o zaman çok açıktı. Eğer Shuli ona ekürilik yapıyorsa, bir tür gizliliği vardı.

Kabul etmek gerekir ki, üzeri örtülmüş, sert, ıslak bir şeydi. "Ve işte buradayız," dedi Shuli çakıllı yola dönerken.

Yolun sonunda, etrafı sundurmayla çevrili bir çiftlik evinin içinde bir sürü ışık yanıyordu ve ışıklar hâlâ kahverengi olan çimenlerin üzerine yayılırken, Nate buranın yeni inmiş ama huzur içinde gelmiş bir uzay gemisine benzediğine karar verdi. Yan bahçede bir ağaç ve arkada bir çayırda burası gerçekten özel bir yerdı ve ilk kez Qhuinn Kardeş'in burada neyi sevdiğini tam olarak görebiliyordu.

Luchas House, 1ghter'ın erkek kardeşinin adını taşıyordu ve yarışın sosyal hizmetler programının bir parçasıydı, barınak, kaynak ve yardıma ihtiyaç duyan gençler için bir sığınak sunuyordu. Kadınlar ve gençleri için ayrılmış olan Safe Place'in aksine, erkeklerin hem sakin hem de misafir olarak tesise girmesine izin veriliyordu. Bu da Nate için iyi bir şeydi.

Kendine itiraf etmek istemediği bir çaresizlikle gözleri soldaki ikinci Roor'a kaydı. O odanın pencereleri karanlıktı ve bir an paniğe kapıldı.

Ama gitmiş olsaydı bir şeyler söylerdi.

Derin bir nefes alarak SUNY Caldwell sweatshirt'ünün önünü fırçaladı. Alt kısmında bazı boya izleri vardı ve etek ucunu yukarı çekip bir ıslık çaldı. Harika. Benjamin Moore'dan Cologne.

Yine de bu fırsatları değerlendirmek zorundaydı.

Tesla ön kapıya giden geçitte durduğu anda, Nate'in tek yapmak istediği arabadan inip girişe saldırmak, bariyeri yıkmak ve böylece merdivenlerden koşarak çıkıp kızın gelmediğinden emin olmaktı-

"Dinle," dedi Shuli senden en iyi iki ay daha büyüğüm sesiyle, "yarın gece senin için iyi olacak ve ben de soğuk olmasını sağlayacağım. Şu yeni yere gideceğiz, Dandelion. Orayı seveceksin ve istemiyorsan sonsuza kadar kalmak zorunda değilsin. Sadece bir içki içip neler olacağını görebilirsin."

"Bilmiyorum." Nate kapının kolunu açtı. "Bu gerçekten ilgilendiğim bir şey değil. Ayrıca, tahmin ediyorum ki meşgul olmakla meşgul olacaksın."

Shuli bir elini uzattı ve Nate'in üst kolunu yakaladı. "Bu şeylerden çok daha iyi... bilirsin."

"Neyden daha iyi?"

"Her fırsatta buraya geliyorsun."

Nate bir an için dondu kaldı. Bundan daha yumuşak olduğunu düşünüyordu ve eğer Shuli fark ettiyse - adam ne kadar bencil olursa olsun - evi takip ettiğini başka kim biliyordu?

Kendini toparlayarak, "Sen neden bahsediyorsun? Garajda çalışmayı bitirdiğimizden beri buraya iki kez geldim, şu an da dahil."

"Ve bunlar sahip olduğun iki şanslı."

Nate kolunu geri çekti. "Sadece eşofmanımı almam gerekiyor."

"Oh, gerçekten mi? Üzerindeki tıpatıp aynısı olan mı? Ve en fazla yirmi dolar değerinde olan mı? Bak, dünyanın geri kalanına nasıl davrandığın umurumda değil ama aramızda kalsın, dürüst olmalıyız."

Nate arabadan inerken, "Numara yap," diye mırıldandı.

Heyecana kapılıp yolcu tarafındaki kapıyı kapattı ve Shuli'yi, adamın büyük, şişman, kıllı fikrini ve Caldwell'de olan ya da olmuş tüm kulüpleri unuttu. Ön kapıya doğru yürürken, boyası bulaşmış eşofmanını çekiştirdi, iş botlarını çamurdan arındırmak için ayağına geçirdi ve eğer Shuli kışına binmemiş olsaydı elini siyah saçlarında gezdirecekti.

O daha kapıyı çalamadan kapı açıldı.

"İyi zamanlama, şafak sökmek üzere." Sosyal hizmet görevlisi geri çekilirken gülümsedi. "Sweatshirt'ün mutfakta."

Kadın tam da onun iş kolunda çalışan birinin olmasını bekleyeceğiniz gibiydi; anaç, nazik, yumuşak sözlü. Hay Allah... Adı neydi? Ona birkaç kez söylenmişti ama hep unutmuştu. Yine de mavi kot pantolonunu hatırlıyordu. Wrangler. Aşına olduğu bir marka değildi ama sanki kıyafetler hakkında bir şey biliyor muydu?

"Çok teşekkür ederim..." İçeri girerken gülümsemesine karşılık verdi ve unutkanlığını fark etmemesini umdu. "Vay canına, çikolatalı kurabiyelerin kokusunu alıyorum."

"Fırından yeni çıktılar," dedi. "Her gece, tıpkı saat gibi."

Nate yaşam alanında yürürken ikinci kattaki ayak seslerini duyabiliyordu. Ağırdı. Bir erkeğe aitti.

"Başka biri mi taşındı?" Kaşlarını çatarak tavana bakarken, buranın kendi evi olmadığını hatırladı ve sonra kanepenin üzerindeki yastığı düzeltip rahat davranmaya çalıştı. "Görünüşe göre başka bir sakininiz var."

"Yeni bir tane var, evet." Sosyal hizmet görevlisi gri-beyaz mutfığa doğru ilerledi ve yemek masasının yanındaki gömme masanın önünde durdu. "İşte burada."

Sweatshirt'üne hiç bu kadar iyi davranılmamıştı. Düzgünce katlanmıştı ve onu eline aldığı anda yumuşatıcı kokusunu alabildi.

"Teşekkürler." Ocağa, raflarda soğumakta olan kurabiyelere baktı. "Biliyor musun, şu Toll Houses harika görünüyor."

"Buyurun." Kadın dolaba yöneldi ve bir tabak çıkardı. "Burada sadece üç kişi olmamıza rağmen her zaman tam bir parti yaparım. Eski alışkanlıklar, bilirsiniz. Güvenli Yer'den. Süt?"

"Ben de isterdim. Shuli de isterdi."

"Siz oturun, ben sizi bekleyeceğim."

Nate, arkadaşının ikilemesini görmezden gelerek sandalyelerden birini çekti ve masaya oturdu. Evin geri kalanı gibi mutfaktaki her şey de pırıl pırıldı, paslanmaz çelik ocak pırıl pırıldı, lavaboda kirli bulaşık yoktu, granit tezgahlar soğumakta olan kurabiyeler dışında temizdi.

Yani evet, 1 kez gönüllü olabileceği, ortalığı toplayabileceği ya da yardım edebileceği bir şey yoktu.

"Aslında," dedi Shuli gözlerinde bir parıltıyla, "biraz acıkmış hissediyorum. Spor yapıyorum."

"Oh?" Sosyal hizmet görevlisi - Tanrım, adı neydi? - Toll Houses ile doldurduğu tabağı masaya koydu ve bardakları almak için arkasını döndü. "Nerede egzersiz yapıyordunuz? Ve ne tür çalışmalar yapıyorsunuz?"

Nate bakışlarını Shuli'ye dikti, bu evrensel bir "sakın siktiğimin konusunu açayım deme" işaretiydi. Shuli de gözlerini kaçırarak karşılık verdi ama en azından o konuya girmedii.

Bir kurabiye alıp yarısını ısıtırken tek söylediği "Evde bir spor salonumuz var," oldu. o.

Ev spor salonu, Nate'in kızı. Shuli'nin malikanesinde bir D1 futbol takımı kadar ekipman ve Roor alanı. Yine de övünmediği için puan aldı.

Nate kurabiyelerden birini denerken, "Bunlar harika," dedi. "Fındıksız."

"Tıpkı senin gibi," diye fısıldadı Shuli.

Nate adama yandan vurdu, sonra eğildi ve arka koridoru görmeye çalıştı. Garajdan biri girmiş olabilir diye. Hiçbir kapı açılıp kapanmamış olsa bile.

"Bu gerçekten çok uygun." Sosyal hizmet görevlisi bir süt kutusunu buzdolabına geri koydu. "Buradaki garaja da bir tane eklemek isterdik ama henüz yeterli kaynağımız yok."

Kahretsin, *yine ne konuşuyorlardı*, diye düşündü Nate oturma odasına bakarken.

"Sosyal hizmet uzmanı sözlerine şöyle devam etti: "Egzersiz ruh haline ve ustalık duygularına gerçekten yardımcı olabilir. "Sağlık ve iyileşme için önemli bir bileşendir-"

"Spor salonu," diye ağzından kaçırdı Nate.

Kadın güldü. "Evet, keşke bir-"

"Sizin için inşa edeceğiz." Kadının kaşları havaya kalkıp süt bardaklarını teslim ederken durunca Nate kendini yavaşlamaya zorladı. "Senin için burada bir tane inşa edebiliriz." Shuli'ye başıyla işaret etti. "Geçen gün harçlıklarıyla toplum için hayırsever bir şeyler yapmak istediğini söylüyordu."

"Öyle miydin?" Şuli bir ısırığın etrafında konuştu.

"Ve o ve ben inşaat işini bedavaya yapacağız."

"Yapacak mıyız?"

Nate arkadaşına bir bakış daha attı. "Ustabaşımız HeI, planları hazırlayabilir ve müteahhit indirimiyle bize malzeme konusunda bir anlaşma sağlayabilir. Biz de

Burada çalıştığımız günlerde."

Sosyal hizmet görevlisi elini boğazına götürdü ve gözleri minnettarlıkla parladı. "Sizler... bu çok nazik bir davranış olur. Ama emin misiniz?"

Nate sanki bir kan anlaşması yapmışlar gibi başını salladı. "Bizim için bir zevk." "Öyle mi?" Shuli mırıldandı.

Rahvyn, çikolata parçacıklı kurabiye gibi kokan çiftlik evinin arkasındaki çayırdaki yürüdü; otlar ve yabani çiçekler henüz tutuşmamıştı, arazi kışın soğuk kucaklamasından dolayı hâlâ bakımsız ve hayattan yoksundu. Uzak ağaçlık çizgisine odaklandığında, bu yere ve zamana gelişini düşündü. Yörüngesi çok farklıydı. Doğru yolu bulmadan önce birkaç tane daha Inite folios'u ziyaret etmek zorunda kalmıştı.

Durarak başını geriye attı ve yukarıdaki galaksiye baktı. Bulunduğu yerde olduğu gerçeği... bunun bir mucize, doğal şeylerin düzeninde bir istisna olduğunu biliyordu ve sahip olduğu nadir gücü bir nimet olarak takdir etmeliydi. Bunun yerine, kendini boş hissediyordu. Kaybolmuş. Yalnız.

Yine de burası yepyeni bir dünyaydı ve bunun tek nedeni artık buradaki ve şimdiki insanların "Eski Ülke" dediği yerde olmaması değildi. Gerçekten de Eski Ülke. Geldiği yerde eski olan hiçbir şey yoktu. Sadece tüm vampirlerin yaşadığı bir yerdi.

Ancak yüzyıllar geçmişti ve bu nedenle bakış açıları değişmişti. Tabii eğer biri tüm bu yılları atlamak yerine üzerinden atlamadıysa.

Anlaşıldığı üzere zaman, kelimenin tam anlamıyla doğrusal değildi. Daha çok kısa öykülerle dolu bir kitap gibiydi, tüm anlar aynı anda yeniden okunabilir, yeniden ilişkilendirilebilir, birbirine bağlı oldukları için paralel sonsuzlukta var olurlardı. Ölümlüler, tıpkı okuyucular gibi, masallarının her bir sayfasından geçtiler; harfler, boşluklar, noktalama işaretleri yıllar, on yıllar, yaşadıkları hayattı.

Hiçbirinin her şeyin önceden belirlenmiş olduğuna dair bir fikri yoktu. Özgür iradeleriyle yaptıkları seçimler bile verili bir şeydi - çünkü kaderleri sonsuz bir döngü içindeydi, hiçbir şey

Bitiyor, sadece sürekli yeniden başlıyor, hep yeni, hep eski.

İşin püf noktası, hikayenize bir kez başladığınızda, onu bitirmeden edememenizdi. Okumaktan başka seçeneğiniz yoktu ve daha önce neler yaşadığınıza dair bilinçli bir hafızanız yoktu.

Ölümlülerin zaman gerçeğini bilmemeleri hayati önem taşıyordu. Eğer bilirlerse... başkalarının hikayelerine atlayabilir ve yapmamaları gereken şeylere müdahale edebilirlerdi - ve üçüncü bir tarafın daha önce yayınlanmış bir şeyi düzenlemesi gibi, bu orijinal yazarın umursamadığı bir karmaşaydı.

Rahvyn başını yeniden dikleştirdi. Çayıra bakarken, metafiziksel olarak olmasa da zamanda geriye çekildiğini hissetti. Anılarının ön plana çıkmasıyla birlikte, "Eski Ülke "de bulunan başka bir alana ışınlandı. Ve orada, yanı başında, kuzeni Sahvage ona bağıırıyordu, yüzü öfkeden iki büklüm olmuştu. Muhafızlar yaklaşırken gitmesi için bağıırıyordu ama Sahvage onu bırakmıyordu... ve sonra oklar geldi... ve Sahvage onun gözleri önünde öldürüldü.

Ondan sonra başka şeyler oldu, şiddetli şeyler, onu değiştiren şeyler, ama gerekli bir şekilde. Katlandığı acı ona Sahvage'ı geri getirme gücü vermişti ve sonra onu terk etmek zorunda kalmıştı. Onun içindeki değişimi görmüştü. Ayrıca onu böylesine şiddetle kaçıran aristokrata ne yaptığını da görmüştü. Bu nedenle buraya, zamanın bu noktasına ve bu yere, onu bir kez daha bulmak için gelmişti. Sahvage'ı kaderinin ne olduğunu bilmeden yaşamaya zorlamaktan nefret ediyordu ama Sahvage'ın onun yaptıklarını gördükten sonra gelişmesi için yüzyıllara ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ve şimdi burada, Caldwell'de, ikisi bir kez daha birlikteydiler. Bir eş bile bulmuştu ki bu büyük bir nimetti.

Ancak Rahvyn'e aynı şekilde bakmıyordu. Nasıl bakabilirdi ki?

Bir zamanlar paylaştıkları küçük kulübeyi düşündü, o bir yetimken ve o da onun amcasıyken, kaldığı çiftlik evine göz attı. Oradaki kadınlar ona karşı çok nazik, çok kibar davranmışlardı.

Eğer bir erkeğin canlı canlı derisini yüzdüğünü ve onu anüsünden bir direğe, tam da kalesinin girişine sapladığını bilselerdi, bu kadar merhametli olmaya devam ederler miydi? O öyle düşünmüyordu. Ve evet, bu onların yüzyıllar önce

Ama bu cinayet ve o akşam işlenen diğer tüm cinayetler o kadar şiddetliydi ki, yılların geleneksel geçişinin bunlara aracılık ettiğine hiç inanmıyordu.

Elbette kuzeninin ona farklı davranmasının nedeni de buydu.

Ellerini kaldırarak onlara baktı, parmaklarından kan damladığını ve ay ışığında kıpkırmızı parladığını görmeyi bekliyordu. Onun için katliam sadece bir gece önce olmuştu. Vücudu aristokratın onu nasıl kullandığından dolayı hâlâ ağrıyordu.

Başına gelen her şeyi hak etmişti. Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Yine de artık bir sırrı ve kimsenin bilmediği bir yönü vardı.

Hayır, bu doğru değildi. Sahvage bundan şüpheleniyordu ve bu yüzden ona şimdi baktığı gibi bakıyordu. O kadar dikkatle koruduğu genç... korktuğu bir şeye dönüşmüştü.

"Ben buraya ait değilim," diye fısıldadı gecenin içine. "Buraya ya da başka bir yere."

Bir tür hareket onu içsel tuzağından çıkardı ve düzgün bir şekilde odaklandığında, çiftlik evine tamamen bakacak şekilde döndüğünü fark etti.

Mutfağın pencerelerinde ikisi erkek biri kadın üç kişilik bir topluluk vardı. Masada oturuyorlardı, aralarında bir kağıt parçası vardı, bir tür çizim yapıyorlardı.

Sweatshirt'li siyah saçlı erkek onun dikkatini çekip tuttu ve sanki aralarındaki mesafeden bile ona olan saygısını hissetmiş gibi başını kaldırıp ona baktı.

Işıklar Nate için olduğu gibi açıkken, aslında onu göremiyordu.

Onun iyiliği için her şeyin bu şekilde kalması en iyisiydi.

Ama daha çok onun için.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Erika bilincini yeniden kazandığında, başını güçlü bir kolun kıvrımına yaslamış ve ellerinden birini sıcak bir şekilde kavramış bir halde yatıyordu. Gözleri bir Viktoryen gibi açıldığında, başının üstündeki lekeli tavan ve o nefis koku kafasını karıştırdı-

Aceleyle ayağa kalktı. Connie'nin çıplak bir şiltenin üzerine serilmiş bedenini görünce her şeyi hatırladı.

Etrafında dönerek, yüzüne baktı... rüyalarında doğru dürüst gördüğünü *bildiği*, bulmaya çalıştığı adamın yüzüne. Ama onu tanımaktan çok uzaktı. Yüz hatları belirlediği anda düşünceleri dönmeye başladı ve onu bayıltan uğultu geri döndü. Tekrar bayılacağına farkında olarak, adamın deri ceketini tuttu ve başlarını birbirine yaklaştırdı.

Ancak kız kendisine ne yaptığını öğrenmek isteyemeden, adam kabaca "Nereden biliyorsun?" dedi.

Bu bir soru değildi, daha çok bir açıklamaydı. Neden bahsediyordu?

Her neyse. Önemli olan bu değildi.

"Hafızama bir şey yaptın," diye inledi şakaklarının arasındaki acıdan.

"Bunu durdurmalısın-"

Karşılığında onu yakaladı ve salladı. "Nereden biliyorsun!" "Bırak aklımı!"

Yüzleri o kadar yakındı ki, Reck'in gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu ve ortada hiçbir neden yokken, onun kolonyasının burnuna giren en iyi şey olduğuna karar verdi - bu hiçbir şekilde yardımcı ya da uygun bir şey değildi.

Baş ağrısının içinden nefes alarak, bilincinin açık kalmasını isteyerek, kısık sesle, "Anılarımdan bir şey aldığını biliyorum. Onu geri vermek zorundasın. Her ne yaptıysan zihnimi dengesizleştiriyor ve akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor. Lütfen geri ver. Geri ver onu."

Hızlı konuşuyor, kelimeleri geveliyor, yalvarma isteğinin içinden geçiyordu ama yapabildiğinin en iyisi buydu. Düşünceleri onu korkutacak ve mantıklı ifadeler kurmasını neredeyse imkânsız hale getirecek şekilde dağınıktı.

"Beni kurtarmak zorunda değilsin," dedi kabaca.

Kurtar... onu, diye düşündü.

Evet... az önce karargâhta gördüğü rüyada. Ondan çıkan siyah duman. Ve sonra ikinci kabus, evindeki gölge-

"Rüyamda ne olduğunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı, gizemin, başka bir gerçekliğin uçurumunda durduğunun farkındaydı.

"Bilmiyorum. Bayılırken söylediğin sözler bunlardı." Sonra küfretti. "Rüyanda beni mi görüyordun?"

"Evet ve hep aynı." Hatırlamaya çalıştıkça baş ağrısı daha da artıyordu ama devam etmek için kendini zorladı. "Yapamıyorum... Özellikleri hatırlayamıyorum. Uyanırken yanımda değil ama uyurken seni görüyorum. Ve biliyorum..." Bir anda korkunç bir dehşet hissetti. "Peşinden gelen bir şey var, değil mi?"

Siyah deri giysili adam kollarındaki tutuşunu gevşetti. "Hayır, yok."

Daha ileri gitmediğinde, onu bu konuda zorlayarak bir yere varamayacağını hissetti.

"Bana anılarımı geri ver," diye talep etti.

Bir yandan da böyle konuştuğuna inanamıyordu, özellikle de hipnoza, zihin kontrolüne ya da bu tür saçmalıklara inanmadığı için. Ama adam onunla aynı fikirde değildi, değil mi? Aksine, suçlu gibi görünüyordu.

"Bana yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyorsun," dedi.

"Seni korumak için," diye karşılık verdi. "Benim ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet, biliyorum. Sen bir hırsızısın." Bunun üzerine adam yüzünü buruşturdu, o da daha sert davranarak adamın zayıf noktasını araştırmaya başladı, devam ettikçe zihni biraz daha berraklaşıyor, daha ayakları yere basıyordu.

"Sen bir hırsız ve vahşı bir suçlusun. Seni bir gizli kamerada, çalıntı mal ticareti yaptığı bilinen birinin karavanına bir cinayet kurbanının saatlerini getirirken gördüm; sen içeri girdiğinde adam kanepesinde ölmüştü. Kafasından vurulmuştu ama siz fark etmediniz bile. Bu sizi en ufak bir şekilde rahatsız etmedi. Sadece biraz para aldınız ve gittiniz."

"Saatlerin çalındığını nereden biliyorsunuz?"

Bunu gerçekten Connie'nin cesedinin yanında mı yapıyorlardı? diye düşündü uyuşukça. Ama sanki başka bir şansı olacak mıydı? Eğer o alırsa, onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Şu anda kesişmeleri milyonda bir rastlanan bir şanstı.

Tabii onu öldürmediyse. O zaman hiç de şanslı değildi.

Ve muhtemelen onun gibi bir adamla yalnız kalarak içinde bulunduğu tehlikeyi biraz daha fazla önemsemeliydi.

"Yani o karavanda olduğunuzu inkar etmiyorsunuz?" dedi. "Saatlerle birlikte mi?"

"Gitmem gerek-"

Adam uzaklaşmaya başladığında, kadın deri ceketini çekiştirerek onu geri çekti. "Benden çaldın. Zihnimden. Benim olanı geri istiyorum - bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ve bu umurumda değil. *Bana anılarımı ver.*"

Güçlü olduğu için ondan ayrılıp ayağa kalkması hiç de zor olmadı. Ona bakarken yüzünde mesafeli bir ifade vardı. "Senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Bunun için artık çok geç, değil mi?"

"Tam olarak ne tür bir tehlike içinde olduğumu düşünüyorsun?" "DeRecting yapmayı bırak-"

"Ne tür bir tehlike!" Sözleri sert ve gürültülüydü; çorak ve kirli odada ve yanlarındaki şiltede yatan cesette yankılandı. "*Nereden biliyorsun?*"

Erika Connie'den geriye kalanlara baktı ve kalbi sızladı. Caldwell'de ölüm her zaman vardı ama bu gece Azrail her yerde gibiydi. Suç işlemiş bu adamın başının belada olduğu fikri yeni bir haber değildi Rash. Sorun şuydu ki... tehlike onun sokaktaki hayatından kaynaklanmıyordu. Kabusundaki o gölgeden geliyordu. Bunu biliyordu.

"Rüyam değişti," diye kabaca cevap verdi. "Bu gece masamda uyuyakalmışım ve tekrar gördüğümü biliyorum... ama bir şeyler farklıydı. Kötü anlamda farklı. Eğer bana anılarımı geri verirsiniz, muhtemelen size anlatabilirim."

Söylediklerine inanamıyordu. Bunların hiçbirine inanamıyordu.

Çünkü sanki Caldwell'in açık ve gizli olmak üzere iki parçası vardı ve onunla geçirdiği bu anlar, bilmemesi gerektiğini hissettiği bir uçurumun ortasında kalmasına neden oluyordu.

"Beni kurtaramazsın." Konuşurken başını salladı, gözleri onun her ayrıntısını içine çekiyor gibiydi. "Ve tüm bu lanet olası karmaşa, inmemen gereken bir tavşan deliği."

Erika, Roor'a serbest düşüş halindeyken masasında uyandığı zamanı düşündü. İki rüya görmüştü, tripleks evde tekrarlanan rüya ve onu korkutan yeni bir rüya... Kâbusta neredeydi? Neredeydi... "Merdivenlerimden aşağı," diye ağzından kaçırdı. "Evimdeydim. Işıklar yanmıyordu. Merdivenlerden ön kapıma doğru iniyordum. Oradaki aynaya baktım, bir gölge. Peşimden gelen bir gölgeydi ve dışarı çıkan bir gölgeydi.

senin."

Berraklığın getirdiği telaş baş ağrısının geri dönmesine yol açtı ama umurunda değildi. Ensesindeki tüyler diken diken olsa ve vücudundan bir ürperti geçse bile bir şeyler, herhangi bir şey hatırlayabilmek rahatlatıcıydı. Ve bu garipti. Bir kabusta bir tür karanlık tarafından kovalanmak oldukça standart bir ürkütücü-bilinçaltı saçmalığıydı, yine de derinlerde bir yerde bunun her ne olduğunu biliyordu...

Gerçektir.

Şüphelinin gözlerinin içine sert bir bakış fırlattı. "Seni kurtarmamı istemiyor musun? İyi o zaman. Sadece beni kendimi koruyamayacağım bir durumda bırakma. O şey benim *evimde*."

✦ ✦ ✦

Kendime not: *İşler her zaman daha karmaşık hale gelebilir.*

Balz dedektifinin başında dururken -kız onun değildi- bulunduğu yerde olmaması gerektiğini biliyordu. Vampirler ve insanlar birbirine karışmazdı, daha doğrusu karışmamalıydı. Ama o pisliğin beynine girdikten sonra

Köprü, elinden gelse zavallı bir kadının kan kaybından ölmesine izin vermeyecekti.

Ve satıcı kadını canlı bırakmıştı.

Balz dairenin ön kapısından içeri girer girmez, bakır kokusunu yatak odasına kadar takip etmişti ve işlerin çok geç olduğunu anlar anlamaz hemen oradan ayrılmaya niyetlenmişti.

Bir şey bunu imkânsız hale getirmişti.

Sanırım kaderi dedektifinin ortaya çıkacağını biliyordu. Ve şimdi burada, daha da derindeydi.

"Lanet olsun." Balz bakımsız odada etrafına bakındı. "Anne... sikik."

Gözbebekleri ona hiçbir şekilde hızlı bir bakış açısı sağlamadığında -ama ne yani, bu üzücü sahne çözümler için bir Kmart mıydı- yeniden Erika'ya odaklandı. Cesede bakıyordu, içindeki durgunluk pek çok zihinsel durumdan geçtiğinin açık bir göstergesiydi. Bunların çoğu onun suçuydu.

"Listeye hiç inanmamıştım," dedi dalgınca, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Hiç inanmadım... ama sanırım artık inanıyorum."

"Ne listesi?"

Kadının tekrar ona bakması için uzun bir dakika geçti ve adam yine kadının özel düşüncelerini yüksek sesle söylediğini hissetti: "Cinayet masasına katılan herkes er ya da geç listeyi görür." Gözleri sanki onunla ilgili her ayrıntıyı kaydediyormuş gibi vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi. "Bunlar sadece faili meçhuller değil, tamamen açıklanamayan faili meçhuller ve yüz yıl ya da daha öncesine dayanıyorlar. Damarlarında siyah kan olan ve daha sonra morgdan kaybolan cesetler. Daha önce hiçbir adli tabibin belgelemediği fiziksel anomaliler gösteren otopsiler. Törenselle cinayetin açıkça işlendiği, ancak insan ya da hayvan kalıntılarının bulunmadığı uzak bölgeler. Kimse nasıl ve neden olduğunu tam olarak çözemediği, ancak 'çözölmüş' olan kayıp kişi raporları ve cinayet vakaları."

Bir duraklama oldu. "Bir de canlı canlı derileri yüzölen ya da vöcutlarında herhangi bir alet izi olmadan organları çıkarılan cinayet kurbanları var... saatlerini ölü karaborsacıya teslim ettiğiniz Herbert Cambourg gibi kurbanlar. Cambourg'un gövdesi ortadan ikiye bölünmüştü." Başını salladı ve

ölü insan kadına baktı. "Ama içimden bir ses bunu bildiğini söylüyor."

Adam cevap vermeyince, kadın sert bir şekilde gülümsedi. "Kaç dedektifin sürekli baş ağrısı çektiği ve beyin tümörü olduğuna inandığı için MR çektiirdiği hakkında bir fikrin var mı? Ama asla öyle bir şey değil. Ve aklımda hiçbir sorun yok, değil mi?"

Balz derin bir nefes aldı. "Hayır, korkarım yok."

"Böyle konuştuğuma inanamıyorum."

"Bana güvenebilirsin."

Sert bir kahkaha attı. "Bana bu lafı etme, tamam mı? Özellikle de ikimiz de muhtemelen öldürdüğün bir kadının yanındayken."

"Buraya geldiğimde ölmüştü." Erika buna karşı çıkmaya çalıştığında, adam araya girdi: "Adli tıp uzmanlarınız benim yapmadığımı kanıtlayacaktır."

"Öyle mi?" Gözleri onunkilere döndü ve daraldı. "Yoksa beni ve departmandaki diğer herkesi buna inandıracak mısınız? İnsanların zihinlerini nasıl manipüle ediyorsun? *Scooby-Doo* tarzı bir şey olduğu kesin."

"O çizgi filmi çok severim," dedi uzaktan.

"Ben de." Alnını ovuşturdu ve yenilgiyle nefes verir gibi oldu. "Cabot Cove'da canavarların gerçek olmaması dışında. Ama Caldwell'de gerçek olduklarına inanmaya başlıyorum."

"Cabot Cove *Murder, She Wrote*."

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandı yorgunlukla. "Jessica Fletcher'ı bu duruma düşürmek istememiştim."

"Sorun değil. O diziyi ben de seviyorum."

Derin bir nefes aldı ve ne söylediğinin farkında değil gibiydi, kelimeleri karmakarışık çıkıyordu. "Ru'ya sahip olduğum Şubat ayında ilk on beş sezonu art arda izledim. O zamandan beri diziyi sevmiyorum çünkü diziyeye başka dedektifler getirildi."

"Katılıyorum. Ayrıca serinin sonuna doğru açılıştta daktilo yerine bilgisayar kullanılmış."

"Düpedüz şaşırdım."

Bir de insanlar vampirlerle insanların hiçbir ortak noktası olmadığını söyler, diye düşündü acımasızca.

Tanrım, keşke onunla böyle konuşmaya devam edebilseydi. Özel ya da stresli hiçbir şey hakkında. Onun sesini seviyordu.

Ama tabii ki bu onların gerçekliği değildi.

"Bu olay yerini arayacağım," dedi. "Ve seni aramaktan vazgeçmeyeceğim. Er ya da geç, seni bulacağım ve her şeyi açıklığa kavuşturacağım. Eğer zerre kadar namusun varsa, bunu benim için zorlaştırmak yerine kolaylaştırırsın - çünkü açıkçası, yıllardır sınırimi çoktan aştım. Ama bu senin sorunun değil, değil mi?"

"İkimizi de kurtarabilirim. Kendini savunmak zorunda kalmayacaksın."

"Yalnız yaşayan ve katilleri parmaklıklar ardına koyan bir kadınla konuşuyorsunuz. Her zaman kendimi savunmak zorundayım." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve eğer bana neden bahsettiğimizi söylersen, bu *harika* olur."

Bunu takip eden sessizlikte, son zamanlarda hayatının nasıl da birbiri ardına gelen kötü kararlardan ibaret olduğunu hatırladı. Bu yüzden tabii ki pasta deliğini açmak zorunda kaldı.

"Haklısın, Herbert Cambourg bir insan tarafından öldürülmedi," dediğini duydu Balz. "Ve sen de haklısın. Rüyadaki o gölge çok ama çok gerçek."

"Peki nedir bu?" diye sordu cılız bir sesle.

"Şeytan. Saf kötülük."

"Caldwell'de neler oluyor? Perdenin arkasında ne var? Bana anlatmak zorundasınız."

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Ama ben seni koruyacağım." Avucunu tekrar ona doğru kaldırdı. "Evet, serseri bir suçlu, bir hırsız, bir katil, tüm bu saçmalıkları biliyorum. Ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi söylediğimde ciddiylim."

"Bunu hatırlamayacağım, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Ayağım takıldı ve başka bir dünyaya düştüm, değil mi? Ve sen de benim kendi dünyamda kalmam için bunu 1 katına çıkaracaksın."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki iki ayrı durumu uzlaştırmaya çalışmış ve bunun imkânsız olduğu ortaya çıkınca da inandığı her şeye aykırı olan ikili bir gerçekliğe boyun eğmişti... ve bunun tek açıklaması vardı.

Balz'ın içinde ona uzanıp bir şekilde dokunmak, omzunu güven verici bir şekilde sıkmak, parmak uçlarıyla yüzünü okşamak gibi saçma bir dürtü vardı.

"Özür dilerim," dedi ellerini kendine saklarken.

"Lütfen... lütfen, beni bir daha silme." Sesi çatallaştığında boğazını temizledi ve Tanrım, o gözleri adamın ruhunu kesiyordu. "Bu dünyada sahip olduğum tek şey zihnim ve sen onu mahvediyorsun."

"İsteyerek değil." Kahretsin, buna dayanamıyordu. "Erika... Bütün bunların ortasında kalmana izin vermeyeceğim."

Hayır, eğer hemen gitmezse Devina'yı kapısının önüne kadar getirecekti. Tanrım, iblis çoktan rüyasına girmişti...

Balz bir adım geri attı. Ve bir tane daha. "Beni hatırlayamazsın. Bu seni tehlikeye sokar."

"Hayır, lütfen-"

Zihnine girip kendini onun dışında düzenlemeye başladığında yüzündeki boş ifadeden nefret ediyordu. Tekrar.

Kadın haklıydı. Zarar veriyordu ve mücadele dolu hayatı boyunca pek çok şeye zarar vermiş olsa da, onu incitmek onu mahvediyordu.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Devina'yı kendinden uzaklaştırırken, hem zihnen hem de fiziksel olarak ondan uzak durmak zorundaydı.

Ve sonra o lanet iblisi öldürdü.

Komik, sadece kendisiyle ilgili olduğunda sinirlenmişti. Bu kadını işin içine çekmek mi? Devina büyük bir hata yapmıştı.

Öfkeyle yanıp tutuşuyordu ve eğer tarih bir şeyi kanıtladıysa, sahip olunması gereken çok ama çok kötü bir düşmandı.

"Seni bir daha göremeyeceğim, Erika," dedi usulca. "Ve sen beni hatırlamayacak olsan da... ben seni asla unutmayacağım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde, yoğun bulut örtüsü sayesinde ışık hızla azalmaya başladığında, Erika plakasız aracına bindi ve CPD merkezinin otoparkının çıkışına yöneldi. Kiosкта kartını okuttuktan ve kapı açıldıktan sonra, tra c'a girmeden önce her iki yönü de kontrol etmeye dikkat etti ve gaza bastığında pedala hiç de sert basmadı.

Trafik akışına doğru ilerlerken, yorgun sürücülerin tepki sürelerini değerlendiren bir çalışma okuduğunu hatırlıyordu. Sonuç, uykulu olanların da en az sarhoşlar ya da etki altındakiler kadar engelli ve tehlikeli olduğu yönündeydi. Mantıklıydı ve bu yüzden çok dikkatliydi, direksiyona on ikide bir bakarken, küçük yaşlı bir kadın gibi ön panelin üzerinden bakıyordu, etrafındaki diğer araçlar sadece hayatta kalmak istediği bir yakartop oyunuydu.

Yine çok ama çok uzun bir gece olmuştu.

Tanrım, Connie.

Kip nehir kıyısındaki intiharı incelerken, Erika da Market'teki o üzücü olayla ilgileniyordu.

Öğleden sonra merhametli bir şekilde kendini geri plana atan çok yıllık baş ağrısı, izinsiz giren biriyle başa çıkmaya hazırlanan bir güvenlik görevlisi gibi keskin bir adım attı. Tanrım, ne zaman Connie'nin yerine girmeyi düşünse, o şey geri geliyordu-

"Lanet olsun."

Ön lobundaki ağrı apseli diş seviyesine fırladı ve o daireye gelişyle ilgili her türlü düşünceden uzaklaşmak zorunda kaldı. Ama garipti. Oraya vardıktan sonra bir şey hatırlarsa, baş ağrısı geçiyordu.

uzakta: Cesedi aramak, telefonuyla ilk fotoğrafları çekmek ve olay yeri inceleme biriminin oraya gelmesini beklemek üzerinde istediği kadar durabilirdi. Sonra olay yerinden ayrılmak da sorun değildi: Köprüye geri dönmek, Kip'le buluşup davayı güncellemek, sabah ona kadar orada kalmak... Bunların hiçbiri başını ağrıtmıyordu.

Kırmızı ışığa geldiğinde elini çantasına doğru uzattı. Sabahın dördünden beri sertçe vurduğu Motrin şişesi hemen uzağındaydı. Belki de işleri daha da kolaylaştırmalı ve o şeyi avucuna cırt cırtla tutturmalıydı.

Ya da alınını.

İki hap daha silkeleyerek onları da yuttu ya da yutmaya çalıştı. Işık yeşile döndüğünde öğürüyor, öksürüyor ve beyin tümörlerini düşünüyor.

Yolda giderken, migren, anevrizma ve felçten şikâyet eden diğer dedektifleri düşündü. Birinin doktorundan MRI istemesi için ısrar etmesi cinayet masasında neredeyse bir ayındı.

"Ah," diye mırıldandı eşyalar tekrar vurmaya başladığında.

Acıyla mücadele ederek bir sonraki kavşakta takılıp kaldı ve kendine her şeyin daha kötü olabileceğini hatırlattı. Yaya geçidindeki yayaların rüzgâra karşı büzülme şekline bakılırsa, ayın Nisan değil Ocak olduğuna yemin edebilirdi.

Ah, Caldwell'de bahar. Daha sıcak olan tek şey bir et dolabı, daha az rüzgarlı olan tek şey de bir türbindi.

İnsanların geçip gidişini izlerken, sanki birini özlüyormuş gibi kendini hüzne gömülmüş buldu. Göğüs kafesindeki his hiçbir anlam ifade etmiyordu ama yine de birini geride bıraktığı fikrinden kurtulamıyordu.

Güneş batmadan önce bile hayaletler onu takip ediyordu.

Yaklaşık on dakika sonra Commodore'un önünde durdu. Tanrı'nın lütfuyla açık bir park yeri bulmayı başardı ve parkmetreye para koymaya gittiğinde yirmi sekiz dakikası kalmıştı.

"Belki de şansım dönüyordur," diye mırıldandı yüksek binanın rıhtımına bakarken.

Commodore, en azından yeni süslü ticari markasına göre, lüks yaşamın doruk noktasıydı. Binanın tamamı daha önce apartman dairesiydi, ancak bir yönetim şirketi kısa süreli konaklamalardan yararlanmak için alt Roor birimlerinin çoğunu satın almıştı. Şimdi yarı otel, yarı rezidans olarak işlev gören bina büyük bir makyajdan geçmişti.

Girişe doğru yürüdü, mermer lobiye doğru ilerledi ve anında keskin bir koku aldı, büzücü ve gül yapraklarının karışımı bir şeydi.

Sanırım ekledikleri spa hazır ve çalışır durumdaydı.

Resepsiyonda bir görevli vardı ve kadın rozetini gösterdiğinde, görevli kimi görmek istediğini bile sormadı. Binada daha fazla sorun istemiyormuş gibi başıyla onayladı ve gerçekten de bir dedektifin etrafta dolaşıp sohbet etmesini istemiyordu.

Son zamanlarda iki karmaşık cinayet nedeniyle buraya çok sık geldiği düşünülürse, Commodore'un kurumsal efendileri hiç şüphesiz huzursuzlanmaya başlamıştı. Cinayet evleri yol trafiği, yaya trafiği ve Ekim ayı için harikaydı. Pahalı kentsel gayrimenkullerin kiracıları ve sahipleri için ise *pek iyi değildi*.

Asansör onu çatı katındaki tripleks dairenin birinci katına çıkardı ve koridora adımını atar atmaz ayak sesleri kesildi.

Burada bir şeyler olmuştu... bir şeyler-

Baş ağrısı şiddetlendikçe düşünceleri dağılıyordu, sanki acı onu yönlendirmeye ya da gerekirse Rat'ı halının üzerine sermeye kararlıydı ve bundan bıkmıştı. Yarın sabah ilk iş olarak doktorunu arayacak ve bir nöroloğa sevk edilmesini isteyecekti. Bu şekilde devam edemezdi. Baş ağrıları sürekli oluyordu ve her ne kadar bir düzen bulduğuna yemin edebilse de, düşündüğü şeyin sürücü olduğu fikri delilikti.

Ayrıca tıbbi bir teşhis de değildi.

Rahatsızlıktan sıyrılarak koridorda ilerledi ve üzerinde küçük bir pirinç levha bulunan süslü bir kapının önünde durdu: "Bay ve Bayan Herbert C. Cambourg."

Erika zili çalamadan tripleksin girişi açıldı. Diğer taraftaki uzun boylu, zayıf kadının sarıya çalan uzun saçları dümdüzdü.

cetvel, bir Rönesans mermer büstü kadar pürüzsüz ve güzel bir yüz ve Kate Moss model geleneğinden fırlamış bir vücut. Tüm bunları tamamlayan lacivert kalem kot pantolonu ve yüksek yakalı bluzu tam ona göre idi ve kesinlikle Erika'nın aylık mortgage ödemesinden daha pahalıydı.

Yine de Bay Cambourg, ister canlı ister cansız olsun, sanat konusunda iyi bir zevke sahipti.

Öte yandan, toplamak istediği nesneler farklı bir konuydu.

"Seni güvenlik kamerasında gördüm," diye açıkladı Keri Cambourg. "Ve dediğim gibi, asla özür dilemenize gerek yok. Buraya ne zaman gelmek istersen, kapımız sana açık."

"Keşke davanızla ilgili bir haberim olsaydı." Erika uzun, resmi koridordan içeri adım attı. "Kocanızı öldüren kişiyi bulacağımıza dair sizi temin etmek isterim."

Keri onları içeri kapattı ve sonra panelli kapıya yaslandı. "Yapacağından emin değilim ve saygısızlık etmek istemem. Bu konudaki hiçbir şey bana mantıklı gelmedi."

"Vazgeçmiyorum."

"Artık umurumda olduğundan emin değilim." Dul kadın kollarını kendi etrafında kavuşturdu.

Uzaklara baktım. Arkasına baktı. "Sanırım bu kulağa kötü geliyor."

"İnsanlar farklı şekillerde yas tutarlar. Doğru ya da yanlış yoktur."

"Son iki günde buraya üç kadın geldi. Üç kadın. Alt kattaki kapıcının önünden geçtiler ve nedenini bilmek ister misiniz? Kocanın bu binada başka bir dairesi daha var ve kapıcı hepsini tanıyor. Belli ki dönüşümlü olarak geliyorlar." Erika içinden küfrederken, dul kadın başını salladı. "Herb'ün... yani, iş seyahatlerinde ne yaptığından bihaber değildim. Ancak bunu asla yüzüme vurmazdı ya da ben öyle sanıyordum. Gerçekte, tahmin edebileceğimden daha iyi bir yalancıymış. Başka bir daire... alt katta, bu binada. Buna inanabiliyor musunuz? Avukat bugün bana haberi verdi."

"Oh, Keri."

"Sevgilileri..." Keri bir elini ipeksi saçlarında gezdirdi. "O kadınlar onun vasiyetini soruyorlar. Kendilerine ne kaldığını bilmek istiyorlar. Avukat onlarla konuşmadığı için buraya, bana geldiler. Üçü birden."

"Çok özür dilerim."

"O gidince her şeyin biteceğini düşünmüştüm. Yani aşağılanmanın." Keri'nin başı eğildiğinde, saçları parıldayan bir dalga halinde öne doğru düştü. "Ama o öldükten sonra bile beni yetersiz hissettirmenin bir yolunu buldu. Bu bir hediye, gerçekten. Yani hayır, tehlikede olmadığım sürece onu kimin öldürdüğü artık umurunda değil."

Erika, zengin erkeklerin neden dangalak olmak konusunda bu kadar kilitli olduklarını merak etti.

Lanet olası evrenin efendileri tavrı.

Keri aniden omuzlarını dikleştirdi, kendini düzeltti. "Ama sorunlarım hakkında bu kadar konuşmak yeter. Terapistim bunun için var, değil mi? Şimdi söyle bana, neye ihtiyacın vardı?"

"Ben, ah... şu anın iyi bir zaman olduğuna emin misin?" "Korkarım daha iyiye gitmeyecek."

Bir süre sonra Erika başıyla koridoru işaret etti. "Kitap odasını tekrar görmek istiyorum. Sakıncası yoksa?"

"Elbette." Kadının elleri boğazının dibine gitti ve bluzun yüksek boynunun üzerinden köprücük kemiklerinin arasında ileri geri hareket etti. "Biliyor musun, o zamandan beri oraya inmemiştim..."

Sesi kurumuş ve parmak uçları gömleğinin altındaki bir şeyi yoklarken, Erika kadının yine o elmas kolyeyi taktığını hissetti, o karavandaki görüntüleri izlerken taktığı kolyeyi, alarm tetiklenmeden hemen önce Erika'nın dikkatini çeken ve araştırmaya gittiği ve-

Bir iniltiyle başını ovuşturdu. "Oraya yalnız gitmemi mi tercih edersin?"

"Hayır, bence zamanı geldi. Ve nihayet oraya girdiğimde burada olmana sevindim.

oda. Bana cesaret veriyorsun."

Keri önden gitti, yüksek topuklu ayakkabıları parke zemine nazikçe vuruyor, küt kesilmiş saçlarının uçları dar belinin üzerinde ileri geri sallanıyordu. Bir kemerden geçtikten sonra, bir şifonyerin çekmeceleri gibi, her biri Bay Cambourg'un koleksiyonunun seçilmiş bir alt bölümünü barındıran ayrı ve ayırık bir alan olan odalardan oluşan bir tavşan yuvasına doğru yol aldı.

"Bütün bu ıvır zıvırı satıyorum," dedi Keri, tahnit edilmiş sıçanların, keseli sıçanların ve rakunların yanından geçerlerken elini küçümser bir şekilde sallayarak. "Bundan hep nefret etmişimdir. Neden böyle korkunç, çirkin

şeylerle ilgilendiğini anlamıyorum."

Yan oda antika kısıkaçlar, sondalar ve diğer tıbbi aletlerle doluydu ve Erika da aynı fikirdeydi. Herbie'nin tuhaf şeylerle uğraştığı kesindi.

Ah, evet, işte bütün yarasa iskeletleri buradaydı.

Keri eski, deri ciltli kitaplarla dolu bir odanın girişine geldiğinde yavaşladı. "İşte... burası. İstersen sonuna kadar gidebilirsin. Sanırım en fazla bu kadar ilerleyebileceğim."

Kadın bir adım geri çekilince Erika omzunu hafifçe sıktı ve içeri girdi. Hemen bir çamaşır suyu kokusu aldı ve yüzme havuzu kokusunun taşınmadığı gerçeği, müzelerde olduğu gibi, her alanın sıcaklık ve nemi kontrol etmek için kendi sistemine sahip olduğunu gösterdi. Ve burada ikisine de dikkat etmek istersiniz. Duvarların dört bir yanında, Lucite standlarla çevrili raflarda eski metinler, ortaçağ el yazmaları ve Tanrı bilir neyin ilk baskıları duruyordu.

Hepsinin karanlık konuları işlediğini tahmin etmek için başlıkları tercüme edebilmesi gerekmiyordu. Herb sırf istifçiliğinin bu kısmı için Wes Craven temasından sapacak değildi ya.

Gerçi artık kesinlikle bir şey satın almıyordu.

Yolun karşısında, vitrinlerin katı düzeni sadece bozulmakla kalmamış, aynı zamanda yok olmuştu; rafların bir bölümü duvardan kopmuş, hala vidalıysa bile destekleri bükülmüş, cilalı ahşap düzlemler gitmişti. Çarpma alanının ortasında, sanki yetişkin bir adam duvara fırlatılmış gibi alçıpanda bir göçük vardı ve bu darbenin altında, parke Roor'da bir leke ve yüksek cilalı vernikte kırıklar vardı.

"Profesyonel temizlikçileri çağırdım," dedi Keri, sanki kendini toparlıyormuş gibi mesafeli bir tavırla. "Senin önerdiğin şirket. Her şeyden kurtuldular ve çok da iyilerdi."

"Kült bir durumda çok iyiler."

Erika, göz açıp kapayıncaya kadar cesedin yere yığıldığını, her tarafın kan içinde olduğunu, gövdesinin uyluklarının birleştiği yerden boğazının dibine kadar yarıldığını gördü; sanki Herbert Cambourg'un ayak bilekleri şiddetli bir güçle birbirinden ayrılmıştı-

Alnına yeniden vuran acıyla tıslayarak, Roor'un monte ettiği boş bir ekran ünitesine döndü.

"Keri, yine ne vardı burada?" diye inledi. "Özür dilerim, bunu daha önce sormuş gibi hissediyorum."

"Oh, Tanrım. O şeyden nefret ederdim. Çürümüş et gibi kokardı ve tüylerimi ürpertirdi. Çalındığına sevindim."

"Ne tür bir kitaptı?" Erika şakaklarından birini ovuşturdu. "Ve yemin edebilirim ki bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Var, ama sorun değil." Kadın arka cebinden bir cep telefonu çıkardı ve ekrandaki görüntüleri incelemeye başladı. "Adının ne olduğunu bilmiyorum ama satın aldığına bana bu şeyin fotoğraflarını göndermişti. Satın aldığı için çok gurur duyuyordu. Eve geldiğinde sarhoş gibi davrandığını hatırlıyorum ama içki içmiyordu. Kelimenin tam anlamıyla o kadar heyecanlıydı ki-oh. İşte burada."

Keri tiksinti dolu bir sesle hücreyi geri çevirdi.

Erika yanına gitti. "Bakabilir miyim?"

Keri başını sallayarak telefonu verdi ve Erika fotoğrafı genişletirken nefesi boğazında düğümlendi. Işık çok iyi değildi ve sanki fotoğrafı çeken kişinin eli biraz titremiş gibi hafif bir bulanıklık vardı. Ölçeği anlamak imkânsızdı ve benekli deri kapağın üzerindeki yazıları okuyamıyordu.

Ancak içgüdüsel bir tiksinti Erika'yı telefonu geri vermeye fazlasıyla hazır hale getirdi.

"Getirdiğinde *çok* kötü kokuyordu," diye mırıldandı Keri. "Yine de Herb takıntılıydı. Bu onun yeni bebeğiydi. Yani, topladığı şeylerle ilgili her zaman endişelenirdi ama o kitap aşırıya kaçmıştı. Ona dokunmaya dayanamazdım. Ellerini üzerinde gezdirmekten kendini alamıyordu."

Erika köşeye monte edilmiş güvenlik kamerasına baktı. Cinayetin işlendiği gece, çatı katındaki tüm izleme sistemleri gizemli bir şekilde bozulmuştu.

Yani Herb'ü kimin öldürdüğü ve kitabını kimin aldığı hakkında ellerinde hiçbir şey yoktu.

"Sana bu konuda bir şey söyledi mi?" Erika yüzünü buruşturdu ve kaşlarından birini ovuşturdu. "Mesela nereden geldiğini?"

"Bu tür şeylere hiç dikkat etmedim." Keri omuz silkti. "Herb pek çok şey satın aldı ve ben hiçbirini umursamadım. Bir süre sonra o da umursamadı. Evliliğimizde de durum aynıydı."

Kadının eli tekrar boğazının dibine gittiğinde, Erika onunla konuşmak için buraya en son ne zaman geldiğini düşündü.

"Size başka bir şey sorabilir miyim?" "Ne olursa, Dedektif."

"Bana anlattığın rüyayı hatırlıyor musun?"

"Hangi rüya-oh, videodaki saatli adamla olanı mı kastediyorsun?" Keri'nin yüzüne vuran telaş, romantik bir gün batımına bakıyormuş gibi parlamasına neden oldu. Sonra kendini çok özel bir hayalden çekip çıkarır gibi oldu. "Hayır, görmedim. Ama ben... ne zaman uyusam, onun bana geri döneceğini umuyorum- hey, iyi misin? Erika!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annnnnnnnnnn ve işte oradaydı.

Nate Luchas House'un ön kapısını açtığında kolunun altında bir rulo plan, kışında çok sinirli bir Shuli ve gerçekten görmeye geldiği kadınla yolunun kesişeceğine dair kırılğan bir umut vardı... ve evet, evet, Rahvyn oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Bacaklarını altına sıkıştırmış, elinde *Caldwell Courier Journal*'ın bir nüshası vardı ve adam içeri girer girmez gazeteyi indirip ona baktı.

Belki de onun gelmesini bekliyordu.

Boğazını temizleyip nasıl konuşacağını hatırlamaya çalışırken, *yorgun olduğunu* düşündü.

"Selam. Yani,
merhaba." "Merhaba,"
dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsemesi tereddütlüydü, sanki alacağı tepkiden emin değilmiş gibiydi ve sadece ona değil, herkese karşı hep böyleydi. Nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı ve nedenleri üzerine endişeleniyordu. Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesinin birinci dereceden kuzeni olabilirdi... ama gözlerinin ardında gölgeler vardı. Derin, karanlık gölgeler.

"Nasılsın Nate?" diye sordu oturduğu yerden kalkıp üzerindeki kalın siyah kazağı çekiştirirken.

Cevap vermek istese de sadece ona bakabildi. Gümüş rengi saçları, el örgüsü kabloyla tezat oluşturacak şekilde uzun ve parlaktı; kot pantolonu koyu renk ve tazeydi, yüzünde makyaj yoktu. Ona tamamen mükemmel görünüyordu. Acı verici bir şekilde.

Ve evet, hayatının geri kalanı boyunca onun adını söylemesini dinleyebilir ve yine de sese doyamazdı. Belki de aksanı yüzündendi. Tüm kelimeleri,

sadece özel isimler değil, diğerlerinin "Eski Ülke" sesli harfleri olduğunu söylediği harflerle renklendirilmişti. Öyle ki Safe Place'te çalışan bazı yaşlı kadınlar Rahvyn her konuştuğunda -ki bu nadiren ve her zaman sessizce oluyordu- yüzlerinde nostaljik bir ifade belirliyordu.

Bir şey söyle, aptal, diye kendi kendine telkinde bulundu.

"Bir spor salonu inşa ediyoruz." Elindeki mavi inşaat planları rulosunu sanki eve giriş izniymiş gibi öne doğru uzattı. "Herkesin kontrol edebilmesi için bunları bırakmaya geldim. Onaylanırlarsa yarın başlayabiliriz."

Daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Oh, bu harika. Merhaba, Shuli." "Parasını ben ödüyorum," diye mırıldandı diğer adam.

"Ve binaya yardım ediyorum." Nate mutfığa doğru baktı ve kimseyi göremedi -ki bu harikaydı. Belki de beklemesi gerekecekti. "En azından buraya yardım edebiliriz."

Rahvyn avuçlarını açtı. "Eğer bir çift ele daha ihtiyacınız varsa-"

"Evet, evet, var. Harika, bu harika."

Nate evet-lütfen-teşekkür ederim diye aceleyle içeri girerken, yüzüne biraz soğukkanlılık yerleştirmeye çalıştı. Aksi takdirde piyango kazanmış gibi görünebilirdi: Eğer kız gönüllü oluyorsa, onunla sadece vakit geçirmekle kalmamalı, aynı zamanda kalmalıydı da. Öyle değil mi?

Bu harika olmaz mıydı?

"Planları bırakacak mısınız?" Rahvyn sordu. "Çünkü alt katta devam eden bir devlet toplantısı var ve bir süre kimsenin müsait olacağını sanmıyorum."

"Biliyor musun, sanırım bekleyeceğim."

"Daha yeni başladılar. Ama onlara burada olduğunuzu söyleyebilirim?"

Kalbi kırık bir ezik gibi değil de sıradan biri gibi davranmaya çalışarak omuz silkti. "Oh, tamam, sanırım onları mutfak masasına bırakabilirim-"

"Tanrıya şükür, kulübe gidebiliriz," dedi Şuli nefesinin altından. "Gecenin sonunda geri geleceğiz."

"Kulüp mü?" Rahvyn Shuli'ye baktı. "Ait olduğun özel bir organizasyon gibi mi?"

"Burası müzik ve dansın olduğu bir yer."

Erkek, ütülü pantolonunun bel bandının içine bir ipek gömlek daha sokarak bir gösteri yaptı. Shuli'nin iki üniforması vardı: İşe giderken ya da ailesinin malikanesinde dolaşırken giydiği Izod-polo-ve-haki-şort görünümü ya da dün gece oradaki bazı erkeklerin Bradtastic adını verdiği bu pürüzsüz, seksi, şehirli kıyafet. Bu ne anlama geliyorsa-

"Sizinle gelebilir miyim?"

Bekle, ne? "Ah..." Nate, Rahvyn'i bir sürü sarhoş ve uyuşturulmuş insanla aynı ortamda hayal etmeye çalıştı. "Bunun senin sahnen olup olmadığından emin değilim."

Tercüme edeyim: *Bu kesinlikle senin sahnen değil.*

Shuli keskin bir dönüşle Rahvyn'e sırtını döndü ve ne yapıyorsun-adamım diyerek gözlerini patlattı.

Nate onu kenara itti. "Biraz gürültülü olabiliyor. Bilirsiniz, gürültülü. Çünkü orada bir sürü insan olacak ve her zaman bizim gibi olmayacaklar, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"İnsanlardan korkmuyorum." Kâğıdı katladı ve sehpanın üzerine koydu; sonra ayağa kalktı. "Ve dışarı çıkıp dünyayı biraz görmek istiyorum. Kendimi burada kapana kısılmış hissediyorum."

Avuçlarını birbirine vuran Şuli, eğer bir futbol topu olsaydı ona çivi çakacakmış gibi görünüyordu. "Harika, hadi gidelim. Arabam yanımda."

Erkek çıkışa doğru yönelirken Nate çenesini ovuşturdu, içinde hiç de iyi olmayan bir fikir yumağı çalkalanıyordu.

"Gidelim mi?" Rahvyn söyledi.

"Seninle ilgileneceğim," diye mırıldandı. "Merak etme."

"Güvenliğim konusunda endişeli değilim." Ona utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ama endişenizi takdir ediyorum."

Mutfağa gidip planları masanın üzerine koyarken, eğer bu bir erkeği on adım daha uzun hissettirmiyorsa, diye düşündü.

Ama bu yine de iyi bir fikir değildi.

"Peki bu 'kulüp' nerede?" diye sordu Rahvyn oturma odasına dönerken.

"Şehir merkezinde ve Shuli'nin bu gece Tesla'sı var." Çünkü bunu yapmak zordu.

insanları sadece ince havayla taşıyabilir. "Tabii maddesizleşmek istemiyorsanız?"

"Tesla mı? Televizyonda gördüğüm elektrikli arabayı mı kastediyorsun? Daha önce hiç içinde bulunmadım."

"Bunlar en iyisi," diye duyurdu Şuli kapının yanından. "Ne kadar pürüzsüz olduklarına inanamayacaksın. Asla geri dönmeyeceksin."

"Aslında hiç arabaya binmedim."

Shuli şaşkın şaşkın bakarken, Nate de aynı şekilde hissetti. Yine de tutulduğu laboratuvarı kurtulduğunda, arabalar onun için de bir keşif olmuştu. Tanrım, onun tüm geçmişini gerçekten bilmek istiyordu ve bundan korkuyordu da.

"Bu gece bir tanesine binmek ister misin?" Nate sordu. "Seçim senin."

Rahvyn ona biraz daha yaklaştı, böylece pencereden araba yolunu görebiliyordu ve tertemiz çamaşırlar, sabun ve şampuan gibi harika kokuyordu. Kullandığı markaları bilmek isterdi ama sormak sapıklık olurdu ve sırf kendi evinde olsun diye satın almak da fazla zavalıca olurdu-

Saçları omzuna dökülürken, beyaz dalgalara dokunmak istedi. Parmaklarını saç tellerinde gezdirmek. Hissetmek... çıplak göğsünde...

"Evet, lütfen, ona binmek isterim," dedi Rahvyn. "Yeter ki sen benimle ol."

Karanlık bir vampirin özgürlüğüydü.

Balz dağdaki sığınağından ayrılıp Trade Street'e doğru yola çıktığında acelesi vardı ve bunun nedeni sadece damarlarında hâlâ bir kilo kokainin yanma hissini taşıyor olması değildi. Anlaşılan o ki, yeterince kokain çekerseniz, otuz-kırk dakikalık vızıltı rutini sürekli bir yüksekliğe dönüşüyordu. Tabii ki, bonus ödülünüz karmakarışık bir beyin ve tüm spazmlar ve seğirmeler için bir araba aküsüne bağlanmış olabilecek bir vücuttu.

Açıkçası, hayaletten kurtulacak kadar iyi konsantre olabilmesi bir mucizeydi. Yine de Erika'nın hayatını kurtarmak müthiş bir motivasyon kaynağıydı.

Kendine geldiğinde şehir merkezindeydi ve telefonundan aradığı adresi kontrol ederken bir yaya ona doğru yürüdü. Geri çekilerek hançerlerinden birine davrandı-

"Kusura bakma dostum," dedi adam İngiliz aksanıyla. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

İnsan açıklama yapmak için kendi telefonunu havaya kaldırdı ve sonra mesajlaşmaya ve yürümeye geri döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Balz, bok çuvallarına bakarken.

Tüm o dikkat dağınıklığı içinde, kaldırımın ortasında, bir sokak lambasından en fazla altı metre uzakta yeniden oluşmuştu. Yani, evet, Bay Downton Abbey dikkat etseydi, zavallı piç bir hi-how're-ya alırdı.

"Konsantre ol amına koyayım."

Çok bombalı bir geceydi.

Bulunduğu blok, olması gereken yerin iki aşağısındaydı, bu yüzden toynaklarını taktı, beton kaldırım taşlarının üzerinden yürüdü, buruşmuş bir McDonald's poşetini tekmeleyerek yolundan çekti ve arkasını kontrol etti. Caddenin karşısına. Ve önünden geçtiği yıkık dökük dükkânların karanlık pencerelerine.

Şehrin pek de iyi bir yeri olmadığını düşündü. Ama aradığı şeyi Google'da arattığında karşısına çıkan tek yer burasıydı.

The Bloody Bookshoppe, 8999 Trade Street.

Bir telefon numarası vardı ama tek önemseydiği çalışma saatleriydi. Akşam sekiz onun için bir kazanandı.

Ve kontrol edin, müşterilerine verdikleri sözü tutuyorlardı. Küçük vitrine yaklaştığında, idrar örneği rengindeki ışık o kadar kirli pencerelerde parlıyordu ki, sanki mahremiyet perdeleri çekilmiş gibiydi. Kapı gömmeydi ve yapısal sağlamlığı lehine olan tek şeydi, koyu boyası kalın ve çatlıktı, camında bir iplikle asılı duran tavuk telinden penceresi vardı.

Kapı kolunu kavradığında bir şeyin yapışkan olarak kaydedilmesine şaşırmadı ve aklına Syphon geldi. Kuzeni yapışkan şeylerden nefret ederdi, tabii tarçınlı çörekler söz konusu değilse - ki artık bir yemek şehidi olduğu için vücut tapınağına koymayı reddediyordu.

Sonuç olarak, en sevmediği kelime "nemli" idi.

İçeri doğru ilerleyen Balz, tepesinde küçük bir zil çalarken elini derisinin kışına sildi. Toz, naftalin ve atomize yaş kokuyordu ve istifçilik eğilimlerinden bahsediyordu. İçerisi tıka basa doldurulmuştu.

Tavan kitaplıkları, her rafa bantlanmış küçük el yazısı sekmeler, baskı o kadar titrekti ki etiketlerin ne dediği anlaşılmıyordu. Etrafa hızlıca bir göz attığımda, koridorların ya da herhangi bir şeyin mantıklı bir planı olmadığı açıktı, gerçekten de düzen açıkça yinelemeli bir şeydi, sahibi satın almaya devam ettiği için zaman içinde büyümüştü, ancak işin satış tarafına ayak uyduramamıştı.

"Hoş geldiniz," dedi arkadan gelen yaşlı bir ses. "İçeri buyurun."

Ve sen Drakula'yla konuştuğunun farkında bile değilsin, dedi Balz kendi kendine.

İnsanların vampirlerle ilgili kendi sahte mitolojilerine takılıp düşmeleri her zaman komik olmuştur.

Yığınların arasında ilerlerken Balz omuzlarını yerleştirmek için yan dönmek zorunda kaldı ve boktan tekmelerinin altında, Roorboard'lar sanki altlarında kiriş veya destek yokmuş gibi gıcırdadı. Burnu gıdıklandığında hapşırığını geri çekti. Gün boyunca aldığı kokain miktarından sonra, septumu bir Noel patlağı gibi patlamadan daha fazla sapmayı kaldıramazdı.

Farklı bir üst kısma ihtiyacı olacaktı ama bu sorunu çözmek için en az on saati vardı.

Her şeyin bir ilki vardır.

Sayıları yüzlerle ifade edilen siyah ve altın renkli ciltlerin bir arada bulunduğu geniş bir rafın etrafından dolanırken

Donmuş.

Birkaç kez göz kırptı.

Ne gördüğünü anlayamıyordu.

Her şeye rağmen Caldwell Polis Departmanı'ndan Dedektif Erika Saunders kitapçının kasasında durmuş, fosil sayılabilecek kadar yaşlı bir adamla konuşuyormuş gibi görünüyordu. Dükkan sahibine odaklanmıştı ama Balz bu tavrı her yerde tanıyabilirdi.

-Ve şimdi başını ona doğru çeviriyordu.

Göz göze geldiklerinde kızın rengi soldu. Sonra kendini sabitlemek için elini uzattı, tezgâhtaki bir yığın kitabın etrafını okşadı, satın almak istiyordu, ama nakit para değil. Bir nöbet daha geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Eski moda yazar kasanın uzak tarafındaki yaşlı adam başını eğdi, yüz hatları yeni bir denge bulurken gevşek derisi bir tarafa kaydı.

"Demek arkadaşsınız, anlıyorum," diye mırıldandı o titrek sesiyle. "Ne güzel."

"Burada ne yapıyorsun?" Erika sordu.

"Bir kitap arıyorum," diye yanıtladı Balz. Ona karşı bir konuda, herhangi bir konuda dürüst olmak ne kadar da rahatlatıcıydı.

"O da öyle." Dükkân sahibi gülümsedi ve yamalı hırkasının kolunu romatizmalı bir pençeyle çekti. "Belki de aynı kitabı arıyorsunuzdur?"

Balz içgüdüsel olarak yaşlı adama tekrar baktı ve tek edindiği izlenim kaşlardan, favorilerden ve kulaklardan çıkan püsküllü beyaz saçlardı - yine de dükkânın dağınıklığı göz önüne alındığında, sahibinde bir solgunluk ve bir dizi adam biçimli kemer ve lob beklemezdi. Zavallı adamın nasıl olup da birilerine bir şeyler satabildiği ise tam bir muammaydı. Tezgâhın her yerinde kitaplar vardı, arka tarafta daha da fazla kitap vardı, loş bir depoya açılan açık bir kapı, Roor'dan filizlenen ve tavana doğru ilerleyen kitap dikitlerini ortaya çıkarıyordu.

"İzninizle sorunuza cevap vereyim, genç bayan." Adam Erika'ya gülümsedi, sulu gözleri kola şişesi gözlükleri olmayan Bay Magoo gibi odaklanmıştı. "Bahsettiğiniz kitap, Bay Herbert Cambourg'a sattığım kitap, bana tesadüfen geldi. En iyi ikincilerim hep şans eseri olur, sanki onları bana getiren iyi bir talih kanalı varmış gibi. Bay Cambourg'un satın alma olayında, bir adam elinde kitapla sokakta yürüyordu. Elinde ne tuttuğuna dair hiçbir fikri yoktu ve bunu bana açıkça söyledi. Kitap için yüz dolar istedi. Hiç tereddüt etmeden parayı verdim. Daha kapağını bile açmadan çok eski, çok nadir bir kitap olduğunu anlamıştım."

Sanki Erika Balz'ın gitmesini umuyormuş gibi bir duraklama oldu. Sonra boğazını temizledi. "Adam bunu nereden aldığını söyledi mi?"

"Bana kitabı bir ara sokakta bulduğunu söyledi, sanki biri atmış gibi. Hayal edebiliyor musun?" Yaşlı adam Balz'a baktı. "Sizin de gelme sebebiniz bu mu? Aradığınız kitap mı?"

Balz'ın içgüdüleri karıncalanırken, tekrar dükkân sahibinin yanından geçerek karanlık depo odasına baktı.

"Korkarım arka taraf oldukça dağınık." Yaşlı adam kasadan uzaklaştı ve gıcırdayarak kapıyı kapattı. "Ben temizlemeye gidiyorum,

Ancak. Çok yakında."

Dükkân sahibi geri döndüğünde, budaklı parmaklarını birleştirdi ve yontulmuş tezgâha doğru eğildi. Dirseğinin dibinde, el yazısıyla yazılmış bir dizi makbuz bir çivi sehpasına saplanmıştı ve Rimsy fişlerinin üzerindeki toz tabakasına bakılırsa, bir yıl öncesine ait kayıtlar gibi görünüyorlardı. On yıl öncesinin.

"Kitabın adı neydi?" diye sordu Balz alçak bir sesle. "Bu kitabın." "Bir başlığı yoktu."

"Peki içerik neydi?"

"Konuşmadığım bir dildeydi."

"Ama bu şey için yüz dolar ödediniz."

Dükkân sahibi gülümsedi ve lekeli dişlerinden oluşan kırık bir çit ortaya çıktı. "Mürekkep oldukça sıra dışıydı."

Erika konuştu. "Tamam, teşekkürler-"

"Tek bir sayfasını bile okuyamadın," diye araya girdi Balz, "ama satın almak için bir gotik ve hortlak koleksiyoncusunu aramayı biliyordun, öyle mi?"

"Neden, evet." Yaşlı adam tekrar gülümsedi, huzurunda kullanılan küfürlü kelimeye rağmen her şey kadar rahattı. "Onu elime alır almaz Bay Cambourg'un koleksiyonu için mükemmel olduğunu anladım."

Erika kaşlarını çatarak ikisinin arasına girdi ve kollarından birini uzattı. Sanki saldırganlığı hissedebiliyordu. "Bilmek istediğim tek şey bu-"

Balz silahını çıkardı ve omzunun üzerinden yaşlı adamın kafasına doğrulttu. "Saçmalıyorsun."

"Ne *halt* ediyorsun sen?" diye sordu.

Erika onun kolunu tutmaya çalışırken, Balz onu arkasından dolaştırdı ve yerinde tuttu. "Gidiyoruz-"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum! Ne-"

"Benim zamanımda," dedi dükkân sahibi kısık bir sesle, "erkekler kadınlarını nasıl kontrol edeceklerini bilirlerdi. Ve insanlar kaba değildi."

İşte o zaman gölge birdenbire ortaya çıktı. Lanet şey Roor'dan fırladı ya da belki de raflardan birinin etrafından dolandı ama sanki bunun bir önemi var mıydı? Erika ona bağırma ve onu çekiştirmeye devam ederken Balz silahını sağa doğru savurdu. Varlık bir sığır büyüklüğündeydi, omuzları geniş, beli dar, bacakları kalındı ama yüz hatları yoktu ve

gerçek bir bedenselliği yoktu. Yarı saydam, ancak silah kullanabilen ve yumruk atabilen Balz'ın ruhsuz, tehlikeli ve kana susamış olduğunu anlamak için herhangi bir göze bakmasına gerek yoktu.

Hiç tereddüt etmeden tetiği arka arkaya üç kez çekti. Gölge göğsünden bir, iki, üç kez vuruldu, karanlık bulut bedeni mermileri sanki katı bir maddeymiş gibi aldı, geriye savrulurken kutsal olmayan bir çığlık havada patladı.

Ancak bu geri çekilme, elindeki özel cephaneye bile uzun sürmeyecekti. Bu şeyi gerçekten ortadan kaldırmak için onu kurşunla doldurması gerekecekti ve ilk önce endişelenmesi gereken başka bir şey vardı.

Sonra tekrar, bir taşla iki kuş. Bir tetikle iki kötülük.

Balz silahını yaşlı adama doğrulttu ve piçin kafasını uçurdu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erika'nın aradığı, unutamadığı ve hakkında gerçekten tuhaf şeyler hissettiği şüpheli, tozlu kitap raflarına ateş etmeye başladığında her şey ağır çekime girdi. Erika'nın göremediği bir kurbanda doğru birbiri ardına üç el ateş etti çünkü adam onu cüssesine yaslamıştı.

Sonra silahını dükkân sahibine doğru çevirdi. Ve tetiği çekti.

Erika'nın bağırmasıyla yaşlı adam ayağa fırladı, elleri tezgâhı kavramaktan kurtuldu, tökezleyip Roor'a düşerken kolları iki yana açıldı. Bir an için yaşadığı şok onu tamamen dondurdu ama bunu çabuk atlattı. Bir kalp atışı sonra, beylik silahının kılıfını çıkardı ve namlusunu adamın böğrüne dayadı.

"At silahını!" Ona doğru bağırırken sesi yüksekti. "At şu lanet silahını!"

"Arkamda kal," diye bağırdı, boşta kalan kolunu sallayarak ona vuruyordu. "Geride kal!"

"Seni vuracağım-"

"Ölmek mi istiyorsun!"

Adam ona dik dik bakmak için yana döndüğünde, kadın- Hareket etmeyi bıraktı. Nefes almayı bıraktı.

Dükkânın karşısında, yaklaşık yirmi adım ötede... bir kitap yığınının karşısında silüet halinde... bir şey Roor'dan yükseliyordu. Bir an için bunun bir adam olduğunu ve gördüğü şeyin onun fırlattığı gölge olduğunu düşündü. Ama sonra adam olmadığını fark etti.

Sadece bir gölgeydi.

Kanı donarken, şüphelinin güçlü koluna dayanarak kendini sabitledi. "Bu da ne?"

Yine de biliyordu: Rüyasında gördüğü şey buydu. Çok daha fazlası olan ve çok kötü olan bir gölge.

Şüpheli her ne haltsa ona doğru döndü. "Siktir git! *Siktir git!*"

O şeye bir el ateş etti ve kâbusunda saldırdığı şeye bir şarjör dolusu mermi boşalttı. Her darbede, acı çeken bir insan olduğunu düşündüğü o tiz, çılgılığa benzer ses daha da artıyordu. Her yarayla birlikte, varlığın parçaları tepki olarak kabarıyor, şekli su gibi değişiyordu.

Erika buna kendi gözleriyle şahit olsa bile, zihni baktığı şeyi algılamayı reddediyordu; ancak o zaman her şey yerine oturdu. Bu başka bir kâbus olmalıydı. Yine uyuyordu, muhtemelen Bull Pen'deki masasındaydı, bilinçaltı bu saçmalığın daha fazlasını öksürüyordu - şüphesiz Keri Cambourg'u görmeye gittiği ve kocasının kitap koleksiyonu odasında durdukları ve kaybolan eski, çirkin kitap hakkında konuştukları için. Ve sonra Erika neredeyse bir nöbet daha geçirdikten hemen sonra, tam tripleksin kapısına yöneldiği sırada, Keri kitapçının adını hatırlamıştı. Sonra da arabasına atlayıp oraya gitmişti.

Tanrım, belki de bu gerçekten oluyordu.

Düşüncelerini durdurarak kendi namlusunu gölgeye doğrulttu ve karşısındaki şüpheli bir yerden başka bir silah çıkardığında ateş etmeye başladı.

Çünkü bu sadece bir rüya olsaydı, bir önemi olmazdı. Peki ya bu gerçekten gerçekse? Kendini savunması, onu savunması gerekiyordu.

Pop, pop, poppoppop-

Tam altıncı boşalmasına yaklaşırken, şüpheli bir kez daha tetiği çekmeye başladığında, kulağında bir kadın sesi duydu. "O benim evcil hayvanım."

Sözler o kadar beklenmedik, o kadar sakın ve ölçülüydü ki, o varlıktan gelen tiz çılgılıkların arasında o kadar yersizdi ki, Erika kim olduğunu görmek için başını çevirdi-

O esmerdi. Nehrin aşağısından.

Ama kıyafetleri kırmızı ve dar olmak yerine... yaşlı adamın hırkasını giyiyordu.

Kadın gürültünün arasından, açıklanması mümkün olmayan bir şekilde, "Gerçekten de insan içine çıkamıyorsun," diye söylendi. Tabii sözlerini doğrudan Erika'nın zihnine yerleştirmiyorsa. "Ve sen de benimle geliyorsun."

Erika karşılık veremedi -ya da geri çekilemeden- ezici bir ağırlık hem göğsüne hem de sırtına çöktü. Sanki iki duvar arasında sıkışmış gibiydi ve vücudu baskı altında gevşedi. Silahı Roor'a düşerken, intihar ve acıya karşı zorlandı, baskıya karşı koymaya çalıştı, şüphelinin dikkatini çekmek için inledi.

"Evet, bununla bir yere varamazsın."

Şüpheli bir dizi uzun bıçağa geçip Rashing'in ikiz bıçaklarıyla saldırırken, Erika eğilmeye başladı, sersemlemiş vücudu görünmez bir güç tarafından sanki bir arabanın üzerindeymiş gibi geriye doğru çekildi. Görüşü gidip gelirken, kasayı ve kasanın arkasını gördü ve sonra karanlık depo odasına çekildi-

Beton Roor'un üzerinde, devrilmiş bir kitap yığınının yanında, yaşlı bir adamın cesedi Roor'un üzerinde yüzüstü yatıyordu, gözleri açıktı ve hiçbir şey görmüyordu. Başının altında kan birikmişti ve soluk beyaz ten rengine bakılırsa en az bir ya da iki saat önce ölmüştü. Üzerindeki hırka... şu hırkanın aynısıydı...

"Kahretsin," dedi kadın sesi, "naftalinli kazağım hâlâ duruyor mu?" Ah, çok daha iyi.

Çıplak Roor'un üzerinde yüksek topukların çıkardığı bir ses Erika'nın arkasından dolaştı ve sonra kapı kendiliğinden kapanmaya başladı. Tezgâhın uzak tarafındaki şüpheliye son bir kez baktı. Sadece ciddi bir eğitim ve deneyimle elde edilebilecek bir vahşilikle dövüşüyordu, gümüş kabızlı hançerleri gölgeyle savaşıırken parlıyordu. Ve buna karşılık, o şey, her neyse... kola benzeyen uzantılarıyla ona tokat atıyordu ve temas olduğunda, adam tısladı ve incinmiş gibi geri çekildi-

Deponun kapısı çarparak kapandı ve Erika'nın görüşünü kesti.

"Ona öyle bakmandan nefret ediyorum," dedi kadının sesi. "Seni şu anda öldürmek istememe neden oluyor."

Balz tamamen gölgeyle meşgul olsa da, Erika'nın arkasından ateş etmeyi bıraktığının farkındaydı. Silahından hançerlerine geçerken, Erika'nın kendini koruma yolunu seçip dükkânın arkasından kaçmış olması için dua etti-

Gölge omzuna bir yumruk daha indirirken, "Seni pislik," diye hırladı.

Slasher rutinini iki katına çıkararak 1ght'a doğru eğildi, çelik silahlarının bıçakları düşük ışıkta parıldıyor, gölgenin yumruk gibi saldırısını kesiyordu. Varlığın formuyla ne zaman temas etse, şey çığlık atıp uzaklaşıyordu ama her seferinde geri dönüyordu. İki şarjör dolusu mermi ve şimdi bu kadar yakın ve kişisel ve piç kurusu yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

Balz, kendisini kasanın bulunduğu tezgâha doğru geri çekilmeye zorlarken başı belaya giriyordu. Korkunç bir yanık kokusunun yanı sıra kendi kanının kokusunu da alabiliyordu ve deri ceketinin altında olması gerekenden daha fazla terliyordu, vücudu bir tepede aşırı ısınan bir araba motoru gibiydi, kaputunun altından dumanlar çıkıyordu. Bunu tek başına atlatamayacaktı ama yardım çağırmak için nasıl mola verecekti-

Clink!

Bok tekmesinin topuğu metal bir sesle karşılık veren bir şeye çarptığında yere baktı.

Bir yangın söndürücü. Bu da nereden çıkmıştı-

Bunu kullan.

Üçüncü bir ses kafasına girdiğinde, bu tavsiyenin nereden geldiğini merak etmekle vakit kaybetmedi. Baskın elinin kabzasını bıraktı ve hançerin ucunu başparmağı ile ilk iki parmağı arasında kavradı; ardından silahı gölgenin "kafasına" doğru uç uca fırlattı.

Güzelce budanmış ve bakımlı olan bozulabilir beceriler, kafayı bulmuş, kendi kendine uykusuzluk çeken bir tren enkazı olsanız bile, bir dövüşün ortasında bir hedefi vurmanız gerektiğinde bunu pekâlâ yapabileceğiniz anlamına geliyordu: Hançer tam gölgenin kafaya benzeyen tepesine saplandı ve varlık

Balz acı dolu bir kükreme çıkararak bir güç çömelmesi yaptı, yangın söndürücüyü avuçladı ve kalan hançerini yeniden kılıfına soktu. Sapındaki pimi çekip çıkararak hortumu yan tarafa çekti ve ağzını ileri doğru çevirdi. Rakibi kendini düzelttiğinde, kimyasal bulutu o şeyin üzerine boşalttı-

Ses, sıcak beton üzerinde fren yapan bir yarı römork kamyonu gibiydi, kulakları yırtan soprano çığlığı o kadar yüksekti ki, Balz kafasına bir darbe almış gibi dondu kaldı. Neyse ki eli sıkma modunda kaldı ve saniyeler içinde dükkânı sis kapladığı için hiçbir şey göremedi.

Sonra tek duyduğu şeyin yangın söndürücünün tıslaması olduğunu fark etti. Artık çığlık yoktu. Kolu geri çekerek akışı durdurdu ama eski kitap yığınlarının etrafında dönen beyaz kimyasal bulutun içinde hırıltılı bir şekilde kalmaya devam etti. Bulut dağılınca ortaya çıktı.

Gölge gitmişti.

"Erika!"

Geleneksel savaş ve hayatta kalma kurallarına göre, otomatik silahlarının dipçiklerine iki yeni şarjör takması, destek çağırması ve dükkânı boşaltmak için koridorlarda hızlı bir arama yapması gerekirdi. Bunun yerine, yangın söndürücüyü yanında tuttu ve tezgâhın üzerinden atladı. Uzak tarafa indiğinde, vurduğu "yaşlı adam" hiçbir yerde bulunamamıştı. Büyük bir sürprizdi bu ve iblisin sadece Bay Rogers'ın hırkasını değil, yaşlı bir insanın gevşek derisini de giymek zorunda kalmış olmasından dolayı hızlı bir memnuniyet duydu.

"Erika!"

Ön kapıdan çıkmasına imkan yoktu.

Balz darmadağınık deponun kapalı kapısını ite kaka açtı ve kapıyı araladığında dükkân sahibinin cesedini Roor'un üzerinde gördü. Kafasından bir kan gölü fişkırıyordu ve bir şey, sanki bir botun ya da ayakkabının topuğundan çıkmış gibi bir iz bırakarak, yoğunlaşan plazmanın içinde sürüklenmişti.

"Erika..."

Gerçek dehşet onu sardığında, söndürücünün başlığını bıraktı ve omuzundaki iletişim cihazına yöneldi-

Hay sikeyim. Rotasyonda olmadığı için takmamıştı.

Cep telefonunu çıkardı. Eli o kadar çok titriyordu ki telefonu çalıştırmakta zorlandı. Sesli komut. Yapması gereken-

"Vishous'u ara," diye emretti.

Başka şartlar altında olsa, Piçler Çetesi'nin başı Xcor'a saldırırdı. Ve eğer ikinci bir ring-a-ding-ding yapma şansı olsaydı, sırada o erkek vardı. Ama bu uğraştığı *daha küçük* bir şey değildi. Bu iblis başka bir şeydi-

"Teşekkür ederim."

Balz başını kaldırdı.

Devina plastik bidonlardan oluşan eğik bir kulenin önünde duruyordu, güzel ve şeytani yüzündeki ifade yeni bir araba almak üzere olan birininkine benziyordu: zevk, heyecan ve iyi bir dozda kendini tatmin. Siyah dar kot pantolonu ve daracık siyah balıkçı yakasıyla vücudunun kıvrımları mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

Ve onu tamamen soğuk bıraktı.

"Bu arada senin için giyindim." Bir elini kalçasının üzerinde gezdirdi. "Bir hırsıza benziyor muyum? Ayakkabılar hariç tabii. Ama dürüst olmak gerekirse, bir şeyler çalarken giydiğin o yumuşak tabanlı ayakkabılar bana göre değil-"

"Nerede o?" dedi Balz alçak bir hırıltıyla.

"Kim nerede?"

Hoparlörden V'nin sesi geldi: "Hey, Piç," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerini düşmanından ayırmayan Balz telefonu ağzına yaklaştırdı. "İblis tam önümde duruyor. Sana hemen burada ihtiyacım var."

"Marlboro mu aldın?" Vishous küfretti. "Böyle aylaklık ettiğine inanamıyorum-"

"Ne?"

"-Benim bokumdan sonra. Dinle, sana biraz daha getireceğim. Wrath ve kardeşlerle bir toplantıya gireceğim. Çıkar çıkmaz sana kancayı takacağım, tamam mı?"

Balz sesini yükseltti. "Sana ihtiyacım var! Şehir merkezinde nerede olduğumu biliyorsun! Onu önümde tutuyorum-"

"Elbette, yemek

yapabilirim-" "Yemeğe

ihtiyacım yok!"

"Toplantı başlıyor. Yakında görüşürüz."

Bağlantı kesildiğinde iblis gülümsedi. "Gerçek bir prens gibi görünüyor. Ve bu Uber Eats'in sadece dişleri var, değil mi? Şefin öpücüğü nasıl da mükemmel."

Balz onun dudaklarını bastırmasına/nadiren nefes almasına aldırmadan dükkân sahibinin cesedinin üzerinden geçti. "Nerede o?"

"Araman gereken tek kadın benim." "Siktir git."

"Planımız bu."

Balz son derece kararlı bir el ile kalan hançerini avuçladı. "Seni bir daha asla sikmeyeceğim."

Bıçağı tam boğazına dayadı ve keskin ucunu şahdamarına bastırdı. Bir acı patlamasının ardından daha fazla kan kokusu aldı ve omzunun onu öldürdüğünün farkına vardı.

"Bir daha asla," diye tekrarladı.

İblis parıldayan siyah gözlerini kıstı. "Bunu yapmayacaksın. Bunun sana tek getirisi sonsuza dek cehennemde kalmak ve beni küçük arkadaşınla yalnız bırakmak olur. Kızınla geçireceğim zamandan zevk almayacağımdan değil."

"Benden daha güçlü bir koruyucusu var."

"Öyle mi?" Devina parmaklarını yüzünün yanında salladı ve oooooo diye bağırdı. "Çok korkuyorum."

"Olmalısın. Lassiter onunla ilgilenecek-"

"Bir insanla vakit kaybedeceğini mi düşünüyorsun? Peki, şu anda nerede?" Sesi sıkılmıştı. "Keser misin şunu? Kendini öldürmeyeceksin. Benim gibi biriyle blöf yapmaman gerektiğini bilmiyor musun-"

"Ben blu ng değilim. O masum ve eğer benim yüzümden ona zarar verirsen, o da onun gibi olur." Devina'nın bakışları daraldı ve başını salladı. "Kendimi öldürürüm ve o da iki nedenden dolayı özgür kalır. Artık benimle bir bağı yok ve ona ulaşmanın hiçbir yolu yok."

"Onun senin için bir şey ifade etmediğini söylediğini sanıyordum." Devina bir kaşını kaldırdı. "Yoksa seni duyamayacağımı mı sandın?"

"O düşmüş meleklerle iyi eğlenceler."

Kabzayı sıkıca kavradığında Devina hızla, "Sonun cehennem olacak. Bunu yaparsan Fade yok."

"Onu kurtaracaksam sonsuza kadar *Dhunhd*'da kalsam da umurumda değil."

Bununla birlikte bıçağı boğazına doğru çekti ve damarını keserek açtı. Kan nehri hemen akmaya başladı ve nefes almaya çalışırken çıkardığı uğultu

Rood konuşmayı zorlaştırdı.

Neredeyse imkansız.

Ve yine de, "Bir daha asla..." demeyi başardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Butch'un karşısında -üzerinde "Oturmayın" tabelası olan, müzeye ait ipek bir koltukta- oturan Vishous, büyük K r Kral'ın çalışma odasında konuşulanlara konsantre olmaya çalışıyordu. Kardeşlik, Pi er ve tüm 1 hter'lar, Versailles'a yönlendirilmiş bir askeri filo gibi görünen süslü odaya tıklımdı.

Fransız mobilyaları ve soluk mavi duvarlar, tunç ve deri ile bir el bombasının etrafına sarılmış dantel bir mendil gibi uyumluydu.

Ama sanki süslemeler onun umurundaydı.

"-yok edildi," diyordu Sahvage. "Ve Kitap da. Neden hâlâ bundan bahsediyoruz?"

V telefonunu kontrol etti, sonra yüzüstü kalçasına koydu. "      bizim o lan Balthazar o iblisi hissediyor ve onunla görüşüyor."

"Rüyalarında," diye karşı  ıktı Sahvage savaş ların SRO'sunun içinden. "Ve ben Piç'e saygısızlık etmiyorum. Sadece o 1re'de ben de vardım. G rd   m şeyi gördüm.  kisi de k l olmuştu."

Sahvage, Murhder gibi bir kardeşin yanında dururken bile büyük bir çocuktu. Kısa kesilmiş siyah saçları ve saat on bir yönündeki gölgesiyle tam da g r nd    gibiydi: Eşi, Kralı ve odadaki diğer herkes için hayatını ortaya koymaya hazır, son derece zeki, çok agresif bir katil.

Krallardan bahsetmişken, türün lideri, üzerinde oturduğu devasa oyma kıçlı sarayın PB'si olan oyma bir masanın uzak tarafına park etmişti. Tıpkı adı gibi, tıpkı oğlunun adı gibi, her ikisi de efendisinin adıydı. Dul bir kadının tepesinden dökülen uzun siyah sa lar da miras kalmıştı ama kısa

Öfkesi ve ağız bozukluğu mu? Bu bir hayırdı. Anlatılanlara göre, babası kibar bir adamdı. Öte yandan Gazap, uygun bir isme sahipti.

Yine de V'ye göre, terbiyeli bir krala ihtiyaçları yoktu. Taşaklı birine ihtiyaçları vardı.

"Ona inanıyorum," diye açıkladı V kalabalığa. "Ve onu ciddiye almak zorundayız. Sizce evinden bir hevesle mi kaçıyor?"

Bir gece önce sorduğu soruyu saymıyorum bile. V bunu gruba açıklayacak değildi.

Her köşeden konuşmalar yükseldi ve Wrath arkasına yaslandı, siyah sargıları da gergin ifadesi kadar bir maskeydi. Sesler daha da yükselince Kral yan tarafa uzandı, hizmet köpeği George'u kucağına aldı ve golden retriever cinsi köpeği kucağına oturttu. George çatışmadan nefret ederdi. Bu yüzden zamanının çoğunu sahibine sokularak geçirirdi.

Ve bu anlaşmazlık uzun sürmeyecekti. Kral bir kez daha herkese Kitap ve Devina'nın Caldie'de bir yerlerdeymiş gibi davranmalarını emredecekti. Devam etmenin tek yolu buydu ve Savhage hâlâ kendi pozisyonunun doğru olduğunu savunsa da, kardeşi çabucak yola gidecekti. İhtiyatlı olmanın ve en kötüsünü düşünmenin hiçbir maliyeti yoktu -her ne kadar Wrath bok tekmeleyicisini hemen yere bırakmayacak olsa da. Ne tür erkeklerle uğraştığını biliyordu. Biraz stres atmaya ihtiyaçları vardı, Balz'ın anlattıklarına kimse karşı çıkmıyordu.

V kaşlarını çatı ve telefonunu kontrol etti. Sonra oda arkadaşına doğru eğildi ve "Hemen döneceğim" diye fısıldadı.

Butch da eğildi ve sesini alçalttı, gerçi bu gürültülü ileri geri konuşmalardan kimse onları duymayacaktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sigara."

"Yanınızda biraz Bay ve Bayan getirebilir misiniz?"

"Eğer Fritz beni gümüş bir tepsi ve sevdiğin o yeni burbondan bir bardakla yakalarsa, ben ölü bir erkeğim."

"Ondan daha hızlı koşabilirsin, biliyorsun. Özellikle de siyah etiket için."

"Onu kalp krizinden öldürmeden olmaz. Peki bu evde nasıl karşılanırdı, doğru mu?"

O cehennemi olduğu yerde bırakan V, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi ve Xcor'un yanına geldiğinde erkeğin kolunu çekti. Piç herhangi bir soru sormadı; sadece koridora çıkan yolu takip etti.

V çift kapıyı kapatıp arkasına yaslanırken bir kez daha telefonuna baktı. Sonra altın rengi korkulukları ve kan kırmızısı yolluklarıyla ikinci kat sahanlığına baktı. Sağa baktığında Heykeller Salonu dün gece olduğu yerdeydi ve hizmetliler kanadının girişinde iki kadın *doggen*'in alçak sesle çarşaf değiştirme programı hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. Solda ikinci kattaki oturma odası ve onun ötesinde de Piçler Çetesi'nin taşınması için açılan doğu kanadı vardı.

Üçüncü kez telefonuna bakmaya gittiğinde başını salladı. "Az önce Balz'la konuştum."

Piçlerin başı bir kez başını salladı. Xcor diğerlerinden daha genişti ve deforme olmuş üst dudağıyla çıplak yumrukla dövüşen bir sokak dövüşçüsüne benziyordu. Yine de kaba değildi. Seçilmiş Layla'nın eşi, Lyric ve Rhamp'ın evlat edinilmiş efendisi olarak altınızda olması gereken iyi bir adamdı. Evinizde. Kralınızı koruyordu. *Shellan*'ınızı.

"Ve," diye sordu erkek.

"Sigara ve yiyecek istedi."

"Tamam."

Vishous telefonuna baktı ve sorununun ne olduğunu anlayamadı. "Toplantıdan sonra ona biraz saracağımı ve kalorileri ayarlayacağımı söyledim."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Güzel." Xcor kollarını, kabzaları aşağıda, kalın göğsünde kılıfında duran çelik hançerlerin üzerinde kavuşturdu. "Benimle konuşmayacak. Arıyorum, asla geri dönmüyor."

Lanet olası Samsung'unu kontrol etme dürtüsü tekrar ortaya çıktığında, V o şeyi kık cebine soktu. Sonra bir el sigarası yakarak ellerine yapacak bir şey verdi. Nefesini verirken, Balz'la Caldwell Polis Merkezi'nin arkasında yaptığı konuşmayı düşündü.

"Neyi atlıyorsun?" Xcor talep etti. "Bana şimdi söyle. O benim."

Piç kurusu iyi bir gecede aksanında bolca Eski Ülke havası taşırdı. Bu gece mi? Sözleri neredeyse İngilizceden başka bir dil gibiydi.

"Dün akşam," dedi V, "Devina'yla aramız bozulursa onu öldüreceğime yemin ettirdi bana." Xcor'un yüzü sertleşince V omuz silkti. "Bu işi senin üzerine yıkmak istemiyor. Senin de sakın olman gerek. Ciddi olduğunu biliyorum ama o iblisi yakalayabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

Xcor oradan ayrıldı ve büyük merdivenin başına doğru ilerledi. Kırmızı halı kaplı basamaklardan aşağıdaki fuayeye bakarken, diğer Piç'i çıplak elleriyle boğazlamak istiyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca en yakın arkadaşı ölmek üzere olan biri gibi yıkılmış görünüyordu.

Geri gelene kadar sıcak bir dakika geçti. Döndüğünde yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kesinlikle hiçbir şey göstermiyordu.

Ama sözleri çok sertti: "Kalbimi kırdı."

V eldivenli avucunu kaldırdı. "Bak, törenini mahvettiğim için özür dilerim ama bilmem gerek. Döngüsü falan var mı? Depresyon ve mani dönemlerinden geçiyor mu?"

"Asla. O sabittir. Her zaman."

V keçi sakalını sıvazladı ve başını salladı. "Anlamıyorum. Az önce beni aradı, nikotin ve yemekten bahsetti. Olan biten her şeyin ortasında. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi."

"Belki de nihayet biraz uyumuştur," diye mırıldandı Xcor. "Her iki durumda da, eğer senden yapmanı istediği şey konusunda ciddiye, Kitap hâlâ var olsun ya da olmasın, ona elimizden geldiğince yardım etmeliyiz."

"Anlaştık." V gözlerini kıstı. "Yine de ona söz verdiğimi bilmelisin."

Xcor'un üst dudağı dişlerinden sıyrıldı. "Bir seçeneğin var."

"Söz verdiğimde değil, vermiyorum." V elindeki sigaranın yanan ucunu Piç'e doğrulttu. "İş o noktaya gelirse düşman olmamızı istemiyorum. Kendini öldürürse Fade diye bir şey kalmaz ve bunu biliyor. Ve onu mezara koymak için çok acele etmiyorum, anlaştık mı? Bunu sana önceden söylüyorum, böylece sen ve ben

aynı sayfada. Bununla ilgili bir sorunun mu var? O zaman ikimiz o iblisi duvara yapıştıralım."

Bir süre sessizlik oldu ve bu gergin sessizlik o kadar uzun sürdü ki, V hemen şimdi, burada bir sorun yaşayıp yaşamayacaklarını merak etti.

"Asıl endişelenmeniz gereken kişi," dedi Xcor acımasızca, "Syn."

Kitapçının loş ve tozlu deposunda Erika oksijensizlikten bayılıyordu. Vücudundaki açıklanamaz, görünmez daralma o kadar büyük, o kadar amansızdı ki, ciğerlerini düzgün bir şekilde çalıştıramıyordu ve alabildiği sığ nefesler onu hayatta tutmaya yetmiyordu. Ve şaşırtıcı bir şekilde, hayatı tehdit eden hipoksi onun asıl sorunu değildi.

"O benim," dedi esmer kız onun yüzüne doğru, "ondan sıkılana kadar. Ve her halükarda, ilişkimizin seninle hiçbir ilgisi yok-"

Kapı kırılarak açıldı ve şüpheli pervazlara yapıştı, arkadan gelen ışık onu bir gölgeye dönüştürdü - dışarıda her ne varsa... aksine.

"Nerede o?" diye sordu.

Buradayım, Erika cevap verdi. *Buradayım*.

Ona bağırıyordu. En azından öyle olduğunu sanıyordu. Ama sanki şüpheli onu göremiyor, duyamıyordu. Çaresizlik içinde, bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı. Ve tekrar bağırdı. Alnında boncuk boncuk ter birikip paltosunun yakasına doğru akarken vazgeçmek zorunda kaldı çünkü kısmen bilinçli kalmak sesindeki başarısızlığı tekrarlamaktan daha önemliydi.

Bu sırada adam öne çıktı ve paslanmış bir zincirle tavandan sarkan bir ampulün altında durdu.

Sert ışık altında yüzü öfkeden barbarca görünüyordu, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar, çenesinin kesikliği, kaşlarının eğikliği, gazap ve intikamın tasviri, öfkesi o kadar büyüktü ki elle tutulurdu-

"Seni bir daha *asla* sikmeyeceğim."

Kelimelerin her hecesi nefretle söylenmişti ve esmer kadın karşılık olarak bir stiletto vurduğunda, Erika odaklanmaya çalıştı. Sanki yardımı olacakmış gibi göğsüne baktığında hiçbir şey göremedi. Ne çelik zincirler, ne bantlar, ne de

Sıkıştırma. Yine de nefessizlik ve boğulma hissi, vücudunun sanki havada bir açıyla asılı duruyormuş gibi eğilmesi, hepsi çok gerçektir.

Zihni açıklanamaz olanı uzlaştırmaya çalışırken, ya bunların hiçbirinin gerçekleşmediğini ya da her zaman bildiği dünyanın bir yalan olduğunu düşündü: Kabus ve bilinç arasındaki ince perde o kadar bulanıklaşmıştı ki, hiçbir anlam ifade etmeyen şeylere inanmaya başlamıştı-

Bıçak mı çıkarıyordu?

Görüşü bozulurken, gözlerini kırıştırarak her şeyi yeniden odak noktasına getirdi. Eminim onu kendi-

"Kendini öldürmeyeceksin," diye tersledi esmer kadın. "Benim gibi biriyle blöf yapmamalısın."

"Ben blöf değilim. Ve eğer onu kurtaracaksam sonsuza kadar *Dhuhd*'da kalmam umurumda değil."

Adam kolunu vahşice çekerek kendi boğazını kesti ve damarından kan fışkırmaya başladı. Erika tekrar çığlık atıp sesini çıkarmazken, adam korkunç bir gürültüyle konuştu.

"Bir *daha asla*."

Adam dizlerinin üzerine çöktü, başının üzerinden gelen ışık onu teatral bir ışığa büründürdü, korkunç kırmızı akıntı siyah deri ceketinin üzerinden aktı ve silah kılıfı gibi görünen şeyi örttü. Sırayı durdurmaya çalışmak için ellerini kaldırmadı, nefes borusundaki kritik deliğin etkisinden korkmadı. Sadece büyük bir öfkeyle Erika'nın solunda ve yukarısında bir noktaya baktı.

Ağzının gerildiğini, boğazının yandığını hissederek tekrar bağırdı. Hiçbir şey çıkmadı -ve bu arada, onun kanın içinden nefes alışının sesi, şimdiye kadar duyduğu en korkunç şey, tüm dünyanın duyabileceği kadar yüksek görünüyordu-

"Şaka yapıyor olmalısın." Esmerin sesi sadece sinirliydi. Sanki insanların gözleri önünde kendilerini öldürmeleri haftalık olmasa bile en azından aylık bir rahatsızlıkmış gibi. "Yani gerçekten. Beni sadece cehennemde göreceksin."

Adam kan kaybından ölürken yüzü bembeyaz bir duvar boyası gibi solmuş, teni Erika'nın asla unutamayacağını bildiği bir şekilde matlaşmıştı. Sonra adam

Öne doğru düştü ve üzerindeki silahların kirli betona çarpmasıyla oluşan metal şangırtılarıyla Roor'un üzerine düştü.

Tanrım... havadaki bakır-

Esmer kadın Erika'nın görüş alanından geçti, ince topuklu ayakkabıları adamın üzerinde durana kadar hızla ilerledi. Adamın başının etrafında hızla bir kan gölü oluşuyordu ve kadın düzgün bacaklarından birini uzattı, süslü ayakkabısını eğdi ve topuğunun tek sivri ucunu bir tür desen oluşturacak şekilde kanın içinden geçirdi.

Erika'nın gözleri onun ne yaptığını takip etmek için zorlandı.

DEVİNA

"Kahretsin," diye mırıldandı esmer kız, adının ne olduğu belli olan cümleyi bitirirken. "Gerçekten iyi yatıyordun."

Sonra başını kaldırdı ve deponun açık kapısına doğru baktı. "Oh, *hadi* ama."

Erika'nın hezeyanına rağmen, esmerin dikkatini neyin çektiğini gördü:

Dükkânın içinde bir ışık toplanmıştı, ilk başta bir noktadan biraz daha fazlaydı, şimdi bir araba ışını kadar parlak hale geliyordu... ve bir havaalanında ya da bir gökdelenin yan tarafında koşarken görebileceğiniz türden bir çatı ışığına dönüşene kadar yoğunlaşmaya devam ediyordu.

Esmer kadın ellerini kalçalarına koydu ve bir ayağını tekrar yere vurdu; adamın kanı pantolonunun paçasına sıçradı.

Ve sonra mucizeye yakın bir şey oldu.

Aydınlatma bir şekilde depoya girdi, sanki kendi isteğiyle hareket eden bilinçli bir varlıkmış gibi. Ve Erika anında rahatsızlığının, korkusunun ve yaklaşan kıyamet duygusunun hafiflediğini hissetti. Bir saniye sonra nedenini anladı. Parıltı önce sadece ışıktan oluşan bir cisme dönüştü, ama sonra canlı ve nefes alıyor gibi görünen bir şeye, omuzlarının altına kadar inen sarı-siyah saçlı bir adama dönüştü... gökkuşağı kadar çekici, bir haçlınıninki kadar intikam dolu gözleri vardı.

"Oh, şimdi de beni yapmakla suçladığın şeyi yapacaksın." Esmer kadın manikürlü bir çenesini hayalete doğru uzattı. "Müdahale ediyorsun, çizgiyi aşıyorsun, falan filan. Yaratıcı'nın bir fikri olacak

Eğer sadece onun ölümünü izlemek için gelmediyseniz, burada canlandırma kartını oynamanız hakkında."

Artık sınıfın arkasında oyun hamuru yediği için ispiyonculukla tehdit eden bir çocuk gibi huysuzlanıyordu.

"Onu kurtarırsan sen ve ben ödeşmiş oluruz," diye açıkladı. "İzinsiz girmiş olabilirim ama şimdi araya girersen kaderden çalmış olursun-oh, peki ya yaşamasına izin verirsen? Onu bırakmayacağım. Hala gideceğim tek bir yol var ve sen bunun ne olduğunu biliyorsun meleşim. Senden istediğimi alırsam özgürlüğüne kavuşacak. Kurtarıcı ol ya da olma. Umurumda değil."

Bununla birlikte... esmer kayboldu.

İnce havaya doğru.

Erika gözlerini kapatarak inledi ve içinde bulunduğu acının, kafa karışıklığının, görünüşte Caldwell'de olsa bile tamamen farklı bir dünyada olduğuna dair inancının sona ermesi için dua etti...

Göğsündeki baskı bir anda yok oldu. Bir kalp atışı ile bir sonraki kalp atışı arasında sıkışma kayboldu ve Roor'a düştü, sırt üstü yere çakıldı, başı betona çarptı ve onu sersemletti. Ama şimdi bunun zamanı değildi. İçine çektiği hırıltılı nefes kulaklarında yankılandı. Bir tane daha kaptı. Ve bir tane daha.

İşte o zaman çağılıntının durduğunu fark etti.

Yan dönerek adama doğru elini uzattı ve adını söylemek için ağzını açtı. Ama ne olduğunu bilmiyordu-

Yalnız değildi.

Başını çevirerek, kapı aralığından ışık şeklinde gelen Iğure'a baktı. Korkması gerekirdi. Korkmuyordu, kafası karışık olduğu için de değil.

Varlık orada öylece durup ona baktığında, kendini kesen adama yeniden odaklandı. Çaresizlik hissi onu boğarken, şüpheliye ulaşmak için daha da uzandı ama onu kurtarabileceğinden emin değildi. Kan nakli ve ameliyathane dışında hiçbir şey kurtaramazdı-

"Kurtar... onu..." diye fısıldadı tekrar gizemli adama bakarken. "Lütfen."

Adam sanki etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. Sonra onun ötesindeki bir şeye, belki de bir arka kapıya baktı.

İçsel düşünceleri tarafından askıya alınmış gibi görünürken, onun tek umutları olduğunu biliyordu. Hızla güç kaybediyordu ve bayılacağından endişe ediyordu. Şüpheli içinse muhtemelen artık çok geçti. Ama yalvarmamazlık edemezdi.

"Lütfen..."

Daha sonra, bir şüpheliyi kurtarmak için neden bu kadar kararlı olduğunu merak edebilirdi. Yine de buraya ona yardım etmek için gelmişti.

Birdenbire parıltı geri döndü. Uzun sarı-siyah saçlı adamın etrafında bir ışık taslağı belirdi ve büyümlü sıcaklığı ondan dışarıya doğru yankılandı, onu sardı, sakinleştirdi, acısını iyileştirdi ve ciğerlerindeki yanmayı hafifletti.

Adam öne çıkıp yanına diz çöktü ve o zaman yüzündeki, vücudundaki hissi tanıdı: Güneş ışığı. Kendini George Gölü'nün dibindeki Milyon Dolarlık Plaj'da bir havlunun üzerinde uzanmış gibi hissetti, Ağustos sonu güneşi üzerine vuruyor, sudan gelen bir esinti aşırı ısınmasını önlerken iliklerine işliyordu.

İlahi lütuf ışınları.

Bu İsa mı? Erika merak etti.

Hayır, diye bir cevap geldi aklından.

Bir el ona doğru uzandı ve ayağa kalkmasına yardım etmek istiyorsa şansının olmadığını düşündü. Her ne kadar onun varlığı sihirli bir şekilde hissettiklerini iyileştiriyor gibi görünse de, enerjisi tükenmişti ve hareket edemiyordu.

"Yapamam..." Ancak o zaman Erika kaşlarını çatı.

Avucunun içinde bir ışık topu oluştu ve havada asılı kaldı. O neye baktığını anlamaya çalışırken, adam uzanıp yüzünü okşadı. Dokunuşu hiçbir şekilde cinsel değildi, ama iliklerine kadar işledi ve her yerinde bir sıcaklık olarak kaydedildi.

Nezaket ve merhamet olarak.

Yavaşça onun gevşek elini tuttu ve ters çevirdi. Küreyi avucuna yerleştirdikten sonra tekrar tam boyuna yükseldi.

Erika enerji kaynağına hayret ve hayranlıkla baktı. Sonra ağır başını kaldırdı ve onun tuhaf renkli gözleriyle karşılaştı.

Adam başıyla şüpheliyi işaret etti.

Sonra bir adım geri çekildi ve tıpkı esmerin yaptığı gibi ortadan kayboldu: Bir an oradaydı, sonra... öylece yok oldu.

Erika inleyerek enerji topunu sanki onu geri getirebilecek bir şeymiş gibi bulunduğu yere doğru tuttu. Sonra tekrar şüpheliye odaklandı.

Ortadan kaybolmuştu. Artık çok geçti. Hem elinde ne vardı ki?

Bu düşünme anıktı. Ne yaptığını sorgularken bile, yüzüstü döndü ve kendini aradığı adama, Keri Cambourg'da olduğu gibi rüyalarına giren adama doğru sürüklemeye başladı.

Onu kurtarmak için kendini feda eden adam.

Onunla esmer kız arasında konuşulardan parçalar zihninde dönüp duruyordu. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu ve bir şeyleri çözmeye çalışmadı bile. Tek eli ve ayaklarıyla iterek kendini betonun üzerine çekmeye çalışmak şu anda yapabileceği tek şeydi.

Adamın yanına vardığında zor nefes alıyordu ve başı dönüyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu-

Hayır, o yaptı.

Erika avucundaki parıltıyı adamın boğazının altına, yaranın olduğu yere doğru itti. Onun kanının sıcaklığını hissettiğinde gözlerini kapattı.

"Lütfen... ölme," diye dua etti.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Ne" olduğu "neden" olduğundan daha az önemliydi.

TED Konuşmalarından biri böyle demişti. Ya da belki de bir kitaptı? YouTube videosu mu? Kesinlikle CarpeDaDayum hesabından bir Insta gönderisi.

Lassiter Bloody Bookshoppe'un önünde dururken gökyüzüne baktı ve derin bir nefes aldı. Tek alabildiği koku caddenin karşısından gelen kızarmış yemek kokusuydu ve sonra bir grup sönük bulut soluk bir ayın yüzüne doğru sürüklendiğinde, ellerini Mark Rober eşofmanlarının ceplerine soktu ve yürümeye başladı.

Oraya varana kadar nereye gittiğini bilmiyordu.

Ve sonra hedef kendini gösterdiğinde, konumu ona kaçınılmaz olarak çarptı.

Belki de tüm bunlar bir insanın kitabında yer almalı. Son birkaç gündür dur durak bilmeden kendini geliştirirken öğrendiği bir şey varsa, o da *Homo sapiens*'in bariz olan hemen her sıradan ifadeyi kendine atıfta bulunan bir ruh haline yükseltebileceğiydi.

O da bunu bir makalede okumuştı.

Başını geriye doğru eğerek kulübün girişindeki tabelayı okudu: Dandelion. Mekân, asma katından kaldırımına kadar bahar yeşiline boyanmıştı ve bir blok uzunluğundaki geniş alanından yayılan trippy müziğin tamamı syntho stul'du, vuruşların yakınında geleneksel bir enstrüman yoktu.

"Geliyor musun, gidiyor musun?"

Bu talep üzerine Lassiter ön kapıya doğru baktı. Sakallı ve kırlangıç dövme bir erkek, yüz yirmi kilodan fazla ağırlığa sahip herhangi bir şeyi dışarı fırlatacakmış gibi görünüyordu.

pound sorun olacaktı. Belki de kütüphaneci gibi onaylamayan bakışlarının sarhoşları ve düzensizleri yola getireceğine güveniyordu.

Evet, iyi şanslar dostum.

Belki de adam üniforması yüzünden huysuzlanıyordu. Ot temasına uygun olarak, güçler ona parlak yeşil bir tişört ve kahverengi pantolon giydirmişti. Kötü bir Cadılar Bayramı kostümü giymiş ve sod gibi görünmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Merhaba." Lassiter'ın yüzüne doğru bir el salladı. "İçeride kimse var mı? Burada aylaklık edemezsiniz. Bekleme sıramı mahvedersiniz."

Sola doğru hızlıca bir göz attığında, ya Lassiter'ın insanlardan oluşan bir diziyi kaçırdığını ya da bu yeşil-kahverengi, hiçbir şey olmayan kalecinin kıkır kıkır gülmek için Rexing yaptığını gördü.

"İçeride bir kadın var," diye açıkladığını duydu Lassiter, "görmek istiyorum ama görmemeliyim. Bundan iyi bir şey çıkmayacak. Onu rahat bırakmalıyım."

Man Bun sanki dünyayı bir Instagram hikayesi sanıyormuş gibi göstermelik bir hareket yaptı. "Terapistin gibi mi görünüyorum? Ne yapıyorsun? Yoksa destek mi çağırıyorum?"

"Burada kimi rahatsız ediyorum?" Lassiter ayaklarını gösterdi. "Burası kamu malı, değil mi? Şehir tarafından korunuyor, siz değil."

Adam açıkça işe yarayacağını düşündüğü bir hareketle hemen öne çıktı ve çenesini dışarı çıkardı. Ne yazık ki tüm bu saldırganlık için büyük bir oran sınırlayıcısı vardı: Adam adını bir ottan alan bir kulüpte çalışıyordu ve kahverengi pantolon giyiyordu.

Lassiter, ilk Deadpool filminin açılış sahnesini sevgiyle hatırlarken, Man Bun kaşlarını sonuna kadar kaldırmıştı.

"Bir sorun mu yaşıyoruz?"

Lassiter başını salladı. "Hayır."

"O zaman ilerle ya da sıraya gir."

Gözlerini adamın omzunun üzerinden kaydıran Lassiter, içeri bakmak için pencere olmadığını fark etti ve Rahvyn'in içeride ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. Kiminle birlikte olduğunu. Dans edip etmediğini.

Bunların hiçbirini onu ilgilendirmiyordu. Ama kendine engel olamıyordu ve bir yabancı olarak kalması gereken bir dişi yüzünden kışının çatırdadığı gerçeği, karşısındaki insan söz konusu olduğunda onu hafif bir kızgınlıktan düpedüz sinirlenmeye doğru hızla ilerletti.

"-polisleri arıyorum. Şu anda-"

Lassiter adamla göz göze geldi... ve birdenbire ikisi için de durum komik olmaktan çıktı. İnsan ağzı açık bir şekilde cümlelerin ortasında durdu ve muhtemelen Lassiter'ın yüzünde dehşet verici bir şey görüldüğü için olsa da, şeylerin düşmüş melek tarafı bu konuda endişelenmeyecekti.

Balz ve Devina'nın dramından, kitapçıdaki o insan kadına, buradaki bu hipster'a kadar her şeyden ve herkesten birdenbire bıkmıştı, küçük nüfuz koltuğunu, kendisine aşık olan bir orospu çocuğuna karşı kullanmaya kararlıydı-

Oh... kahretsin, diye düşündü Lassiter. Rahvyn'e aşık değildi. Onu tanımıyordu bile.

Sonra tekrar, bağlanma böyle olmuyor muydu?

"Sorun yok dostum," diye kekeleyerek geri adım attı fedai. "Her neyse-"

"Hayır," diye tersledi Lassiter. "Bu her neyse değil. Ve ben senin dostun değilim."

İnsan geri adım atmaya çalıştığında, Lassiter zihinsel olarak fedaiyi olduğu yerde tuttu ve titremeye başladığında, masaya dönüşen güç yolculuğu başka hiçbir şeyin yapamayacağı şeyi yaptı. Lassiter'ı biraz rahatlattı, aciz öfkesini yatıştırdı, gerginliğini boşaltmak için bir odak noktası oldu.

Bu rastgele adamı, sokakta, Lassiter'dan çok daha aşağı olan, hiçbir şekilde onun seviyesinde olmayan, ayaklarının altındaki karıncalar gibi olan insanların dünyasında öldürmek... sonsuza kadar doğru gibi görünen tek şeydi.

Kaşıntı kaşındı. Yanık söndü. Ağrı geçti.

Sadece bir an için, elbette. Ama sanki süre onun umurundaydı. Bir an yeterliydi-

Lassiter, "İyi geceler de, seni sofu pislik," diye homurdandı. "Sabah haberlerinde görüşürüz."

Kitapçının deposuna döndüğünde Erika başını uzattığı kolunun üzerine koymak zorunda kaldı. Bunu yaparken, şüphelinin kan gölünde yattığını fark etti ve bu bakış açısının, bir Roor'un, içinde bulunduğu su birikintisinin, yanındaki cesedin... cinayet kurbanlarının çoğunun sonlarından hemen önce gördüklerinin bir versiyonu olduğunu düşündü. Babasının, annesinin ve kardeşinin gördüğü şey buydu.

Pembe yatak odasındaki kız. Nehrın aşağısındaki adam da.

Gözleri yaşarırken ve kalbi düzensiz bir ritimle atarken, korkusu azaldı ve yerini iliklerine kadar işleyen çaresiz bir hüzne bıraktı. Uzun zamandır şiddetli bir ölümün ardından cevaplar bulmaya çalışıyordu ama buradaki bu anı... bir insan ölmek üzereyken gelen bu kabullenışı... hiç düşünmemişti. Ve bunu biliyordu.

Şaşırtıcı derecede huzurluydu.

Bayılmadan hemen önce açık yaranın altındaki eline baktı. Avucundaki ışığın parıltısı azalıyor, tıpkı eski moda bir gaz lambası gibi sönüyordu.

Güm. Güm. Güm.

Ayak sesleri. Ağır
olanlar. Dükkânın
dışında.

Kısa bir enerji boşluğu içinde kolunu geri çekmeye ve beylik silahına ulaşmaya çalıştı. Ama sonra nerede olduğunu hatırlayamadı. Düşürmüş müydü? Bilmiyordu, tahmin de edemiyordu. Yine de ne önemi vardı ki? Onu kimseye doğrultacak gücü yoktu.

Herhangi bir şeydi.

Eski Roorboard'larda yürüyen birinin sesi daha da yükseldi ve sonra rafların ve kitapların arasında iki kişi olduğu anlaşıldı. Ve bu kişinin kendisi ve şüpheli için iyi haber olduğuna inanmak için bambaşka bir hayatı olan bambaşka bir insan olması gerekirdi-

Deponun kapısı yeniden açıldı, kasanın üstünden gelen ışık yüzüne çarpana kadar genişleyen bir dilimde içeri aktı. Gözlerini kırptırırken bir küfür duydu ve ardından her yönden geliyormuş gibi görünen ışıklar yükseldi. Birisi tavan aydınlatmasını açmıştı.

İçeri iki adam girdi ve ilk aklına gelen, tıpkı şüpheli gibi siyah deri giymiş oldukları oldu. Soldakinin keçi sakalı ve şakağında dövmeler vardı. Diğerisi daha tıknazdı ve üst dudağı çarpıktı. İkisi de durdu ve sanki ne gördüklerini anlayamıyormuş gibi ona baktı.

"Ona yardım edin," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Kurtar onu..."

Keçi sakallı olan başını omzuna doğru çevirdi ve bir iletişim cihazını çalıştırdı. Sesi ne dediğini duyamayacağı kadar kısıktı ama dokuz-bir-bir olması için dua etti. Diğer adam ona yaklaştı ve sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça diz çöktü.

"Kadın, endişelenme. İkinizle de ilgileneceğiz."

Adamın gözleri kızınkilere dikilmişti ve yansıttığı istikrarlı güven, kızın görüşünü rahatlatma gözyaşlarıyla bulanıklaştırdı.

"Onu kurtarmaya çalışıyorum... Kendini kesti. ..."

Gözleri onunkilerden ayrıldı ve meslektaş, arkadaşı, kardeşi olması gereken kişiye kilitlendi? Göz kapakları hafifçe kapandığında, sanki hissettiği acıyı içinde tutamıyordu. Sonra ona doğru eğildi ve geniş elini arkadaşının omzuna koydu. Adam konuşmaya başladı, ama kız kelimeleri anlamıyordu, bu dil hem Fransızca hem de Almanca ile ortak kelimelere sahip gibi görünüyordu.

Adamın derinden sarsıldığını anlamak için tercümeye ihtiyacı yoktu.

"Denedim," diye mırıldandı, "onu kurtarmak için."

"Kadın," dedi, "hâlâ hayatta. Hâlâ nefes alıyor." "Öyle mi?"

Adam başını salladı ve sonra kafası karışmış gibi göründü. "Eliniz... bir şekilde kanamayı durdurdu."

"Benim elim değil." Adam kaşlarını çatığında, avucunun hâlâ bıçak yarasına bastırıldığı yere baktı. "Işık. Parıltı. O... parıltıydı. Yaşıyor mu?"

Kaşları daha da gerildi, ama sonra keçi sakallı adam başlattığı iletişimi sonlandırdı ve yüksek sesle konuştu.

"T eksi on beş dakika. Manny uzakta değil."

Ve sonra ona bakıyorlardı, sanki yolun kenarındaki bir başıboşmuş ve arabalarının arkasında yeterince yer olup olmadığına karar vermeye çalışıyorlarmış gibi.

"Anılarımı almayın," diye ağızından kaçırdı. "Ben... bunların hiçbirini anlamıyorum, lütfen. Zihnim daha fazla hafıza kaybını kaldıramaz."

"Seni de yanımızda getiriyoruz," dedi ikiliden daha tıknaz olanı. "Merak etmeyin." "Orospu çocuğu," diye mırıldandı keçi sakallı olan.

"O onun dişisi," diye karşı çıktı. "Gelmek zorunda."

Birden kafasının içinde şüphelinin sesini duydu: *Sonumun hapisane olması umurumda değil.*

Onu kurtarırsa sonsuza kadar Dhunhd.

Annnnnnnnnn ve bu aklına gelen son bilinçli düşünce oldu. Yaralı adama son bir kez bakıp nefes alıp almadığını anlamaya çalışırken -ya da belki de arkadaşı bu konuda sadece hüsnükuruntuda bulunuyordu- ışık topunu hayal edip etmediğini merak etti.

Ben onun muyum? diye düşündü, onu ele geçirmek için yükselen karanlıkla savaşmaktan vazgeçerken.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lassiter bir insanın hayatını ellerinde tutmanın verdiği şeytani heyecanı yaşadı - ta ki kulüpten biri çıkana kadar. Neredeyse başını çevirip bakmayacaktı ama son anda bilgisayar tarafından yaratılan müziğin ve sarhoş kalabalığın arasından çıkan kişiye doğru bir bakış attı. Bu bir kadındı ve eli saçlarına gitti ve sanki ateşliymiş gibi ağırlığını boynundan yukarı kaldırdı.

Buraya 12. kez geldiği kişi değildi.

Tür ayrımı bir yana, bu kadının saçları gümüş değil siyahtı ve Rahvyn'e yakıştıramadığı kısa bir etek giymişti. Yine de, kadın onu ve fedaiyi fark ettiğinde, Rahvyn uyanık olduğu her an zihninde canlandırdığı özellikleri ona da aktardı.

Gözlerini kıstığında Rahvyn'in ona şüpheyile baktığını gördü. Sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu kadın.

Sözleri onun davranışlarını yıkıcı bir şekilde kınıyordu. Kendini kontrol edememesi. Perspektif, şefkat ve bağlantı yoksunluğu.

Sanki içine girmese bile o iblis onu ele geçirmiş gibiydi.

Lassiter fedainin üzerindeki hakimiyetini serbest bıraktı ve sonra, Rahvyn'in onu affedilemez bir şey yapmak üzereyken yakaladığı varsayımına bile katlanamadığı için, kadının zihnine girdi ve onu yanlışlıkla içeri girdiği şeyi hatırlamadan kulübe geri gönderdi.

Yine de zihinsel depolama birimini kapatmak, zamanı tersine çevirmek ve niyetini yeniden tasarlamak için hiçbir şey yapmadı. Tepkisini yeniden programla-

"Ben iyi miyim?"

Çimen yeşili gömlekli ve bok kahvesi pantolonlu fedai ellerini yüzünün iki yanına götürüyor, sanki kafasının bir karahindiba gibi omurgasından fırlayıp fırlamayacağından emin değilmiş gibi temkinli bir şekilde Kevin McCallister'laşıyordu.

"Bilmiyorum... iyi miyim," dedi kısık sesle.

Gözlerini kapatan Lassiter'ın içinden bir arabanın önüne atlayıp kaçmak geldi. Bu onu öldürmezdi ama belki birkaç kemiğini kırar, beyin sarsıntısı geçirir ve biraz da kan kaybederse, neredeyse yapmak üzere olduğu şeyin kefareтини ödeyebilirdi.

"İyisin Pete," diye mırıldandı.

"Oh." Adam başını salladı. "Hey, adımı nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum." Ve bazen keşke bilmeseydim diyordu. "Baban Ted. Annen Marilyn. Geçen yıl neredeyse boşanıyorlardı. Kız kardeşin bir pislikle evlendi - bu arada hamile ve bu konuda ne hissettiğinden emin değil. Arabanın Midas'a geri gitmesi gerekiyor. Yanlış tür yağ koymuşlar ama muhtemelen bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın çünkü tembel bir sersem olabilirsin - üniformana aldırma. Ve evet, kız arkadaşın liseye birlikte gittiğin çocuktan hoşlanıyor ama seni aldatmadı ve aldatmayacak da. Kıskançlığı bu kadar abartmasaydın, ikiniz birlikte gerçekten mutlu olabilirdiniz, ama yağ gibi, bunun üzerinde de çalışacağınızı sanmıyorum. Oh, ve oda arkadaşın kira parasıyla bu öğleden sonra 700 dolarlık esrar aldı. Hiçbirini seninle paylaşmayacak. Yerinde olsam fazladan vardiyalara yazılırdım."

Bir keresinde okulda ishal olduğu için ilkokulda Poopson adını alan Peter Phillip Markson -ki bu iş üniforması için tam bir yırtıcı hayvan gibi görünmüyor muydu- haberin doğruluğunu kontrol ediyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve her şeyin doğru olduğunu görünce şok oldu. Lassiter, Pete'in bekâretini on altı yaşında, ilk kuzeninin arabasının arkasında, ilk kuzeninin en iyi arkadaşıyla nasıl kaybettiğini anlatmaya devam edebilir, sonra da kendisinin olsun ya da olmasın sürekli gazoz kutularından içtiği için öğrenci birliğinin diğer on beş üyesiyle paylaştığı mono hastalığından söz edebilirdi. Ve geçen yaz kapıldığı cinsel yolla bulaşan hastalıktan da bahsetti. Ama gerçekten, bu sadece kendini göstermek olurdu, değil mi?

"Tanrım... Tanrım."

"Evet, hâlâ ben değilim." Lassiter kulübe bir göz attı. "Bak, buradaki tavrını biraz yumuşatabilir misin? Başkanlık konvoyunu koruyor sayılmazsınız."

Ve neredeyse ölümüne neden oluyordu.

"Franny öyle diyor," diye mırıldandı Pete.

"Onu dinlemelisin."

"Teşekkürler...?"

Lassiter başını sallayarak arkasını döndü ve yürümeye başladı. Kaçınılmazlık kuralı onu geri döndürüp yeniden kulübün eşiğine dikmediği sürece nereye gittiği umurunda değildi-

Bloğun sonuna geldiğinde, yaya sinyali ışık değişimi için geri sayım yapmasına rağmen kaldırımda durdu, bu yüzden mümkünken kavşağı aceleyle geçmesi gerekirdi.

Döndü ve sesini yükseltti. "Saatini kontrol et, Pete."

Hâlâ şaşkın görünen Pete kendisine söyleneni yaptı. "Saat sekiz yirmi. Peki, iki. Sekiz yirmi iki mi?"

Bir duraklama oldu. Sonra Lassiter yavaş ve net bir sesle, "Otuz iki dakika içinde bu köşeden bir araba geçecek," dedi. Yeri vurgulamak için ayaklarıyla işaret etti. "Ön koltukta kapüşonlu iki adam olacak. Gördüğünüz anda betona vurmanızı ve orada kalmanızı istiyorum. Başınızı örtün ve yukarı bakmayın. Yanından geçip gitmesine izin ver. Peşinde oldukları sen değilsin ama kurşunlar açık havada ilerlerken sağduyulu davranmazlar."

"Ne... de?"

"Beni duyduunuz. Şu andan itibaren 32 dakika. Aslında otuz bir."

Lassiter amaçsız adımlarına devam ederek kaldırıma çıktı ve yaya uyarı sistemi patlamak üzereymiş gibi ötmesine rağmen kavşağa doğru ilerledi.

Ama özgür iradenin olayı buydu.

Kötü kararlar vermekte özgürdünüz.

Ve daha iyilerini.

"Bu hiç mantıklı değil."

V, güçlü bir motorun uğultusu arasında bu açıklamayı yaparken, kayınbiraderi Dr. Manny Manello, mobil cerrahi ünitesinin arkasındaki tedavi masasının üzerine eğilmiş, bir şekilde sihirli bir şekilde iyileşmiş olan altı inç uzunluğundaki yatay boğaz yarasını inceliyordu.

Anatomi kendini tekrar bir araya getirmiş gibi, kendine *özgü*.

Kitapçıdan tahliye hızlı olmuştu. V ve Xcor, Balz'ı pis depodan çıkarmış, lghter'ı elleri ve ayaklarıyla arka taraftan çıkarıp tekerlekli ameliyathaneye götürmüşlerdi. Manny izleme ekipmanını yoldaşlarına bağlarken ve Xcor direksiyonun arkasına geçerken, V geri dönüp insan kadını kaldırdı.

Xcor'la bu kadın-o saçmalığı konusunda hemfikir olduğundan emin değildi ama cevaplar istiyordu ve Xcor orada neler olduğunu görmüştü.

Oİ'u almadan önce, öldüğü belli olan yaşlı bir insanı da değerlendirdi; sonra ışıkları söndürdü ve kilitledi. İnsan polisi çağrılmadan önce geri dönüp silahları almak ve olay yerini temizlemek için zamanı olacaktı. Şu anda endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Karavan bir tür çukurun üzerinden geçerken ve bir *Uzay Yolu* bölümünden fırlamış gibi dengelerini sağlamak için sallanırken Manny, "Sana katılmıyorum," diye mırıldandı. "Yani, siz vampirler kendi kendinizi onarma konusunda iyisiniz ama böylesini görmedim."

Balz'ın on iki litre kendi plazmasının içinde yüzüstü yatıyor olmasına rağmen, tüm deri, altındaki damarlar, tendonlar ve bağlar mühürlenmişti. Bu, orada çok büyük bir yara olmadığı anlamına gelmiyordu. Yaranın kırmızı çizgisi çok belirgindi, kan kaybının miktarı göz önüne alındığında kesik temiz ve derin bir kesikti.

Manny cep telefonunu çıkarırken, "Onu beslemeliyiz," dedi. "Kan basıncı bok gibi ve taşikardisi var. Oksijen değerleri bodrumda. Ormandan birkaç santimle çıktı, ayakla değil ve olduğu yerde daha fazla kalırsa beyinde hasar oluşacak."

Yoldaki başka bir engelin üzerinden geçerken, V ikinci kez dengesini sağlamak zorunda kaldı ve bir elini tavana tutturulmuş bir tutamağa attı. Dengesini sağladığı anda gözleri tekrar Balz'ın çıplak bedenine kaydı. Onun vücudunu kesmişlerdi.

Kanamayı açıklamak için başka yaralar aradı. Ancak kollarında ve karnında oluşan birkaç yanık, yakın temaslı bir dövüŖte oluŖmuŖ bir avuç çürük ve yara bandı ile kapatılabilecek birkaç kesik dıŖında, boksörün bariz bir sorunu yoktu.

Kan kaybından ölmesine neden olan Ŗey boğazındaki o gizemli yaraydı. "Nasılız?" Xcor sürücü koltuğundan seslendi.

"Bir Seçilmiş ayarlıyoruz," diye yanıtladı V. "Güzel.

Ŗimdi garaja giriyoruz."

Daha fazla yalpalama, serum torbası direğinin üzerinde sallanıyor, Balz'ın bedeni masanın üzerindeki bağlarının içinde sallanıyordu. V, insan kadını oturttuğu sığ banka doğru baktı. Onu koltuğa bağlamıŖtı ama kadının bundan pek hoŖlanmadığı belliydi; sert yolculuk onu komadan ıkarmıŖ gibi başını kaldırmıŖtı.

Onu nasıl bulduğunu hatırladı, Balz'ın yanında betonda yatıyordu, eli avuç içinde Piç'ın boğazının ön kısmının altındaydı. Tam o kırmızı Rush'ın olduğı yerde.

Sanki sadece onun dokunuŖu her Ŗeyi tekrar bir araya getirmiş gibi.

Mümkün değıl.

İnsanlar pek çok Ŗeydi -kötü sürücülerdi, meraklılardı, tehlikeliydiler çünkü pek çoğu aptaldı ve gezegende çok fazla vardı- ama damarları ve arterleri yeniden bağlayamaz ve Balz'ın yemek borusuna kadar uzanan cerrahi bir kesığın yarasını kapatamazlardı.

Sağ avucuna odaklanırken, "*Orada ne oldu* öyle?" diye düşündü.

"Kendi boğazını kesti."

YumuŖaka söylenen kelimeler, kadının kendi boğazında sorun varmış gibi sertti ve V bakıŖlarını kadının yüzüne kaydırdı. Neredeyse Balz kadar solgundu ve tamamen giyinik olmasına rağmen, onun da kendi siyah-mavilerine sahip olacağını söyleyebilirdi: Pantolonunda, ayakkabılarında ve giydiğı cekette yara izleri vardı.

Ameliyat ünitesi durup motor durdurulduğunda, kendini bankta biraz daha yukarı itti; yüzünü buruŖturup göğsünden geçen emniyet kemerini ekiŖtirirken, vücudunun tam olarak neresinin acıdığını söylemek imkansızdı. Belki de hepsi.

"Özür dilerim," dedi V. "Neydi o?"

Onu sadece bir kez duymuş olmasına rağmen. Yine de ağzından çıkanın ne olduğunu bildiğinden emin olmak için kelimeleri tekrar etmesini istedi.

"Bir bıçak çıkardı, boğazına dayadı..." Nefesi kesildi, ama sonra öyle bir güçle daralmayı aştı ki, korkuyu dizginleme konusunda deneyimli olduğu belliydi. "Kendi boğazını kesti."

Sürücü koltuğunda oturan Xcor'un başı döndü. "Ne?"

"Sanırım beni işten kurtarmaya karar verdi," diye mırıldandı

V. "Seçilmiş yolda," diye araya girdi Manny.

Kadın daha sonra üçünün de odak noktası haline geldi.

Sanki kendisinden ne istediklerini biliyormuş gibi, şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle, "Bir suç mahallinden çalınan bir kitap hakkında daha fazla bilgi alıp alamayacağımı görmek için dükkana gittim. O da oradaydı." Balz'a başıyla işaret etti. "Dükkânın sahibiyle konuşuyorduk - ya da sahibi olduğunu düşündüğüm kişiyle."

Orada durdu. Ve sessizlik bir dakika boyunca devam ederken, V insan beyninin gördüğü ve duyduğu şeylerin kendi türünün gerçek versiyonuyla uyuşmadığını anlamaya çalıştığını biliyordu.

"Bir gölge belirdi," dedi sonunda. "Nereden geldiğini bilmiyorum, ne olduğunu da bilmiyorum... ve ona ateş etmeye başladı. Sonra kasanın arkasındaki yaşlı adamı yüzünden vurdu. Ama o yaşlı bir adam değildi. Bir kadındı. Bakın, bunların kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

Xcor nazikçe, "Devam et," dedi.

"Kadın beni bir şekilde ele geçirdi. Bana dokunmadan. Ne yaptığını bilmiyorum ama nefes alamıyordum, kendimi kontrol edemiyordum ve beni de yanında götürüyordu-ama sonra o..." İnsan sertçe yutkundu. "Beni kurtarmak için peşimden geldi. Onunla yüzleştirdi ve bıçağı boğazına dayadığı an o andı. Ona dedi ki..."

"Ona ne söyledi?" diye sordu V.

"Artık onunla yatmadığını..." V küfrederken kadın başını kaldırdı, gözleri ona yalvarıyordu ama ne hakkında, emin değildi. "Tartışıyorlardı, takip etmekte zorlandım. Ve ona beni kurtarmak için kendini öldüreceğini söyledi. Birinin... Lassiter'in mi?... beni koruyacağını. Sonra

o..." Ellerini yüzüne götürdü ve tüm bunları tekrar görmemeyi dilercesine gözlerini kapattı. "Kendi boğazını kesip açtı."

"Dişi neye benziyordu?" Xcor Eski Dilde bir dua okumaya başladığında V sordu.

"Çok güzeldi. Uzun kumral saçları vardı. Bir şekilde başardı - bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama dükkan sahibini öldürdü, bunu biliyorum. Adam Roor'daydı, depoda ölmüştü. Ve sonra... bir süreliğine onun *yerine geçti*." Kadın alnını ovuşturdu. "Bana inanmak zorundasınız-"

"Biliyoruz," dedi V. "Her kelimesi."

Kollarını indirerek kan çanağına dönmüş gözlerini tekrar onunkilerle buluşturdu. "Kendimi çok çılgın hissediyorum."

"Sonra ne oldu?" Nereye gittiklerini tam olarak bilmesine rağmen bunu sordu ve en azından şimdi her şey mantıklı geliyordu, kafası çok karışık olsa bile. "Sonra ne olduğunu anlat bana."

"Dükkanın ana bölümünde bir ışık vardı. Depoya geldi ve sonra orada bir adam vardı - o sırada baygınlık geçiriyordum ama onu zihnimde gün gibi net bir şekilde canlandırabiliyorum. Parlıyordu... bir melek gibi, parlıyordu. O ve esmer kadın tartışılar ve kadın gitti. Sonra elimi tuttu ve bana bu enerji topunu verdi." Avucuna baktı. "Onu tutmak bile tüm bedenimi daha iyi hissettirdi. O da gitti ve ben ne yapmam gerektiğinden emin değildim, ama sonra süründüm ve onu... kanamanın olduğu yere koydum."

"Bu iyileşmeyi açıklıyor," dedi Manny sessiz bir şekilde.

Gözlerini kapatarak yenilgiyle nefes verdi. "Tüm bunları anlamlandırmaya çalışıyorum ve mesele şu ki, dün gece rüyamda bir gölge gördüm. Tıpkı kitapçada gördüğüm, onun dövuştüğü gibi. Uyanacağımı düşünüp duruyorum. Ama uyanmayacağım, değil mi?"

"Bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok." V deri ceketinden bir el çıkarmak için hamle yaptı ama cerrahi ünitesinde sigara içilmiyordu, hele de bir Piç'e saf oksijen pompalanırken hiç içilmiyordu. "Hiçbiri değil. Bu seninle ilgili değil."

O bitkin gözler onunkilerle buluştu. "Onun yaptığı gibi anılarımı mı alacaksın? Çünkü o aldı. Aldığını biliyorum."

"Adın ne demiştin?"

"Ben yapmadım. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Sen kimsin?"
Elini hareket ettirdi. "Nedir bu? Neredeyim ben?"

"Caldwell, New York," diye mırıldandı Vishous. "Sence nerede?"

Bakışları Manny'ye kaydı. Sonra Xcor'a. Sonunda, masanın üzerinde yatan Balz'a yerleşti. Yavaşça başını salladı.

"Bu benim Caldwell'im değil." Yüzü sanki gerçekten kötü bir haberi kabullenmeye çalışıyormuş gibi bir soğukkanlılık maskesine dönüştü. "O senin, değil mi?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adını, gövdesinde neşeli, güneşli bir sazdan çatı bulunan bir ottan alan kulübün içinde Rahvyn, çayır temalı işletmenin açık alanının etrafında pembe ışıklar bir tur daha dönerken gözlerini kaçırdı. İlk geldiğinde dekor onu biraz etkilemişti. Tavandan sarkan, duvarlara monte edilmiş vazolara dizilmiş, çerçeveli fotoğraflarda ve amatör sanat eserlerinde tasvir edilmiş çiçekler her yerdeydi; o kadar uzun bir servis alanı vardı ki, sonunu göremedi. Ama sonra çiçeklerin ipek, yaprakların plastik olduğunu ve binanın genişliğine rağmen her yerin çok ama çok kalabalık olduğunu fark etti.

Onun için bir başka sorun da gürültü seviyesiydi. Hızlı bir ritme ve gümbür gümbür bir alt vuruşa sahip müzik, sıcak havaya şok dalgaları gönderiyordu. Kokular da aynı derecede bunaltıcıydı. O kadar çok insan, onların kolonyaları ve parfümleri de cabası. Cinsel feromonlar onu boğuyordu ve neden bu kadar çok uyarılma olduğu bir sır değildi.

Dans vücut vücuda yapılıyordu.

Bu yüzden insanın gözlerini nerede eğiteceğini bilmesi zordu.

Sevgili Bakire Kâtip, nefes alamayacak noktaya gelmişti-

"Weca nlea veanyt imey ouwa nt."

"Özür dilerim?" Nate'e döndü. "Ne yaptın-" "Ne

zaman istersen gidebiliriz," dedi daha yüksek sesle.

Tüm bu keşif deneyinin tek kurtarıcı lütfü, Nate'in de en az onun kadar garip görünmesiydi. Arkadaşı Shuli ise hemen uyum sağlamıştı. Yaklaşık bir saat önce geldikleri andan itibaren, erkek

Eski Ülke'deki bal likörü kadar keskin kokan içkiler satın alıyordu. Bunları kendisi için olduğu kadar başkaları için de satın alıyordu, insanları tanıyor gibi görünmüyordu. Birçok tanışma oldu.

Gerçekten de yeni arkadaşlarla tanışmaya çok meraklıydı. Özellikle de kadınlarla-

"Nasılsınız çocuklar!"

Shuli arkadan iki eliyle meyveli içeceklerin telaşıyla geldi. Kollarını ona ve Nate'e doladığında, köpüklü sarı sıvı Roor'un üzerine sıçradı.

"Bu harika değil mi!" Kolunu Nate'in boynuna doladı ve bardaklardan birinden bir yudum aldı. "Bayıldım buna!"

Erkek yüksek sesle konuşuyordu ama kız bunun müzikten ziyade onun titreşen heyecanından kaynaklandığını hissediyordu. Gözleri ne onun ne de Nate'in üzerindeydi. Dans eden Roor'a, bakışları kendi bakışlarını arayan insan kadınlara dikilmişti.

"Berightback!"

Tutunduğu yerden kurtularak kalabalığın içine daldı ve içkileri yakalanacak ödülleri olarak havaya kaldırdı; bu arada kendisinin de kapılmaya hazır olduğundan şüpheleniyordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Sanırım gitmek istiyorum," dedi, çoğunlukla kendi kendine. "O zaman gidelim."

Rahvyn Nate'e baktı ve belki de yanlış söylemiş gibi davranması gerektiğini düşündü. Ne yazık ki bu şekilde yalan söyleyemezdi. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve sonra ileriye giden yolu gösterdi - ki bu ona ileriye giden bir yol gibi görünmüyordu. Hem durağan hem de hareketli çok sayıda insan vardı ve herkes birbirine çarpıyordu. Ani bir intihar hissi onu ele geçirdiğinde bocaladı, onu takip edemedi.

"Dur sana yardım edeyim."

Nate'in sözleri zar zor kaydedilirken, sıcak, 1rm bir elin kendi elini sardığını hissetti ve sonra onu insanların arasından çekiyordu, çok daha büyük bedeniyle yol gösteriyordu, insanlar agresif olmasa bile cüssesi nedeniyle ona uyum sağlamak için hareket ediyordu.

Kalabalığın en kötüsünü yararak geldikleri kapıya yaklaştılar ve kadın durup omzunun üzerinden baktı.

"Çok yazık, gerçekten. Rowers'ı çok severdim."

Bu açıklamayla birlikte yola koyulmaya devam etti.

Nate ona tanıdığı bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Bu, Shuli'nin az önce kendisinden önceki kadınlara gösterdiği şeydi.

Bu aynı zamanda aristokratın da gösterdiği bir şeydi. Ondan hemen önce-

O yatak odasında olanları hatırlayınca kalbi sıkışmaya başladı ve nefesi kesildi, Nate'in avucunu bırakıp elini boğazına götürdü. Bu hiçbir şeyi rahatlatmadı.

"Bir saniye içinde dışarıda olacağız," dedi sıkıca.

Nate ondan uzaklaştığında, ani bir içgüdüyle onu geri çekip özür dilemek istedi. Bunun yerine kapıdan ilk onun geçmesine izin verdi. Daha sonra açıklamak için daha iyi bir zaman ve daha sessiz bir yer olacaktı.

Ona, kızın geri çekilmesinin kendi hatası olmadığını söyle.

Dışarı adımını attığı anda soğuk ve temiz hava, kızarmış yanaklarına ve alnındaki terlere çarptı. Gözenekleri sıkılaşıırken, karıncalanma ferahlatıcı bir rahatlamaydı.

"Oh, hayır," dedi, arkasına bakarak. "Peki ya Shuli?"

Nate omuz silkti. "Ona mesaj atıp arabasını alacağımızı söyleyeceğim. Daha önce bana anahtarlarını vermişti ve araba kullanamayacak kadar sarhoş. Şansımız yaver giderse, şafak sökmeden yeterince ayılmış olur-"

Yüksek bir hırlama sesi ikisinin de kafasını kulübün yanındaki yol kavşağına çevirdi. Bir araç köşeden öyle bir hızla geliyordu ki lastikleri gıcırıyor, parlak siyah gövdesi ve kararmış camları kötülüğün habercisi gibiydi.

"Yere yatın!" dedi biri.

Bu yorum karşısında şaşırان Rahvyn sağ tarafına baktı. Kulübün binasına girmelerine izin veren insan, ayaklarının altındaki honlanmış taşa düşmüş ve yüzüstü uzanmıştı.

"Efendim?" diye sordu ona doğru uzanırken. "Hasta mısınız?"

Arabanın motorunun gürültüsü arasında birbiri ardına üç keskin ses duyuldu, *çuf, çuf, çuf*. Bunu yüksek sesli bir bağırış izledi ve başını kaldırıp baktı.

Binanın diğerk ucunda, diğerk köşeden geldiğı anlaşılan koyu renk paltolu bir erkek başını kapatıp sendeleyerek geri çekildi. Ayağı kalktıktan sonra, siyah araba düzlükte hızını artırırken, tetikçi yükselen kararmış bir pencerenin arkasına eğilerek siper aldı.

"Rahvyn?"

Nate onun adını söylediğinde, yerde yatan insanı okşadı. "Efendim? İyi misiniz? Nate, yardım çağırsak iyi olur. Yanıt vermiyor-"

"Rahvyn..."

"Yardıma ihtiyacımız var." Etrafında döndü. "Aradıkları numara neydi-"

Nate yüzünde tuhaf bir ifadeyle onun başında duruyordu. "Yardım edin."

"Evet, biraz almamız lazım..."

Elleri eşofmanının eteklerine giderken titriyordu. Altını yukarı kaldırdığında kaşlarını çatı. Altındaki beyaz tişörtün üzerinde kırmızı bir nokta vardı.

Nokta gittikçe büyüyordu.

Çabuk. "Nate?"

Dizlerinin üzerine yere çöktü, kazağı hâlâ ellerindeydi. Gözleri onunkilere yapışmış, korku gözbebeklerini büyötmüşü.

"Rahvyn," diye fısıldadı.

Aniden hiçbir şey duyamasa da çığlık attı. Adam yana doğru yığılırken, kadın ona doğru hamle yaptı. Adamın sert bir şekilde yere düşmesini engellemek için çok geç kalmıştı, sanki cansızmış gibi yere düşmüşü.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Balz'ın kendini içinde bulduğu manzara göz alabildiğine ıssızdı; ayaklarının altında obsidyen kumdan ve tepesinde kara bulutlardan başka bir şey yoktu. Kırmızı şimşekler gökyüzünün kalın örtüsünün altını yalayıp geçerken, ufuktan garip, rahatsız edici bir rüzgâr eserek saçlarını mahvetti.

"Demek Aşık Çocuk geri döndü, anlıyorum."

Balz iblisin sesini duyunca gözlerini kapattı ama Devina'yı görmemek istese de bunun bir faydası olmayacaktı. Göz kapakları açık da olsa kapalı da olsa her şeyi aynı şekilde görüyordu ve işte o zaman zihninin içinde olduğunu anladı. Ve orada olan tek kişi o değildi.

Devina onun önüne çıktı. Üzerinde şelaleyi andıran uzun beyaz bir elbise vardı ve tek tük esen rüzgârda esmer saçları yılanları andıran bir şekilde omuzlarına dökülüyordu.

"Ben de seni bekliyordum." Kırmızı uçlu parmaklarını sanki onu sahipleniyormuş gibi adamın çıplak göğsüne koydu. "Seni özledim."

Yere baktı ve tamamen çıplak olduğunu gördü. "Ve beni özlediğini biliyorum."

Sırtına hafifçe bir şey çarptı. Bir yağmur damlası. Ve sonra bir damla daha. Ve bir tane daha. Şimdi onlardan bir akıntı.

Kan kara bulutlardan düşüp tenine iniyordu ve gövdesinin kırmızıyla çizilmeye başlamasını sanki çok uzaklardan izliyordu. Sanguine yıkaması temas ettiği her yeri acıtiyordu ve sanki kırmızı tırnakları onu her yerinden çizmiş gibi bir düşünceye kapıldı.

"Öp beni," dedi iblis.

Yağmur ona dokunmuyordu. Sanki üzerinde görünmez bir şemsiye vardı, fırtınanın akıntıları başından ve beyaz elbisesinden uzaklaşıyordu.

Bir gelinlik olduğunu fark etti. İnsan kadınların sunaklarında giydikleri gibi.

"Öp beni."

İblis ona doğru eğilerek başını geriye yatırdı ve dudaklarını araladı. Kirpiklerinden oluşan bir perdenin altından, siyah gözleri adamın midesini bulandıran bir sıcaklıkla parlıyordu. Gözleri çirkinleştirecek kadar çirkindi. Ruhu aşağılayan bir şekilde kötüydü.

Cevap vermeyince kaşlarını kaldırdı.

"Zoru mu oynuyorsun?" Boğuk kahkahası işitsel bir okşamaydı. "Benden nefret etsen de bu senin tarzın değil. Her zaman söylediğim gibi, seninle sevişirken en sevdiğim şeylerden biri vücudunun aklına ve kalbine ihanet etmesi. Bu güzel bir ilke fedakârlığı, özellikle de içime girdiğinde."

O korkunç gülümsemesiyle yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, parlak beyaz elbisesi siyah zeminde oluşan kırmızı su birikintilerinin üzerinde göllendi, saten eteği kanın üzerinde yuvarlandı.

"Tamam, ben hallederim." Ona bakarak ellerini kalça kemiklerinin kıvrımları üzerinde gezdirdi. "Bu manzarayı seviyorum. Sen de öyle."

Parlak kırmızı dudaklarını yaladı, pembe dili rotada acele etmiyordu.

Boş versene, Balz manzaradan hoşlanmıyordu. Manzaradan nefret ediyordu, özellikle de kadın ağzını açtığında.

Kadın onu emerken siki Raccid'e dönüştü ve sıcaklık, kayganlık, çekiş, gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Bunu istememişti. Hiç istememişti.

Dudaklarını geri çektiğinde, midesi yuvarlandı ve yüzünü kan yağmuruna çevirdi, gözlerini kapattı ve yanaklarında, burnunda, çenesinde uç dokunuşlarını hissetti.

Kalçalarından aşağıya doğru daha fazla iş yaptı, daha fazla emdi, ileri geri daha hızlı hareket etti. Kafasının çıkıntısını sıyıran dişlerinin düzgün kenarı ona açık bir uyarı niteliğindeydi. Ama o lanet şeyi ısırması umurunda değildi.

Acı şimdi. Onu hırpalıyordu.

Sonra taşaklarını kavradı ve бүktü.

Balz azı dişlerini kilitledi ve acıya dayandı, elleri yan taraflarında 1'e sıkıştı-

İblis durdu. "Neyin var senin?"

Başını eğdiğinde gözlerine kan damladı. "Seni istemiyorum."

Konuşurken yağmur ağzına girdi ve koyu şarabın tadını aldı. Ve düzgünce yutkundüğunda, boğazından aşağıya doğru bir sıcaklık, bir güç izi cızırdadı ve bağırsaklarında çiçek açtı.

"Anlamıyorsun," diye tersledi. "Beni isteyip istememen önemli değil."

İblis hayal kırıklığı içinde kalçasını yumrukladı. Sonra kendini geriye itti ve avuçlarını ona dokunmayan su birikintilerine dikti.

"Sen hâlâ benimsin." Ona ters ters baktı. "O bıçakla yaptığın küçük numara hiçbir şeyi değiştirmedir."

Yani öldü mü? diye düşündü. *Bu Dhunhd muydu?*

Etrafındaki sert boşluğa bakarken, tesadüfen tanıştığı ve kaderi gibi hatırladığı cinayet masası dedektifi Erika Saunders'ı düşündü.

Artık güvendeyse buna değer.

Sonsuza kadar iblisle savaşmak zorunda kalsa bile.

Şimşek tekrar çaktı, Devina'yı kıızıla boyadı, yüz hatlarının, vücudunun oluşturduğu gölgeler, o hareket etmese bile hareket ediyordu, savunucularının küçük cepleri ihtiyaç halinde hazır bekliyordu. Fırtınanın kızıl şovu solduğunda, Devina bir kez daha dokunulmamış, bakir beyaz bir yalandı.

"Seni istediğim zaman görebilirim," dedi. "Ve ne zaman istersem seninle birlikte olacağım."

Ayağa kalkmakla kalmadı, ayakta durur pozisyona geldi ve beyaz gelinliği de gitti. Artık siyahlar içindeydi ve bluzu göbek deliğinin yanı sıra göğüslerinin kabarıklığını da gösterecek kadar düşük kesimdi.

Devina ona doğru adım atarak kendini onun göğsüne yasladı. "Her zaman."

Ellerini kaldırarak göğüs dekoltesinin her iki yanını kavradı ve birbirine bastırdı. Onun varlıklarına bakarken, yağmurun başının üstünden süzölüp Reş havzasında birikmesini izledi.

Orada yeterince biriktiğinde başını eğdi. İblis sanki onun kendisini okşamasını ve zevk vermesini bekliyormuş gibi bir inilti çıkardı. Bunun yerine, toplananlardan içti.

Bu sürtüğü sudan çıkarmak için tüm gücüne ihtiyacı olacaktı. "Lanet olası vampirler," diye mırıldandı. "Sadece bir biftek yiyemez misin?"

Erika, katedral tavanlı, tenis kortundan daha geniş bir alana sahip ve penceresiz bir garajın içinde, keçi sakallı uzun boylu adamın yanında duruyordu. Mat siyaha boyanmış beton bir duvara dip dibe park edilmiş karavanın arka tarafındaydılar. İyi aydınlatılmış iç mekanın geri kalanı çelik kaplamaydı, her şey kirişler ve perçinlerle güçlendirilmişti, öyle ki savaş zamanı olsaydı buna sığınak diyebilirdi.

Goatee'ye baktı ve onun sert çekirdekli tesisle mükemmel bir uyum içinde olduğuna karar verdi. Diğerleri de öyle. Aslında bu adamların hepsi savaştaymış gibi giyiniyor ve davranıyorlardı. Ama neyle? Şu gölgelerle mi? O... kadınla mı?

Kendi gözleriyle gördüğü ve hâlâ inanmadığı şeylere karşı savaşan ABD hükümetinin gizli bir kolu var mıydı? Olasılıkları düşünürken, bu kadar sakin olması muhtemelen şokta olduğu anlamına geliyordu - kan basıncınızı ve kalp atış hızınızı içeren klinik türden.

Bu arada, Goatee bir başka sigaranın tadını çıkarıyordu, ama öyle çılgınca değil. Deri ceketinden çıkarıp durduğu el sarması sigaraları yavaş ve istikrarlı bir şekilde içiyordu. Her bir uzunluğun üzerinden geçerken, ona sırada bekleyen birini hatırlatıyordu, sadece hayal kırıklığına uğramayı reddettiği bir gecikme nedeniyle boşta takılıyordu. Ve normalde sigara kokusundan nefret etmesine rağmen, adamın soluduğu şey en ufak bir şekilde rahatsız edici değildi. Aslında bu hoş bir şeydi - her ne kadar onun arkadaşlığı için aynı şeyi söyleyemese de. Eğer kokusu bir tıraş *losyonu* olsaydı, adı *Le Disapproval* olurdu.

Belki de sadece kaltak suratını dinlendiriyordu.

"Bana büyükbabamı hatırlatıyorsun," dedi gözleri garajın cilalı iç kısmında bir daire daha çizerken.

Sol tarafta, uyumsuz, kardeşlik evi mobilyalarından oluşan küçük bir grup vardı; koltuklar ve katlanır kart masası, hem yüksek teknolojili karavan ve tüm takviyelerle uyumsuzdu hem de bu adamların jetlerini burada soğuttukları fikrine tamamen uyuyordu.

"Öyle mi," dedi adam.

Verdiği yanıt bir soru şeklinde değildi ve büyükbabası ya da Archibald Saunders (merhum) ile kendisi arasındaki herhangi bir benzerliğin ayrıntıları hakkında ona bilgi verip vermemesiyle ilgilenmiyor gibi görünmesine şaşırmadı. Bu ilgisizlik onu rahatlatmıştı. Çok fazla insan çok uzun zamandır onun hakkında çok fazla meraklı davranıyordu.

"Pipo içiyordu. Güzel kokuluydu, şu şeylerin içine sarılanlar gibi."

"Türk tütününü en iyisidir."

"Hmm. Igure'a git."

Ne kadar zamandır buradaydılar? Bunu bilmek zordu. Muayene edilmiş ve ardından ağızdan Ruids verilmişti -diğer adıyla buz gibi kırmızı kutusunda servis edilen yüksek test kola- ve kendi başına ayakta durabildiği ve oldukça dengeli olduğu belli olduğunda Goatee ona cerrahi ünitenin arkasına kadar eşlik etmişti. Bir süre sonra, Goatee'nin göremediği biri yan kapıdan garaja girmiş ve aracın ön yolcu tarafına binmişti.

Taze Rowers'ın parfümü bir kadın olduğunu gösteriyordu. Belki bir hemşire? "Üşüdün mü?" Keçi sakalı sordu.

"Hayır, neden

sordun?" "Az önce

titredin." "Titredim

mi?"

Ne biliyorsun, üşüyüp üşümediği umurunda bile değildi. Ve gerçekten üşüdüğünden de emin değildi.

"Benimle ne yapacaksın?" diye sordu. "Hiçbir şey."

Erika şöyle bir baktı. Tanrım, adam büyüktü ve siyah deri onu daha da büyük gösteriyordu. Ayrıca hayatında gördüğü en tuhaf gözlere sahipti, buz beyazı

İrisler lacivert bir kenarla çevriliydi. Ortadaki göz bebekleri cehennem çukurları kadar siyahtı.

Muayene masasında yatan şüpheliyi düşündü, vücudunun alt kısmını kaplayan mavi bir ameliyat çarşafından başka bir şey yoktu. Adamın esmerin karşısına dikilip *Dhunhd* adında bir yer hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı.

"Gitmeden önce onu görmek istiyorum." Yoksa onu öldürmeden önce mi? "Oradaki adam."

Cevap gelmeyince, üzerinde ya da ulaşabileceği bir yerde silahı olmadığına farkına vardı. Silahının kendisinden alınıp alınmadığını ya da yolda kaybolup kaybolmadığını hatırlayamaması, üzerinde çok fazla durabileceği bir şey değildi. Beylik silahının nerede olduğu konusunda endişelenmekten çok daha önemli sorunlar vardı.

Bu noktada tek yapabileceği, bu konuda bir rapor hazırlamak zorunda kalacak kadar uzun yaşamak için dua etmektir.

Adamım, son zamanlarda her türlü protokolü çiğniyordu, dün gece o çevre hizmetleri kadınıyla olanlar ve şimdi boş kılıfı arasında. Rozeti de yoktu. Kemerindeki klipsi yoklamaya gittiğinde bulamamıştı ve CPD kalkanının düşmeyeceği düşünülürse, rozetini aldıklarını ve polis olduğunu bildiklerini düşünüyordu.

Karavanın sırasına bakarken, garaj kapılarının öbür tarafında olup olmayacağını merak etti. Yani canlı olarak. Ve bu durumdan yürüyerek çıkmayacağı, aksine taşınacağı fikriyle yüzleşirken şöyle düşündü...

Öğleden sonra saat ikide Boğa Ağılı'na geri dönmek için kendine bir yolcu doldurduğunda, küpünü kapatmayı unuttuğundan endişeleniyordu. Tamam,

bu çok saçmaydı. Bir adamın gölgesiyle boğuşup kendini öldürmeye çalıştığını görmüştü, insanlar gözünün önünde bir görünüp bir kayboluyordu, elinde parlayan bir küre tutuyordu... ve şu anda her yerinde

Azrail damgası olan birinin -bir şeyin- yanında duruyordu. İre tehlikesinden mi endişeleniyorsunuz?

Şuna bak, tam bir devlet memuru. Öldürülmenin eşiğindeyken bile.

"Sana söyledim, hiçbir şey."

Keiayak'a baktı. "Pardon?"

"Size 'hiçbir Şey' yapmayacağız ve buna sizi öldürmek de dahil."

Sözleri biraz daha kuru olsaydı, yuvarlanan otlarla birlikte gelirdi.

Erika adama küfretmek istedi ama enerjisi yoktu. "Yani anılarımı alacak ve beni başımı ağrıtan bir baş ağrısı ve takip edildiğim hissiyle yolun kenarında bırakacaksın - ona saldıran o gölge Şeyler peşimden gelirken ve neler olup bittiğini bilmediğim için kendimi korumamın hiçbir yolu yokken."

Ona doğru baktı, yarı baygın gözleri Sibirya kurdu olduğunu düşünmesine neden oldu. Isıran ama havlamayan. "Seni evde bırakacağız, yol kenarında değil."

Karavanın n tarafında yolcu kapısı açılıp kapandı ve ardından mobil birimin uzak tarafında iki çift ayak sesi sığınak boyunca yürüdü ve bir çıkıştan dışarı ıktı.

"Onu görmek istiyor."

Yolcu kapısından eğilen ameliyat önlüklü adam ona işaret etti ve Goatee ağzını açtığında avucunu kaldırdı.

"Doktorun emri."

"Bu güvenlik riskini aştıam."

"O yaşıyor ve onu soruyor. Ve sen de bir Şeyleri vurmaya seviyorsun. Peki senin sorunun ne?"

Bazı mırıldanmalar oldu ama Erika bunları duymazdan geldi ve emirleri veren doktor da öyle yaptı. Karavana doğru ilerlerken kendisine yardım eli uzatıldı ve o da bunu kabul etti çünkü artık sert görünmeye çalışmayı umursamıyordu.

Kokpitin ii garajın kendisi gibiydi, düzenli ve temizdi ve bir panel kenara çekilerek tedavi alanı ortaya çıkarılmıştı.

Hasta hâlâ olduğu yerde, o paslanmaz elik masanın üzerinde yatıyordu, çarşaf vücudunun alt kısmına rtlmştı. Sanki onun varlığını hissetmiş gibi, başı döndü ve ona baktı-

Anlamadığı bir çaresizlikle ona uzandı... ve Erika kendini ondan uzak tutmaya bile çalışmadı. Daha sonra endişeleneceği nedenlerden dolayı, kendini onun çıplak gğşne attı ve ona tutundu.

"ldğn sanmıştım," dedi durduramadığı gözyaşları arasında.

"Ben de öyle," diye cevap verdi kısık sesle.

Adamın ağır kolları onu sarıp sarmaladığında, bir yıl gibi gelen bir sürenin ardından ilk kez derin bir nefes aldı.

Ya da belki bütün bir on yıl.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Balz için bu insan kadına bu kadar yakın sarılmak dünyadaki en doğal şeydi. Bedeni zayıf olsa da ruhu kaya gibi sağlamdı ve kollarını kaldırma gücü de buradan geliyordu. Bu an, bu hayati, aşkın an, onu ilk gördüğünden beri hayalini kurduğu şeydi.

Ve eğer onu kurtaracaksa Fade'i ne için feda edebileceğini. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Kadın başını salladığında, Devina'nın yaptığını gördüğü şeyden nefret etti... Devina'nın söylediğini duyduğu şeyden.

"Orada ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı. "Neyle mücadele ediyordun... ne yaptın..."

Dudakları omzunda hareket ediyordu, kokusu burnundaydı ve duyabildiği tek şey sesiydi ve tüm bunların birleşimi kısa sürede sönmek istemiyordu. Olduğu yerde kalmayı tercih ederdi, onun içine gömülmüştü.

Ama sorusunu havada bırakmak istemiyordu ve dürüst bir cevabı hak ediyordu. İyi bir cevabı olduğundan değil.

"Çok özür dilerim," dedi ince bir sesle.

Başını kaldırdı ve ela gözlerine doğru düzgün bakabildi. Saçları darmadağınktı, yüzünü çevreleyen her türlü saç teli vardı ve yanağında Manny'yi çağırıp ona bir ameliyat saati ayarlamasına neden olan bir sıyrık vardı.

O şeyin muhtemelen sadece bir yara bandına ihtiyacı olmasına rağmen. "Merhaba," diye fısıldadı ezik gibi.

Erika kendi saçını geriye doğru taradı. Sonra ağzını açtı ve yüzündeki gergin ifade ona hızlıca bir şeyler söyleyeceğini düşündürdü. Ama sonra

dudaklarını kapattı ve sessizleşti.

Bir süre sonra tekrar konuştu. Bu da on birdi. Onu yakından tanımaktan memnundu. Bir kaşının yanında su çiçeği izine benzeyen bir şey vardı ve üst dudağının yarısı sol tarafta biraz daha yukarıdaydı. Yanağında, tam Marilyn Monroe'nun çizdiği yerde bir ben vardı. Ve lens kullanmıyordu. Görme yetisi düzeltme olmadan 20/20'ydi.

Ona mantıklı geldi. Ne de olsa o mükemmeldi.

"Oraya beni kurtarmak için döndün," dedi kabaca. "Çok haklısın, kurtardım."

Göz kapakları kısık bir şekilde kapandı. "Ama neyden olduğunu bilmiyorum. İşin tuhafı, bunun bir önemi olduğundan da emin değilim."

"Öyle değil."

Ona tekrar baktığında, yüzünde bir çekingenlik vardı ve nereye gittiğini biliyordu. "Beni bunu yaparken görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi o daha yorum yapamadan.

"Yapmak zorunda olduğun şeyin bu olduğunu düşündüğün için üzgünüm."

Gözleri adamın boğazının ön kısmına kaydı. Sonra aceleyle doğruldu. Bir süre sonra yüzünü buruşturdu ve şakağını ovuşturdu.

Lanet olsun. Yine o hafıza yamasını dürtüyordu. "Erika..."

"Adımı nereden biliyorsun?" Ani bir hareketle gözleri onunkilerden ayrıldı ve seyyar ameliyathanenin içinde dolaşmaya başladı. Kızın tıbbi ekipmanların çoğunu görmediğine bahse girmeye hazırdı. "Ama bu ilk karşılaşmamız değildi, değil mi? Bana kendinizi daha önce hiç tanıttınız mı?"

Sözlerinde hüznün ve çaresizlik de vardı. Her ikisi de onu canlı canlı yedi.

"Bana yalan söyleme," diye mırıldandı. "Böyle bir geceden sonra olmaz. Sonra

Yaşadığımız onca şeyden sonra gerçeği hak ettim, sence de öyle değil mi?" "Balthazar. Bu benim adım."

Gözleri geri geldi ve ona bakarken başı biraz eğildi. "Sana yakışıyor."

"Gecemi güzelleştirdin. Tabii bu bir iltifat değilse."

Gülümsemesi o güne kadar gördüğü en güzel şeydi ama çok uzun sürmemesine şaşırmadı.

"Kaç kez?" Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatınca, kadın boğazını temizledi.
"Kendini bana kaç kez tanıttın?"

Sikeyim. "Sadece bir kez."

"Ve kaç kez karşılaştık."

Eğer fantezilerimi sayarsan... "İki kez."

Ve onun için pek çok soruna neden olmasına rağmen, sadece daha fazla temizlik yapmak istiyordu. Onun hakkında bildiklerini sterilize etmek istiyordu, ta ki onun için sıradan bir erkek olana kadar-

Vampir.

"Tanrım," diye mırıldandı. Sanki ne olduğunu öğrendiğinde mutlu olacaktı?

"Bana öyle biri olmadığını söyledi."

Balz bir süre ona baktı. Sonra dirseklerinin üzerine oturdu. "Bunu sana kim söyledi?"

"O... onun ne olduğunu bilmiyorum. Etrafında bir ışık vardı ve o... o bana bu enerjiyi verdi." Avucunu uzattı. "Onu senin boğazına koydum. Bu yüzden seni kurtaran ben değildim. O kurtardı."

"Lassiter," diye nefes aldı Balz.

"Esmer ona söyledi..." Erika omuz silkti. "Onu senden kurtarmak için ne yapması gerektiğini bilmesiyle ilgili bir şey mi? Ne demek istedi?"

Karavanın ön tarafından bir bip sesi gelmeye başladı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, Kardeşlik'in herkes güverteye alarmıydı. Birisi yaralanmıştı, hem de ciddi bir şekilde.

Başka biriydi. "O da ne?"

Erika sordu.

Manny direksiyonun arkasına atlayıp bir yerlerden telefonunu kaparken Balz etrafında dönerek alarmı yakalamaya çalıştı. Adam telefonu kulağına götürdüğünde yüzünü okumak imkânsızdı ve Balz içgüdüsel olarak kendi omzuna uzandı, sanki telsizi ceketinin üzerine monte edilmiş gibiydi - ama çarşaf dışında çıplaktı.

Ve kahretsin, hızlı hareket ettiği anda her şey acıyordu.

Adam inleyerek muayene masasına yığılırken, Erika tıbbi destek çağıracaktı gibi görünüyordu ama buna gerek kalmadı. Manny arkaya atladı.

"Acil bir tıbbi durum var. Şimdi gitmem gerekiyor. Şu an için yeterince stabil durumdasın ve eğer burada bekleyebilirsen-"

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Balz sonuna kadar doğrulup dişlerini sıktı, acı kirpikleri göğsünde, sırtında ve kalçalarında yükseliyordu. "Kim o? Aşağıda kim var-"

Vishous karavanın arka çift kapısını yırtarak açtı. "Gitmeliyiz-"

"Arkadan çıkmama yardım eder misin?" Balz Erika'ya şöyle dedi. Yine de sorular sormak istiyordu. Ama bu sadece işleri yavaşlatacaktı.

Erika hemen işe koyuldu, ayaklarını yere koyup ağırlığını onlara vermeye çalışırken onu koltuk altından yakaladı. Neredeyse düşmek üzereyken belinden tuttu ve çarşafın tedavi alanının köküne düşmesi onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

Bu onu biraz rahatsız etti.

Tamam, lne, onun nefesinin kesilmesi ve "Tanrım, bu kadar büyük olduklarını bilmiyordum" gibi bir şey söylemesi muhtemelen bu koşullar altında makul değildi. Ama şimdi onun hiç etkilenmediğinden endişeleniyordu.

Yoksa erkek olduğunu bile fark etmemiş miydi? Ah, evet, penis egosu kırılıyordu, değil mi?

Arkasından gelen sikine güvensiz bando takımıyla birlikte, arka tampondaki boşluğa doğru ilerledi ve o noktada V, Erika'dan görevi devraldı, Balz'ı kaldırıp dışarı çıkardı ve bir bavul gibi garaj kapısına taşıdı. Erika onu tutmak için hemen arkasına geçti ve ne kadar güçsüz olduğundan nefret etse de ona bu kadar yakın olmayı umursamadı.

Karavanın motoru canlanıp garaj bölmelerinden biri açılmaya başladığında, tatlı mazot kokusu hapşırmasına neden oldu ve ikisi yoldan geri çekildi.

V ameliyathane kompartımanına atlarken "Kim o?" diye seslendi.

"Silahların nerede olduğunu biliyorsun." V kapıları kapatmaya başladı. "Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz-"

"Kim o?"

"Hiçbirimiz değil."

Ve sonra Kardeş çarşafı fırlattı. Paneller çarptı ve ardından devasa, hantal karavan gecenin karanlığına karıştı.

Fren lambalarının kırmızı ışıltısıyla sağa dönüş yapan arabayı izleyen Balz, Kara Hançer Kardeşliği ile Piçler Çetesi'nin can düşmanı olduğu zamanları hatırladı. Zamanın bazı şeyleri değiştirmesi ne tuhaftı. "Biz" artık hepimizdik.

Belki de sadece Havers'ın gizli tıbbi tesisine gitmek için yardıma ihtiyacı olan bir sivildi.

Garaj kapısı otomatik olarak kendini indirmeye başladı, şehrin sesini ve nehir kıyısının pis kokusunu kesti. Kapı yerine otururken Balz'ın aklına tek bir düşünce geldi ve olan biten her şey göz önüne alındığında bu onun karakterine pek de uymuyordu. Güvenlik gibi daha önemli şeylerle ilgilenmesi gerekirdi... ve o iblisle.

Onun yerine, her şey Erika'yla ilgiliydi. Sonunda onunla yalnız kalmıştı.

Çıplak.

Gerçekten çıplak.

Erika Balthazar'ın belini tutarken, elinin bir sürü çıplak tenin üzerinde olduğunun farkındaydı. Ve diğer her şey göz önüne alındığında... tabiri caizse, etrafta asılı duruyordu... daha fazla utanması gerektiğini düşündü. Adamda çok fazla şey vardı ve özel bölgeleri bir yana, bunun nedeni adamın bira göbeği olması değildi.

Oh, hayır, Balthazar tamamen kaslıydı. Hepsi.

Kas. Ve bu gerçekten harika bir isimdi.

"Şurada bana yardım edebilir misin?"

Sesini hemen duyuramayınca, adamın uyumsuz koltuk takımını ve iskambil masasını işaret etmesine sevindi.

"Bu bir şarküteri tahtası mı?" diye sordu *Gurme* dergisinden fırlamış gibi duran bir peynir ve kraker sergisini fark ettiğinde.

Bu ne zaman sihirli bir şekilde ortaya çıkmıştı? "Fritz," diye yanıtladı.

Oturma alanına doğru yürümeye başladıklarında, "Bu 'evet' bilmediğim bir yabancı dilde mi?" diye mırıldandı.

"Bu bir uşak."

Erika ağır aksak yürüyüşlerinin ritmini kaybetti. "Uşak mı? Windsor Kalesi'ndeki gibi bir şey mi?"

"Anladın sen onu. Penguen takım elbise ve mükemmel zamanlama, onun gibisi yok. O sırada, yani fazladan yardım geldiğinde teslim etmiş olmalı."

"Evet, bunu daha önce fark ederdim."

Sorulacak daha pek çok soru vardı ama adamın zarf gibi bembeyaz yüzüne baktığında, canının çok yandığını ve bunu örtbas etmeye çalıştığını anladı.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı.

Koltuklar renk açısından uyumsuzdu, ama aynı derecede çirkindi, desenleri Roral ve parlaktı, yine de kutsanmış bir şekilde solmuştu. Tamamen erkek mağarası dekoru -ki mantıklı olan da buydu. Bu çatalı ama çocuklara benzemeyen tahıl deliğinde bir örgü grubunun takıldığını mı düşünüyordu?

"Oturmama yardım etmen gerekecek," dedi adam. *Balthazar* dedi ki. "Elbette. Sadece yaslan."

"İşte, sanırım yapabilirim."

Crash! Merdivenlerden aşağıya fırlatılmış bir şey gibi yere düştü, sandalye gıcırdayarak geri çekildi, kolları kollarının üzerine düştü. Ve sonra kafası bitkin düşmüş gibi köprücük kemiklerinin üzerine düştü-

"Kahretsin, çıplağım."

Ellerini mahrem bölgesine götürdü ve daha önce hiç kadınsı bir şey karşısında soyunmamış gibi kızardı. Peki bunun olma ihtimali neydi?

"İşte." İki büküm oldu ve soğuk beton zeminden çarşafı aldı. "Bu işe yarar."

Yanına gelirken gözlerini yukarıda tutup az önce kapanan garaj kapısına odaklandı ve garip bir şekilde el ele tutuşmaya başladılar. Adam onun kucağını örterken, kadın da kendini yan taraftaki patlıcan renginde ve üzerinde küçük şal desenleri olan koltuğa park etti.

"Sanırım Prince bunu on yıl önce burada bıraktı," diye mırıldandı. Adam biraz kıkırdadı. "Yemek ister misin?"

"Aç değilim."

Yine de kendine brie'ye benzeyen bir dilim ve bir çeşit tam tahıllı kraker aldı. Isırdığı anda midesi uyandı.

"Aman Tanrım. Bekle, sanırım açlıktan ölüyorum."

"Buyurun. Sanırım bu soğutucunun içinde şarap var-"

"Şarap yok," dedi çiğnerken. "Bu sandalyeden asla kalkamayacağım."

Nefesinin altından bir şeyler fısıldadı, "Benim için sorun olmaz" gibi bir şey.

İşte o zaman işler gerçekten tuhaflaştı. Gecenin erken saatlerinde gördükleri düşünüldüğünde bu bir şey ifade ediyordu.

Ama bir şey vardı ki, kadın kemirirken ve adamın göğüs kaslarının, omuzlarının, kollarının ve karnının görüntüsünden zevk almamaya çalışırken-

"Soru neydi?" diye ağzından kaçırdı.

"Bir soru sorduğumun farkında değildim." Biraz gülümsedi. "Peynir nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz."

"Seni yemek yerken izlemeyi seviyorum," dedi iç çekerek. Kadın donup ona baktığında, adam gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil."

Çünkü birden her şey ona da bir randevu gibi gelmişti. Evet, parlayan adamdan, esmerden ve gölgeden daha garipti-

"Yanıkların," dedi, "ya da her neyse, sanki gözlerimin önünde iyileşiyor gibiler."

Bir dirseğini kaldırdı ve ön kolunu ters çevirdi. Alt taraftaki kabarık yara çilek gibi kırmızıydı ve kablo örgülü bir kazaktaki kablolara benziyordu. Ama o yaralarına baktıkça hem şişlik hem de renk değişikliği azalıyordu.

"O şeyle dövüşürken gerçekten yaralanmışsın," diye mırıldandı. "Yok, ben iyiyim."

Belki de böylesi daha iyidir, diye düşündü. Her ne kadar beyni olanları düşünmekte zorlansa da, belki de kendine neden birlikte oturduklarını hatırlatmak daha iyiydi. Çünkü bu, fantastik peynir tahtası bir yana, sağa kaydırıp buluşma durumu değildi.

"Ben bir hırsızım," dedi dalgınca, göğsündeki benzer bir yaraya bakarken.
"Bu konuda haklısın."

Evet, bu iyi, diye vurguladı. Her ne kadar onun bir suçlu olduğunu hatırlamaktan nefret etse de. Aslında kendi açık davalarından birinde bir şüpheliydi.

"Demek o saatleri tripleks evden çaldın." Tahtayı itti, artık yemeği hissetmiyordu. "Herb Cambourg'dan."

"Evet ve üzgün değilim."

Erika bir kaşını kaldırdı. "Vicdanınızla ilgili bir sorunuz olsaydı, ilk etapta hırsızlık yapmazdınız, değil mi?"

"Bu da bir bakış açısı."

Adam sessizleşince başını salladı. "Artık saçmalamayı bırakabilir miyiz lütfen? Yorgunum ve kafam karışık ve eğer hatırlamayacaksam büyük bir günah çıkarma seansına girmene gerek yok. Bu, mesaj bırakmadan önce telefonu kapatmak gibi bir şey. Ya da mesajı silmek gibi." Şakaklarını ovmaya devam etti. "Ne dediğimi bilmiyorum. Metafor yapmakla işim yok."

"Teknik olarak, ilkinin bir benzetme olduğunu düşünüyorum."

Erika ona doğru baktı. "Şu anda sana gerçekten siktir git demek istiyorum." "Seni suçlamıyorum."

"Strunk ve White'ın bu garajda yeri yok."

"Strunk ve kim?" Elini salladı. "Bekle, onu biliyorum. Kitapta yer alan bir ipucundan *New York Times* bulmacası geçen hafta."

"Perşembe."

"Evet, işte o." Biraz gülümsedi. "Sen de yapıyor musun?"

"Genelde Perşembe günleri saçmalıyorum. Ondan sonrası benim için çok zor oluyor."

"Kurşun kalemle yapmak zorundayım. Kuzenim hepsini kalemle yapıyor ve bu konuda tam bir baş belası. Her sabah *Times*'ın on iki sayısını dağıttırıyoruz çünkü İlk Yemek'te kimsenin canının yanmamasının tek yolu bu."

Kaşları çatıldı. "Ailenizden bir düzine kişiyle mi yaşıyorsunuz?"

"Hepsi kan bağı olan akrabalar değil."

"Ma'a'da falan mısınız?" "Hayır."

Adamın boğazına odaklandı. Oradaki çizgi de yanıklar kadar hızlı soluyordu ve şişliğin daha da fazla kaybolduğuna tanık olurken... onun kendisinden farklı olduğunu düşündü, sadece erkek olduğu için değil.

Ya da erkeksi.

Ve konuştuğunda kendini şaşırttı: "On dört yıl önceki yirmi dört Haziran gecesinden beri hiç bu kadar korkmamıştım."

"Oh, Tanrım, Erika, gerçekten üzgünüm-"

Adam elini uzattığında, kadın elini çekti. "Özür dilemeyi bırakmalısın. Bunun yerine yapman gereken şey, burada her ne varsa..." Kafatasının üst kısmını işaret etti. "Ve sonra beni eve geri gönder. Parçaları bir şekilde temizlerim, Tanrı biliyor bunu daha önce de yaptım. Ayrıca, ya o gölgelerden biri peşime düşerse?" Başını iki yana salladı. "Var olduklarını bilsem de bilmesem de ben ölüyüm."

Bu kadar sakın olduğuna inanamıyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Seni korumak istiyorum."

Erika adama baktı ve onu baştan aşağı süzmek istemiyordu. Ama birincisi, onun o gölge her neyse onunla dövüştüğünü hatırlıyordu ve kendini savunma eğitimi almış biri olarak, yetenekleri olduğu açıktı. Bir diğeri için...

Manzara muhteşemdi. Göğüs kaslarının dolgunluğundan pazılarının kıvrımlarına ve sabahları yumurta akıyla birlikte protein bar yemeden önce on bin mekik çekmiş gibi spor yaptığı o sekiz paketine kadar-

"Beni güvende tutmak istediğini biliyorum," dedi alçak bir ses tonuyla. "Bunun için teşekkür ederim. Ciddiyim. Ama hayatla ilgili acı gerçek şu ki bazen istediğimizi her zaman elde edemeyiz. Ve hey, aslında önümde olmayan şeylerle çok uzun zamandır mücadele ediyorum. Kim bilir... belki bir gölgeye karşı kazanırım."

Söylemesi aptalca bir şeydi. Doğru olabileceğini düşünmek daha da aptalcaydı. O saldırının bunun gibi bir adama neler yaptığını görmüştü ve adam ondan yetmiş beş kilo daha kaslıydı. En azından.

"Sadece anılarımı tekrar al," dedi ona, "ve nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın hayatımı yaşamama izin ver."

Çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonsuzluk kadar sessiz.

Ve orada öylece oturdu. Babası, "Kütüğün üzerindeki bir tümsek gibi" derdi.

"Öğrenilmiş çaresizlik," diye mırıldandı. Balthazar irkilerek dikkat kesildi. "Pardon?"

"Üniversitede psikoloji okudum. Öğrenilmiş çaresizlik, kişinin eylemlerinin hiçbir nedeni ve sonucu yokmuş gibi hissettiği uyumsuz bir davranış kalıbıdır. Problem çözme stratejilerinin çökmesine ve genel bir ilgisizliğe yol açar." Ön parmağını kaldırdı. "Benim durumumda ilginç olan neden ve sonuçları görememem değil, daha çok hangi davranışın aslında bana ait olduğunu ya da nasıl bir dünyada yaşadığımı bilmemem. Her neyse, işte bu yüzden bir zombiyim.

-ve tüm bu olanlar üzerine son ödevimi yeniden yazamayacak olmam çok kötü." "Rolling Stones," diye ağzından kaçırdı.

"Ne?"

"Şarkı. Şarkıyı hatırlayamadım."

Aynı konuşmayı mı yapıyoruz? diye merak etti.

"Her zaman... istemediğin şeyi... elde edemezsin." Boğazını temizledi ve biraz daha yüksek sesle şarkı söyledi. "İstediğin şeyi her zaman elde edemezsin."

Orada durduğunda, "Vay canına. Sen..." dedi.

"Hiç şarkı söyleyemiyorum."

"Evet, yani gerçekten. Bu-"

"Kötü. Gerçekten kötü. Bir sepetin içinde bir melodi tutamadım kötü. Sokak kedisi kadar kötü. Sağırdan bir adım aşağıda."

Erika gülümsemeye başladı. Sonra da güldü. "Ben de opera sanatçısı değilim." "Bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum."

"Hayır, zorunda değilsin." Omuz silkti. "Vücudunuzla ilgili her şeyin mükemmel olmadığını düşünmek güzel bir şey."

Adamın gözleri kızın gözlerine kaydı ve kız gözlerini kaçırırken irkildi.

İşte o zaman aralarındaki her şey değişti. Elbette, ikisi de eskiden oldukları yerde oturuyorlardı ve adam hâlâ atlatmaya çalışıyordu -Tanrı, kendi boğazını kesmişti- ve kadın da başka türlü bir iyileşme sürecindeydi. Ama birdenbire havada bir hareketlenme oldu.

Bunun korkuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Belki de işin peynir yeme, randevu kısmına takılıp kalmalıydı. Çünkü buradaki cinsel suçlama? Nükleer tek gecelik ilişki yazıyordu.

ve açıkça aklını kaçırdığı göz önüne alındığında... böyle bir şeyin neden kötü bir fikir olduğunu düşünemedi.

Erika arkasına baktı ve onun kapüşonlu, ateşli bakışıyla karşılaştı.

"Şarkının son bölümünün ne olduğunu biliyor musun?" Balthazar derin bir sesle sordu.

Dudaklarına odaklanırken "Şarkı mı?" diye papağan gibi tekrarladı.

Ona doğru eğildi, tüm çıplak kasları ve sanki sihirli bir şekilde yeniden sürmüş gibi aniden havada yükselen o muhteşem parfümüyle. "O şarkının nakaratının son kısmı. 'Ama eğer bazen denersen, belki 1. olursun...'"

Yapma, dedi mantıklı yanı. Sanki boşluğu doldurursa, sadece aralarında geçenleri kabul etmekle kalmayacak, onun sormadığı bir soruya da "evet" demiş olacaktı-

"İhtiyacın olanı alacaksın," diye nefes nefese bitirdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Nate'in anne ve babası uzun, beyaz bir koridordan kolları ve bacakları darmadağın, ceketleri tıkırdayan, panik içinde koşarak geldiler. Birbirlerinin ellerini tutuyorlardı, sanki bu tutuşları onları korkunç bir akıntıya kapılmaktan koruyacaktı ve gözleri kocaman, ağızları çığlık atar gibi açık, dehşetin resmiydiler.

Rahvyn ikisiyle de tanıştırılmamıştı. Ama bu şartlar altında kim oldukları belliydi.

Sert karo döşeli Roor'da bacaklarını altına sıkıştırmış bir şekilde otururken, onlar hızla geçerken onlara baktı. Ona bakmadılar. Onu görüyor gibi bile görünmüyorlardı. Tek ve sadece tek bir öncelikleri vardı ve yine de yerinden fırlayıp onları kucaklamak istedi. Onlara üzgün olduğunu ve tüm bunların bir şekilde onun hatası olduğunu söylemek istiyordu.

Belki de yerdeki insana yardım etmeye çalışmasaydı?

Belki de...

Ağrıyan vücudunu sallayarak dizlerini yukarı kaldırdı ve yanağını bacaklarının kemikli tepesine dayadı. Nate'in ailesinin gideceği yer koridorun sonundaki hasta odasıydı. Kapalı kapının dışında, Kara Hançer Kardeşliği üyelerinden oluşan bir grup, iyi silahlanmış bir endişe yumağıydı. Hepsini tanı mıyordu ama sarı saçlı ve mavi gözlü Rhage Kardeş'i ve savaş kıyafetleri yerine resmi bir tarzda giyinmiş Butch Kardeş'i tanıdı. Birkaç kişi daha vardı... ve bir de ilk kuzeni Sahvage.

Çılgın erkek ve kadın Nate'in tedavi odasında gözden kaybolurken Sahvage ona baktı ve bu yeraltına yaptığı yolculuğu tekrar hatırladı

İyileştirme tesisi, Nate'in kazağını kaldırdığını görmek için başını kaldırdığı anı hatırlıyordu... ve sonra onun yere düştüğünü... ve en sonunda onun bağırarak üzerine atıldığını.

Dandelion kulübünün kapısında yüzüstü yatan ve yaralandığını düşündüğü adam olaya dahil olmak istemişti. Onu olduğu yerde dondurmuş ve hatırladıklarına bir yama yapmıştı - ve sonra bir arabanın geçtiğini görmüştü. Ve bir tane daha. Caddenin karşısında birkaç insan durmuş, vücutları sanki birazdan bir yarışa katılacaklarmış gibi öne doğru eğilmişti.

İşte o zaman her şeyi durdurmuştu.

Caldwell'deki her şeyi.

Tüm insanlar, tüm vampirler, tüm kemirgenler ve yılanlar. Arabalar, kamyonlar, bisikletler, hepsi fren yaptı. Artık ne bacalardan yükselen dumanlar ne de kanalizasyona karışan sular vardı. Nefes nefese kalmak yok, küfür etmek yok, zorlanmak için fısıldamak yok.

Durduruldu.

Nate ve kendisi hariç. Ve istediği gibi tabloda çıkardığı diğerleri.

Elleri titreyerek adamın ceplerini karıştırdı, cep telefonunu buldu ve ekranını yüzüne yaklaştırdı. Tanıma başarılı olduğunda, rehberindeki favorilere girmiş ve ona cihazı nasıl kullanacağını öğrettiği için minnettar olmuştu. Yaptığı ilk arama evlatlık babası Murhder'e olmuştu. O da ses kaydına girince annesini denemişti. O da kayıttaydı.

Üçüncüsü Shuli'ydi. Yine bir kayıtlı.

Tüm bu süre boyunca Nate nefes nefese kalmıştı. Ve sonra nefesi kesildi.

Ne mutlu ki, dördüncü numara cevaplanmıştı; yaşlı ve ilgili bir ses, Fritz Perlmutter adını neşeyle anons ediyordu.

Erkeğin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak çağrıdan sonraki on beş dakika içinde, tekerlekli bir merhamet gemisi gibi muazzam büyüklükte bir iyileştirme aracı yanaşmıştı.

Bol mavi giysiler giyen bir insan ve Vishous Kardeş arkadan bir paletle atlamış ve Nate'i olay yerinden uzaklaştırmıştı. O almıştı

onlarla birlikte arkaya geçmiş ve Rhage Kardeş onları sürmek için geldiğinde yolun dışında oturmuştu.

Olay yerinden uzaklaşıp şeridin ortasında geri döndüklerinde Caldwell'in çalkantısına devam etmesine izin vermişti. Ön taraftaki cam bölmeden dışarıya bir göz attığında, donmuş halde yeniden canlanmakta olan bir grup insan gördü. Onlar için kafa karışıklığı olacaktı ama hafızalarını manipüle edecek enerjisi yoktu. Sadece gördüklerine inandıkları şeyle barışmaları gerekecekti ve kulübün dışındaki adamlarla konuşmaya gittiklerinde, onlara evet, bir silahın ateşlendiğini ve bir sokak köpeğinin vurulduğunu, ancak o şeyin kaçtığını söyleyecekti.

Ve bu kadar olur.

Bu tesise gelirken konuşamayacak kadar korkmuştu, özellikle de Nate'e o kadar çok şey yapılırken, o kadar çok... tüpler, yamalar, cul'ler ve makineler bağlanırken, implante edilirken, içine sokulurken. Onu tedavi eden iki erkek, heceleri onun anlayamayacağı, yabancı bir dil olan kelimelerle konuşmuşlardı.

Yolculuk bir ömür sürmüştü ama camekânlı bir malzeme kutusunun üzerine monte edilmiş, kırmızı, parlayan rakamları olan bir saat ona sadece on yedi dakika geçtiğini bildirmişti. Hedeflerine ulaştıklarında, hantal, gürleyen şifa aracı durmuştu. Çift kapı açıldığında ormanlık bir manzara ortaya çıkmış, çam ve toprak kokusu kan kokusu ve sıcaklığın yerini alarak içeri dolmuştu. Rahvyn, Nate'in bir dizi bip sesi çıkaran, gürleyen ekipman ve o kablolar, o tüplerle birlikte tekerlekli bir masanın üzerine çıkarılmasını takip etmişti.

Toprak bir tümsek gibi görünen bir yerden, kaplumbağa kabuğu gözlüklü ve beyaz paltolu bir erkek, iyi gizlenmiş bir kapıyı açarak aydınlık bir iç mekânı ortaya çıkarmıştı. Beyaz üniformalı kadınlar ona eşlik etmişti. Kardeşler öne çıkmıştı.

Sahvage da öyle.

Kuzeni onu kucaklamak için koşmuş, o da kuzeninin içine yığılmış, olanlarla ilgili pek de alakalı olmayan detaylar gevelemişti. Önemli olan tek şey bir kurşundu. O ve sonrasında olanlar.

Nate ve çeşitli üniformalı görevliler önce çelik bir kutunun içinde aşağıya inmişlerdi. Ardından o, Sahvage ve Kardeşler, mekanik bir mekanizma tarafından yeryüzüne indirilmişlerdi.

Ona karşı çok nazik davranmışlardı, savaşçılar. Ve onların silahları ve koruyucu deri giysileriyle çelişen nazik şefkatleri karşısında, tıpkı gençken olduğu gibi yüzünü Sahvage'ın göğsüne gömüp ağlamıştı...

Midillisi o otu yediği için öldüğünde. Ve kedisi kaybolmuştu.

Ve ailesi öldürülmüştü.

Şimdi burada, limon kokulu koridorlar ve kapalı beyaz kapılardan oluşan bir labirentin içindeki bu karo döşeli Roor'da oturuyor ve keşke kulüpten ayrıldığı zaman ayrılmasaydım diyordu. Keşke bir an daha bekleseydi - ya Nate ayrılmalarını önerdiğinde ya da belki de sokağa çıkmadan hemen önce.

Her şeyin gidişatını değiştirmek için tek gereken bir andı. Sorun şuydu ki... hangi anın önemli olacağını kimse bilemezdi ve ölümlülerin hayatlarında bile o kadar çok, o kadar çok an vardı ki-

Tedavi odasının içinden gelen çığlık, kapalı kapının arkasından bir şok dalgası gibi yayıldı ve Kardeşlerin bedenleri, hançer ellerini yüzlerine, boğazlarının ön tarafına koyarken savruldu. Kalplerine.

Bunu *mahmenlerin* ağlaması izledi.

Kapalı kapının ardında korkunç, kulak tırmalayan bir ağlama sesi duydu. O gitmişti. Rahvyn'e söylenmesine gerek yoktu.

Gözlerinden yaşlar süzülüp yanaklarından aşağı süzülürken, o da ellerini yanaklarına götürerek kendini toparlamaya, dehşeti bastırmaya, bir hevesle geçirdiği akşamın nasıl olup da hayatını mahveden bir trajediyle sonuçlandığını anlamaya çalıştı.

Ve sonra oldu.

Güçlü sırtlı Kardeşler ormanından, hüznüleri etraflarındaki durgun havaya bir leke gibi düşen kuzeni Sahvage'ın başı yavaşça ona doğru döndü.

Uzun ve çıplak koridordan aşağıya, ona doğru bakarken gözleri duyguyla yanıyordu.

Benden ne istiyor, diye düşündü kalbi kırılarak.

Ve yine de... biliyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Koleksiyoncunun yalnızlığı neredeyse hiçbir zaman bir yük olmadı.

Bazen sadece kendi bokunuzla baş başa kalmak istiyordunuz, o özel zamana ihtiyacınız vardı.

Bu gece öyle değildi.

Devina asılı raflarının oluşturduğu koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürürken, fazlasıyla yalnızdı ve hiçbir şey, ne Chanel'den aldığı en yeni buklet, ne de en eski eşyası bile boşluğu doldurmuyordu. Elbette istifçilik onun için normalde böyle bir şey değildi.

Daha da kötüsü? Başka bir şey almak istemiyordu. Yani alışveriş bağımlılığı onu da başarısızlığa uğratiyordu.

Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı - ya da belki de sorunu kabul etmeye dayanması biraz zaman aldı: Yine buradaydı, bir erkek tarafından terk edilmişti. Ona tamamen katlanamayan, ondan uzaklaşmak için kendi boğazını kesecek bir erkek tarafından terk edilmişti-

Hayır, durun, bu daha da kötüydü. Piç Balthazar gerçekten istediği kadını kurtarmak için kendini öldürmüştü ve Devina da onun küçük çipilisini ne kadar önemseydiğinin bir ölçüsüydü. Devina'dan nefret ediyordu ama sırf Bayan Cinayet Masası Dedektifi'ni korumak için onunla sonsuza kadar cehennemde kalmaya razı olmuştu.

Düpedüz aşağılayıcıydı, gerçekten.

Devina bütün bu lanet şeye inanamıyordu. Tamam, evet, şimşek gibi bir kadın olabilirdi ama o kadar da kötü değildi.

Tamam, 1ne. Belki de tamamen kötüydü.

Yine de bir çubuğun üzerinde seks yapıyordu ve bir aşığa iyi davranabilirdi. Eğer öyle hissederse. Eğer onun için işe yararsa. *Hadi* ama.

Boydan boya uzanan elbiselerinin önünde durarak, kanama sonrası uykusuna dalan Balthazar'ın aklına girmek için giydiği beyaz elbiseyi çıkardı. Saten öylesine bakır, pürüzsüz ve serindi ki ellerinin üzerinde ve parlak tırnaklarının kırmızısının parlaklığa karşı nasıl görüldüğüne bayıldı. Pırıltılı bir bulutun üzerindeki kan gibi.

Başını kaldırarak tüm askılarına, tüm bebeklerine baktı.

Kitap uzak duvara dayanmış, sanki görünmez bir askıda asılı duruyordu. Lanet şey horluyordu, ön kapağı yumuşak, ritmik bir mırıltıyla köpürüyor, altındaki sayfalar sessizce sallanıyordu.

Nefes verirken omuzlarının çöktüğünü hissetti. Bunu yapmaya, erkekler tarafından sözde "daha iyi seçenekler" için bir kenara itilmeye devam edemezdi. Reddedilmeler ona kompleks veriyordu. Birinin önceliği olmanın canı cehenneme. O bir alternatif bile değildi.

"Lütfen," dedi yenilgiyle. "Lütfen bana 1. gerçek aşkımda yardım edin."

Kahretsin, eğer kendi haline bırakılırsa, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

-

Kitabın kapağı açıldı ve sanki uyanmış gibi yere çarptı. Sonra Kendini yukarı kaldırdı, böylece Rat ince havada yatmak yerine ona bakıyordu.

Yine de fazla umutlanmıyordu. Tek bildiği, Uber Eats'in inine Tayland yemeği getireceğiydi. Ya da belki bir sandalye. Kafasından neler geçtiğini bilse ne olacaktı ki?

Bir dizi öksürük oldu ve sonra sayfalar kendilerini yalıyor gibiydi. Bir kuşun tüylerini yeniden düzenlemesi gibi son bir sarsıntıdan sonra, o çirkin, benekli kapak ardına kadar açıldı ve öylece kaldı.

O sayfalar yırtılmaya başladı.

Devina birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra elbisenin eteklerini bıraktı ve parşömenin hareketiyle önce öfkeli bir hızla, şimdi de yavaşlayarak ilerledi. Bu çok garip bir şeydi. Ciltlenenden daha fazla sayfa dönüyordu, ama o her zaman tomarın içinde sonsuz sayıda yaprak olduğuna inanmıştı-

Yırtılma durdu. Tam anlamıyla durdu.

"Zalim olma," dedi bakmadan önce. Bunu bir uyarı olarak söylemişti ama sözcükler, o şeyin daha iyi doğasına yönelik ağlamaklı bir çağrı olarak ortaya çıktı. Tabii Kitap'ta bir tane bile varsa.

Kitap hiç hareket etmediğinde, öylece cansız kaldığında nefesini tuttu ve eğildi.

Gördüğü ilk şey, zarif bir el yazısıyla yazılmış "Güzel Bir İblis İçin Aşk Büyüsü" oldu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Böyle bir kaltak olduğum için özür dilerim."

Sayfalardan biri yukarı kalktı ve yanağını okşayarak gözyaşını yakaladı. Sonra Kitap, hem onunla uğraşmaktan hem de herhangi bir duygudan vazgeçmiş gibi yeniden yerine oturdu.

"Doğru." Sni ed ve burnunu ovuşturdu. "Burada neyimiz varmış?"

Sanki bir rosto hazırlıyormuş ve tüm malzemelerin dolabında olup olmadığına bakması gerekiyormuş gibi.

Yüksek sesle okurken gözleri tekrar yaşardı. "Eğer sadakatle takip edilirse, bu, büyücüye, kötü ya da değil, onun içinde bulunan tüm parçalar için gerçek bir sevgi getirecektir."

Uzandı ve sayfayı okşadı. "Teşekkür ederim, eski dostum."

Kitaptan bir parça vardı, yaprakların sağ üst köşesi kırmızıydı.

"Şimdi... neye ihtiyacım var?" diye mırıldandı okumaya devam ederken.

"Neye ihtiyacın var, Erika?"

Balz'ın sorduğu gibi, bu çok önemli bir soruydu. Ama şöyle bir şey vardı: Kadının vücudu zaten onunla birlikteydi. Onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu ve burnu yanılabilir -ki yanılmıyordu- gözlerinin nereye gittiği konusunda yanılması mümkün değildi.

Her ikisinin de hayatlarının geri kalanında ona böyle bakmasını istiyordu.

Sanki onun vücudunu onaylamakla kalmıyor, ona dokunmak istiyordu. Tadına bak.

Ve büyük bir sürpriz, onun içindeki cinsel ihtiyaca karşılık vermemek gibi bir yeteneği yoktu. Her ne kadar Kardeşliğin gizli garajı

Bir AutoZone mağazası kadar romantikti, dayak yemişti ve uzanabileceği rahat bir yer yoktu ama yine de her şeyi yapmaya hazırdı...

"Söyle bana," diye fısıldadı. "Neye ihtiyacın var?"

Gözleri tekrar adamın ağzına kayd ve sanki kendi gözleriyle test ediyordu, ondan alıyordu, meşhur ısırtığı alıyordu ve o zaman adam ona sahip olacağını anladı. "Evet" onun aç bakışlarında, vücudundaki dönüşte ve o kutsal kokuydu.

Kadın derin bir nefes aldığıında, adam konuşmaya devam etmek istedi, eğer bu onu rahatlatıyorsa-

"Gitmene izin vermeni istiyorum," dedi kısık sesle. "Lütfen."

Balz göz kapaklarını indirdi. Ve tepkisini gizleyebilmek için dua etti. Bu öfke değildi; hayal kırıklığıydı ve sadece ona binme, içine girme ve ona hayatının en iyi orgazmını yaşatma şansını elde edemeyeceği için de değildi. En büyük pişmanlığı kendisiydi. Her zamanki gibi.

"Biliyor musun," dedi başını sallarken, "hırsız olmaktan gerçekten yorulmaya başladım."

"Başka meslekler de var," dedi kuru bir sesle. "Muhasebeciliği deneyebilirsin. Yasal işler. Uzmanlık alanın göz önüne alındığında muhtemelen öğretmenlik değil. Bazı şeyler gelecek nesillere aktarılmalı."

Biraz gülümsedi. Sonra tekrar ciddileşti. "Artık çalmak istemiyorum. En azından söz konusu sen olduğunda. Benden bu kadar."

Bir kez daha gözlerinin içine bakarak zihnine girdi ve tüm anılarını söküp aldı. Sakladıklarının hepsini. Gömdüğü her bir hatırayı.

Hemen nefesi kesildi ve sonra gözlerini kırıştırarak yüzlerinin arasındaki orta noktaya odaklandı. Ve nihayet adama tekrar doğru düzgün baktığında, tüm ayrıntıları yeniden değerlendirmiş gibiydi ve gördüklerinin onun lehine işlemesine imkân yoktu.

"Haklıydım," dedi. "Anılarımı aldın-" "Yamalı desek daha doğru olur."

"Nasıl?"

Boğazını temizledi. "Tıpkı bir anakarttaki anahtarları sökmek gibi. İnsan beyni elektrik için bir kanaldır, bu yüzden her şey yönlendirme ile ilgilidir."

"Ama... nasıl..."

Kız *pi* sayısını üç milyarını *desibele* kadar çözmeye çalışır gibi tekrar boşluğa bakarken, adam düzeltti - içinde bulundukları durumla ilgili hiçbir şeye katlanamıyordu. Her şey boka sarmıştı.

Ayağa kalkarak çarşafı vücudunun alt kısmına tamamen sardı - çünkü onu hırpalamak bir değer katmayacaktı - ve büyük ekran bir televizyon büyüklüğündeki 1reproof kilitli kasaya gitti. Garajın iç duvarına monte edilmiş olan cephanelik kasasının bakırdan değil, geleneksel bir kilidi vardı, bu yüzden tek yapması gereken kasayı açtırmaktı.

"Silah fuarına hoş geldiniz," dedi Erika duraksayarak.

"Vay anasını, ben de tam bunu düşünüyordum." Omzunun üzerinden baktı ve onun ayağa kalktığını gördü. "Gitmeden önce düzgün bir şekilde silahlandığından emin olmak istiyorum."

Raflara dizilmiş silahlara döndüğünde, içgüdüleri ona kadının yaklaştığını söylüyordu ve Tanrım, keşke kadının silahlı olmak için bir nedeni olmadığı bir dünyada yaşasalardı ve onun da üzerinde bu kadar çok mermi olduğundan emin olmak için bir nedeni olmasaydı. Otomatik tabancaları, tüfekleri ve en alttaki büyük namlulu silahları gözden geçirerek iki tane dokuz milimetre seçti ve bir çift yedek şarjör aldı.

"İşte," dedi ve silahı uzattı. "Bende kılıf yok ama sende en azından bir tane var, değil mi?"

"O silahları kabul edemem."

"Yapacaksın. İstersen yarın sabah onları nehre at, umurumda değil. Ama eğer gidiyorsan, kendine bakmanın bir yolunu bulmadan oraya gitmeyeceksin."

Kız ona öylece bakınca başını salladı. "Bana seni bırakmamı söyledin. Ben de öyle yapıyorum."

Silahları eline tutuşturup şarjörleri cebine tıktırarak garajın yan tarafındaki yaya kapısına doğru dengesiz bir şekilde yürüdü. Çıkışın yanında başka bir kilit kutusu vardı. Onu açarak araba fob setlerinden birini rastgele seçti. Etiketini kontrol ederken özel bir marka ve model olmadığını fark etti.

Kılık değiştirmiş, diye düşündü. Dikkatleri üzerine çekmemek için mükemmeldi.

Güçlendirilmiş dış kapı bakır bir kilitle kilitlenmişti, ancak anahtar pervazın üst kısmında gizlenmişti. Endüstriyel güçteki kilidi açtıktan sonra

mekanizmasını kullanarak çıkış yolunu açtı. Soğuk, nehir mantarı gibi hava içeri girerken omzunun üzerinden baktı.

Erika onu bıraktığı yerde, bir cephanelik dolusu mermi dağıtım sisteminin önünde duruyordu, her elinde bir silah vardı, şarjörler ceketinin içine dağınık bir şekilde sıkışmıştı. Bu mesafeden ona baktığında, giysilerindeki kan lekelerini, kiri ve tozu da fark etti. Ayrıca pantolonunda kırıklıklar ve yüzünün yan tarafında bir sıyrık vardı.

Gerçekten uzun ve zor bir gece geçirmiş gibi görünüyordu.

Seks olmasa bile birlikte kalabilmeyi diledi. Ona sarılmakla yetinebilirdi.

"Seni tıbbi olarak kontrol ettiler mi?" diye sordu. "Karavanda mı?"

"Evet." Kendine baktı. Sonra yürüdü. "Yaralanmadım.

Pek sayılmaz. Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Balz nefesini bıraktı. Dışarıda bir kamyonun Jake freni devreye girmişti, tıslama sesi biraz fazla yakındı. Tanrım, tek yapmak istediği lanet olası kapıyı kapatıp kilitlemek, vücuduna on riRes bağlamak ve o biraz dinlenirken başında nöbet tutmaktı.

Peki ya sonra?

"Buradan öylece çıkıp gitmeme izin mi vereceksiniz?"

diye sordu. "Sen bir mahkum değilsin."

"Peki ya anılarım?" Başının yan tarafına dokunacakmış gibi kolunu kaldırdı ama sonra elinde bir silah olduğunu fark eder gibi oldu. "Hepsi bende. Seni ilk gördüğüm andan itibaren. Herb Cambourg'un öldürüldüğü koleksiyon odasında. Sen ve başka bir adam kitaplardan biri için tartışıyordunuz. Çok eski olan, hala kayıp olan."

"Evet."

Tüm söylediği bu olunca, başını salladı. "Neden? Neden beni anılarımla baş başa bırakıyorsun?"

"Çünkü onlar senin."

"O zaman neden ilk etapta onları aldın?"

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş. Ve özür dilerim."

Erika başka tarafa baktı. Arkasına baktı. "Bana gerçekten hiçbir şey anlatmadın. Hiçbir şey açıklamadın."

"İşte bu yüzden gitmekte özgürsünüz. Ne kadar az şey bilersen o kadar özgür olursun ve o kadar az tehlike altında olursun."

Tabii o iblisi ondan uzak tutabilirse.

İkisi de sessizliğe gömülürken, caddenin aşağısında bir yerde bir siren sesi duyuldu. Sonra birkaç bağırış duyuldu ama uzakta bir yerdeydiler.

Arabanın anahtarlarını uzattı. "On yıllık bir Honda. Gümüş, içi siyah. Düz vites kullanmayı biliyor musun?"

"Evet," diye dalgınca cevap verdi.

"Hemen ön tarafta, bir blok ötede. Binene kadar seni izleyeceğim." Derin bir pişmanlık duygusuyla kızın yüzüne baktı, bunun onu son görüşü olacağının farkındaydı. "Güle güle, Erika-"

"Peşinden geleceğim, farkında mısın?" Boğazını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Hâlâ yapmam gereken bir iş var ve sen kanunun yanlış tarafındasın. Bu gece olanların hiçbirisi yapmam gereken şeyin gerçekliğini değiştirmeyecek."

"Biliyorum. Ve dinle, bunun pek önemi yok ama şu saatleri biliyor musun?"

"Commodore'dan gelenler mi?"

"Evet. Onları o adamdan çaldım ve satıcının karavanına götürdüm. On beş bin yedi yüz yetmiş dört dolarla ayrıldım. Parayı St. Roche'un hayvan barınağına götürdüm. Onları ara ve müdürleri Wanda Trumain'in masasına bırakılan çantayı sor. Hırsızlığın ertesi sabahı o d a s ı n a girer girmez onu görmüş olmalı. Bunu pek çok nedenden dolayı hatırlayacaktır ama en çok da bir gece önce kapısını kilitlediğine yemin edeceği ve özellikle de koridorlarda gece bekçileri dolaşırken birinin oraya nasıl girmiş olabileceğini anlayamayacağı için."

"Yani Robin Hood olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, size karısını aldatan ve ona bir sanat eseri gibi davranan zengin bir pislikten çaldığımı söylüyorum. Sonra da karaborsadan alacağım parayı kötü muamele görmüş ya da terk edilmiş köpek ve kedilere bakmaya çalışan bir hayvan barınağına verdim."

"Tıpkı Robin Hood gibi."

"Bu konuda asla kötü hissetmeyeceğim."

Erika yine boğazını temizledi. Sanki gergin bir tikmiş gibi. "Bunu kaç kez yaptın?"

"Caldwell'e geldiğimden beri mi? Yoksa hayatım boyunca mı?"

"İkisi de. İkisi de." Ryaways'ın bir kısmını yüzünden uzaklaştırdı.

"Bilmiyorum." "Benim işim bu. İnsanların girmemeye çalıştığı yerlere girmekte ustayım.

ve aldıklarımın bir şeyler yapmak zorundayım. O boka ihtiyacım yok."

"Yani bu senin için bir oyun mu?"

"Bu sadece yeteneklerimi korumanın bir yolu. Ve herkesin, toplam değeri pek çok insanın evinden daha fazla olan altı tane saati olamaz." Başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, yaptıklarım için asla özür dilemeyeceğim."

"Ve durmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Elde edilen gelir her zaman daha fazla ihtiyacı olan yerlere gidiyor."

Onun gözlerinin içine baktı ama saldırgan bir şekilde değil. Daha çok, gerçeği söylediği ve kadının yargılamakta özgür olduğu açıktı.

"Biliyor musun," dedi kısıp bir sesle, sanki tüm CPD meslektaşları dinleme yapıyor olabilirmiş gibi, "ben de senin yerinde olsam kendimi kötü hissetmezdim."

Balz biraz gülümsedi. "Anlayışınız için teşekkürler."

Patronunun sesi tekrar çevrimiçi oldu. "Bu hâlâ yasadışı. Ve aldığınız şeylerin sigortalı olduğunu varsayarsak, sahiplerine geri ödeme yapılsa bile bu kurbandsız bir suç değil."

"Hâlâ üzgün

değilim." "Bu

yanlış."

"Umurumda değil. Aç olan insanları ya da hayvanları besliyor. Kimsesi olmayan talihsizlere uyuyacak bir yer veriyor. Ve çaresizce korkanları güvende tutar."

"Gerçek erdem bir yıldız işaretiyle gelmez."

"Ve hırsızların da ahlakı olabilir -hey, bu bizim ilk gecemiz mi?"

Gözlerini kırıştırdı ve sonra gülümsememeye çalışıyor gibiydi. "Ben buna bir kavgadan çok bir tartışma derdim." Sonra kaşları çatıldı. "Ve sen cidden gitmeme izin mi vereceksin? Arkadaşların ne olacak?"

"Onlar için endişelenme. Senin peşinden gelmeyecekler. Ben de gelmeyeceğim, Erika. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."

Kadın ağızını açtı ama adam son bir kez daha kadının beynine girdi. Anılarını yalnız bırakmak yerine ona bir hediye verdi: Ona ya da bu garaja asla ama asla yaklaşmamasının ve bu gece gördüklerinin, duyduklarının ya da yaptıklarının hiçbir bölümünü daha fazla araştırmamasının onun yararına olduğunu çok net bir şekilde idrak etmesini sağladı...

Onu sokmak zorunda kaldığı trans nedeniyle, yapabildiği tek şey ona bakmaktı, gözleri bulanık, ağız hafifçe ayrılmış, vücudu dengede duruyordu.

Onu öpmek için mükemmel bir zaman olabilirdi.

Ama zaten onun izni olmadan çok fazla şey almıştı. Ve şu anda aralarındaki her şey bitmişti.

Her şeyi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ve Sahvage hâlâ uzun beyaz koridorda Rahvyn'e bakıyordu.

Etrafındaki Kardeşler erkeksi bir yas tutma biçimi sergilerken, güçlü yüzler sımsıkı çekilmişken, gözler sulanırken ama gözyaşı dökülmezken, onunla yüzleşti ve bakışlarını kendi bakışlarıyla kilitledi, talep bir eylem çağrısı değil, bir haykırıştı.

Aralarında bir iletişim bağlantısı açarak onun zihnine şöyle dedi,
Sana yaptığım şeyden nefret ettin.

Başını iki yana salladı. Bu bir inkâr *mıydı* yoksa bunların hiçbirinin önemli olmadığını mı söylüyordu, emin değildi ve bu arada, arkasındaki kapalı kapının diğer tarafında, o *mahmenin* ağlaması havada bir lekeydi, sızıyor ve kederli kulak mesafesindeki herkese ağır bir hüznü bulaştırıyordu.

Böyle bir kedere nasıl karşılık veremezdi?

Rahvyn'in bedeni ilk önce hareket etti, beyni bilinçli olarak bacaklarına ayaklarını Roor'a doğru itmesini ve kollarına yükselirken çıplak, temiz duvarda dengesini sağlamasını söylemeden önce. Dikeydeyken, kıyafetlerini düzeltmek gibi saçma bir fikir aklına geldi ve böylece Nate'i kulübün dışındaki betonda kucakladığı yerdeki kırmızı lekeleri görmezden gelmeye çalışarak bunu yaptı.

Şaşkınlık içinde ilerledi.

Yalnızca Sahvage'a odaklandığında, salon ve etrafını saran savaşılar da çevresel görüşünde kayboldu. En sevdiği birinci kuzeni, ailesinden geriye kalanlar, bir zamanlar olduğu şeyin yaşayan, nefes alan sembolü hariç hepsi gitmişti.

Şiddetten tüm gücüyle çıkmadan önce.

Kadın adamın önünde durduğunda, adam kısık bir sesle, "Onu kurtarmalısın," dedi.

Aralarına gelişinden mi, yoksa kuzeninin söylediği yoğun sözlerden mi bilinmez, Kardeşler teker teker ona baktı. Ona döndüler. Gözlerini ona diktiler.

Odanın içinde ağlama sesleri devam ederken Sahvage "Kurtarın onu," diye tekrarladı.

Rahvyn başını öne eğdi. Elinden gelse bu ifşadan kaçınırdı ve bir kez daha Sahvage'la yeniden bir araya geldikleri gece buradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Yaşadığına dair ona güvence verdiğinde, bu yerde ve zamanda bulunma sebebi yerine getirilmişti.

"Geri dönüş yok," dedi sessizce. "Bunu sen de biliyorsun."

"Umurumda değil, onların da olmayacak. Sadece onu geri getirin. Eğer Nate kaybolursa, bu gece iki kişiyi daha kaybederiz."

Rahvyn kapıya baktığında, Kardeşler Sahvage'ın söylediklerine katılmak için anlamaları gerekmiyormuş gibi hiçbir soru sormadılar ve hiçbir tartışmaya girmediler. Ama işler kötü giderse onlara karşı sorumlu olacağını söylenmeden de biliyordu.

Belki de mesele buydu. Bu trajedi sanki onun suçuymuş gibi hissediyordu ve bunu telafi etmek istiyordu. Ne var ki telafi etmek zorunda olduğu şey sıkıntıdan başka bir şey değildi ve hangisiyle yaşamamanın daha zor olacağından emin değildi: Hiçbir şey yapmamak mı... yoksa elinden geleni yapmak mı-

Bir kez daha, zihni hareket etme düşüncesini oluşturmadan önce bedeni kararını vermişti. Ayakları ilerlemeye başladı, adım, adım, adım. Ve erkek kalabalığının arasından geçerken, onların yüksek çamları karşısında bir söğüt ağacıydı, yine de ona duydukları saygı, sözsüz bir şekilde onun için ayrılımlarından geliyordu.

Rahvyn onun elinin uzanıp kapıyı açmasını izledi.

Diğer taraftaki sahne, ölü bir bedenin etrafındaki intihar tablosuydu, yaşayanlar eğilmişti, Nate çelik masanın üzerinde yüzükoyun, hareketsiz ve spot ışıklı bir şekilde yatıyordu. Nakil aracından gelen tüm tüpler ve kablolar hâlâ ona bağlıydı ama makineler susturulmuştu; ne bip sesi ne de ekranlarında yanıp sönen ışıklar ya da desenler vardı. Yattığı yerin altındaki Roor'un üzerinde kan lekeli gazlı bez tutamları, plastik sargılar ve kan birikintileri vardı.

Şifacılar onu kurtarmak için cesurca çabalamışlardı, diye düşündü daha fazla ayrıntıya girerken.

Nate'in vücudunun alt kısmı mavi çarşafıla örtülmüştü. Göğsünde kurumuş kanla birlikte turuncu bir leke vardı. Gözleri kapalı, ağzı açıktı ve saçları... hayattayken olduğu gibi görünüyordu.

Gözlüklü ve beyaz önlüklü erkek ona ilk bakan oldu ve endişeli bir tavırla boğazını temizledi. "Üzgünüm, sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Murhder, Nate'in üvey babası, şöyle bir baktı. Kızarmış gözlerini silerek kısık sesle, "Sorun yok. Onun bir arkadaşı. Buraya gel ve vedalaş-"

Sesi o noktada boğuklaştı, bu yüzden elleriyle onu yaklaşması için işaret etti.

Mahmen başını oğlundan kaldırmadı. Sadece Nate'in uzak tarafında durdu, elleri onun omzunda ve üst kolundaydı, gözyaşları onun serin tenine düşüyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Rahvyn.

"Elinizden gelen her şeyi yaptınız," dedi efendisi. "Yardım çağırdınız ve ona sahip olduğu en iyi şansı verdiniz."

"Onu canlandırmama izin verecek misiniz?"

Bunun üzerine *mahmen* başını kaldırdı, yüzü bir umutsuzluk görüntüsüydü. "Ne oldu?" "Burada neler oluyor?" diye sordu şifacı. "Güvenlik çağırayım mı?"

."

"Şşş," diye araya girdi Murhder. "Tatlım... o gitti. Artık çok geç."

"Hayır, değil." Kardeş'in kaşları çatıldı ama tartışmaya girip *Shellan*'ının kalbini daha fazla kıramadan Rahvyn hızla, "Ona yardım etmeme izin verir misin?" dedi.

Murhder boğazını temizledi. "Özür dilerim. Eğer ona saygılarınızı sunmayacaksanız, biraz mahremiyet istiyoruz-"

Mahmen ölü oğlunun bedenine uzandı ve Rahvyn'in kolunu yakaladı. "Evet, evet... evet."

Gözleri kocaman açılmıştı ve tüm vücudu titriyordu; Rahvyn, Sahvage'ın oklarla parçalanmış bedeninin başında durduğunda kendisinin de aynı durumda olduğunun farkındaydı.

"Ne yapabilirsin?" diye yalvardı kadın.

"Onu senin için geri getireceğim," diye fısıldadı Rahvyn.

"Lütfen, Tanrım... Ona canlı ihtiyacım var."

Erkekler itirazlarını yükseltmeye başlayınca Rahvyn ve *mahmen* göz göze geldi ve Rahvyn göz kapaklarını kapattı.

Bir anda her şey duyuları için o kadar berraklaşmıştı ki, kan, korku ve ıstırap kokuları burnuna cam kırıkları gibi geliyordu ve tavandaki ışıkların ve masanın üzerindeki avizenin parıltısı tam yüzünde parlayan parlak bir ışıdı. *Mahmen*'in gergin ve sık nefes alışını bir çığlık gibi, babanın ve şifacının seslerini de gümür gümür baslar gibi duyabiliyordu ve bir giysi ya da ağırlık kayması bile metalin metale çarpması kadar gürültülüydü.

Geri dönüşü yok, diye düşündü her iki ebeveyne de.

"Lütfen," diye yalvardı *mahmen*. "Kurtarın onu."

Rahvyn ağır bir yürekle onu çağırdı-

Odanın ışıklandırmasının titreşimleri kapalı gözlerine yansıyor ve bunu en son yaptığında göz kırpmasının gerçekleşmediğine dair belli belirsiz bir düşünceye kapıldı. Daha doğrusu bunu ilk kez yaptığında. Sahvage'a.

Yine de doğrusal zaman söz konusu olduğunda bu yüzyıllar önceydi. O kalede elektrik yoktu. Sadece mumlar vardı. Ve ay ışığı.

Rickering yoğunlaştıkça nabız atışları da başladı. Enerjinin vücudundan sadece Nate'e doğru değil, her yöne yayıldığını hissedebiliyordu.

Güm. Güm.

Güm.

Sesler üzerine göz kapaklarını açtı. Yatak masasının etrafındaki üç kişi odanın duvarlarına doğru geri itilmiş ve havayı bozan, görünmez olması gereken oksijeni durgun bir gölete taş atıldıktan sonra suyun yüzeyine benzeyen bir şeye dönüştüren büyü dalgaları tarafından yerlerinde sabitlenmişlerdi.

Rahvyn masaya doğru yürümeden hareket etti, bedeni havalandı ve iradesiyle kendini Nate'in yanına doğru itti. Nate'in yüzüne odaklandığında, sanki üzerine parlak bir ışık tutulmuş gibi gölgeler oluştu ama öyle değildi. Aydınlatma yoktu ama yine de çenesinin ve yanaklarının, saçlarının ve kulaklarının en yumuşak hatları bile simsiyah mürekkeple çizilmiş gibi olana kadar kontrast ikiye katlandı.

Ve sonra tüm renkler ondan ve etrafındakilerden akıp gitti. Artık ne çarşaf maviydi, ne karnı turuncu ve kırmızıyla boyanmıştı, ne de göğsüne bağlı pedlerden geçen kırmızı, mavi ve sarı kablolar vardı. Her şey siyah, beyaz ve grinin tonlarındaydı. Derisi de renksizleşti, grileşen deri artık tamamen griydi. Daha sonra bozulma yoğunlaştı ve başka özellikler kazandı. Sadece siyah ve beyaz değil, artık üç boyutlu olmayan, tüm yönleri ikiye ayrılmış, kurşunlu kalemle çizilmiş bir resmine dönüştü.

Rahvyn'in konsantrasyonu ve güç toplaması sırasında kendisini ve onu çevreleyen şeylerin izini kaybetti. Oda, içindeki ekipman ve insanlar gitmiş, koridor ve dışarıdaki erkekler yok olmuş, Caldwell'in tamamı hükümsüz ve geçersiz hale gelmişti... ve sonra bu Yeni Dünya... ve son olarak da geçtiği okyanus ve hepsinin geldiği Eski Ülke.

Dönüş yavaşça başladı, o ve Nate tek bir dönüş yaptılar. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha ve ondan sonra bir tane daha. Hızlanmaya başladılar, dönme hızları bir bulanıklık haline gelene kadar arttı ve henüz ne onun ne de Nate'in saçlarını ıslatacak bir esinti yoktu. Daha hızlı, daha hızlı... daha da hızlı gittiler. Daha hızlı. Daha hızlı...

Momentum, dönüşler merkezin tutamayacağı bir hıza ulaşana kadar arttı. Kritik ivmeye ulaşıldığında, sanki bir ağaca yıldırım çarpmış gibi büyük bir alkış koptu.

Sesle birlikte dönme hareketinden kurtuldular ve bir boşluğun içinde yuvarlandılar. Aşkınlık halini tarif etmek imkânsızdı ama yine de tüm zıtlıklar bir olurken inkâr edilemez bir deneyimdi: hem durağan hem dönen, hem tek boyutlu hem üç boyutlu, hem zaman durmuş hem de akıyor, ikisi de ağırlıksız ve dünyadan daha yoğun.

Yaşam ve ölüm, birlikte. Bir arada. İki ölümlülük halini birbirinden ayıran çizgi artık yok, ayırım ortadan kalkıyor.

Öyle ki Rahvyn iradesi aracılığıyla uyumsuz olanları birleştirebilir-

Var olan ve olmayan masanın üzerinde, Nate'in ağzı sonuna kadar açıldı ve bir çılgılık kadar yüksek, bir tüy inişi kadar sessiz olan muazzam bir nefes çekti.

Bir sendelemeyle gövdesi yukarı fırladı, gözleri faltaşı gibi açıldı ve elleri vurulduğu karnına gitti. Çaresiz ve aç bir şekilde nefes alırken, ciğerleri onu iki boyutlu halinden çıkardı, dış hatları yeniden ortaya çıktı ve Farelikten kurtuldu, renk sadece yüzüne ve tenine değil, etrafındaki her şeye geri geldi.

Rahvyn, onun hemen yanı başında ve çok uzaklardan, şimdi üzerinde durduğu uçurumla mücadele edişini izledi.

Ve asla ayrılamazdı. Hem

canlı hem de ölü.

Sonsuza kadar.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erika garajdan çıkarken kaçıyordu, koşabildiği kadar hızlı koşuyordu, hayatı için koşuyordu.

Kalbi hızla çarparken ve boğazı yanarken, ayakkabıları kaldırıma çarpıyordu. Bir elinde araba anahtarları, diğer elinde

Hayır, bekle, iki elinde de silah vardı ve serçe parmağında bir anahtarlık asılıydı. Her neyse, sanki önemi varmış gibi. Önemsemediği tek şey ulaşması gereken gümüş Honda'ya ulaşmaktı çünkü gümüş Honda'ya ulaşamazsa bir daha asla ama asla güvende olamayacaktı. Gümüş Honda üssüydü. Gümüş Honda panik odasıydı. Gümüş Honda kurtarıcıydı-

Bir bloktan daha az yolu kalmasına rağmen daha hızlı koştu, kendi yarattığı rüzgâr fırtınasında ceketini yırtılıp saçları yüzünden dökülürken hedefine çok yaklaşmıştı. Ve hala koşuyordu. Ta ki gümüş Honda gittikçe uzaklaşıyormuş gibi hissedene kadar.

Sonunda. Nefes nefese anahtarlığı karıştırdı, bir yandan silahlarla uğraşırken bir yandan da her düğmeye bastı; ta ki kapıların kilidi açıldığı anda bagaj da açılana kadar. Kendini direksiyonun arkasına atarken arka kapıyı açık bıraktı. Sürücü kapısını çarparak, gösterge panelini ya da kendini vurmamaya çalışırken daha çok tokat atıyor ve rap yapıyordu - kilit düğmesi neredeydi!

Mandalların takılma sesi duyulduğunda, bir anlık bir rahatlama hissetti. Ama bu uzun sürmedi. Sürücü tarafındaki camdan dışarı baktığında, içinden çıktığı köhne binanın görüntüsü onu öyle yoğun bir dehşete düşürdü ki, sanki boğazına bir hançer dayanmış gibiydi-

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, Balthazar'ın keskin bir bıçağı boynuna dayadığını gördü. Ağzı hareket ediyordu, bağıırıyordu, gözleri öfkeyle parlıyordu... bir gece önce köprünün altından gelen esmerle, kendisi olmadan önce kitapçıdaki yaşlı adam olanla yüzleşiyordu.

Ve sonra Balthazar'ın ağır kanaması başladı. Dizlerinin üzerine düşüyordu ve göğsünün ön tarafı kanıyordu...

Erika elindeki silahlara baktı. Ceplerindeki şarjörlerin ağırlığını hissetti. Tanımaması gereken bir adamın gözlerinin içine, sanki ruhunun tüm parçalarını görüyormuş gibi baktığını hatırladı.

Lütfen bırak gideyim.

Onun isteğı üzerine, onu anılarıyla birlikte özgür bırakmıştı ama bu özgürlük sadece fizikseldi. Zihinsel olarak, bu gece gördüklerinin, şimdi bildiklerinin, inanamadıklarının tuzağına düşmüştü. Ve bu arada, o hâlâ esmerle, o gölgelerle, o diğer 1ghter'larla birlikte kaosun içindeydi.

"Gitmeliyim," dedi ön cama doğru. "Gitmem *gerek*."

Ayağını frene sokmak istediğinde, pedala ulaşamayacak kadar gerideydi. Silahları yolcu koltuğına koydu ve bacaklarının arasından koltuğun çekme çubuğına uzandı. Ayağı kalkarak ayak hareketleriyle tekrar denedi ve motoru çalıştırmayı başardı.

Direksiyonu kavrayarak Honda'nın kaputunun üzerinden ileriye baktı... ama ileri gidemedi.

Düşündüğü kadar özgür olmadığı ortaya çıktı. Balthazar'ın söz verdiği kadar özgür değildi.

Sıkışmış-

Omzunun üzerinden, yıkık dökük, hiçbir özelliğı olmayan bir mahalledeki başka bir yıkık dökük, hiçbir özelliğı olmayan garaja bir kez baktı ve bir dehşet dalgası onu harekete geçirdi.

Panik içinde debriyaja bastı, eski moda vitesi boşa aldı ve gaza bastı.

Paralel park yerinden çıkarken, çıktığı kapıya bir an göz attı. Kapı kapanmak üzereydi. Balthazar sözünü tutmuş ve arabaya sağ salim ulaştığından emin olmak için onu izlemişti.

Tıpkı daha önce onu koruduğu gibi.

Onu terk etmek yanlış görünüyordu, ama içindeki korku o kadar güçlüydü ki, ona teslim olmaktan ve garajı, onu ve dünyasını Ree etmekten başka çaresi yoktu.

Shore Bulvarı'ndan aşağı inerken nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da Hudson Nehri'nin kıyısında, şehir merkezinin derinliklerine doğru ilerlemek dışında nerede olduğu hakkında. Ki bu da yanlış yoldu. Eve gitmeliydi.

Yapması gereken de buydu. Kuzey Otoyolu'na çıkan bir rampaya ihtiyacı vardı, böylece şu anda gittiği yönün tersine doğru ilerleyebilirdi.

Dairesine geri dönmesi gerekiyordu... aslında bir daire değildi, bir şehir eviydi ve on altı yaşından beri onun için bir ev yoktu.

Onun yeri. Bu doğru. Orada başka bir yerden daha fazla güvende olmasa da, hastanede korkunç bir hastalığa yakalanmış ve tek düşüncesi kendi yatağına dönebilirse her şeyin yoluna gireceği olan biri gibiydi.

Aptalca bir inançtı.

Ama inkar edilemez

bir inançtı.

Kitabın başında duran Devina, kendisi ve sadece kendisi için yaratılmış olan büyüü üçüncü kez okudu. Büyünün ona yapması gerektiğini söylediği şey de buydu. Sanki çok heyecanlanıp konsantre olamayacağından endişelenmiş gibi üç kez okudu.

Tabii ki bunu yapamazdı. Ama bir şeylerin özünü anladı.

Koleksiyonuna döndüğünde gülümsemek zorunda kaldı.

Büyünün onun için bu kadar mükemmel olması çok dikkat çekiciydi ve yine de tamamen uygundu. Sonra yine, çağlar boyunca, Kitabın çalışma şeklini anlamaya başlamıştı. Bu kapakların arasında, tüm o sonsuz parşömen sayfalarında, hizmet etmeyi seçtiği kişi için farklı bir şekilde açılan bir portal vardı, sanki ona yaklaşan her ruhun özel bir kilidi açmak için ayrı bir anahtarı varmış gibi. Peki ya yazılı kelimelerin kendilerine gelince? Onlar sonsuza dek dönüştürülebilirdi, hepsi

Şimdiye kadar konuşulmuş ya da okunmuş diller, hesaplanamaz sayıda yolla ifade edilebilen sonsuz bir güç ufku.

Ancak her zaman kendi şartlarına göre.

Gözleri kıyafetlerini, aksesuarlarını, ayakkabılarını okşarken "Şaşırmamalıyım," diye mırıldandı. "Ama beni gerçekten tanıyorsun, değil mi?"

Büyüsü, kim ve ne olduğuna tam olarak uyuyordu ve tarifini takip etmek için yapması gereken şey ona muhteşem geldi. İkinci ve üçüncü okumalar gereksizdi. Kendisine reçete edilen şey için ne kullanacağını hemen biliyordu.

Ve ölümsüz hayatında bir kez olsun talimatlara uyacaktı.

Sonuç için ne kadar umutsuz olsa da, aynı zamanda telaşsızdı, gecikmiş bir orgazm gibi beklenti duygusu, keyifli, yakıcı bir hayal kırıklığı olan bir şeydi. Bu yüzden yavaş ve sakın adımlarla ilerliyor, dolambaçlı yollardan varış noktasına odaklanıyor, kendisi için değerli olan her şeyi, özenle seçip düzenlediği her şeyi... sevdiği her şeyi gözden geçiriyordu.

Rafların arasında yürürken parmak uçlarını uzattı ve blue jean ve pamuktan saten ve ipeğe kadar her tür kumaşla karşılaştı. Payetler de vardı. Hatta bir ara durup Stella McCartney kadife hip-huggers'ı çıkardı. Bunlar birkaç yıl önceki Sonbahar/Kış koleksiyonundandı.

Annnnnnnnn ve şimdi Devina nihayet Birkin'lerinin önündeydi, Lucite standlar ona Commodore'daki kitap odasını düşündürüyordu, Kitap oradaydı ve orada kalmaya kararlıydı. Ama onun inatçılığını düşündükçe, bu şeye kızmayacaktı. Bu gece ona verdiği şey için sonsuza kadar ona karşı nazik ve cömert olacaktı.

Belki o çöp kutusu yerine üzerine yaslanabileceği püsküllü bir yastık bile alabilirsiniz.

Gözlerini Hermès'in Everest Dağı'nın zirvesine kaldırdı. O zirvedeki teşhir pozisyonu çorak kalmıştı, stand sanki hayati bir organ çıkarılmış ama nakil yapılamamış gibi boştu.

Küçük tabutu geri çağırırken bunun çok ironik olduğunu düşündü. Tam da bu noktada, en sevdiği şeyi yatırmış, sonsuza dek gittiğini ve artık işe yaramayacağını düşünmüştü ve şimdi geri dönmüş, harap olmasına rağmen o şey için bir amaç bulmuştu.

Aslında, yıkım çok önemliydi.

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye mırıldandı iblis tabutun kapağını açarken.

Ölülerle yeniden bir araya gelmek, onların senin ölülerin olduğunu varsayarsak, her zaman baştan savma bir işti ve gözleri yaşarırken bu zayıflıktan nefret ediyordu. Diriliş de kokuyordu, yanmış derinin kokusu burnunun kırıışmasına neden oluyordu. Yine de çantayı nazik elleriyle sıktı, sanki tertemizmiş, canlıymış gibi.

İnce topuklu ayakkabılarını dikerek Birkin'i önünde tuttu. Büyü o kadar basit, o kadar açıktı ki, kendisi de tahmin edebilir ya da bu kadar basit olduğu için görmezden gelebilirdi. Ama Kitap'ın emirlerinin gücünü ilk elden görmüştü.

Ve bu totemi akıllıca seçiyordu.

Ona söylenen sözlere göre, değerli bir nesneyi, onun için kişisel olan, büyük anlam taşıyan bir şeyi alacak ve sanki aradığı sevgili kendisiymiş ve nesne de oymuş gibi ona bakacaktı. Tüm hayranlığını ve dikkatini seçtiği şeye, tüm istek ve arzularına, umutlarına ve hayallerine yönelttiğinde, aşkı çağırان etken olacak ve büyüünün sözleriyle, baktığı gibi alacaktı.

Ne kadar çok sevgi yansıtırsa, o kadar çok sevgi alacaktı.

Bu yüzden, tüm güzel eşyaları arasında kendisine en çok benzeyeni seçmesi gerektiğine karar verdi... ve bu da dünyanın en pahalı çantasının yanmış kabuğuydu. Aynı anda hem güzel hem çirkin, hem işlevsel hem kırık, hem kaybedilenler için üzüntü hem de bir zamanlar sahip olunan şeyler için sevinç uyandıran bu çanta, standartlara meydan okuyan, sevgi ve sadakati sınavan bir çelişkiydi. Evet, çirkin olduğunu kabul etmek zordu, ama lanet olsun, onun bir değeri vardı-

ve bazı kısımları tertemizdi.

Sonuç olarak, onda hoşlanmadıkları bir şey gördükleri için erkeklerle işi bitmişti. Tam ifşa burada, avuçlarının içindeydi, tam olarak olduğu gibi duruyordu ve yine de harap olmuş çantayı başka hiçbir şeyi sevmediği gibi sevebilirdi, sevecekti.

Ve böylece hak ettiği gibi sevilecekti.

Gördünüz mü? İlerleme kaydetmişti. O terapist bir keresinde ona "kişisel envanterinde" doğru olması gerektiğini söylemişti. Lanet olsun. Şimdi süper doğru yapıyordu ve cep telefonunu ve cüzdanını lanet olası e-gy'sine sığdırabiliyordu.

Birkin'i yakan o aptal kadının ona dolambaçlı bir iyilik yaptığını kim düşünebilirdi ki? Elinden gelse o Mae'yi öpecekti.

Derin bir nefes alan Devina çantayı göğsüne bastırdı. Yanmış derinin kokusu burnuna çok ağır geliyordu ama kendi kendine bunun parfüm olduğunu, şimdiye kadar kokladığı en iyi parfüm olduğunu söyledi. Sonra kollarını açtı ve çantaya baktı.

"Çok güzelsin," dedi, "her yönden. İstedğim ya da ihtiyaç duyduğum her şeysin. Seni asla ama asla terk etmeyeceğim. Asla..."

Sözcükleri tekrar tekrar söylerken, büyüye eklediğini biraz da olsa duyabiliyordu, parmak uçlarıyla hâlâ iyi durumda olan pulların izini sürdü, dokunun nazik dalgalanmalarını hissetti, renkteki ince değişikliklere dikkat etti. Arpacığa doğru ilerleyerek tureti çevirdi ve kararmış elmas plakaları çekip çıkardı. İsin içinden bile tek taşlar parlıyordu ve başparmağıyla kalıntıların bir kısmını temizledi. Rap'i serbest bırakmak zor oldu, ikiz kulpların bir tarafı özellikle tehlikede idi. Ama sonra içi ortaya çıktı.

"Evet..."

İçerisi kesinlikle tertemizdi. Ustasının atölyesinden çıktığı günkü gibi tazeydi. Göz kamaştırıcı.

Tıpkı onun gibi. Elbette, bazı süper sorunlar vardı, ama saçmalıkların altında, o mükemmeldi.

Tam bir mükemmellik.

Devina Birkin'i satın almasıyla ilgili her şeyi hatırlıyordu, mağazadaki özel odada balık sırtı çantasından çıkarken neler hissettiğini. Tüm vücudunun orgazmik bir sevinçle nasıl karıncalandığını, onu görmenin ve onun olduğunu bilmenin başını nasıl döndürdüğünü, kalbinin nasıl çarptığını ve baş döndürücü bir ses çıkardığını. Birkaç yıldır birlikte çalıştığı S.A.'nın nasıl arkasına yaslanıp onaylayarak izlediğini hatırlamaya dikkat ediyordu.

Devina o gece Astrance'da akşam yemeğine çıkmıştı çünkü sahip olduğu şeyi başkalarının da görmesini istiyordu-

Kendisini o zamanlar üç yıldızlı olan bu küçük Michelin restoranına girerken hayal ettiği gibi oldu.

Çanta, içinden bakabildiği bir pencereye dönüştü, formunun kesin çizgisi, ortaya çıkan bir alt-çıkış içeriyordu...

Doğaüstü bir manzara. Korkunç ya da özellikle doğaüstü değildi. Sadece varlığının içinde kendisine gösterilen şeyin yeryüzüne ait olmadığını biliyordu: Beyaz mermerden kürsüler, beyaz duvarlar ve hiçbir cereyanda hareket etmeyen sarı ışık saçan direklere asılı mumlar.

Bir sığınak ve yine de... kötülüğün yeri.

Odağı değişen bir kamera lensi gibi, beyaz manzaradan bir şey çekiliyordu... bir yatak. Bir yatak platformu-

Nefesi kesildi.

Üzerinde bir erkek yatıyordu. Çıplaktı ve beyaz çarşafların üzerine yayılmıştı, sarı saçları pırıl pırıl parlıyordu, vücudu kesinlikle muhteşemdi.

Tıpkı turuncu kutusunun beyaz iç kısmında, püsküllü, konturlu dokusu üzerinde yatan Birkin gibi olduğunu düşündü.

Kameranın açısı tekrar değişti, yüksek elmacık kemikleri ve şehvetli dudaklarıyla, istirahat halindeyken bile kibirli kaşlarıyla, gür ve hafifçe kıvrılan solgun saçlarıyla asil bir yüze odaklandı. Ve sonra görüntü bir kez daha değişti, omuzlarına kaydı, iyi gelişmiş göğüs kasları boyunca ilerledi, karın kaslarının üzerinden aşağı doğru inerek-

"*Lanet olsun.*"

Evet, bu iş görür. Evet. Juuuuuu just fine.

Ve sonra tekrar onun yüzüne baktı.

Her şey mükemmeldi, çekici olduğunu düşündüğü şeyleri kontrol etmek zorunda kalsaydı isteyeceği şey buydu. Ve bunun sanal bir alışveriş gezisi olduğu ve onu satın alıp almayacağına kendisinin karar vermesi gerektiği gibi garip bir hisse kapıldı.

Devina o yüze baktı. Yüzün erkeksi güzelliği, makyajını her kontrol ettiğinde aynada gördükleriyle aynı seviyedeydi ve bu yüksek standart hoşuna gidiyordu. Ama buna sonsuza kadar bakabilir miydi?

"Gözlerini görmek istiyorum," diye talep etti.

Bir hışırtı duydu ve ilk başta bunun çarşaflar olduğunu sandı, sanki bağlantının içinde bir ses düzlemi açılmıştı. Ama hayır, bu Kitap'tı.

Karşıya, kitabın havada sallandığı yere baktı. "Onun gözleri. Onları görmem gerek."

Cevap net bir "hayır "dı, ancak bunu tam olarak nasıl bildiğini açıklamakta zorlanacaktı.

"Lütfen?" Ne olacak ki, diye düşündü, kibarlık yolu onu buraya kadar getirmişti. "Lütfen üstüne serpiştirir misin?"

Bu bir insan sözü değil miydi?

Kitap sadece aynı sayfaları tekrarladığında, nefesinin altından küfretti ve Birkin'in penceresine baktı. Erkek mükemmeldi ve tıpkı onun çantaya taptığı gibi o da ona tapacaktı. Göz rengi neden umurunda olsun ki?

"Peki," diye açıkladı, "onu ben alacağım."

Bu açıklamayı yaptıktan sonra Birkin'i standının üzerine geri koydu ve küçük adamı gönderdi. Bu hizmet karşılığında, harap olsun ya da olmasın, çantayı kalıcı olarak yerinde tutacaktı: Nihayet, onca kalp ağrısından sonra, her zaman istediği, hak ettiği şeyi elde edecekti.

Onu koşulsuz seven bir erkek. Ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı. Ya da onun kışını tekmeleyecekti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Konuşuyoruz.

Süper hızlı konuşma, tam Nate'in yüzünün üstünde. Ayrıca... bazı bip sesleri... laboratuvardaki görevlilerden birinin ona oynamayı öğrettiği eski moda video oyununu hatırlatan elektronik bip sesleri, siyah ekranın düz dikey bir çizgiyle ikiye bölündüğü ve iki eğik çizginin bir noktayı ileri geri yaydığı oyun. Ama bu bip sesi ritmik ve eşitti.

Oh, Tanrım. Koku. Tıpkı laboratuvardaki gibiydi, havada antiseptik bir esinti vardı ve bunun üzerine gözyaşlarının tuzluluğu ve birinin kanaması olduğunu düşündüren bakır rengi eklenmişti.

Evet, laboratuvara geri dönmüştü. Laboratuvar rüyalarından birini görüyordu...

Hayır, bekle. Kanaması vardı. Kanı akan oydu.

Beyni yavaş çalışıyordu ama sonra her şey geri geldi: Rahvyn'le kulüpte olmak ve ona gidebileceklerini söylemek. Onun evet-lütfen demesi. Kapıdan çıkmaları.

Ve sonra birileri köşeyi dönmüştü ve birileri ateş etmişti.

Nate gözlerini kocaman açtı, hemen ayağa kalktı ve iki elini önüne doğru uzattı.

Sanki bu, kurşunun karnına isabet etmesini engelleyebilirmiş gibi.

Ama... o anda sokakta olmadığını, araba olmadığını ve vurulmadığını fark etti-

Kollar aniden etrafındaydı, onu kucaklıyor, yakınında tutuyor ve rahatlatıyordu. İki kişi. Biri onun iki yanındaydı. Gözyaşları, şimdi, bir sürü.

Ailesi mi? Laboratuvarda ne yapıyorlardı?

Bekle, burası laboratuvar değildi. Burası bir hastane odasıydı.

Derin bir nefes alıp annesinin sevdiği ve her zaman kullandığı Pantene şampuanını koklayana kadar farkındalığı tüm bunlara yetişmekte zorlandı.

"Anne?" dedi kısık sesle, çünkü kafası hâlâ çok karışık.

Onu yeni babasıyla birlikte evlat edinen insan annesi yüzünü onunkinin içine koydu. Berbat görünüyordu, yanakları lekeli ve gözyaşlarıyla kaygandı, bayılmak üzereymiş gibi sert nefes alıyordu.

Ve sonra babasının yüzü de kendisinininkinin hemen yanındaydı. Annesinin aksine, babası bembeyazdı. Gerçi Murhder da ağlıyordu. Şimdi de ağlıyordu-

"Ben iyi miyim?" Nate ağzından kaçırdı. Sonra karnına baktı.

Tamam, yani gerçekten vurulmuştu: Turuncu bir leke ve biraz kurumuş kanın altında, göbek deliğinin solunda küçük yuvarlak bir delik vardı. Acımamıştı. Aslında vücudundaki hiçbir şey kötü hissettirmiyordu; içgüdüsel olarak kan kaybından öldüğünü düşündüğü sırtının alt kısmındaki nemli bölge dışında.

Annesi ellerini onun üzerine koydu, kollarını, omuzlarını, şimdi de yanaklarını okşuyordu, sanki ona dokunduğuna inanamıyormuş gibi. Ve onunla konuşuyordu, babasıyla da. Onları gayet iyi duyabiliyordu ve sözlerinin bir anlamı olduğunu tahmin ediyordu. Ama gerçekten hiçbir şeyi takip edemiyordu-

"Rahvyn!" diye bağırdı aniden. "Rahvyn nerede?" Ya yaralandıysa-

"O..." Babası devam edecek gibi görünmüyordu.

"İnanılmaz," diye bitirdi annesi.

Nedense bu, her ikisinde de yeni bir duygu dalgası yarattı, elleri onunkileri kavradı, sözleri daha hızlı döküldü.

"Nerede o?" Etrafına baktı ve her türlü klinik ekipmanı gördü, ama başka hiçbir şey yoktu. Birinin oturabileceği bir sandalye bile yoktu. "O iyi mi?"

Tamam, evet, tabii, birincisi, buna cevap vermiş sayılırlardı - kötü bir sakatlık geçirmiş olsaydı birinin "harika" kelimesini kullanacağından ciddi olarak şüpheliydi. Ama onu görebilseydi daha iyi hissedecekti.

"Seni kurtardı," dedi Murhder boğuk bir sesle. "Ne yaptığını bilmiyorum... ama sen... gitmiştin."

"Nereye gitti?" diye sordu Nate. Sonra dudaklarını yaladı. "İçecek bir şey alabilir miyim-"

Annesi, sanki önümüzdeki iki buçuk saniye içinde bir bardak su içmezse iç organları iflas edecek ve kurşun yarasının arkasından dışarı sızacakmış gibi paslanmaz çelik lavaboya doğru hamle yapıyordu.

Beyaz plastik bir bardağı adamın ağzına götürürken, birazını adamın alt bedeninin üzerine örtülmüş mavi çarşafa döktü. Elleri onunkilerden daha sağlandı, bu yüzden bir şeyleri tutmaya yardım etti ve orada ne olduğunu bitirdikten sonra karnına baktı.

Ve yarı yarıya ikinci göbek deliğinden küçük bir H2O yayının çıktığını görmeyi umuyordu.

Suda çözünebilir gibi görüldüğünde - hayır, bekleyin, bu yanlış kelimeydi ve "suya dayanıklı" da doğru değildi - bardağı annesine uzattı. Biraz daha isteğinin ilk hecesini bile söyleyememişti. Kadın aceleyle lavaboya geri döndü ve bu sefer elleri daha az titriyordu.

Üç fincan dolusu içti ve tadı büyüleyiciydi. Serin ve saf. Kimyasal madde yok.

"Su tutma," diye açıkladı. "Ya da belki retentive, eğer bu bir kelime ise."

Ailesi ona öyle bir baktı ki, kafası dönse daha az şaşırırlar mıydı diye merak etti.

Karnını sıvazlayarak, "Su tutuyorum. Sızıntı yok."

Annesi bir kâğıt havluyla burnunu sildi. "İşte böyle. Artık sızıntı yok."

"Seni kaybettiğimizi düşündük," diye fısıldadı Murhder.

Babasının bakışlarıyla karşılaşan Nate, başına gelenleri gerçekten anlamadığını ya da takdir etmediğini düşündü. Sanki ailesi farklı bir film izliyormuş gibiydi: Onunki kablolu yayındaydı, sıkıcı sayılabilecek reklam araları vardı ve biraz dram içeren bir hikayesi vardı, ama insanın aklını başından alan ya da şaşırtıcı hiçbir şey yoktu.

Onlarınki, savaş vahşeti üzerine çekilmiş ve Gelmiş Geçmiş En Kötü Yürek Parçalayıcı Film dalında Oscar kazanmış bir belgeseldi.

"İyi misin?" diye sordu, ikisinin arasında bir ileri bir geri bakarak.

"Artık iyiyiz," dedi babası. "Şimdi... iyiyiz."

İşte bu noktada onları nihayet doğru dürüst görebiliyordu. Onu evlat edinen efendisi, evin dışında her zaman giydiği derinin içinde hâlâ çok tehditkâr görünüyordu; kızıl ve siyah saçları, ellerini deriden geçirip neredeyse koparacakmış gibi dimdik duruyordu. Annesi daha küçüktü ama daha az güçlü değildi, her ne kadar normalde doğrudan bal rengi gözleri sulu ve ben bir bilim adamıyım kıyafetleri buruşuk olsa da.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi onlara. Çoğunlukla, bilincinin ve acı çekmemesinin aksine, bir şekilde iyi olmama ihtimaline karşı bu yanıtı denediği için. "Gerçekten iyiyim."

Roor'un üzerinde, bulunduğu masanın her tarafında kanlı gazlı bezler ve atılmış tıbbi malzemeler vardı. Belli ki birisi onun hayatını kurtarmış ve bunu yaparken de çok çalışmıştı.

"Ben gerçekten iyiyim."

Nate ikisine de sarıldı ve sonra Rahvyn'le konuşmak için daha ne kadar beklemesi gerektiğini düşündü. Ailesine karşı duyarsız olmak istemiyordu ama onu görmek zorundaydı. Konu onun iyi olduğundan emin olmaya geldiğinde kendisinden başka kimseye inanmayacaktı, hem de sadece vurulmadığından değil.

Ya onun gözleri önünde neredeyse öldüğünü görseydi? Ondan hoşlanmıyor olsa bile, bu korkunç olurdu. Özellikle de önceki hayatında travma yaşadığını bildiği için. Çok ama çok fazla travma.

"Tanrı'ya şükür Rahvyn yardım çağırdı," dedi, onları bırakıp onu bulmalarını gerektirecek bir tartışmaya girmeyi kolaylaştırmak için. Ya da onu da dahil ederek bu aile anını bozmalarını. "Yani, hızlı düşünmek, değil mi? Dr. Manello beni dışarıda mı ameliyat etti? Kulübün dışında olduğu için mi?"

Tekrar ileri geri bakarken, yüz ifadelerinin değiştiğini, açık sevgi ve güçlü rahatlamamanın yerini ince bir gerginliğin aldığını gördü.

"Ne?" dedi. "Beni başka biri mi yamaladı?"

Hâlâ cevap vermediklerinde boğazını temizledi. "Dinle, Rahvyn için endişeleniyorum, tamam mı? Çok korkmuş olmalı. Sen sadece... sen getirebilir misin

burada mı?" Etrafına bakındı. "'Burası' her neresiyse? Gerçekten şokta falan olmadığından emin olmam gerekiyor."

"Onun için endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı Murhder. "Asla."

Nate kaşlarını çatı, bir içgüdü ona ne söylemeye çalıştığını tam olarak çözemese de kükrüyordu.

"Onu görmem gerek," diye ısrar etti. "Hemen şimdi."

Kardeşliğin şehir merkezindeki garajında Balz'ın tek düşündüğü Erika'yı tekrar görmesi gerektiği idi. Hemen şimdi. Onun peşinden gitmeli, o gümüş Honda'nın önüne atlamalı ve ona yalvarmalıydı...

Ona ne yapması için yalvaracağını düşündü. Tam olarak olduğu şey olduğu için onu affetmesi mi? Metafizik bir savaş alanının ortasında, onun gibi insanlarla birlikte yaşadığı için mi?

Bir iblis onun arka bahçesine bir çadır kurup Coleman sobası ve dökme demir tavasıyla birlikte taşınmışken mi?

Erika ondan ne kadar uzakta olursa o kadar güvende olacaktı ve bu yüzden ona garaja geri dönmeye ya da onu aramaya kalkışrsa tam bir dehşet implantı vermişti. Ve eğer bir sebepten dolayı bunu geçersiz kılabilseydi, ki kılamazdı, onu bulmaya çalışmasının bir önemi yoktu. Her ne kadar hafıza kutusu doluyken eve gitmesine izin vermiş olsa da ve o karavandaki video görüntülerine rağmen, onun dünyasında yasal olarak var olmamıştı. O, kendisi gibi insanlar arasında yaşayan ve nefes alan bir hayaletti ve onu kendi tarafına çekmesinin hiçbir yolu yoktu.

En azından artık ondan bir şey çalmış gibi hissetmiyordu. O her zaman prensipleri olan bir hırsız olmuştu.

Çıplak ayakları üzerinde dönüp garajın genişliğine baktığında, yankılanan boş siyah alan, yalnız hayatı için iyi bir metafor gibi görünüyordu. Tabii ki hâlâ kurtulması gereken çok sadık bir paraziti vardı.

Körfezin karşısında, Erika ile birlikte oturdukları iki uyumsuz Archie Bunker koltuğu ona her türlü yersiz kalp ağrısını yaşıtıyordu.

Zihin-duygu komplosunun böyle bir çift çirkini bile trajik bir güzellik sahnesine yükseltebileceğini.

Onunla birlikte oturacağı son yer Rushmore Dağı gibiydi.
asla olamayacak aşkları için bir *hatıra*.

Belki sandalyeleri  alabilir.

Sandalyeleri daha iyi bir şeyle değiştirin, diye değiştirdi.

Evet, onları nereye koyacaktı ki? Ve evet, "aşk"
terimini kullanmıştı.

Bam, bam, bam.

Silah sesi değil. Birisi 1. kapının topuğuyla yan kapıya vuruyor.

Omzunun üzerinden bakarak gözlerini kısıtı. Kapıya barikat kurmamıştı,
sadece bakır kilidi yerine takmıştı.

İblis Devina kapıyı hiç  almadı. Kardeşler ve diğerlerinde giriş kodu
vardı. Başka hiçbir vampir buranın nerede olduğunu bilmiyordu.

Yani bu, yolunu kaybetmiş bir insandı.

Bang, bang, bang-

"Yanlış adres," diye mırıldandı.

V'nin evi her türlü güvenlik  nlemiyle donattığı düşünülürse, hiç
şüphesiz dış kameralar da vardı ama cep telefonu olmadığı ve onlara nasıl
erişeceğini bilmediği için, neyin yanlış yönlendirilip garajın vasistasına
düştüğünü tam olarak kontrol edip göremedi. Sanki umurundaydı da? Hiç
umurunda değildi, ama eğer bir adam bu soğukta orada durmaya istekliyse-

Bam, bam.

"Orospu  ocuğu."

Yarı  ıplak kı ını silah sergisine doğru yürüterek bir kırk milimetre aldı ve
şarj r  kontrol ettiğinde her şeyin tam dolu olduğunu görünce şaşırmadı.
Doğal olarak, kapının eşiğindeki *Homo sapiens*'in o eklemlerin altındaki
cevapsız kapıda kendi hesabını yapmasına izin vermek daha iyi olurdu,
ancak Balz hayatının boktan durumu hakkında bir oyun planı başlatmak
zorundaydı ve kesinlikle kötü bir amatör "Boom Clap" melodisiyle bu i 
karartıcı zihinsel jimnastiklerden geçmeyecekti.

Evet, *The Fault in Our Stars*'ı izlemişti. O zaman dava
et onu. "Kuyruksuz lanet fareler-"

Garajın kapısını açıp namluyu ortalama yüz yüksekliğindeki bir erkek insana doğrultarak bir simülasyon yaparken, o-

"Ateş etmeyin!"

Bir tür gerçeklik bükme numarasıyla, Charli XCX'i taklit eden kişinin Erika Saunders olduğu ortaya çıktı. Ellerini havaya kaldırdığında zar zor nefes alabiliyordu.

Vücudu şiddetle titriyor, göz kapakları korkudan geriye doğru sıyrılıyor, yüzü mutlak dehşetinden dolayı terle kaplanıyordu.

"P-p-p-lütfen," diye kekeledi. "Beni içeri alın."

"Nasıl geldin buraya?" dedi onu içeri çekerken. "Burada olmaman gerekiyordu."

Sanki aynı anda kurşunla doldurulmayı, bıçaklanmayı, parçalanmayı ve kafasının kesilmesini bekliyormuş gibi boş bölmeye baktı.

"Tehlikedesin." Zorla yutkundu ve kendine sarıldı. "Seni tehlikede bırakamam."

Balz bir anlığına ona sadece uyuşmuş bir inançsızlıkla bakabildi. Hafıza bankasına yerleştirdiği implant sayesinde, sırf onu, soysuz bir vampir hırsızını kurtarmaya çalışmak için kendi hayatta kalma reRex'ini geçersiz kılıyordu.

Kendini durdurmaya bile çalışmadı.

Zihnindeki manipülasyonun kilidini açtığında, onu kendine doğru çekti ve kollarını etrafına sardı, vücudunun sıcaklığını paylaşarak onu titreten ürpertiye yatıştırabileceğini umdu.

Seni seviyorum, diye düşündü ona. Hiç mantıklı gelmese de.

Ve bu üç kelime farkındalığına nüfuz ederken, ona sarılma şekliyle, hançer elindeki dolu kırk milimetrenin... tam kendi yüzüne doğrultulmuş olduğunu fark etti.

Mükemmel.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı.

Devina iblislerin en sabırlı değildi. Hem de hiç. Yıkık Birkin'in kapısından bakarken ve çok sevdiği, rüyalarının erkeğini o yatak platformunda çok yüksek kaliteli bir et parçası gibi yatarken gördüğünde, beklemekten nefret etti. Özellikle de biraz daha beklerken. Ve... daha da uzun süre bekledi.

Yüzüne donuk bir gülümseme yerleştirerek, sabırlı olduğunu umduğu bir ifadeyle Kitap'a baktı. Yaşlı osuruğu kazığa monte edilmiş bir tiki meşalesine dönüştürmeyi sevgiyle düşünüyor olsa da.

"Tatlım," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Burada bir şeyler yolunda gitmiyor."

Kitap kendini bozdu. Tekrar aktı.

Birkin penceresini de yanında getirerek, ardında buğulu ayak izleri bıraktığını, Roor'dan yükselen küçük öfke bukleleri olduğunu biliyordu. Yine de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Belki Kitap fark etmezdi.

"Evet?" Kaşlarını hoş bir sorgulamayla kaldırmaya zorladı. "Ne diyecektiniz?"

Kitap aynı yerde açık kalırken daha fazla Ruttering.

Devina gözlerini devirmemeye çalıştı. "Ama ben zaten üç kez okudum, aynen yazdığım gibi.

Tabii ki büyüü tekrar okumayı *çok* isterim."

Gözleri gevşekçe kelimelere odaklanmıştı, mürekkep sayfadan silinmiyordu ama harfler kaydedildikçe parıldıyordu: *Bla, bla, bla, senin gibi düşün*

sayılırdı, falan filan, arzunun nesnesi, falan filan, sonsuzluk, falan filan, diğer aşıklar, dünya mükemmel çiftin etrafında döner...

Sonuna geldi ve bağlamak istedi, "O zaman devam et! Tek düşünebildiği, tek umursadığı, o erkek her ne haltsa onu izleme bölmesinden çıkarıp inine sokmaktı. Bu noktada, onu becerecek ve sonra-

"Ne?" Devina azı dişlerini gıcırdattı. "Yani, sence burada bir şeyi kaçırıyor muyum?"

Bunun üzerine metin ona o kadar parlak bir şekilde parladı ki gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Ve sonra, görüşü alıştıkça, vurgulanmış kelimeler dizisini takip etti. Ancak Kitap bunun okumasına yardımcı olduğunu düşünüyorsa, yanıliyordu. Odaklanma egzersizi onun için sek sek oynamak gibiydi, gözleri bir harf bloğundan diğerine atlıyor, az önce baktığı şeyi geride bırakıyordu.

Büyünün sonuna geldiğinde, Birkin hemen yanında havada süzülürken ellerini kalçalarına koydu. "Ve?"

Metin tekrar yükseldi.

"Bak." Alnını örtmeyen perçemlerine doğru bir nefes üfledi. "Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım. Koleksiyonumda en çok sevdiğim şeye baktım ve karşılığında bana gösterdiğin şey hoşuma gitti. Sadece bir tane yapacak. Sabırsız bir sürtük gibi davranmak istemem ama" -hayır, gerçekten de sabırsız bir sürtüktü; "tüh, belki de yanlış bir şey yapıyorum" demedi- "ama hadi devam edelim."

Kitabın sayfaları, sanki dikkati çekilmiş gibi, ciltten dışarı doğru dikildi. Sonra, sanki o şey onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçmiş gibi tekrar yerlerine oturdular.

"Teşekkür ederim." Sonra eğildi ve elini kalbinin üzerine koydu. "Ve bunu içtenlikle söylüyorum-"

Birkin'in pencere camından bir ışık patlaması oldu, ışın, aydınlatma olarak ifade edilen saf bir enerji sütunuydu. O kadar güçlüydü ki Devina tökezleyerek geri çekildi, çanta artık Hermès tarafından yapılmış bir şey değil, boyutlar arasında bir geçitti.

Ve uzay ve zaman dokusundaki yırtıktan gerçek aşkı çıktı.

Yatağın üzerinde gördüğü erkek, Birkin'in prolle'iyle sınırlı kalan konİneslerin arasından sıkışarak açıklıktan çıktı. Kısıtlama yüz hatlarını bozmuş, yüzünün derisini gerginleştirmiş, omuzları açıklığa sıkışırken boynu gerilmiş, ta ki biri dışarı çıkana kadar, sonra diğeri serbest kalmış, ardından gövdesi, ardından kalçaları ve cinsel organı ortaya çıkmıştı.

Bacakları ve ayakları sonuncuydu ve sert Roor'un üzerine bir Rop'la indi.

İşi bitti, enerji geri çekildi, ışın harap olmuş Birkin'in içine geri çekildi.

Bu da aşağıya düştü.

Erkek yüzüstü yatıyordu ve zor nefes alıyordu. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca kaburgaları inip kalkarak öylece yattı. Ama sonra avuçlarını dikti ve göğüs kaslarını Roor'a doğru itti.

Omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar pürüzsüz, tüysüz teninin altında kıvrılıyordu ve omurgasının dalgalanışının görüntüsü son derece erotikti. Ve harika bir... kıcı vardı, vay canına ne kıcı vardı.

Devina dudaklarını yaladı. Ve kendi göğsünü hissetmek için elini bluzunun içine soktu.

Onun ağzını ağzına almak için sabırsızlanıyordu-

Erkek ani bir değişimle pazusunun etrafına baktı, güzel yüzü sanki onu hissetmiş gibi yukarı doğru döndü. Göz kapakları hâlâ kapalıydı ama ağzı ayrılmıştı ve evet, göğsündeki kaslar güçle gerilmişti.

Ve sonra gözleri açıldı.

Devina'nın nefesi kesildi.

İrisleri ve gözbebekleri tersine dönmüştü; ortadaki safir mavisi, dıştaki ise simsiyahtı ve onlardan yayılan şey düpedüz kötülüktü. Bu iki cehennem çukurunun güneş ışığıyla parlayan sarı-beyaz saçlarıyla oluşturduğu tezat elektrik çarpıyordu. Özellikle de onun vücuduna bakarken, o kurnaz, saldırgan bakışlar tatlı zamanını alıyor ve elini ipek gömleğinin içinde gördüğünde tamamen duruyordu.

Ve işte o zaman oldu. Kalçalarının aşağısında, Raccid ve bok gibi çok güzel bir boyutta olan horozu kalınlaşmaya ve uzamaya başladı.

Bacaklarının arasından saf, katıksız bir şehvet fişkırırken Devina alt dudağını ısırdı.

"Peki sen kimsin?" diye sordu aristokrat ve kibirli bir ses tonuyla.

Kız hemen cevap vermeyince kaşlarından biri kalktı; sanki her durumda en iyi ve en zeki olmaya alışkınmış, dünyaya özel bir armağanmış ve etrafındaki herkesin varlıklarını haklı çıkarması gerekiyormuş gibi. Lanet olası zaman çizelgesinde.

Kibir, senin adın Adonis, diye düşündü. Vay anasını... tıpkı onun gibiydi.

Devina o kadar geniş gülümsedi ki yanakları acıdı. "Senin tek gerçek aşkırım, işte ben buyum."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Rahvyn kendine geldiğinde nerede olduğundan tam olarak emin değildi.

Çok yumuşak bir şeyin üzerine uzanmıştı ve gözlerini açtığında boş, penceresiz duvarlar, cam kapaklı erzak dolapları ve kabloları olan sessiz makineler gördü. Köşede bir lavabo ve dolaplar vardı. Siyah koltuklu tekerlekli bir sandalye. Yulaf lapası renginde pürüzsüz, benekli bir Roor. Kapalı bir kapı.

Buraya nasıl geldiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Onu bu şekilde kimin taşıdığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Yine de ne yaptığını hatırladı.

"Sevgili Bakire Kâtip, beni affet," diye fısıldadı.

Tepesinde, havalandırmadan gelen yumuşak bir ısı ıslığı vardı ve beklediği koridor olduğunu tahmin ettiği yerde, yumuşak tabanlı ayakkabılarıyla biri yürüyordu.

"Uyanmışsın."

Sevgili kuzeninin sesiyle başını kaldırdı. Sahvage karşı yatağının başucuna çekilmiş bir sandalyede oturuyordu, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, ağırlığı sanki bilinçsizliğinin içine atlayıp onu oradan çıkarmak istermiş gibi öne doğru eğilmişti.

Yüzü gergin çizgilerle çizilmişti.

"O iyi," dedi. "Nate."

"Biliyorum." Sesi sertti ve boğazını temizledi. "Bir şey alabilir miyim-"

Kuzeni sanki yardım etmek için yanıp tutuşuyormuş gibi ayağa fırladı ve sanki rehidrasyon işlemini gerçekleştirmek için bekliyormuş gibi hemen beyaz bir fincan çıkardı

işlevi. Pipeti dudaklarının arasına sokmasına yardım etmek zorunda kaldı ve her şeyi yerinde tuttu. Birkaç yudum aldıktan sonra tekrar yastıklara yaslandı.

Sahvage suyu, yatağın yüksekliği kadar uzun bir tepsinin üzerine koydu. Sonra tekrar oturdu ve ona baktı.

"Evet," diye fısıldadı, "sana yaptığım buydu."

"O odada çok fazla rüzgâr vardı. İçeri girmeye çalıştık ama kapı barikatla kapatılmıştı."

"Yaratılış kavşağına ulaşmak için çok fazla enerji gerekir."

Sahvage gözlerini ellerine dikti. "Bunu yapabileceğini nereden biliyordun? Yani, bir gücün olduğunun farkındaydım. Ama hiçbir fikrim yoktu..."

Adam arkasından giderken, onun sadece kendisini gençleştirmesini düşünmediğini biliyordu. O kalede yaptıklarını düşünüyordu. Onu orada tutmaya çalışan muhafızlara ve özellikle de bedenini şiddetle istismar eden aristokrata.

O gece bir düzine ya da daha fazla erkek öldürmüştü.

Ve bekâretini zorla alan kişiyi acımasızca öldürdü.

"O kaleden ayrıldıktan sonra nereye gittin?" diye sordu dalgınca, sanki onları ayıran yüzyıllar boyunca kendi kendine defalarca düşündüğü başka bir soruymuş gibi.

"Tam zamanında geldim," diye mırıldandı. "Sana söylemiştim."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Rahvyn yatağın üzerinde doğrulup oturdu. Kendine baktığında üzerine bir battaniye çekilmiş olduğunu gördü. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı - siyah kazak, kot pantolon- ve kurumuş kanı fırçaladı.

Onları yıkadıktan sonra bile bir daha asla bu kıyafeti giymeyecekti. "Özür dilerim," dedi. Çünkü bu, ona gitmek zorunda olduğunu söylemekten daha kolaydı. "Bana verdiğin bu... ölümsüzlük şeyinin... bir lanet olduğunu düşünürdüm." Adam

başını salladı ve yavaşça konuştu. "Ama eğer bana bu... yeni hayatı, her ne ise, vermeseydin, Mae'me sahip olamazdım. Mae'mi koruyamazdım."

Rahvyn buna ne diyeceğinden emin değildi.

"Her neyse, teşekkür ederim," dedi kabaca. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Onun elini tuttu ve çok daha büyük olan avuçlarının arasında nazikçe tuttu. Sonra alnını aşağı indirdi ve onları birleştiren tokenin üzerine

yerleştirdi.

Uzanıp kuzeninin saçlarını okşadı. Yine söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Nate'i kurtarmak için harcamak zorunda kaldığı çaba yüzünden mi, yoksa-

Kapının çalınması sessizdi. Sanki kapının öbür tarafındaki her kimse bir şeyi bölmekten endişe ediyormuş gibiydi. Ve sonra tanıdığı bir koku yakaladı.

"Nate?" dedi.

Odanın kapısı ardına kadar açıldı ve işte oradaydı, ayağa kalkmıştı, rengi parlak ve sağlıklıydı, dengesi, üzerinde bir tür sıvıyla dolu şeffaf bir torbanın asılı olduğu tekerlekli bir sehpaye dayanıyordu. Arkasında, anne ve babası sarsılmıştı ama artık ağlamıyorlardı, onun iyi oluşunun ikiz nöbetçileri belli ki cehennem gibi bir gece geçirmişlerdi.

Nate'in gözleriyle karşılaştığında, kendi gözleri de yaşlarla doldu ve Nate ileri atıldı - ailesi kaçmasını engellemeye çalışsa da. Ama yürümek için herhangi bir yardıma ihtiyacı yoktu. Kol damarına nakledilen şeye de ihtiyacı yoktu. Bir daha asla fiziksel olarak herhangi bir şekilde yardıma ihtiyaç duymayacaktı.

Rahvyn onun yanına geldiği anda tamamen doğrulup oturdu ve sonra birbirlerine sarıldılar; Rahvyn'in kolları Rahvyn'in omuzlarına, Rahvyn'in kolları da Rahvyn'in beline dolanmıştı. Başını Rahvyn'in boynuna doğru eğdiğinde, odadaki diğerlerinin alçak sesle konuştuklarını ve sonra da koridora çekildiklerini belli belirsiz fark etti.

Uzun bir süre sonra Nate geri çekildi ve yatağın kenarına daha düzgün bir şekilde oturdu. "Sen de mi vuruldun? İyi misin?"

"Evet."

Adamın rengi soldu. "Evet, vuruldun ya da-"

"Hayır, yani yaralanmadım, bu yüzden iyiyim."

"Tanrı'ya şükür."

Bir sessizlik oldu, gözleri diğerindeki hayatta kalma detaylarını izliyordu. Sonra adam yere baktı ve kadın adamın soracağı şey için kendini hazırladı. Bilmek için her türlü hakka sahip olduğu şeyi. Açıklayamayacağı şeyi.

Sevgili Bakire Kâtip, o kim oluyordu da bu gücü kullanıyordu. "Ne oldu, Rahvyn. Kimse bana anlatmak istemiyor."

"Çok özür dilerim." Adam cevap vermek üzereyken, kadın onun

konuşmasını engelledi. "Keşke sana geri dönmek isteyip istemediğini sorabilseydim."

"Tabii ki hayatta olmak istiyorum-"

"Evet, ama bunun bir bedeli var ve sen seçim yapmayı hak ettin. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim-"

Elini uzattı. "Kalp masajından bahsetmiyoruz, değil mi?" "Nedir o?"

"Kardiyopulmoner resüs-" Başını salladı. "Boş ver."

Bir duraksama oldu çünkü nereden başlayacağını bilmiyordu. İşte o zaman yüz ifadesi değişti. Daha önce birçok kez, Eski Ülke'de, hatta gençken ve kendini herkesten daha fazla anlamadığı zamanlarda bile böyle bir şey görmüştü: Tedirginlik ve biraz da korku.

Bu arada, sesini kaybetmişti. Bu belki de iyi bir şeydi. Kimseyle, hatta kendisiyle bile paylaşmayı reddettiği bir gerçek vardı ve ağzından çıkacaklardan endişe ediyordu.

"Meteorun Luchas House'un arkasına düştüğü gece," dedi yavaşça. "Ve seni orada gördüm, çarpma alanının yanında..."

Yüz kaslarındaki ince değişimler, dudaklarının gerilmesi, kaşlarının düşüp kalkması, çenesinin arka dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çalışmasıyla zihninin çalışmasını izledi. Gerçekten de, gözden kaçırdığı şeyleri bir araya getiriyor, daha önce birbiriyle bağlantısı olmayan bir dizi ayrıntıdan gerçeği çıkarıyordu. Ve hayat buydu, öyle değil mi? Biri, yüzeysel ayrıntıların henüz gerçekleşmemiş bir vahiy için bir perdeden başka bir şey olmadığını farkında olmadan yoluna devam ediyordu.

"Bana tam olarak ne yaptın?" diye sordu.

Rahvyn'in hastane yatağında otururken, bacakları yana sarkmış, bir elini şilteye dayamış olan Nate, kendi teninde farklı hissettiğinin farkındaydı. Bu kadar farklı olan şeyin tam olarak ne olduğunu kestirmek zordu. Bu hissi tanımlamaya en çok yaklaşabildiği şey, geçişinden hemen sonraki gecelerde yaşadıklarıydı.

Çok güçlüydü. Enerji ile titreşiyordu. Sadece canlı değil, aynı zamanda uyanmış.

Ve beyni düşünceler ve anılarla dolup taşıyordu - gerçi bu, onunla ilgili tüm bu olaydan dolayı kafasının karışmasının bir sonucu da olabilirdi. Şuli'yle birlikte evin arkasındaki tarlaya gittiği günleri düşünüp duruyordu.

Bu göksel gösteriyi ve etkiyi araştırmak. Rahvyn -ya da ilk tanıdığı adıyla Elyn- ormanın gerisinde, aynı şekilde etrafı kontrol etmeye gelen diğerlerinden ayrı bir yerde duruyordu.

Ertesi akşam onunla konuştuğunu ve lreRies'in onun etrafında döndüğünü, küçük ışık kıvılcımlarının narin yüzünü güzel bir şekilde aydınlattığını hatırlıyordu.

O sırada böceklerin nereden geldiğini sorgulamamıştı. Ama onları daha önce soğukta hiç görmemişti ve o zamandan beri de görmemişti.

Dürüst olmak gerekirse... ışık noktalarının gerçekte ne olduğundan emin değildi.

Sonra yatak odasında gözlerinin içine baktığı o anı hatırladı ve sanki aklını okuyormuş gibi garip bir duygu hissetti. Yüzüne yansıyan dehşet, onun geçmişinin tüm ayrıntılarını biliyormuş gibi görünmesine neden olmuştu; o laboratuarda geçirdiği zamandan, o insanlar tarafından üzerinde deneyler yapılırken çektiği acı ve korkudan, oradaki *adamlarının* ölümüne ve imkansız kurtuluşuna kadar her şeyi.

"Fade'in kapısındaıydım," dediğini duydu. "Ve ben sadece önünde durdum, kapıyı açtım ve içeri girdim. Diğer taraftaydım..."

Beyaz bir manzara ve ardından tarif edecek kelime bulamadığı kadar güzel bir şeyin puslu anıları zihnine hücum ederek onu hastane odasına, hatta ona karşı körleştirdi. Ama sonsuz ihtiyaın görüntüsünden geri döndü.

Tıpkı ölümünden döndüğü gibi.

"Ölmüştüm." Ona odaklandı. "Ve sen bana bir şey yaptın, değil mi?"

Meteor çarpmasında gördüğünden beri durmadan düşündüğü, Luchas House'da varlığını aradığı ve soğukkanlı olmaya çalıştığı, ilk öpücüklerini paylaşırken yüzünün kendi yüzüne yakın olduğunu hayal ettiği kadın... bir anda yabancılaşmıştı.

"Kimsin sen?"

Başını eğdiğinde beyaz saçları öne düştü, yüz hatları dalgalar tarafından gizlendi. Sonunda konuştuğunda hüzünlüydü.

"Ölümün soğuk eli omzunuza inecek diye asla endişelenmeyeceksiniz. Mezarın ölümcül yükünden kurtuldunuz. Sen ölümsüzsün,

Nate."

Kelimelerin etkisi gecikti, beyni heceleri bir arkeoloji alanıymış gibi yeniden inceledi, ilk geçişte birkaçını yanlış yorumladığından emindi. Çoğunu.

Hepsini dene.

"Seni doğru duyamıyorum," dedi uyuşuk bir sesle.

"Ölümün tasmaından kurtuldun, bir daha asla seni almaya gelmeyecek." "Nasıl..." Yüzünü ovuşturdu. "Anlamıyorum."

"Ölmene izin veremezdim." Gözyaşlarının nemli, tuzlu kokusu yükseldi ve titreyen elleriyle gözlerini fırçaladı. "Ailen cesedinin başında ağlıyordu, Kardeşler kapının önündeydi... ve bu benim hatamdı. Sana vurulmasının sebebi bendim-"

Nate geri çekildi. "Bu nasıl senin hatan oldu?"

"İnsanın yanında durdum ve böylece sen de durdun. Ya da belki de her şeyi ondan önce ben başlattım." Sni ed. "Dandelion kulübünün kaotik iç kısmına daha fazla dayanabilseydim, o zaman yola çıkmazdık. Sen vurulmazdın. Ölmezdin."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Rahvyn saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve ona bakarken gözleri ışıldı. "Nate, özür dilerim. Sana hiçbir hediye vermedim. Bu, yürek parçalayıcı sonuçları olan bir komplikasyon."

Tehditkâr olsun ya da olmasın, bilmediği bir bölgede kaybolmuş biri gibi duyuları canlandı ve reRex'le odaya göz gezdirdi. Bu konuşmayı bir dinleyici kitlesinin önünde yapmışlardı: Ailesi ve Sahvage da onlarla birlikte odadaydı. Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yetişkinlerin hepsi ciddi ve ağırbaşlı görünüyordu. Yine de bu oldukça benzersizdi.

Eğer söyledikleri doğruysa, kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, o zaman şeylerin doğal düzenine aykırı bir şekilde yeniden doğmuştu.

Ve Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesiyle akraba olan, kökeni bilinmeyen sivil bir kadından tamamen farklı bir şeydi.

Büyük Kör Kral'ı bile gölgede bırakacak kadar güçlüydü. Kâtip Bakire gibi güçlüydü.

"Ve şimdi buradayım," diye mırıldandı dalgınca.

"Gitmene izin veremezdim." Sesi çatallaştı. "Seni kaybetmeye... dayanamazdım, Nate."

Kafasının içindeki beyaz gürültü anında sakinleşti, dönüp duran, belli belirsiz panikleyen düşünceleri yatıştı.

Ona söylediği onca şey arasında, bu basit sözcükler en büyük etkiyi yaratmıştı.

Aşık olduğu bir dışının ona kendisini ölümsüz yaptığını söylediğini düşünürsek, erkeklerin çalışma şekli hakkında gerçekten bir şeyler söylüyordu.

Rahvyn'in ona karşılık bir şeyler hissedebileceği fikri... ölümsüz olmak gibiydi. Hiçbir şey ona dokunamazdı.

"Ama senin kim olduğunu anlamıyorum," dedi usulca. "Ben neysem oyum."

"Temel Reis."

"Affedersiniz, patlak gözlü değil misiniz?"

"Bir çizgi film karakteriydi. Laboratuardayken bazen televizyon almama izin verirlerdi ve hem çizgi filmi hem de çizgi diziyi izlerdim. 'Ne yaparsam yaparım'."

"Oh."

Başka bir sessizliğe gömüldüğünde, gözleri kısılmış, omuzları içine çökmüş bir kasvet vardı. Bu hastane odasını, hastane yatağını, tekli yastıklı sandalyesini ve gizlice saklanmış tıbbi ekipmanlarını hayatının sonuna kadar hatırlayacağını düşündü...

Hayat.

"Sonsuza dek yaşayacak mıyım?" diye sordu göğsüne yeniden bir huzursuzluk yayılırken.

"Ölmeyeceksin."

"Yani ölemeyecek miyim?" Dünyaya daha da büyük bir meteorun çarptığını ve kendisinin uzayda salındığını, kozmik boşlukta yavaşça döndüğünü, sonsuzluk ve ötesi için hayal etti. Kalıcı olarak Buzz Işıkyılı.

"Sen ölmezsin."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Seni yaratılış düzlemine götürdüm. Ve şimdi hem farklı hem de aynısınız. Geri dönüş yok ve size ne istediğinizi sormanın bir yolu yoktu.

İnanıyorum ki bu durumun faydaları ve trajedileri var. Belki de bu normal bir hayat gibidir, iyi ve kötü iç içedir. Sizin için farkı, artık bir sonunun olmamasıdır."

Ona baktı, yüz hatlarını hatırladı, kendisine çok tanıdık gelen şeyde şimdi gördüğü tüm değişiklikleri kataloglamaya çalıştı. Sonra anne ve babasını düşündü; o geldiğinde nasıl göründüklerini, şaşkınlıklarını, gözyaşlarını... ruhlarını paramparça eden kederi.

"Doğru olanı yaptın," dedi aniden. "Bunların çoğunu... anlamıyorum ama burada olmayı hiçbir şeye değişmezdim."

O konuşurken kadının içinde hiç rahatlama yoktu. Sadece gözlerinde o acımasız ifade vardı. "Umarım böyle hissetmeye devam edersin," diye fısıldadı. "Gerçekten öyle hissediyorum."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Balz soruyu ortaya atarken biraz ikiyüzlü davrandığını fark etti. Gözleri eski gümüş renkli Honda'nın ön camından dışarı bakıyor, küçük ve güzel bir konağın ön kapısına kilitlenmişti ve Erika onları başka birinin evinin garaj kapısına çekmediyse, yaşadığı yer burasıydı.

Zihninde çoktan içeri girmiş, onun banyolarından birinde duş alıyordu.

Ardından, yatağının serin çarşaflarının arasına giriyor ve onu çıplak vücudunun içine çekiyordu.

Hayır, bunu yapmayacağım.

Döndü ve ön koltuklara baktı. "Pardon? Ne dedin?"

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemişti. "Yok bir şey." Ona şöyle bir baktı. "Sadece bunu gerçekten yapmak istediğinden emin olmak istiyorum."

"Kalacak bir yerin yok, değil mi?" Omuz silkti. "Ve o gölgeler hakkında düşündükçe... Sen olmadan kendimi onlara karşı savunabileceğimden emin değilim. Ayrıca, daha önce seninle güvendeydim. Bana karşı hiç saldırgan olmadın ve arkadaşlarının peşime düşmesinden de endişe etmeme gerek yok."

"Dediğim gibi, size zarar vermezler."

"Çünkü ben senin dışınım, değil mi?" Gözlerini kıstı. "Onlardan birinin bunu söylediğini duydum."

"Bu bir sanat terimi." Bu her ne demekse -ve kim o lanet kelimeyi kullanıyordu ki? "Ve haklısın. Eğer seninleysem... o gölgelerin büyük bir sorunu var demektir."

Onun dişisi, ha. Buna itiraz edebileceğinden emin değildi ama zaten bir gece için çok fazla ifşaat olmuştu -ah, kahretsin. Onunla gerçekten bağ kurmuş muydu? Yine de erkek vampirler için bu konudaki temel kural şuydu: Eğer bu soruyu aklınızdan bile geçiriyorsanız, cevap muhtemelen *evetti*.

Harika. Bu boktan pastaya bir katman daha-

"Bekle, bu..." Kaşlarını çatı ve pencereye doğru eğildi. "O benim çantam mı?"

Balz tekrar ön panele baktı. Elbette, posta kutusunun üzerindeki fenerin yaydığı ışığın hemen dışında, ön sahanlıkta, kadının taşıdığını gördüğü çanta duruyordu.

"Buraya nasıl geldi?" diye sordu kapısını açarken.

En azından bunun cevabını biliyordu ve bu kötü bir sürpriz değildi.

Teşekkür ederim V, diye düşündü kendisi de atlarken.

Uzun adımlarla küçük bir yürüyüş yoluna çıkarken Balz topuklarının üzerinde sıkıca durdu ve ön kapısının yarısına geldiğinde ne kadar gülünç göründüğünü fark etti: Hâlâ çıplaktı ve bacaklarına bir çarşaf sarılıydı; bir kalçasında bir silah, diğer omzunda da tık tık tık tık dolu bir çanta asılıydı.

İnsanlar için Cadılar Bayramı olmaması çok kötü. Kendisine Rasher-assin diyebilir ve belki de bundan kurtulabilirdi.

Ayrıca, hey, adam avucunda kırk kalibrelik bir silahla şaka mı şeker mi kapınıza gelirse, şeker kasenizi onun söylediği yere dökmeniz muhtemeldi. Böylece o temizleyecek ve Rhage de heyecanlanacaktı.

Du e'nin içindekilere gelince, Erika onun küçük bavulunda ne olduğunu biliyordu. Adamın garajdaki kasadan otomatik tabancaları ve sivri uçlu av tüfeğini alışını izlemişti ve bol miktarda cephane de aldığından emindi. Kadının bu kadar metale tepki vermemesi onu üzmüştü: Bu kadar sakın olabilmesi için çok şey görmüş olmalıydı. Yine de işinde her gün ölümle uğraşıyordu, değil mi?

Üç taş basamak çıktı ve çantayı eline aldı. Adam, kadının açıkta çantayı karıştırması için kendini hazırladı. Ama yapmadı. Kolunu kayışlara doladı ve çabucak sürgüyü açıp kapı kolunu çevirdi. Göz açıp kapayınca kadar içerideydiler ve o da aynı hızla kapıyı kilitledi.

Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir yerde ne kadar güvendediler? Gölgelerden, yani. Devina'dan da.

Erika çantayı çalışma masasına bırakıp karıştırmaya başlarken o da etrafına göz gezdirdi. Evin düzeni beklediği gibiydi, oturma alanı arkadaki mutfığa açılıyordu ve içinde yemek yenebilecek bir oyuk vardı. Arkasındaki sağlam ortak duvara bir merdiven uzanıyordu ve ikinci Roor'da iki açık kapı görebiliyordu.

Mobilyalar gösterişli değildi ama hiçbir şey birbiriyle uyumlu olmasa da gerçekten rahat görünüyordu. Sanki Erika kanepeli, sandalyeleri ve yan sehpaları renkleri koordine etmek için değil de işlev boşluklarını kapatmak için parça parça toplamış gibiydi.

Garip bir şekilde, hiçbir yerde resim ya da fotoğraf yoktu; ne duvarlarda, ne elektrikli şöminenin üzerindeki şömine rafında, ne de ocağın iki yanındaki gömme raflarda.

Eğer dekordaki uyumsuzluğu görmezden gelerseniz, burası gelişimin vitrin modeli gibiydi; bir satış görevlisinden başka kimse tarafından kullanılmayan anonim, temiz bir sahne seti.

Kanepenin arkasındaki ön pencereye doğru eğildi ve kapalı perdeleri araladı. Dışarıda, çıkmaz yol boyunca on bina daha vardı, her biri çatallıydı, her şeyin ölçeği mütevazıydı, garajların dışına park edilmiş birkaç araba on beş yaşından küçük sedan veya kamyonlardı. Tahmin etmesi gerekirse, yapılar seksenli yıllarda inşa edilmişti, yani her şey eskiydi ama iyi korunmuştu.

"Hepsi burada." Omzunun üzerinden ona baktı. "Silahım, cep telefonum, hatta rozetim bile. Ama buraya nasıl geldi-"

Perdelerin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Arkadaşlarım işleri halletti." "Ne demek 'işleri halletti'?"

"Bilirsiniz, kitapçıdaki olay yerini aramadan önce geride hiçbir şey kalmadığından emin olmak için."

"Kim aradı? Dokuz-bir-bir?"

Başını salladığında, başını salladı ama ona katılmıyormuş gibi değil. Daha çok düşüncelerinin bulanık olduğunu ya da bir şeyi gözden kaçırdığını hissetmiş gibiydi.

"Bunu neden yapsınlar ki?" diye mırıldandı.

"Neden yapmasınlar ki? Bu insan işi."

"İnsan... iş." Gözlerini kapatarak kendi kendine, "Bir biraya ihtiyacım var," dedi. Balz onu konağın arka tarafını kaplayan mutfağa kadar takip etti.

Renk şeması krem ve sarıydı, duvar kağıtları yeşil yapraklı güneş çiçeği rengindeydi, muşamba benekli bir demir rengindeydi, her şey solmuştu ama iyi durumdaydı. Aynı şekilde, aletler eski ama temizdi ve tezgahlar Formika'ydı, yeni yerlerde çokça gördüğünüz granit değil.

Tarihli. Her şey eskimişti, muhtemelen orijinal stül bile. Ama aynı zamanda anında rahatladığı bir yerdi, gerçi bu muhtemelen ortamın kendisinden ziyade Erika ile ilgiliydi.

Bu not üzerine, oyuktaki küçük yuvarlak masaya gitti ve ağırlığını taşıyabileceğinden çoğunlukla emin olduğu bir sandalyeye oturdu. Bir zincire bağlı hasır bir lamba 1xture aşağıya sarkıyordu ve altında boş bir peçetelik duruyordu.

"Etrafta çok fazla yiyecek bulundurmam," diye açıkladı buzdolabına doğru giderken. "Neyse ki dört şişe Miller Lite'im var."

İki tane çıkardı ve onun yanına geldi. Kendininkini ona uzattıktan sonra diğerinin üstünü çevirdi ve uzun bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Otururken ona bakmak istedi, ama o eski Honda'yla buraya gelirken yolculuğun büyük bölümünde ona baktığını düşünürsek, soğukkanlı davranmak daha iyiydi.

Cool-er.

Cool... ish.

"Yani bana," dedi cam şişeden bir yudum daha aldıktan sonra, "eğer merkezi ararsam, o adreste bir ceset olduğunu bildireceklerini söylüyorsunuz."

"Evet."

"Bunu buralarda çok mu yapıyorsunuz?"

Omuz silkti ve birasını açtı. "Bu ilk kez olmuyor."

"Ortağıma mesaj atıp soracağım. Anlamı yok."

"Alınmadım," diye mırıldandı kadın telefonunu çıkarırken.

Ekranı baktığı anda kaşları birbirine karıştı. Sonra mesajlarına ya da e-postalarına benzeyen bir şeye girdi ve bir şeyler okumaya başladı.

Balz oturma odasına doğru baktı. Kanepeyi ölçerken, kendini tamamen üzerinde uyurken hayal etti, başı bir ucunda minderle desteklenmiş, ayakları uzakta sallanıyor-

Kahretsin. Pencereleler.

Yoksa gerçekten de son on iki saat içinde bir vampirin güneş ışığına olan hassasiyetini sihirli bir şekilde aştığını mı düşünüyordu?

"Gün boyunca burada kalamayabilirim," dedi.

Yukarı baktı. "Haklısınız. Dokuz-bir-bir'den bir çağrı geldi. Ortağım olayla ilgileniyor. Ne geceydi ama."

"Buna sevindim. Yaşlı adamın ailesinin haberdar edilmeye hakkı var."

"Evet, var." Erika parlayan küçük ekrana baktı. "Ve orada olduğumu departmanıma bildirmeliyim."

Bunu izleyen duraksamada, onun kendi kendine düşündüğünü biliyordu: *Ama onlara beni deli gibi göstermeyecek ne söyleyebilirim ki?*

"Bunu çözeceğiz," diye gönüllü oldu.

Gözlerini onunkilere kaldırdı. "'Bunun' ne olduğunu bilseydim, daha iyimser hissedebilirdim."

Aslında, muhtemelen daha kötü hissedersin, diye düşündü.

"Ve dürüst olmak gerekirse..." Uzun bir iç çekti. Birasından bir yudum daha aldı. "Burada olmana gerçekten çok sevindim."

Balz gözlerini kırıştırdı. Ve sonra yüzünün kızardığını hissetti. Bu tamamen alkolden kaynaklanan bir aceleydi. Çünkü Miller Lite çok sertti.

"Öyle mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Gerçekten öyleyim."

Erika gözlerini Balthazar'dan kaçırmak zorunda kaldı. Sanki on iki yaşındaydı ve yedinci sınıfta Billy Wittenhauer'a aşık olduğunu itiraf etmişti.

Bu gerçekten yaşanmış bir şeydi, yani metafor, benzetme, her neyse, gerçekten geçerliydi.

Ya da belki de sadece bir karşılaştırmaydı, diye kabul etti. Dilbilgisi açısından göz alıcı bir şey yerine.

"Ben de burada olduğum için mutluyum," dedi.

Bir süre sessizlik oldu ve ona sormak istediği büyük bir soru, belki de "o" büyük soru olduğunun farkındaydı. Yine de cevabı kaldırabileceğinden emin değildi. Bu yüzden ayak parmaklarını soğuk suya daldırma teorisi üzerine daha az vahim bir soru sordu.

"Şu esmer kadın..." Birasından bir yudum daha aldı. "O ne? Gerçekten."

Balthazar'ın kaşları gözlerinin üzerinde birleşti. "Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?"

"Ne zamanın aksine, gelecek Noel'de mi?"

Birasını ona uzattı. Sonra görünüşe bakılırsa terimlere takılmaktan vazgeçti. Tamamen: "O bir iblis."

Erika arkasına yaslandı. Yine de neden biraz olsun şaşırdığını merak ediyordu.

Çünkü her gün uyandığınızda bir *Conjuring* devam filminde olduğunuzu fark etmiyorsunuz. Ve gerçekten bir cevabı olmalıydı. En azından şok olmuş bir yüz ifadesi. Belki bir ya da iki küfür usulca nefes alırdı.

Bunun yerine, kesinlikle hiçbir şey hissetmedi.

"Bir iblis." Biraz daha bira. Çok daha fazla biraya ihtiyacı vardı. "Bezelye çorbası gibi, baş döndüren, Linda-Blair tipi bir iblis mi?"

Başka bir tür varmış gibi mi?

"Siz insanlar onlara böyle diyorsunuz."

Annnnnnn ve bu asıl soruya bir girişti.

O da ne yapıyorlarsa ona devam etti: "O senin savaştığın şey." "İsteyerek değil ama evet." Elini çıplak göğüs kaslarının üzerine koydu. "O benim içimde,

Erika. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ensesindeki küçük tüyler diken diken olurken, gölgeyle ilgili rüyasını düşündü. Sonra adama iyice odaklandı. Bu adamın artık bir yabancı olmaması tuhaftı. Yine de, bu geceden sonra o kadar çok ortak noktaları vardı ki, işler değişmişti. Artık daha çok bir arkadaş gibiydi.

Hayır, bu doğru kelime değildi, değil mi? "Arkadaş" onun hakkında düşündüğü şey değildi.

Onun dudaklarına baktığında değil.

Ama her neyse, yabancı olmama meselesi, aslında bir daire olmayan "daire" gelmesini istemesinin nedeniydi. Eğer düz bir şüpheli olsaydı, bir

Hırsız, olası bir katil, Honda'yı doğruca merkeze götürür ve garajı basıp onu getirmeleri için destek çağırırdı.

Ancak bunların hiçbiri normal değildi. Tek bir lanet şey bile, ne onun beyniyle yapabildikleri, ne o esmer, ne de gölgeler. Evet, Balthazar bir hırsızdı ama onu ihbar etmek ona ya da bir başkasına ne kazandıracaktı? Elinde kelepçelerle ortaya çıkan herkesin zihnini ve anılarını manipüle edecekti sadece. Bir anlık iş.

Böylece onu gecenin karanlığında kaybetmek ve başlarına gelenler hakkında hiçbir şey anlamamak yerine, kendi zararını atmış ve onun kendisine zarar vermeyeceğine dair bir şans yakalamıştı. Aslında hiç şansı yoktu. O sadece onu güvende tutmaya çalışmıştı-

Vay canına, diye düşündü aniden. Hâlâ yarı çıplaktı.

Ve mutfak masasında nasıl bir manzara vardı.

Ne kadar stresli olduğunuza bağlı olarak fark ettiğiniz ve fark etmediğiniz şeyler komik.

Boğazını temizledi. Ve yine de kekeleydi. "Yani sen... o seni ele mi geçirdi?"

Boş peçeteliğine baktı. Başını salladığında ensesindeki ürperti daha da arttı.

"Onu nasıl dışarı çıkarabilirsin?"

"O kitaba ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Üç katlı evde olan. Seninle tanıştığım gece bu yüzden oradaydım. Bu gece de kitapçıya gittim çünkü Google'da Caldwell'deki nadir kitapçıları arattım ve karşıma ilk çıkan burası oldu. Belki bir ipucu bulabilirim ya da olayla ilgili biraz bilgi edinebilirim diye düşündüm."

"Ben de aynı nedenle oraya gittim." Tırnağıyla şişenin kenarına hafifçe vurdu ve ardından çıkan sestten rahatsız oldu. "Bu konuda nasıl bilgi edinebileceğimize dair bir fikrim var. Ama sabaha kadar beklemek zorunda kalacağız."

"Planın ne?" "Nesin sen?"

İşte, onunla dışarıdaydı. Büyük soru. Cevabı hakkında en çok endişelendiği soru.

Adam hemen cevap vermeyince de omuz silkti. "Bana da söyleyebilirsin. Ne kadar az bilirim o kadar özgür olduğumu söyledin ama bu doğru değil.

mutfağında çarşafı oturunca." Bir süre

sonra başını salladı. "Katılıyorum."

Ama sonra başka bir şey söylemedi.

Sessizlik uzadıkça sandalyesinden kalktı. Belki de bir Miller Lite'ın yarısıydı. Belki de gece boyunca ne kadar çok şey gördüğüydü.

Belki de hayatın onu götürdüğü onca yer yüzünden -ki bunların çoğu gerçekten berbat yerlerdi- evinde dünya dışı bir şey olduğu fikri acil durumdan çok *meh* gibi görünüyordu.

Kadın masanın etrafından dolaşıp adamın önünde durduğunda, adam ona baktı, başını geriye doğru eğdiğinde boynunun kenarlarında uzanan ağır kas kordonları gerildi.

Ona dokunma, dedi kendi kendine. *Ona şimdi dokunursan geri dönüşü olmaz.*

"Zaten öyle bir şey yok."

"Ne?" diye mırıldandı.

"Önemli değil."

O kadar yaklaştı ki, dizleri onu karşılamak için ayrılmak zorunda kaldı. Sonra adamın saçlarını okşadı, adam o depoda kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yatarken saçlarını nasıl okşadığını düşündü.

"Göster bana," diye talep etti. "Bana söyleyemiyorsan, göster."

Bir bomba patlamasından sonraki yoğunlukla aynı yoğunluğa sahip gibi görünen ağır bir duraklama oldu. Bunun yerine, onu gerçekten deviren şeyin başlangıcı olduğu ortaya çıktı.

Üst dudağı ön dişlerinin arasından geriye doğru yuvarlandı.

Ve onun gerçekten çok uzun köpek dişleri olduğunu fark etti.

...ağzının çatısından aşağıya, tam gözlerinin önüne düştüler.

Erika zorlukla nefes almaya başladı ve bu bile göğsündeki ezici acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Vampir," diye fısıldadı.

"Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Bunu bilmen gerek-" "Oh... Tanrım."

Yorgun bir ifadeyle, sanki zihninden geçen sonuçları durdurmaya çalışıyormuş gibi elini kaldırdı. "Durun bakalım, siz insanlar her şeyi yanlış anlıyorsunuz. İnsanları ısırarak ve dönüştürmek diye bir şey yok ve kalbe saplanan bir kazık hançerden farklı değil. Bakirelerin öldürülmesi saçmalığının da canı cehenneme ve hayır, sarımsak ve haç hiçbir işe yaramıyor." Başını iki yana salladı. "Biz sizden ayrı bir türüz ve sadece hayatlarımızı huzur içinde yaşamak istiyoruz, etrafta sizden bu kadar çok varken ve bizi öldürmek isteyen insanlarla ilgisi olmayan başka şeyler varken bunu yapmak gerçekten zor. Bu her zaman bir savaş. İyi ki savaşmakta çok iyiyiz."

Bunun üzerine kollarını çıplak göğsünün üzerinde birleştirdi ve sandalyeye geri oturdu. Çenesinin çıkıntısına bakılırsa, onun kendi türünden pek çok kişi tarafından beğenildiğini hissediyordu.

Kulübe katıl, diye düşündü kendi kendine. Bazen insanlardan da o kadar etkilenmiyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" dedi.

Uzanıp ağzına dokundu, dudaklarında alaycı bir yükseliş olduğundan habersizdi. "Şey... Sanırım korkmadığıma şaşırdım. Ve o kadar da farklı olduğumuzu hissetmediğim için şok oldum."

"Benden korkmamalısın."

"Korkmuyorum. Bunun yerine, senden..."

Sözcüklerin akıp gitmesine izin verirken, onun ağzına odaklandı. Ve onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak etti. Sadece eğilip dudaklarını onunkilere bastırmak.

Ama bundan sonra olacaklara hazır mısın, diye sordu kendi kendine.

"Bu düşünceyi aklından çıkarabilirsin," dedi boğuk bir sesle.

"Hmm?"

"Benim ne olduğum hakkında ne düşündüğünle ilgili düşünceni bitir. Çünkü bana böyle bakarken her türlü fikrini paylaşmakta tamamen özgürsün."

"Sana nasıl bakıyorum." Sesi alçaldı ama bu, etrafta onu duyacak biri olduğu için değildi. "Söyle bana."

"Sanki beni öpmek istiyormuşsun gibi."

Erika ağzını açtı. Kapadı.

İki elini de havaya kaldırdı. "Ve dürüst olmak gerekirse, sadece merak ediyorsanız bile, benim için sorun değil."

Erika kaşlarını çatı. "Sanki seni bir tür deney olarak kullanacakmışım gibi mi?"

"Her şey yolunda." Göz kapaklarını indirdi. "Çünkü beni sadece bir erkekle aynı olup olmadığımı görmek için denersen, şimdiye kadar sahip olduğun her şeyden daha iyi olduğumu sana kanıtlama şansım olur."

"Oldukça kararlısın."

"Hiç de değil.

Gerçekler."

Vücudu ısınırken, adamın boğazının arkasından mırıldandığına yemin edebilirdi ve ona bu kadar yakın dururken, bu... elektrikli anın... her şeyin başından beri gittiği yer olduğunun farkına vardı. Muhtemelen onu ilk gördüğü andan beri.

"Kadere inanır mısın?" diye mırıldandı.

"Beni hemen şimdi öp, evet derim, kesinlikle."

Erika bir tür kendini koruma içgüdüsünün onu böyle tarafsız bir konuşma alanına yönlendirmesini bekledi: *Ne zamandır bir iblis tarafından ele geçirildin? Kaç kez bir gölgeyle dövüştün? Şakağında dövmesi ve keçi sakalı olan da dahil olmak üzere tüm arkadaşların da vampir mi?*

Yaz için planın var mı?

Yankees, Mets'e karşı mı?

Ama hayır. Uyarı sistemi sessiz kaldı. O da aklına gelen tek şeyi yaptı.

Eğildi ve adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını daha da geriye eğdiğinde, onun dokunuşunu kabul ediş şekli kendini daha da kontrol altında hissetmesine neden oldu. Ve vay canına, onun parfümü... Sanki daha fazlasını sürmüş gibiydi.

Dudakları onunkilere değmeden hemen önce içini çekti. Sanki bunu en az onun kadar uzun zamandır bekliyormuş gibiydi.

"Ben de," diye fısıldadı.

Ve sonra ilk temas oldu, ağzı onunkine bastırdı, saf şehvetin cızırtısı tüm vücuduna yayıldı ve o mırıltı sesi bir kez daha ondan yükseldi.

Başını yana çevirerek, onun istekle sunduğu şeyi nazikçe keşfetti. Ve ne biliyorsun, haklıydı.

Çok iyi öpüşüyordu.

Kadın nihayet geri çekildiğinde, adamın gözleri ona doğru parladı. "Peki ne düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Saçlarını alnından uzaklaştırdı. "Bu iyi bir başlangıç." "Benim sıram mı?"

Biraz gülümsemek zorunda kaldı. "Sanki ben yanlış yapıyormuşum gibi?"

Balthazar öne doğru oturdu, elleri kadının kalçalarına gitti. "Oh, hayır. Sen mükemmelsin." "Ama daha iyisini yapabilirsin?" Kız bir kaşını kaldırdı.

"Peki. Bana ne yaptığını göster.

var, vampir-"

Göz açıp kapayıncaya kadar sandalyeden kalkıp gitti. Ve bildiği bir sonraki şey, onun kollarındaydı ve geriye doğru eğiliyordu - böylece onu Roor'da tutan tek şey onun güçlü kollarıydı. Nefes nefese adamın çıplak omuzlarına tutunurken, vücudundaki gücün ve adamın ne kadar pürüzsüz bir tene ve sert kaslara sahip olduğunu farkındaydı. Onun ateşli gözlerine bakarken, hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Ve bu bir Drakula efsanesiyle de ilgili değildi. *Onunla* ilgiliydi. Bu adam-erkek, her neyse. Balthazar'la ilgiliydi.

"Şimdi size bir vampirin istediği dişiye nasıl öptüğünü göstereceğim."

Kadının ağzına sahip olan ağız nazik değildi. Talepkâr ve biraz da sertti ve dili içine girdiğinde, kendini tutmaya çalışıyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. Cinsel dalgaya tamamen teslim oldu ve kendini bıraktı.

Ve haklıydı.

Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisiydi. Tüm vücudu canlandı, göğüsleri karıncalanıyor, seksi ağrıyor, bacakları jöleye dönüşüyordu. Tanrım... sadece daha fazlasını istiyordu. Hayır, daha fazlasına *ihtiyacı vardı*.

Nihayet başını kaldırdığında, ikisi de zor nefes alıyordu ve o şaşırmış görünüyordu. Sanki iyi olacağını düşünmüştü ama *bu kadar* iyi olacağını düşünmemişti.

"Kokun çok güzel," diye homurdandı.

"Parfüm kullanmıyorum."

"Öylesin." Adamın gözleri kadının vücudunda gezindi. "En iyi türden. Gün boyunca uyumamı imkânsız hale getirecek türden. Bu senin uyarılman. Sana verebileceğim şeyi ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum."

Erika nefes nefese kalmıştı ve bunu gizleme zahmetine girmedi. Özellikle de sözleri içine işlediğinde. Bekle, ne? Daha ileri gitmeyecek miydi?

"Ya da belki..." Ellerinden birini adamın ensesine doğru kaydırdı. "Belki bu konuda daha fazla şey yapabiliriz?"

Yüzündeki gülümseme karanlıktı. Erotikti. En az onun hissettiği kadar aç. "Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye mırıldandı.

Ve sonra onu tekrar öptü.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Devina'nın inine döndüğünde iblis, uzun zamandır beklediği sonsuza dek mutlu sonun Roor'dan yükselişini, toprağın kendisinden doğan bir dağ silsilesi gibi, onun onaylayan gözleri için açtığı her santim yükseklikle daha da güçlenerek izledi. Ve tam dik konuma geldiğinde, ihtişamı onun için çok fazlaydı ve elleriyle yüzünü kapattı.

Avuçlarının altında, gözleri yaşlarla dolarken gülümsüyordu.

Uzun bir yolculuğun sona erdiği, bir eve ulaşıldığı, bir ailenin nihayet kurulduğu duygusu onu öylesine etkiledi ki, topuklu ayakkabılarının üzerinde sallandı.

Ve işte o zaman ona ilk kez dokundu. Sadece bir parmak ucuydu, göğüs kafesine, aşırı hassas göğüslerinin kabarıklıkları arasına bastırıyordu.

Devina'nın nefesi sıkıştığında, o temas noktası yavaşça yana doğru hareket etti ve bluzunun narin ipeğini küçük bir gezintiye çıkardı... gergin meme ucu bir törpü ve ardından daha soğuk bir hava hissedene kadar.

"Seni becereceğim," dedi erkek alçak bir sesle.

Evet, öylesin, diye düşündü ellerini indirirken-

Oh, Tanrım. Uyarılmıştı, tamamen uyarılmıştı, aleti kalçalarından dışarı çıkmıştı, açıkça istediği işi yapabilecek durumdaydı, göbeğinin derinliklerinde-

Tek gerçek aşkı boğazının dibinde, köprücük kemiklerinin hemen üzerinde bir tutam tuttu ve ona verdiği gülümseme, bir seri katilin işe gitmek üzereyken taktığını hayal ettiği türdendi.

Bacaklarının arasında klitorisi zonkluyordu.

Adam onu geriye doğru itmeye başladığında o tuhaf, tamamen yanlış gözler kızın içine dikilmişti ve kızın, ayakta kalmak istiyorsa onunla birlikte yürümekten başka çaresi yoktu.

Vücutları arasında bir danstı bu, bir ileri bir geri denge ve adımlar, hepsi onun tarafından yönetiliyordu ve duvar arkasına geldiğinde ve gidebileceği daha fazla yer kalmadığında, o da durdu. Üst dudağı geriye kıvrıldı ve işte o zaman dişlerini gördü. Belli ki dişler başından beri oradaydı ama gözleri onları fark edemeyecek kadar büyümüştü.

Devina inledi. Vampirlere karşı bir şeyler hissediyordu.

Gerçekten vardı. "Bunları seviyorsun," diye mırıldandı köpek dişlerini ona doğru uzatırken. Onun her şeyini sevmişti.

"Evet."

"Onları senin üzerinde kullanmayı planlıyorum." Kavrayışıyla kadının boğazının dibine bastırdı. "Bir süre için."

Nefesi sert, *pompa pompa* geliyordu. "Beni öldüreceğini sanıyorsun, değil mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun. Ama bir Tinder randevusu çağırmadın." Devina başını salladı. "Beni öldüremezsin."

"Beni kim durduracak?" Etrafındaki giysilere, ayakkabılara, çantalara baktı. "Kimse seni kurtaramayacak. Özellikle de çığlıklarını kimse duymasın diye ağzına bir tıkaç koyduktan sonra."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, sevgilim."

Bununla birlikte, onu bir enerji patlamasıyla üzerine fırlattı ve havada süzülerek ininin en uzak tarafına kadar gönderdi. Onu sert betona çarparken yüzündeki ifade o kadar paha biçilemezdi ki, keşke bir cep telefonu olsaydı da fotoğrafını çekebilseydim diye düşündü.

Şimdi öne çıkan Devina'ydı ve bluzunu kasıtlı olarak açık bıraktı, açıkta kalan dar göğüs uçları adımlarıyla birlikte sallanıyordu. Gözleri görmesini istediği şeye kilitletiğinde, birkaç düğmeyi daha çözdü ve diğerini açtı.

Adamın manzaradan hoşlandığını umuyordu. Ön kolu kadar kalın, altındaki güçlü kese ona her türlü boşalmayı vaat eden o devasa sikin ona bakma şeklini kesinlikle onaylıyordu-

Bebekler.

Düşünce içinde sekerken bocaladı.

Böyle bir erkek... onu hamile bırakabilirdi, değil mi? Eğer kadın isterse.

On metre kadar ötede durduğunda, kolayca yerinde tuttuğu erkek kaşlarını çattı. Sonra gerginleşti, kadının tutuşuna karşı çekiştirdi. Tabii ki bu onu hiçbir yere götürmeyecekti. O bundan daha güçlüydü-

Sağ kolu kurtulduğunda, sol koluna yönergeleri takip etmediği için kızgınmış gibi baktı ve bu güç gösterisi karşısında Devina bebek saçmalığını bırakıp gözlerini kıstı. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu?

"Senin adın ne?" diye ağzından kaçırdı.

O siyah-mavi gözler ona dikilmişti. Ve adam ona cevap vermeyip sadece bağını çekmeye devam edince anladı ki... adam ondan kendisini bırakmasını istemeyecekti. Ayrıca sırf o bilgi istediği için ona hiçbir şey söylemeyecekti. Herhangi bir emre ya da ricaya bile uymayacaktı.

Kahretsin... Onu istiyordu.

Devina'nın Louboutin'leri tekrar hareket etmeye başladı ve tam önüne geldiğinde durdu, adamın sıkışmış sol koluna karşı gerinmeye ve sarsılmaya devam etmesini, ereksiyonunun öne doğru itilmesini, geri çekilmesini, sola, sağa sallanmasını izledi. Uyarılmışlığının tokat atma hareketiyle birleşen mücadele, şimdiye kadar gördüğü en erotik şeydi, ona karşı büyüyen öfkesi, kötü niyetle parlamasına neden oluyordu.

Eli açıkta kalan göğüslerinden birine gitti ve göğüs ucuyla oynayarak Resh'i parmaklarının arasında sıkıştırdı. Çekip çıkarıyor ve tekrar yerine oturtuyordu. Sürtüyordu.

O dişler bir kez daha göz alıcı bir şekilde ortaya çıktı ve tısladı, sanki zihninde ucunu ısırıp yutuyormuş gibi.

"Adın ne..." Cevap vermeyeceğini bildiği halde. "Anlat bana."

Onu inkar etmesinin lezzetli bir heyecanı vardı ve daha sonra, her şeyin o zaman başladığını anlayacaktı. Ona olan bağımlılığı.

Gerçek aşkın onun versiyonunda zorlayıcı bir unsur olduğu ortaya çıktı. Mantıklı. Mutluluk onu hep sıkımişti. Acı veren bir ihtiyaç döngüsü, ardından kendinden geçme ya da tatmin olma, tatmin parıltısıyla doruğa ulaşma? Bu onun lanet olası reçeliydi.

Devina gülümsedi. "Bana adını söylemediğin sürece gitmene izin vermeyeceğim-"

Sol kolu gevşedi ve kadın bir kaşını kaldırdı. Sonra öne doğru eğilmeye başladı; göğsü ve karın kasları geriliyor, dişleri gıcırıyor, derisi ter içinde kalıyordu; ta ki gövdesi bir şekilde duvardan sıyrılana kadar. Bunların hiçbirini yapamaması gerekiyordu ve işte o zaman ikinci farkına vardı.

"Sen de benim gibisin." Ve karakter özelliklerinden bahsetmiyordu. "Sen başka bir şeysin, değil mi?"

Sıradan bir vampir bunların hiçbirini yapamaz.

Ve tabii ki gerçek aşkı hiçbir şey söylemedi. Sadece üzerindeki tutuşa karşı çekmeye, çekmeye, çekmeye devam etti. Titriyor, omuzları geriliyor, kollarından aşağı inen damarlar patlıyor, karın kasları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu ve hâlâ tahrik oluyordu, bunun ona duyduğu öfkeden mi yoksa cinsel çekimden mi kaynaklandığından emin değildi, umurunda da değildi. İlkini kabul etti, çünkü eğlenceliydi ve büyü ikincisini garantilemiş olmalıydı.

Belki de ikisiydi.

Kitaba bir göz attı. Sayfası hâlâ açıktı, parşömen üzerindeki yazılar karanlıktı.

Erkeğin sağ bacağı Roor'un üzerine geldi, çıplak ayağı havaya kalkarken uyluk kasları gerildi. Kemerini ve tabanını tekrar aşağı indirdi... ve diğerini yukarı çekti. Serbest kalan son şey kıcıydı ve bunu yapmak için mükemmel çenesini gıcırdatmak zorunda kalsa da, kendini kilitten tamamen kurtarmayı başardı.

"Etkileyici," dedi soğukkanlı olduğunu umduğu bir ses tonuyla.

İçi jöleye dönmüştü, artık ne kemiği ne de kıkırdağı vardı. Erimişti ve içgüdülerinin ona, kendisini ne kadar etkilediğini bilmesine izin vermemesi gerektiğini söylemesi de bu heyecanın büyük bir parçasıydı.

Birbirlerine baktılar ve kadın onun kendisini ölçtüğünü biliyordu, aynı şekilde kendisi de ona aynısını yapıyordu. Rakipler mi? Evet, ama bundan çok daha fazlası olacaktı.

"Bana adını söyleyene kadar seni öpmeyeceğim," dedi. İlkel olmak için oldukça iyi bir hamleydi.

Cevap olarak ondan uzaklaştı ve kapıya yöneldi. "Bekle-ne?" Devina talep etti.

Kafatasının içinde, sanki kafasının yan tarafına bir yumruk yemiş gibi bir cınlama başlarken, aceleyle onun peşinden gitti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

İnin çıkışına geldiğinde, erkek omzunun üzerinden baktı. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Gitmiyorsun-"

"Kesinlikle
gidiyorum."

Devina bir ön parmağını önündeki çelik panele sapladı. "Bunun diğer tarafında senin için hiçbir şey yok."

"*Tam tersine.* Caldwell'in tamamı burada."

"Hayır, yok." Şirretleşmeye başlamıştı ve bunu saklamaya gerek duymuyordu. "İçinde olduğunu düşündüğün binayla aynı varoluş düzleminde değilsin- bekle, Caldwell'de olduğunu nereden biliyorsun?"

"Olmak istediğim tek bir yer var." "Evet,
o da benimle olmak. Caldwell'i sikeyim."

Kaşlarından biri kalktı. "Biliyor musun, küfür eden kadınları hiç sevmem.
Bu bir hanımefendiye yakışmaz."

Devina gözlerini kapadı ve kendini onu bıçaklarken hayal etti. Yaklaşık yüz kırk kez.

Sonra göz kapaklarını tekrar açtı. "Erkeklerde neyden *nefret* ettiğimi bilmek ister misin? Böyle şeyler söyleyen sık kafalılardan."

"Sanırım cennette yapılmış bir eşleşme değiliz, değil mi?" Durakladı. Ve onun neye benzediğini ezberliyor gibiydi. "Yazık. Çok seksisin."

"Küfreden erkeklerden hoşlanmam," diye papağan
gibi tekrarladı. "İyi ki buradan gidiyorum o
zaman." Ve bir anda gitmişti.

Sıçan piç sanki uzay/zaman sürekliliğini nasıl manipüle edeceğini tam olarak biliyormuş gibi kapıdan içeri adım attı.

"Ne... ne oldu burada?" Kitaba doğru döndü. "*Az önce burada ne oldu?*"

Rames parmak uçlarından ve omuzlarının üstünden filizlenirken ve sıcaklığın başını sarmak için yükseldiğini hissederken, çıplak elleriyle onu yırtmak niyetiyle Kitaba doğru yürüdü.

"Bunların hepsi bir tür şaka mıydı? Senin derdin ne lan-"

Açık sayfalardan fırlayan şiddetli bir rüzgâr onun Kitabı tutmasını ve ona fazla yaklaşmasını engelledi. Saçları yüzünden geriye doğru dökülürken ve dengesini korumak için kollarını açtığı anda, rüzgâr anında etkisini yitirdi.

Ve parşömen üzerindeki mürekkep yeniden parladı, o kadar canlı bir şekilde, sanki güneşin kendisi yüzüne vurulmuş gibiydi.

Devina kaşlarını çattı ve sayfayı bir kez daha okuyabilmek için eğildi. Metnin hiçbirisi haber niteliğinde değildi.

Bir kısmında yanardöner, gökkuşağı parlaklığı vardı, kelimeler sanki renk çarkındaki tüm renklerle vurgulanmış gibi diğerlerinden ayrı duruyordu.

Devina pasajı bir kez daha okudu, gözleri parıltıya rağmen -ya da belki de parıltı yüzünden- etrafta zıplıyordu. Yüzünü ovuşturarak, tüm bunların neden bu kadar zor olduğunu merak etti ve yorgun bir nefes vererek bu saçmalıktan uzaklaşmayı düşündü.

Sonra o ereksiyonu hayal etti. Ayrılırken hala ondaydı. Ve onu başkasının üzerinde kullanmasa iyi olur-

Büyünün kelimeleri daha da parlak bir şekilde parladı. Sonra sanki bir barın vitrinindeki tabelaymış gibi yanıp sönmeye başladılar.

"Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum," diye mırıldandı.

Işık soldu, metin diğer harflerin mat kahverengi el yazısına döndü. Sonra sayfa kıvrıldı ve açıldı.

Sanki Kitap, sorumluluğunu yerine getirmiş ve her şeyden elini eteğini çekmiş gibi.

Devina kapıya baktı. Sonra kapıya doğru yürüdü ve elini sert çeliğin üzerine koydu. Metalde bir titreşim hissedebiliyordu, erkeğin uzaklaşmak için kullandığı gücün kalıntıları.

Gözlerini kısarak tekrar Kitaba baktı. "O gerçekte kim?" Bir yanıt beklemiyordu. Ama bir tane aldı.

Kitabın havada tünediği yerin üzerindeki beyaz duvarda bir desen belirdi, parıltısı az önce büyüünün bazı kısımlarını vurgulayan şeyden çok da farklı değildi. Gözleri alıştığında, dikey çizginin ve ondan çıkan üç yatay çizginin ne olduğunu anlamaya çalıştı-

"Oyun oynamak zorunda mıyız?" diye mırıldandı. "Sadece dışarı çık..."

Sol tarafında ikinci bir sembol belirdiğinde sesi uzaklaştı: İki nokta oluşturan dört açılı çizgi ve şimdi, birlikte olan ikisinden biraz daha uzakta üçüncü bir görüntü... bir çadır şekli-

Mektuplar.

Kitap onun için bir şeyler heceliyordu ve dizideki son sembole kadar sola doğru gitmedi... aslında kelimedeki ilk sembolü... gördü...

İsim.

OMEGA.

"Kutsal... lanet olsun," diye nefes aldı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Bunun üzerine işler beklenmedik bir hal aldı.

Erika yatağında oturup koridorun karşısındaki misafir odasından gelen duş sesini dinlerken, kafasında dönüp duran düşünce buydu: İngiliz aksanlı, her şeyi bilen bir anlatıcı. Balthazar bir süredir suyun altındaydı, kendi duşunu almasına yetecek kadar uzun bir süre. Yine de şampuan ve sabun rutinine alışkındı. Her zaman öyleydi.

Ve Tanrı biliyordu ki, kaplaması gereken daha fazla yüzey alanı vardı. Onun vücudu-

Misafir odasının kapısının arkasında, sprey kesildi ve duş perdesinin geri çekildiğini duydu. Sonra damlama sesi geldi. Ardından bir havlu sesi duyuldu.

Aman Tanrım, kulaklarıyla onu takip ediyordu. Ve vay canına, bu zihinsel bir resimdi, tamamen çıplak ve nemli, vücudu parıldayan-

Görüntü çok sıcaktı, bu yüzden yastıkları dolgunlaştırmakla meşgul oldu. Sonra ayağa kalktı ve yorganla oynadı. Tepedeki ışık açık mıydı yoksa kapalı mıydı? Kendine bakarak tişörtünü, üzerindeki Rannel boxer'ın üzerinden daha da aşağı çekti.

Kesinlikle hayır. Başucu lambasının kısık ışığı fazlasıyla yeterliydi. Aslında zifiri karanlık tercih edilebilirdi, tabii onu bu şekilde göremeyeceği gerçeğini saymazsak.

Parmak ucunda halının üzerinden geçip elektrik düğmesine doğru yürürken gergindi ama bu işten geri dönmeyi düşündüğü için değil. Hayır, gergindi çünkü bir şeyleri durduramayacağını biliyordu ve tek gecelik ilişkiler hiçbir zaman

Daha önce de yaptığı bir şeydi. Kendini cinsel olarak ifade etmekten yanaydı; sadece tüm yükü yüzünden açılmakta zorlanıyordu.

Tıklayın.

Düğmeye bastığında ve her şey karardığında, açık kapısından merdiven boşluğuna baktı. Bir anda o rüyaya geri döndü, sesler duydu, aşağı indi... aynada arkasındaki gölgeyi gördü-

Devasa bir şekil görüş alanına girdi ve bağırmaya başladı. Ama Balthazar'ın sesi paniği yarıp geçti.

"Erika! Neyin var?"

O kadar rahatlamıştı ki, uzanıp adamın kollarını yakaladı. Sonra, aptal gibi görünmeden önce kendini toparladı.

"Özür dilerim. Özür dilerim..." *Gevezelik, gevezelik.* "Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" dedi usulca. "O zaman sana göstermem gereken bir liste var."

Biraz güldü. Sonra gülümsemedi, gerçi zihni kendini korkutmaya çalıştığından değil.

Balthazar çarşafını onun havlularından biriyle takas etmişti, boyutları düşünüldüğünde sanki mendillerle çubuklarını asmış gibi görünüyordu. Dial sabunu ve kendi şampuanı gibi kokuyordu... ve çok güzeldi, vücudu kesikler ve sert açılar, damarlar ve kaslardan oluşuyordu.

"Öp beni," dedi.

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Adamın ağzı onunkinin üzerindeydi ve Tanrım, aşağıda olduğundan çok daha iyiydi. Açlık ve acelecilikle doluydu ve haklıydı. Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisiydi ve henüz yatağa bile gitmemişlerdi.

Bunu 1 kez yapabilir.

Kollarını onun boynuna dolayarak, onu yatak odasına, yatağına geri çekti.

"Erika..." dedi. "Seni istiyorum."

"Ben de." Temizlemek için başını salladı. "Demek istediğim, bu konuda pek iyi değilim."

Geniş elleriyle kızın yüzünü kavradı. "Beni kandırabilirdin. Bence sen mükemmelsin."

Başını tekrar eğerek öpüşmeye devam ettiler ve bir sonraki bildiği şey uzandıkları ve adamın onun üstünde olduğuydu. Vücudu çok ağırdı ama şilte yumuşaktı - tuğladan bir yürüyüş yolunda olsaydı umurunda olmazdı. Bacaklarını ayırarak tam aralarına yerleşti ve Rannel'in boxer'ları onun sert ereksiyonuna engel olamadı.

Kalçaları her hareket ettiğinde, o sıcak, kalın boyuyla onu okşuyordu. Ve daha fazlası için, onun tamamı için sabırsızlanıyordu.

Daha derin öpüşüklerinde, ellerini kaburgalarından havlunun üst kısmına doğru gezdirdi. Yüzsüzlüğü onu şaşırtmıştı. Ama bir bakıma, bunu şimdi ve burada istiyordu çünkü o zaman onun gerçek olduğu anlamına geliyordu, bunların *hepsi* gerçektir-

Öpüşmeyi kesti ve geri çekildi.

"Durma." Sanki ona ne yaptıklarını hatırlatmak istercesine kendi pelvisini onun içine doğru yuvarladı. "Bunu bitirmek istemediğini biliyorum."

Balthazar'ın gözleri yüzünde dolaştı ve sonra bir eli saçlarını geriye doğru düzeltti. Tereddüt ettiğinde, belki de ondan uzaklaşacağını düşündü.

Bunu ne kadar çok istediğini hissedebilse de-

Birden aklına kitapçıdaki esmer kadın geldi. Buzzkills hakkında konuşun. O... iblis... bu kutsal alana kabul etmek isteyeceği son şeydi. Ama ikisi arasında tanık olduğu değişim, Erika'nın midesini bulandıran her türlü sonuca yalvarıyordu

-İçinden bir ses onun da kendi kafasında oraya gittiğini söylüyordu.

"Ben o değilim," dediğini duydu. "O burada değil."

"Öyle değil mi?" diye cevap verdi boğuk bir sesle.

"Hayır." Erika onun omzunu okşadı. "Bu sadece sen ve ben."

Bir süre sonra içine dolan gerginlik biraz azaldı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu istiyordum."

"Yaptın mı?" Yüzüne bir Rush çarptı. "Bu sana silah doğrultmamdan önce miydi, sonra mı?" "Sırasında." Biraz gülümsedi. Sonra daha çok gülümsedi. "Bu haldeyken çok ateşlisin."

Bana emirler yağıdırıyor ve

grrrrrrr." "Hoşuna gitti mi?"

"Mm-hm."

"O zaman beni tekrar öp. Hemen şimdi."

İkinci kez sormasına gerek kalmadı. Balthazar'ın aklının bir köşesinde başka şeyler olduğu belli olsa da, ağız ağıza ilişkiye geri döndü ve ona hükmetmesi, diliyle içine girmesi, kalçalarını ona doğru itmesi her ikisi için de çok iyi oldu. Onun vücudunun altında, daha önce hiç olmadığı kadar canlıydı -genellikle seğirten, paranoyak farkındalığının aksine, iyi anlamda canlıydı.

Dudakları sonunda bir kez daha onunkileri terk ettiğinde, bunun nedeni artık hiçbir şeyi yeniden düşünüyor olması değildi. Ayaklarının sivrilmesine ve kalçalarının titremesine neden olan yumuşak fırçalarla boğazına kadar inebilmesiydi - ve keskin bir ucun teninin üzerinde gezindiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Bunun onun dışı olabileceği düşüncesi -hadi ama, göz dişlerinin arasına çakı falan mı koyduğunu sanmıştı- kadının ona doğru eğilmesine neden oldu ve göğüsleri adamın sert göğüs kaslarına değdiğinde adam inledi.

Ne ses ama. Kendi vücudunun içinde hissettiği türden bir şey.

Ne yaptığığın tam olarak farkına varamadan elleri tekrar havluya kaydılar ve o şey sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi yerinden çıktı. Balthazar onu Roor'a fırlatmakla ilgilendi ve Tanrım, onun ereksiyonundaki sıcaklık.

O kadar büyüktü ki.

İşler gittikçe kızışıyor, vücutları bir dalga düzeninde birlikte hareket ediyor, kabarıp geri çekiliyor, olacakların bir önsözünü oluşturunuyordu. Ve bu çok iyiydi. Çok iyiydi.

Ta ki adamın ellerinden birinin tişörtünün altına gittiğini hissedene kadar.

Avucunun beline değmesi ve ardından teninin sıcaklığını kendi teninde hissetmesi rekor kırarak, her şeyi durduracak türden bir şey değildi çünkü bunu bekliyordu. Ama onu seksten çekip çıkarmıştı.

Yara izlerini görmesini istemedi.

Onlardan utandığı ya da sıkıldığı için değil. Ama geçmişinden gelen tüm o saçmalıklarla büyüünün bozulmasını istemediği için: Kaçınılmaz olarak onları soracaktı, o da kendini açıklamak zorunda hissedecekti ve sonra yüzünde insanların yaptığı o bakış, acımanın bıçak sırtındaki o keder belirecekti.

Ve aniden, her zaman olduğu gibi bir kez daha, ona ve ailesine ne olduğuyla, o tek, ölümcül geceyle, bu tek, elektrikli gecenin ondan alınmasıyla ilgili hale gelecekti.

Zevkten başka bir şey olmayan bir seks hayatı gibi normal şeylerden mahrum bırakılmaktan bıkmıştı. Karmaşık olmayan bir iş hayatı. Yaşadığı trajedi hakkında bir belgesel çekileceğı ihtimaliyle lekelenmemiş bir eğlence hayatı.

"Bunu takabilir miyim?" diye sordu kabaca, onu durdurmak için elini onun elinin üzerine koyarken.

Başını kadının boynundan kaldırdı. Yüz ifadesinde geçici bir değişim oldu, sanki neden göğüslerini görmesini, onlara dokunmasını ya da öpmesini istemediğini anlamamış gibiydi. Ama sonra başını salladı.

"Elbette. Işığı yakmak ister misin?"

Soruyu sorarken o kadar endişeliydi ki, sanki onu rahat hissettirmek için her şeyi yapabilirdi.

En basit şeylerin bile insana değer verildiğini hissettirmesi ne kadar komik.

Onun yüzünü okşadı ve birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı. "Hayır, çünkü o zaman seni izleyemem."

O yaramaz, seksi gülümsemesi geri geldi. "Güzel. Gözlerini üzerimde istiyorum."

Bunun üzerine geri çekildi, ağırlığı kadının üzerinden kalktı. Kocaman göğsü geri çekilirken, onun onayladığı şeyi yaptı ve kaburgalı karnına baktı. Dikleşmiş cinsel organı leğen kemiğinin önünden sarkıyordu ve bu görüntü onun inlemesine ve dizlerini yukarı kaydırmasına neden oldu, böylece onun için daha da açıktı.

Bacaklarını tekrar birleştirmesi dışında.

Sırf donunu çıkarabilsin diye.

Yardım etmek için kalçalarını kaldırdı, kollarını başının üzerine getirdi, ellerinden biri ağzına yaklaştı, parmak uçları dudaklarına değdi. Tekrar eğildiğinde, üst kısmının örtülü olması sayesinde kendini sınırsız ve özgür hissetti ve adamın bu isteğı büyütmemiş olmasına sevindiğini düşündü.

Uyumluluğun karşılıklı saygıyla çok ilgisi vardı.

Ve lanet olsun ki birbirlerine çok bağılıydılar.

Balz, Erika'nın boxer'ını Roor'a bırakırken kendini tamamen sekse kaptırmıştı ve yine de kalbinin kırıldığını farkındaydı.

Tuhaf bir ikilemdi bu, kadının öyle bir sikmek istiyordu ki, serbest kalmaktan ağlayacaktı... ve ona sarılmak istiyordu, böylece üzerinde tutmak istediği gömleğin altında tam olarak ne olduğunu kendisi söyleyebilecekti.

Onun anılarına daha önce de erişmişti. Teninin tüm o fiziksel ve duygusal acının mirasını taşıdığını biliyordu. Ve onun köken hikayesini ilk elden bilmek istiyordu çünkü ona anlatmayı seçmişti.

Ancak şimdi zamanı değildi. Bunu açıkça belirtmişti.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı adam onun üzerine yeniden yerleşirken.

Bacakları onun iri vücuduna uyum sağlıyor, ona yer açmak için genişçe uzanıyordu ve adam onun Ingers'larıyla ağzına girmesine bayılıyordu, sanki zihninde onun sikişinin vücudunun derinliklerine gömülmesinin nasıl bir his olacağını canlandırıyordu.

"Sen de öylesin," dedi. "Çok güzel."

"Gerçekten mi?" Ona göz kırptı. "İstersen bana daha fazlasını anlatabilirsin."

Gülüşü dünyanın en güzel sesiydi. "İltifat mı bekliyorsun?" "Bir erkek dışısını memnun ettiğini bilmek ister."

Kadın ciddileştikçe, adam kendini tekmelemek istedi. Ama sonra fısıldadı, "Senin olmak umurumda olmazdı, biliyorsun. Eğer dünya farklı olsaydı. Eğer... biz farklı olsaydık."

Yüzünü inceledi, yüzüncü kez yanağının kıvrımını, kaşlarının kavisini ve derin ela gözlerinin etrafındaki kirpikleri ezberledi.

"Bu gece seni benim yapacağım," dedi ona. "Sonra da yarına bakarız."

Yapabileceğinin en iyisi buydu. Kız gözlerini kapatıp başını salladığında, onun da kendileri için çok az yarın olacağının aynı derecede farkında olduğunu biliyordu.

O zaman karanlık saatleri değerlendirsek iyi olur.

Ve ne biliyorsunuz, ereksiyonu tam olması gereken yerdeydi - neredeyse. Kalçalarını döndürürken, vücutlarının arasına uzandı, shaftını yakaladı ve kendini onun çekirdeğine vurdu. Buna karşılık olarak, kadın inledi ve bir kez eğildi

tekrar. Onun uyarılmışlığı, beynine giren ve krom kubbesinin kimyasını değiştiren o parfümle havayı daha da yoğun bir şekilde kokladı, ancak kanı damarlarında çarparken bile, onu incitmekten endişe etmiyordu. O asla-

Balz başını kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

İçgüdülerini karıncalanırken kendini ondan uzaklaştırdı, ayağa kalktı ve yorgani kadının üzerine çekti.

"Ne duyuyorsun?" dedi, havluyu kapıp kalçalarına sararken.

Göz ucuyla onun küçük bir masaya uzanışını, bir çekmeceyi açışını ve bir dokuz milimetreyi avuçlayışını izledi.

Balz odanın etrafına bakındı. Salona açılan kapının karşısındaki iki pencerenin de perdeleri çekiliydi. Dolap köşedeydi ve panjurları kapalıydı. Banyo açık ve karanlıktı.

Kahretsin, neden o silahı yanında getirmemişti? Çünkü silahlar romantik değildi, işte bu yüzden.

"Fazladan bir silahın var mı?" diye sordu açık kapıya bakarken. "Tam burada."

Çekmecenin ikinci kez açılma sesi ve ardından çarşafın hışırtısı duyuldu. Soğuk ve ağır bir şeyin kabzası avucuna değdiğinde, avucunu kapattı. Aşağıya bakıp ne tür bir silah olduğunu görmek için bir neden yoktu. Mermi pompaladığı sürece umurunda değildi.

"Güvenlik ol," dedi. "Tamamen dolu."

Şimdi daha fazla hışırtı, sanki donunu geri giyiyormuş gibi.

Silahı iki eliyle kavrayarak göğsünün önünden karanlık merdiven boşluğuna doğrulttu.

"Burada kal," dedi nefesinin altında.

"Hiç şansın yok."

"Dikkat dağıtıyorsun," diye tersledi adam ilerlemeye başlarken.

"Hayır, ben iyi eğitilmiş bir başka elemanım."

Omzunun üzerinden baktı. Sırtını ona dönmüştü ve onun korunduğundan emin olmak için pencereleri kapatıyordu.

Tamam, bu ateşliydi. Ve haklıydı, çok işe yarıyordu.

Birlikte kapıya doğru ilerlediler ve onun da banyoda kendisi için hiçbir sürpriz olmayacağından emin olduğunu bilmek için sormasına gerek yoktu.

İşlerinin yarıda kesilmesinden nefret ediyordu. Ama şaşırmamıştı. Sadece şansı yaver gitmişti. Uykusunda o iblisle dört ay boyunca kesintisiz bir cehennem yaşamıştı ve o güne kadar karşılaşmadığı kadar arzuladığı insanla sadece dört dakika gibi gelen bir süre geçirmişti. Seksle geçirdiği onca yıl boyunca -hırsızlıkla geçirdiği onca yıl boyunca da- ondan daha değerli bir kadın ya da nesne olmamıştı...

...tam şu anda kafasının arkasından bir kurşun yemediğinden emin olan bir adam.

Küçük beller ve büyük göğüsler iyi ve güzeldi. Ama onun için seksilik bundan çok daha fazlasıydı. Ve ne biliyor musunuz, Erika Saunders onun tüm kutularını işaretledi. Eğer bu lanet şey her neyse onu atlatırlarsa? Ona verdiği orgazmları şarap gibi yutacak ve kemik gibi kuruyana kadar onu bacaklarının arasına alacaktı.

Ama önce? Bir sonraki tehdidi atlatmak.

Sikeyim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kralın Seyir Evi şehrin nüfus yoğunluğunun bir dönümde en fazla iki insan olduğu bir bölgesinde yer alıyordu. V'nin orantı anlayışına göre bu iki insan çok fazlaydı ama Caldwell imar komitesi onu arayıp fikrini sormuyordu. Kapıların arkasına yerleştirilmiş büyük evleri ve sıcak aylarda özel bahçıvanlar tarafından biçilen bahçeleriyle burası zenginlerin yaşadığı ve gönüllerince yaşamaya hak kazandıkları bir yerdi.

V, R8'ini tepeye doğru sürerken geç kalmıştı. Kasabaya uzun yoldan gitmişti. Ama yılın ilk sürüşü onun ruh hali için her zaman iyi bir şeydi. Kar yağışlarının küçük ağaçlar kadar uzun olabildiği bir yerde yaşıyorsanız ve bazen Prince haklı çıkar ve Nisan ayında kar yağarsa, arabanızı düzgün bir şekilde sürmek için nefes nefese beklersiniz. Audi'sinde çekiş yardımcı olan Quattro stuI vardı ve performans motorunu aldığı için, arka tekerlek vroom-vroom'una eklenen bir miktar önden çekiş, hava koşulları ne olursa olsun kullanışlıydı. Ancak bu süper otomobil yine de dört mevsim kullanılabilecek türden bir sürüş değildi.

Bunu ilk elden öğrenmişti.

Bir keresinde Butch'la birlikte karda yola çıkmıştı. Çekiş açısından işler oldukça iyi gitmişti ama hız sınırlayıcısı öndeki hava barajıydı. Bir istifte en fazla on sayfa kâğıdı kaplayabilecek yerden yükseklikle -tamam, bir, yirmi, on beş- sıkışıp kalmaları hiç de uzun sürmemişti.

O eğlenceli bir zamandı.

Bu eğlenceli bir zaman
değildi.

Ama araba yolculuğu yardımcı oldu.

Darius'un eski evinin menziline girdiğinde gaza bastı ve bir buçuk metre kadar yavaşladı. Garaj yolunu çok yavaş ve açılı bir şekilde geçmesi gerekiyordu, R8 yana doğru kayarken o da yukarı ve aşağı doğru hafifledi. Ondan sonra, mülkün arkasındaki müstakil garaja doğru düz bir atıştı ve park ederken, belirli bir sebep olmaksızın, küçük binanın ikinci katına baktı ve Saxton'ın orada arkadaşıyla sikişen erkeğe ne yaptığını hatırladı.

Islak süpürgeye ihtiyaç duymaktan bahsediyoruz.

Ve hem kalemi hem de kılıcı kullanabilen bir avukata saygı duymak zorundaydınız. İşin içinde elektrikli bir alet de olabilirdi, hatırlayamadı.

Arabadan inerken sırtı çatırdadı ve istemsiz ve yararsız yeniden ayarlama yüzünü buruşturmasına neden oldu. Bir yan esneme hareketiyle omurları tekrar hizaya geldi ve Federal malikânenin arka girişine doğru ilerlerken bir el sarması sigara yaktı. Üstü açıkken bile R8'inde asla sigara içmezdi.

Malikânenin mutfağına açılan kapıya yaklaştığında arabasına tekrar baktı. Gövde renginden jantlara ve Audi logosunu oluşturan üst üste binmiş dört daireye kadar her şeyi siyah olan arabayı öldürmüştü.

Benzin deposu ve bir çift hava yastığı olan bir füzeydi.

Arabayı pek kullanmadığı düşüncesi onu rahatsız etti. Ama sanki o şeyi hiç satacak mıydı? Audi, çoğu otomobil üreticisi gibi, bir sonraki tekerlekli bombasını elektrikle üretecekti ve her ne kadar çevreyi korumaktan yana olsa da, doğal emişli V-10 motorun fosil yakıtı sanki modası geçiyormuş gibi emmesinin sesi gibisi yoktu.

Ki öyle olduğunu sanıyordu-

Arka kapı açıldı ve Fritz dışarı eğildi, kâhyanın yaşlı yüzü bir basamağın kenarından bakan bir av köpeği gibi öne düştü.

"Efendim? Otomobilinizi yıkamamı ister misiniz?"

V başını salladı. Bu *köpek* böyle bir şey teklif ettiğinde ortada kraliyete ait bir "biz" olmadığını söylemeye gerek yoktu. Yaşlı erkek bir kova, temiz bir bez ve uygun bir sabun alır ve dışarı çıkar

R8 oniks gibi parlayana kadar burada, kırk bir, on beş derece havada Bay Miyagi'yi oynadım.

"Ben iyiyim, ama teşekkürler."

V içeri girerken Fritz kenara çekildi. "Sizin için bir Grey Goose, efendim?" "Görevdeyim."

Uşak eğilerek selam verdi. "Ama tabii ki. Diğerlerinin çoktan geldiğini söyleyebilir miyim? Sanırım sizi ve Efendi Lassiter'i bekliyorlar."

"Harika," diye mırıldandı V.

Keşke o votkayı daha önce içebilseydi.

Üniformalı aşçıları ve hiç büyümediği, sadece Fritz hayatında olduğu için bir yetişkin olarak tanıdığı ev gibi kokularıyla mutfaktan geçerken, peşinde bir şey olduğu hissi onu takip ediyordu.

Bu paranoya, burada maddeleşmek yerine arabayı almasının gerçek sebebiydi. Dağın etrafındaki dolambaçlı yollarda ya da saatte yüz mil hızla giden Kuzey Otoyolu'nda bir yerlerde, hatta belki de sonunda bu zengin posta koduna doğru seyren alışveriş merkezleri, apartman kompleksleri ve bulanık mahallelerden oluşan banliyö yayılmasında bu rahatsız edici farkındalığı kaybetmeyi umuyordu.

Hayır.

Evin hizmetkâr bölümünü halka açık odalarla birleştiren uzun salonda durarak, sivillerin Krallarıyla buluşmak, kutsama, tavsiye ve anlaşmazlıklara ilişkin hükümler almak için geldikleri ön girişe baktı.

V arkasına baktı.

Sonra gözlerini kapattı. İçgüdülerini bir keşif görevine göndererek, durduğu yerden kıpırdamadan evi araştırdı, Wrath'ın izleyicilerini aldığı dönüştürülmüş yemek odasında konuşan kardeşlerin seslerini takip etti... resepsiyon görevlisinin fuayenin karşısındaki bekleme odasında bir randevuyu kabul ettiğini duydu... mutfaktaki *köpekçikten* gelen güler yüzlü sohbet pıtırılarını not etti. Yukarıda, ikinci Roor sessizdi ve nedense Butch'un yanında ilk kez uyuduğu o misafir odasını, ikiz yatakların onları çocukluklarına geri götürdüğünü düşündü.

Başını yeniden hizalayarak gözlerini kıstı. Gün boyunca ona hiçbir öngörü gelmemişti ve bu onu daha iyi hissettirmeliydi. Bir insan geleceğe dair yalnızca sakatlama, Rame ve savaş oyunu türünden önizlemeler gördüğünde, beyninin o bölümünde boş bir ekran olması insanı rahatlatırdı.

Sorun şuydu ki... kendisini doğrudan etkileyen şeyleri hiç görmemişti. Ve onu endişelendiren de buydu. Etrafta dönen onca pisliğin arasında, başka bir ayakkabının düşmekte olduğunu hissediyordu. Sadece nerede olduğunu göremiyordu. Henüz göremiyordu.

Telefonunu çıkarıp bir arama yaptı. İkinci çalışta cevap verildikten sonra kalp atışları dörde katlandı-

Shellan'ı Jane, "Merhaba," dedi.

Şükürler olsun, diye düşündü.

Sesi hemen gerginleşti. "Bekle, sen rotasyondasın. Sorun ne-" "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Herhangi bir şey. Neye ihtiyacın var?"

Lanet olsun, onu seviyordu. "Bu gecenin geri kalanında eğitim merkezinde kalmanı istiyorum."

"Oh." Duraksama. "Ben de Havers'a gidip Nate'i soracaktım.

Manny beni bilgilendiriyor ama ben sadece çocuğu kendim kontrol etmek istiyorum." "Şu anda kliniğindesin, değil mi?"

"Evet. Ehlena ve ben tıbbi tabloları gözden geçiriyoruz."

"Jane, orada kalmalısın. Nate için telekonferans yapabilirsin, tamam mı? Çukur'a gitmeni de istemiyorum. Yerleşkenin içinde kal."

"Vishous. Ne haltlar dönüyor?"

"Bilmiyorum ve beni en çok korkutan da bu. Ama sen güvende olduğun sürece, diğer her şeye konsantre olabilirim."

Kısa bir tereddüt yaşandı. "Pekâlâ. Ehlena ve diğerlerine içeride kalmalarını söyleyeyim mi?"

"Evet, hepsi. Bütün *shellanlar*, bütün gençler."

"Tamam. Bundan emin olacağım."

Gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim." "Dikkatli ol," dedi kadın.

"Her zaman."

ILYs ile görüşmeyi sonlandırdıklarında tekrar yürümeye başladı. Yemek salonu sol taraftaydı ve çift kapısı kapalıydı. İçeri girmeden önce bekleme alanına doğru eğildi ve resepsiyon görevlisine merhaba dedi. Elindeki kalemle ona küçük bir el salladı ve yeniden planlamasına ara vermedi.

Mantıklı. İptal etmesi gereken en az sekiz randevusu vardı. Belki de gecenin geri kalanının bok gösterisi mi yoksa Roor gösterisi kategorisinde mi olduğuna bağlı olarak daha fazla.

Biri kendi kendine halledilebilecek bir dramdı. Diğerini düzeltmek için müdahale gerekiyordu.

Roor'dan tavana kadar uzanan kapılarda, birbirine uyan pirinç topuzları tuttu ve bir kez çekti. Anında, uzak taraftaki konuşma kesildi - ve sonra grup sadece onun olduğunu görünce, ses seviyesi önceki desibellere yükseldi. Asıl tartışma bitmek üzere olduğu için değil, görevlileri gürültüden kurtarmak için yeniden kapattı.

En azından Kardeşlik, Piçler ve dövüşçüler bu geniş alanda bir araya gelebilirlerdi. Uzun maun masanın dışarı taşınması ve sandalyelerin 1replace'in önündeki iki yastıklı sandalyeye indirilmesi ve köşedeki Saxton'ın masasının yanında sadece bir çift olmasıyla, bolca yer vardı. Cesetlere göz gezdiren V, büfenin yanında oda arkadaşını gördü ve kalabalıktan sıyrılarak Butch'a doğru ilerledi.

Polis, kardeşinin yanına geldiğinde iki avucunu da havaya kaldırdı. "İsa, Meryem ve Yusuf, bir gecemi alıyorum ve bütün bunlar oluyor."

"Birkaç tepsi battaniye içinde domuz ekleyin ve bu tam bir kokteyl partisi olsun, doğru mu?"

"Klinikte ne haltlar oldu?" Butch sordu. "Biri

Hormel mi dedi?" Rhage söze girdi.

Butch kaşlarını çatı. "Bekle, biber yapmıyorlar mı?" Sonra yeniden V'ye odaklandı. "Nate'in bir tür sihirle hayata döndürüldüğüne dair bir şeyler duydu mu?" V nefes verdi ve şöminenin üzerindeki kül tablasını kapı.

"Hayır, Nate değil. Balz'dı, bir insan kadın tarafından boynundan yaralandıktan sonra-"

"Hayır, Dandelion'ın dışında karnından vurulan Nate'di-" "Evet, onu Havers'a götürdüğümüzde ben de oradaydım. Ama öldü-" "Aslında biberden çok daha fazlasını yapıyorlar. Ama köpekleri birinci sınıf."

Hem V hem de Butch Hollywood'a odaklandı:

"Ne?"

"Ha?"

Onlar sorularla yankı odası oynarken Rhage öne çıktı ve küçük gruplarını bir çembere dönüştürdü. "Dinty Moore biftek yahnisi de onların. Ama evet, Hormel'in hem acı biberini hem de sosisli sandviçlerini severim."

Vishous gözlerini kapadı ve eldivenli eliyle şakağını ovuşturdu. "Hiç yemek 1lter'ını kaybettiğin oluyor mu?"

"Battaniyedeki domuzlardan bahseden sendin-"

"Bu odada bir meleğimiz mi var yoksa sadece dişlerimiz mi var?" Wrath'ın sesi konuşmaları böldü. "Lassiter? Neredesin lan sen?"

Kral şöminenin yanında, sol taraftaki koltukta oturuyordu, kırmızı brokarın karşısında tamamen siyah deriydi. Dünyadan nefretini zorlukla dizginleyen bir ifadeyle, kör gözleriyle odayı tarıyordu, o etrafı saran güneş gözlükleri soldan sağa tarıyordu. Bu arada ortada bir melek yoktu ve kimse bu raporu vermeye gönüllü değildi. Öte yandan, Wrath kalabalıkta Lassiter'in olmadığını zaten biliyordu ve bu hırıltılı kesinti daha çok bekletilmekten duyduğu memnuniyetsizliği dile getiriyordu.

Tohr, her zamanki barışçı tavrıyla, boğazını temizledi ve harareti üzerine aldı. "Ah, hayır. O burada değil. Ona tekrar mesaj atacağım."

"Nerede o zaman?" diye sordu Wrath. "Biri sözde sivil, diğeri lanet olası bir insan olan iki dişinin, bu gece iki erkeği sihirli bir şekilde Fade'den geri getirmeyi nasıl başardığını bilmek istiyorum."

V oda arkadaşına baktı ve o ela gözlerle karşılaştığında Butch'un kaşları ona gördün mü dedi.

Sanırım Nate bir şekilde kurtulmuştu. V, onu bırakır bırakmaz olay yerini temizlemek için o kitapçıya geri dönmek zorunda kalmıştı.

Bir anda odadaki herkes dondu kaldı.

Ağırlığı ileri geri kaydırmak yok. El ya da kafa hareketi yok. Konuşma yok, göz kırpma yok, nefes alma yok - ve tüm kalpler de dursaydı şaşırırmazdı.

Onunki kesinlikle göğsünde katılaşmıştı.

Bir şeyler yanıltı. Bir şey... korkunç bir şey yanıltı.

Sanki odadaki her erkek aynı içgüdüye, aynı dehşet duygusuna sahipmiş gibi, silahlar ortaya çıktı, her türlü avuç içi her türlü kabzayı kavradı.

Kırklığını almayan tek kişi V'ydi. Samsung'una gitti ve hızlı bir sekansla hem Seyirci Evi hem de malikane için savunma protokolünü başlattı. Ardından izleme kayıtlarına girdi ve iki yapının dış cephesinde gündüz vakti kepenklerin inişine birinci elden tanıklık etti. Son olarak, daha önce sadece test ettiği bir grup mesajı gönderdi.

Bu, *köpekten shellan'a* ve aradaki herkese kadar First Family'nin topluluğundaki her bir kişi için tüm noktalara bülten ördek ve pelerin, yerinde sığınak uyarısıydı.

Yemek salonunda ise askerler anında yer değiştirdi: Xcor ve Tohrment Gazap'ın yanında yer alırken Rhage ve Qhuinn ön girişi korumak için çift kapıdan dışarı çıktı. Diğer kardeşler ve Piçler de askerlerle eşleşti, ekipler önceden belirlenmiş ve alıştırılmış bir şekilde evi kuşattı ve silahı olmayan herkesi güvenlik için yeraltına gönderdi.

V sadece neyi fark ettiklerini bilmek istiyordu. Ama

Caldwell'de nükleer ölçekte bir şeyler oluyordu. "Nerede bu *lanet* melek?" diye homurdandı Wrath.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Lassiter herkes Rahvyn'in hastane odasından çıkana kadar beklemek zorunda kaldı. Bu biraz zaman aldı. Nate nihayet dışarı çıkıp koridorda dolaşan endişeli babasını da yanına aldığında, melek bedenlenmeden önce iki kez kontrol etti.

Kapalı kapıya yaklaşırken taytının kemerini yukarı çekti. Sonra onlara baktı ve renklerini pembe ve siyahtan sadece siyaha çevirdi. Sonra onları tayttan güzel bir pantolona dönüştürdü.

Pileli. Ve iki bacağında da jilet gibi keskin bir baskı.

Hayır. Çok resmi.

Alt kısmını siyah Adidas eşofman altıyla değiştirdi. Güzel, normal, alt kısmı dar paçalı, böylece kalçaları daha büyük ve güçlü görünüyordu. İşte, güzel. Oh, kahretsin. Ayakkabılar. Ayakkabıya ihtiyacı vardı. Üzerinde Disney prensesleri olan Flip-Rop'lar muhtemelen doğru notayı yakalayamayacaktı.

Ve not: On iki buçuk rapçi için onları büyütme zorunda kalması onu kızdırmıştı. Sanki gerçek erkekler Tiana ve Ariel'i sevemezmiş gibi.

Yine de kasvetli bir geceydi. Rahvyn'in kendisini ciddiye almasını da istiyordu. Özellikle de bu akşam yaptıklarından sonra. Tanrım, onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama içinde benzersiz bir şey hissetmişti, bir şey... güçlü. Sadece onun üzerindeki etkisinden kaynaklandığını düşünmüştü.

Bundan çok daha fazlasıydı, değil mi?

Kapıyı çaldı ve bekledi. Cevap gelmeyince tekrar çaldı.

Koridorda bir kez daha karşıya geçmeden önce her iki tarafa da baktıktan sonra, eşyaları biraz iterek açtı ve kızın üzerini değiştiriyor olma ihtimaline karşı

gözlerini Roor'dan ayırmamaya dikkat ediyordu. "Alo?" dedi.

Yanıt gelmeyince, bir an için onun öldüğünü düşündü; sanki kendi hayatını Nate'inkiyle takas etmişti. Ama sonra pervaza doğru eğildi ve yatağa baktı.

Hak eden genç bir ruha mucize yaratan kadın, iki beyaz yastığa sırtını dayamış, ayarlanabilir yatak iskeleti kırk on beş derecelik bir açıyla yukarı doğru eğilmişti. İpek gibi beyaz saçları omuzlarına dökülmüştü ve bol ve çağdaş sivil kıyafetleri, yanlışı bedende oldukları için değil, hastalıklı görünüyordu.

İpekler ve satenler içinde olmalıydı... eski moda hassasiyetlere ve kesime sahip bir elbise, onun için özel olarak hürmetle yapılmış bir şey.

Bahar yeşili. Evet, bu renk onun için mükemmel bir tamamlayıcı olurdu.

Kendini yatağın tabanına doğru taşıdı, ama bunu ayak sesleriyle onu uyandırma riskine girmemek için Rooring'in üzerinde bir Roat üzerinde yaptı. Vücudu, üzerine çekilmiş battaniyenin altında çok hafifti ve ona fazla uyumadığını ve kaçırdığı her şeyi yakalamaya çalıştığını düşündüren bir şekilde tamamen hareketsizdi. Sakinleştirici verildiğini sanmıyordu; kolunda serum yoktu.

Evet, gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa çok yorgundu ve belki de burada uyuyacak kadar kendini güvende hissediyordur diye düşündü. Ne de olsa yeraltında, güvenli bir yerdeydiler.

Belki de Luchas House'dan başka bir yerde yaşaması gerekiyordu. Kimsenin onu tekrar korkutamayacağı bir yerde.

İnsanların gitmediği bir dağın tepesinde bir yer.

Hiçbir haritada bulunmayan ve birileri araziye ayak basacak olursa, etrafını saran sihirli bir güvenlik katmanı olan bir yer, araya girenlerin kafasını karıştıracak, gözlerini bulanıklaştıracak ve yön duygularını mahvedecekti.

Yumuşak yatakları ve iyi, sağlıklı yemekleri olan bir yer...

Ve eğer tehdit edilirse onu göz açıp kapayıncaya kadar Öteki Tarafa götürebilecek her şeye gücü yeten bir melek.

Neden Sahvage ve Mae ile birlikte yaşamadığından hâlâ emin değildi. Ondan yanlarına taşınmasını istediklerini duymuştu ama o yeni çiftin mahremiyete ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Özür dilerim, burada birinin olduğunu bilmiyordum-"

Lassiter odaya giren üniformalı hemşireyi görmeden önce etrafına bakındı ve bir enerji tüpü fırlattı. Kadın olduğu yerde donup kaldıktan sonra yerden bir metre kadar havalanınca gözleri ve ağzı kocaman oldu.

"Kahretsin," dedi nefesinin altından onu hızla ayağa kaldırıp tutuşunu serbest bırakırken.

Yana doğru tökezledi ve kendini duvara tuttu. "Ah... canım." "Bunun için üzgünüm."

"Ben, ah..." Sarı saçları başlığının altında toplanmıştı ve saçlarını okşadı. "Bunun kısıtlı bir hasta olduğunu bilmiyordum. Sadece bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak için buradayım."

Kelimeler mırıldanıyordu ve ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığından oldukça emindi.

"Endişelenme." Ona gülümsedi. "Peki o iyi mi?"

"Ah, bayıldı. Odasına geri döndüğünde..." Hemşire kendini durdurdu. "Özür dilerim, siz onun için kimsiniz?"

Lassiter elini kaldırdı ve kadının zihnini sakinleştirdi. Sonra da onu tekrar odadan dışarı gönderdi; ancak bu, hafızasını yoklamadan ve tıbbi görevlilere göre Rahvyn'in fiziksel olarak hiçbir sorunu olmadığından emin olmadan önceydi.

Hepsi de onun, mucizevi bir şekilde iyileşen genç erkeğin başucunda bayıldığını düşündü.

Rütbeli ve rütbesiz personelden hiçbirinin ne yaptığından haberi yoktu. İyi de oldu.

Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Lassiter elini uzattı ama kolunu geri çekti. Onun haberi olmadan ona dokunmak doğru görünmüyordu. Ayrıca ona hayranlık duyuyordu.

O gitmeli.

Duvarda, beyaz bir yüzü ve siyah rakamları olan sade bir saat vardı. Küçük ve büyük ibreler siyahtı, saniye ibresi bir çizgi kadar ince ve kan gibi kırmızıydı. Zamanın ölçüsünün işini yapmasını izledi ve kendi kendine gerçekten ol alması gerektiğini söyledi.

Ama Tanrım, onu terk etmek çok zor olacaktı. Şimdi... ya da herhangi bir zamanda.

Erika'nın evinin mutfağında, Balz garajdan içeri girdi. Bütün odaları aramış ve hiçbir şey bulamamıştı ama içinde yaygın bir huzursuzluk hissi vardı ve bu yüzden onun evinde mi kalmaları gerektiğini yoksa daha iyi savunulabilecek bir yer mi bulmaları gerektiğini düşünüyordu. Yine de en çok endişelendiği tehdit metafizikseldi, yani herhangi bir posta kodu, duvar seti ya da lanet olası bir sığınak bir fark yaratacak mıydı?

İyi haber yorgun olmamasıydı. Hem de hiç. Hiç.

"Burada hiçbir şey yok," dedi usulca.

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır," dedi ona bakarken.

Bir kot pantolon giymiş ve ayaklarını botlarının içine sokmuştu. Saçlarını da arkadan bağlamıştı. Bu arada, üzerinde hâlâ bir havlu vardı ve yalınayaktı ama gerekirse dışarı çıkabilirdi. Onu terk edeceğinden değil.

Cevabı zaten bildiği halde, "Honda'nın anahtarları sende," dedi.

"Evet."

Aklına onu Kara Hançer Kardeşliği'nin malikânesine yatırabileceği fikri geldi. Tanrı aşkına, yatak odasını kullanmıyordu. Ama bu nasıl olacaktı? Oraya gidecekler ve onu arabanın kapısından dışarı atıp Fritz'den onu üst kattaki beşiğine götürmesini istemesini mi söyleyecekti?

Ayrıca, ne algıladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki konağın dışında binlerce düşman varmış gibi hissediyordu ama-

Bu ince ses o kadar yumuşaktı ki, kulaklarında, kanında ve vücudunda kükreyen saldırganlık yüzünden duyması neredeyse imkânsızdı. Yine de tekrarlandığında, ona takip edecek bir şey verdi ve arkasını dönüp oturma odasına baktı. Sesin tekrarlanması için bir süre beklemesi gerekti ve bu kez Erika'nın çantasının olduğu yere gitti.

"Sanırım senin telefonun," dedi. "Titreşimde."

Erika aceleyle yanından geçti ve silahını sehpaye bırakmadan önce etrafına bir göz attı. "Benimki sessizde değil ama."

Çantayı elleriyle açarak pratik kahverengi bir cüzdan, bir paket Kleenex, bir rulo Certs çıkardı. Bir not defteri. Birkaç kalem. Makbuzlar. Ruj. Ve bu-

"Bu bir park cezası mı?" diye sordu.

"Başka seçeneğim yoktu. Biraz para almam gerekiyordu." "Profesyonel nezaket diye bir şey yok mu?"

"Hayır, olmamalı da. Yanlış park ederseniz, ceza almalısınız."

Çantadan daha fazla ıvır zıvır çıktıkça, bunun bir palyaço arabası gibi enkaz olduğuna karar verdi ve alarm rutinine rağmen, dağınıklığı sevimli buldu. O kadar derli toplu, evi o kadar düzenli, fikirleri o kadar açık, profesyonelliği o kadar barizdi ki, dış görünüşünün altında biraz kaos olduğu fikri ona bu kadar mükemmel olmak zorunda olmadığını hissettirdi.

Ve bu konuda iyi iş çıkardı, çünkü herhangi birinin not ölçeğinde A+ olmaktan çok uzaktı. "Hayır, benim değil." Elinde bir iPhone tutuyordu. "Ve bende sadece bir tane var-oh, bekle."

Bir şeyin fermuarını açıyor gibiydi. Sonra da tanıdığı bir Samsung telefonu çıkardı.

Elinde titreşirken kaşlarını çattı. "Bu kimin bilmiyorum-"

"O benim." Yani V onun nerede olduğunu biliyordu. Yine de Balz'ın onu terk etmeyeceğini tahmin etmek o kadar zor muydu? "O benim telefonum."

"Bu çantama nasıl girdi?"

Eşyayı ona teslim etti ve adam içeri girip metni okuduğu anda, garajdaki tüm o silahları da yanlarında götürdüğüne memnun oldu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Burada kalmalıyız." Yerinizde kalın... Bu V'nin nerede olursanız olun demenin resmi yolu. "Ve neler olduğunu öğrenmeliyim. Kendini kilitleyebileceğin bir yer var mı? Penceresiz bir banyo?"

Gerçi Caldwell'in her yerinde, özellikle de vampirlerin etrafında ortaya çıkan gölgeler varken bunun gerçekten bir faydası olacak mıydı?

Erika onun yüzüne doğru adım attı. "Sen etrafta tepinip dururken benim bir küvette genç kızlık yapacağımı düşünüyorsan yanlış kadını bulmuşsun.

Çünkü savunmasızsınız."

Balz gözlerini kırpıştırdı. Sonra aklından sadece ve sadece tek bir şey geçti.

Ona şu anda onu sevdiğini söyleme.

Bu onun Tanrı'nın dürüst gerçeği olsa bile-

Kahretsin, şu anda ağzından bunun çıkmasını gerçekten istemiyordu.

"Ne?" diye sordu. "Bana da söyleyebilirsin çünkü bir şekilde

"Bu gecenin daha da k t leşebileceğini sanmıyorum."

Gözleri kızın yüzünde gezindi ve pişmanlıkla başını salladı. Onunla ne halt edecekti ki?

Onsuz ne halt edecekti?

"Bahse girme," diye mırıldandı. "Daha kötüsü her zaman bir olasılıktır."

"Tek bildiğim, senin gittiğin yere ben de gidiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, bunu duymakla gerçekten ilgilenmiyorum."

Lanet okudu. Sonra onun üst katta, altısını koruduğunu düşündü.

Bir kez daha küfrederek oturma odasına gitti ve silahlarla dolu bir çantayla geri döndü. "Tamam. Gidip bodrumunuzu temizlemek istiyorum."

Erika bir kez başını salladı. "Kapı hemen arkanda. Ve ilk ben gideceğim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Omega fikrini nasıl değiştirmişti?

Erkek şehrin caddesinde yürürken çıplaktı ve soğuktan etkilenmiyordu. Arabalarla geçen birkaç insan için de görünmezdi. Ama *yaşıyordu*.

Sarı saçlarının arasından ve çıplak teninin üzerinden esen rüzgârla birlikte, hisler hem uzak hem de yabancıydı ve ne kadar zamandır miasma'da, işkence dolu boşlukta, acıyı *acıya dönüştüğü* noktaya kadar bildiği siyah yağlı cehennemde olduğunu merak ediyordu.

Biçim yok, işlev yok, sadece bir şekilde kendinin farkında olan bir ıstırap...

Kimin soyundan geldiğine rağmen *Dhunhd* hakkında pek düşünmemişti. Artık öldüğüne göre, böyle bir şeyin var olduğunu ilk elden biliyordu - babasının özel odası anlamında değil, insanların şiirsel bir şekilde bahsettiği ve vampirlerin de kaçınmaya çalıştığı ebedi lanet anlamında.

Neden buraya döndüğünden emin değildi.

Park etmiş bir arabanın yanından geçerken, plakayı kontrol etmek için geri döndü. Köşedeki etikette ona mantıklı gelen bir tarih vardı. "Öldüğü" tarihin üzerinden iki yıldan biraz fazla zaman geçmişti.

Hayır, ölmedi. Geleneksel anlamda değil. Daha çok ürümüştü, o şiltenin üzerinde, vücudundan sızan çürüme dalgasına karşı koyamıyordu: Efendisi tarafından terk edilmişti. Bıaklandı ve cehennemde çürümeye terk edildi. Yanlış giden bir deney gibi terk edilmiş ya da daha kötüşü, keşfedilmiş, ustalaşılmış ve atılmış bir oyuncak gibi unutulmuştu.

Efendisinin onun "doğumu" ile uzun bir oyun oynadığını düşünmek istemişti ve onu daha bebekken aristokrat bir ailenin nadide bağrına yerleştirmişti.

Aile. Bu, Omega açısından çok stratejik bir hamleydi; ilk farkındalık anından itibaren düşmanın içine sızmasını sağlamış, oğlunu sadece Kara Hançer Kardeşliği tarafından eğitilmekle kalmayıp onlarla birlikte savaşmaya da hazırlamıştı.

O seçilmiş kişiydi, Küçültme Cemiyeti'ne kabul edilen bir *alt sınıf* değil, kanlı oğul, gücün varisi, dünyaya özel bir armağandı.

Oğul hazır olduğunda, tüm vampirlere karşı koordine edilen intikamın kontrolünü ele geçirmiş ve yaptığı ilk şey onu yetiştiren aileyi öldürmek olmuştu. Ve sonra, tüm aristokrasinin konaklarında bulunduğu için, en iyi yaptıkları şeyi yapmaları için avcı ordusunu dışarı çıkarmıştı. Katliamı kendisi yönetmiş ve neredeyse tüm *glymera* yok edilmişti. Ortaya çıkan toplumsal kaos neredeyse Kör Kral'ı devirmeye yetmişti ve bu hayırlı başlangıç onun devam etmeyi planladığı gibi olmuştu. Aralarında yetiştiği bu türün tamamını ortadan kaldırmaya kararlıydı.

Ama bir yerlerde.

Babası düşman olmuştu. Oğlu bunu çok geç olana kadar fark etmemişti.

*Dhunhd'*a vardığında şok geçirmiş, acı çekmiş ve şimdi eskisinden yüz bin yıl daha yaşlıydı. Acının içinde dövülmüştü, daha sertti. Daha güçlüydü. Ve yenilenmesinin nedenini tahmin bile edemiyordu.

Taktiksel açıdan bakıldığında aptalcaydı. Omega güçlü ve ürkütücüydü ve bunların hepsi de oğlundaydı -şu anda bir araba çarptığında ve vücudundaki her kemik kırıldığında ortaya çıkan türden bir acıyla sürekli boğuşmak zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramış ve kızgındı. Neden bir insan hakkında bu kadar çok şey bilen bir düşman için gönüllü olur-

Erkek durdu. Gökyüzüne baktı. Ayaklarına baktı. Sonra bir daire çizdi. Tüm yol boyunca.

"Baba?" dedi sessizce.

Gözlerini kapatarak içgüdüleriyle uzandı ve aramaya başladı...

Göz kapakları kalktı. Sonra önündeki şey netleşince kaşlarını çatı. Çok katlı bir otoparkın çıkışıydı, beton duvardaki bir kemerin üzerinde kırmızı renkte parlayan "Girilmez" tabelası vardı.

Omega'yı hissedemiyordu. Hiçbir yerde.

Ölümünden önce, efendisinin varlığını, kendi yeniden doğuşunu tanıdığı kadar kesin bir şekilde biliyordu; onu doğuran kötülüğün inatçı farkındalığı, tıpkı üstündeki gökyüzü, ayaklarının altındaki zemin ve etrafındaki hava gibi.

Bir doğa kanunu.

Ve şimdi... tek hissettiği, gerçekliğinin müzikal düzenlemesinde o özel akorun yokluğuydu. Gitmiş olan bir bas notası.

Kardeşlik sonunda başarmış mıydı? Onları avlayan şeyi ortadan kaldırmışlar mıydı?

Kendi etrafında dönerek arkasına baktı ve herhangi bir *azınlığın* yankılarını almaya çalıştı...

Dirilişi Caldwell'deki kötülüğün ayak izlerini fark etme yeteneğini yok etmediyse... görünüşe göre yapayalınızdı. Sadece Lessening Society'yi değil, onun kökenini, yaratıcısını ve efendisini de yok eden bir tür kıyametten kurtulan tek kişi.

Ellerini karnının üzerine koyarak avuçlarını kas yığınlarının üzerinde gezdirdi ve cinsel organını sıkıca kavradı. Sonra yüzüne dokundu. Boğazına. Göğüs kaslarına.

Onun bir özü vardı. Şekli vardı. Düşünceleri ve özgür iradesi vardı.

Omega'nın olanlardan sağ çıkamayacağını bir şekilde biliyor olması mümkün müydü? Ve bir parçasının yaşaması, devam etmesi için son bir çabayla... terk ettiği şeyi geri getirmiş olabilir miydi?

Erkek uyandığı yeri düşünürken, yatak platformunun Omega'ya ait olduğunu fark etti. Özel oda... Omega'nındı. Bunu biliyordu çünkü zaman zaman oraya çağrılmıştı.

Terk edilmediğini fark etti. O şeytanın cankurtaran botuydu.

Atılmamış olması, ama çürümesinin Omega'nın hızlanan düşüşüyle bağlantılı olması düşünülebilir miydi?

Asla bilemezdi.

O artık buradaydı. Bunu biliyordu.

Ve bir şey daha biliyordu.

O ateşli esmer kız onu dünyaya geri getirmeye yardım etmişti. Onun kim olduğuna ya da neden gerçek aşktan bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

romantik türden başka fanteziler. Ama umurunda değildi. Babasının özel odasında, erkek farkındaydı ama kadın onu çağırana kadar hiçbir yere gitmiyordu ve görünüşe göre kadının da kendine göre bazı numaraları vardı.

Eğer yolları tekrar kesişirse, ona boyun eğdirmekten zevk alacaktı. Ama şu anda bir plana ihtiyacı vardı. Kaynaklara ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan...

Erkek başını geriye yasladı. Bulutlarla kaplı olmadıklarını varsayarsak, hiç yıldız göremiyordu. Ortam ışığı çok fazlaydı. Yine de yukarıda olduklarından emindi ve her halükarda varlıkları gözlerinin doğrulamasına bağlı değildi. Onlar sadece vardı.

Kader gibi.

Ve kader.

Caldwell'e geri dönmüştü. Ne kadar zamanı olduğunu, ömrünün ne kadar olduğunu, ne tür güçler toplayabileceğini bilmiyordu.

Yine de babasının oğluydu.

Wrath'ın oğlu Wrath'ın yüzünü hayal eden erkek gülümsemeye başladı.

Amacı bundan daha açık olamazdı - her ne kadar onu var eden, başarısızlığa uğratan ve sonra yeniden diriltten varlığı onurlandırmak olmasa da. İşler yoluna girmeden önce başladığı işi bitirmek kendi tatmini için olacaktı.

"Teşekkür ederim maden baba," diye homurdandı Lash gecenin içinde, "Bundan sonrasını ben hallederim."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erika Balthazar'ı bodrumuna indirirken nefesini tuttu. İnişe başlamadan önce ışığı yakmıştı ve iyi haber şu ki bodrumunda iç duvarlar yoktu. Sadece beş santim çapında çelik destekler vardı.

Etrafa bakmak kolay.

Ve açık merdivenin arkasında ya da yardımcı banyoya açılan kapıda hiçbir şey yoktu.

"Her şey açık," dedi. Gerçi buna gerek yoktu.

Adam evi kendisi için incelerken, o da yeraltındaki alanı yeni gözlerle görüyordu ve burayı halı, birkaç mobilya ve yeni bir kat boya ile tamamladığı için memnundu. Yaklaşık iki yıl önce bu tadilatı yaptığında, alt katta yaptığı tek şeyin çamaşır yıkamak olduğu düşünüldüğünde gereksiz bir savurganlık gibi görünmüştü. Ama o zamanlar cinayet masasına yeni terfi etmişti, biraz fazladan parası vardı ve seçimleri konusunda aşırıya kaçmadığı sürece bunun karşılanabilir olduğunu düşünmüştü. Ve belki de konağı düzgün bir eve dönüştürmeye çalışıyordu. Bu da sağlıklı bir şey gibi görünüyordu.

Evet, bu konuda tam bir başarısızlık. Hiçbir Benjamin Moore üç katı ve çatıyı bir "eve" dönüştüremeyecekti. Burası hala onun dairesi, kampı, çadırıydı. Kalıcı olmaktan ziyade geçici.

Çamaşır makinelerini kontrol etti ve beton duvarla arasında sadece bir santim olmasına rağmen kanepenin arkasına baktı. Fırını ve su ısıtıcısını inceledi. Elektrik panosunu bile açmış.

"Müteahhidim mekanik tesisatın üzerine alçıpan döşememi ve düzgün bir asma tavan yapmamı istedi." Adamın gözleri üzerinde olmamasına rağmen omuz silkti. "Ama ben doğuştan cimriyim."

Ayrıca boya ve badana işlerinin yarısına geldiğinde, ne kadar boru ve elektrik kablosu döşenirse döşensin, tadilatın asıl amacına ulaşamayacağını anlamıştı.

"Peki plan nedir?" diye sordu.

Adam sadece başını salladığında şaşırmamıştı. Bütün odaları dolaşmışlar, bütün dolapları kontrol etmişler, bütün pencere ve kapıların kilitli olduğundan emin olmuşlardı. Ama yüzündeki asık ifade değişmemişti ve yanında getirdiği silah dolu çanta, her katı temizlemeye başlamadan önceki halinden daha rahat olmadığını gösteriyordu.

"Biz burada kalacağız." Yanına gitti ve silah zulasını kanepenin yanına koydu. "Kardeşlik'ten haber alana kadar."

"Kardeşlik mi?"

"Dostlarım."

Aklına şakağında dövme olan keçi sakallı erkek ve daha tıknaz olan diğeri geldi. Sonra kitapçıdaki gölgeyi hatırladı.

"Tamam. Biz burada kalacağız."

Başını salladı. Ve sonra çamaşır makinesine doğru yürüdü.

Adam arkasını döndüğünde, nedense havlunun hâlâ beline sarılı olduğunu fark etti. Elindeki silahla, içindeki *Sons of Anarchy*'yi kucaklamaya karar vermiş bir 1tness modeline benziyordu.

Ve ne biliyorsun, şimdi nispeten güvende olduklarına göre, gözleri onun vücudunu taradı ve onun altında olmanın nasıl bir his olduğunu düşündü - bunun üremenin hayatta kalma içgüdüsünün bir parçası olduğunun kanıtı olduğunu varsaydı: İçinde bulundukları tehlike göz önüne alındığında, seks aklındaki son şey olmalıydı. Ama insanlar bir tür olarak on beş milyon yıl yaşayamamıştı çünkü libidoları, koşullar ne olursa olsun, cazibe konusunda utangaçtı.

Artı... o bir vampirdi.

Her nasılsa, bu küçük açıklama henüz gerçekleşmemiş olan tehdidin arasında kaybolup gitmişti. Ve tüm bu farklı türler meselesinin onu rahatsız etmesi gerekmez miydi?

Onların varlığının her şeyi yeniden düşünmesine neden olması gerekmez miydi? İkisinin neredeyse seks yapmış olması gerçeği onu şok etmemeli miydi?

Hayır, diye düşündü göğsünün pürüzsüz, kılsız genişliğini ölçerken. Bu kocaman bir hayır olurdu, en azından seks kısmı için.

Böyle karın kaslarıyla bir Chevy Tahoe bile olabilirdi ve kadın onun üzerine atlamak isterdi.

"Normalde," dedi merdivenlere dönerken, "kurallara uymayı pek sevmem. Ama saygı duyduğum birinden doğrudan bir emir geldiğinde, ben de varım."

"Gölge olduğunu mu düşünüyorsun? O kitapçıdaki gibi mi?"

"Bilemiyorum." Azı dişlerini ısırtıyor gibiydi, yanaklarındaki çukurlar daha da belirginleşiyordu. "Bilmiyorum. Ve bu beni deli ediyor. Bir şeyler hissediyorum ama göremiyorum."

Sonra ona baktı. Başını eğdi. Biraz gülümsedi. "Biliyor musun, bunu gerçekten iyi idare ediyorsun."

"Öyle miyim?" diye mırıldandı, bundan hiç emin değildi.

"Kesinlikle." Daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Hadi ama, en son ne zaman bodrumunda bir vampir vardı?"

Tanrım... inanılmazdı. Ezici ama yine de korkutucu olmayan garip, mistik bir varlıktı. Ve tuhaftı... onu tanıımıyordu - *bilinçli olarak* onu bir haftadan fazla bir süredir tanıımıyordu... ama onun hayatında olmamasını hayal *bile* edemiyordu. İşinde birlikte çalıştığı tüm insanların, Caldwell'de tanıdığı insanların, üniversitede edindiği arkadaşlarının aksine, bu adam, erkek, her neyse, yeri doldurulamazdı.

Onu görmemeyi aklının ucundan bile geçiremiyordu. Onun burada, evinde olmamasını- Erika'nın nefesi kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kadın cevap veremeyince, adam ona doğru yürüdü ve boştaki elini tuttu. "İyi misin?"

Acınacak derecede "bitmiş" mahzenine göz gezdirdi. Üstlerindeki Roor'u ve uyumsuz mobilyalarını düşündü. İkinci Roor'daki yatak odasını hayal etti.

Gözlerini ona çevirdiğinde gözyaşlarını kırptırmak zorunda kaldı. Ona, on altı yaşından beri yaşamayı reddettiği yerlerde yaşadığını nasıl açıklayabilirdi?

İddia mı? Peki ne kadar zamandır bu çatı altındaydı?

Ve orayı bir eve dönüştürdü.

"Gel buraya," dedi onu çıplak göğsüne doğru çekerken.

Erika gözlerini kapadı ve onun gücüne yaslandı. O kadar uzun süredir sahte bir şekilde sakinleşmişti ki, takiye yaptığını unutmuştu, bir zamanlar hayatta kalma becerisi olan şey artık o kadar derinlere inen kökleşmiş bir alışkanlıktı ki, onun belirleyici bir özelliği haline gelmişti.

Geniş avuç içi kadının sırtını aşağı yukarı okşadı ve başının tepesine doğru mırıldandı. Kadın da ona sıkıca sarıldı ve bunu yaparken yüksek sesle söyleyemeyeceği şeyleri dokunarak anlatmaya çalıştı.

Çünkü ezikti. Ve çılgın-

Sessiz bir titreşim sesi ikisini de duygulandırdı ve adam onu hızlıca sıktı ve ardından cep telefonunu çıkarmak için du e'ye gitti. Mesaj her neyse, iki kez okumuş gibiydi. Ya öyle ya da uzun bir mesajdı.

"Her şey yolunda." Bir şeyler yazarken başını salladı, kör parmakları küçük ekranın üzerinde geziniyordu. Neredeyse anında, bir yanıt geldiğinde başka bir titreşim oldu. "V herkesin iyi olduğunu ve herhangi bir çatışma olmadığını söylüyor ama Wrath bu gece rotasyondaki tüm askerleri sahaya çağırıyor."

"Gazap...?"

"Kralımız."

Mesajlaşmanın diğer ucundaki kişiyle iletişim kurmaya devam ederken Erika sadece şaşkınlıkla karşıya bakabildi. Bir *kral* mı? Yani... Caldwell'de radarın altında yaşayan, kendi siyasi hiyerarşileri, kendi sorunları, kendi dünyaları olan koca bir toplum mu? Ve bu ne kadar zamandır devam ediyordu? Ve "angajman," "savaşçı," ve "alan" - bunlar askeri kelimelerdi.

Sanki savaştaymışlar gibi.

Ama hadi ama, sanki bunu yakından ve kişisel olarak görmemiş gibi?

İşte o anda neden bu kadar sakin olduğunu anladı. Bu gecenin tüm ifşaatları ne kadar şok edici olsa da, aslında yıllardır ona ve diğerlerine doğru gelmeyen her şeyi açıklıyordu: Baş ağrılarından cinayet masasındaki meslektaşlarının tamamen temiz beyin taramalarına, düzenli olarak gerçekleşen o ritüelistik cinayet sahnelerinden

Açıklanamaz koşullarda bulunan cesetlerden, tanıklar tarafından bildirilen kafa karıştırıcı olgu modellerine, kendisinin ve Caldwell'deki şiddet suçlarını araştırmakla görevli diğer tüm dedektiflerin gerçek gibi görünen dünya bağlamında uzlaştırmaya çalıştığı yüzeyin altında kaynayan her şeye kadar... hepsi birdenbire anlam kazanıyordu.

Ve şok edici bir gerçekliği, hiçbir anlam ifade etmeyen suç mahalleri ve pek çok makul insanın hafızasındaki boşluklardan oluşan uzlaşmaz bir yorgana tercih ederdi.

Erika gitti ve kanepeye oturdu.

Bir süre sonra Balthazar gelip onun yanına yerleşti ve telefonu yüzüstü kalçasının üzerine koydu. Topuklarını zıplatıp çenesini ovuşturduğunda, kadın, eğer bir sigarası olsaydı, onun da bir tane içeceği izlenimine kapıldı. Ya da on iki tane.

Daha önce sigara içmiş ve yirmili yaşlarının başında bırakmış biri olarak, aşerdiğinde böyle seğirdiğini hatırlıyordu.

"Peki biz insanlar güneş ışığı olmayan kısmı doğru anladık mı?" diye sordu. "Yani gün ışığında dışarı çıkamayacağınızı mı?"

Yeniden odaklanmak zorunda kalmış gibiydi. "Ah, evet, doğru. Ve biz sizden daha uzun yaşıyoruz. Ayrıca numaralar da yaparız."

"Zihin kontrolü." Şakağına dokundu. "Bunun farkındayım."

Daha fazla soru sormak istiyordu, türünün düşmanları, geçmişi ve ne zamandır burada olduğu hakkında...

"Evli misin?" diye sordu sertçe.

"Hayır, çiftleşmedim."

"Böyle mi diyorsun?" O kadar rahatlamıştı ki biraz başı döndü. "Çiftleşme."

"Eşler *shellan* olarak bilinir. Ama dediğim gibi, benim bir eşim yok."

"Belli ki bir kocam ya da erkek arkadaşım yok. Ne de olsa dolaplarımı karıştırdın."

Ağzının kenarı kalktı. "Gerçekten güzel dolaplardı. Çok düzenli."

"Eşyaların nerede olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

BFD'siz konuşmaları sona erip sessizleştiklerinde, onun hakkındaki farkındalığı bodrumun tamamına yayıldı, dikkati o kadar yoğunlaştı ki, takip etmeyi unuttu.

ya da tehditlere karşı gözlerini dört açardı. O sadece... büyüleyiciydi. Onun bir hayvan gibi olduğunu fark etti ve bunu aşağılayıcı bir anlamda söylememiştir. Burada mavi-beyaz kanepesinde otururken, gözleri küçük mahzenine dikilmiş ve uzuvları gevşemiştir... hiç de sıradan değildi. Dinlenirken bile saldırmaya hazır bir kaplan gibiydi.

Onu kitapçıdaki gölgeyle dövüşürken hayal etti, tüm hain hareketleri ve gücüyle.

Sonra ikisinin az önce evinin önünden geçtiklerini hatırladı, adam öndeydi, o iri vücuduyla önden gidiyordu, çene çizgisinden geniş omuzlarına kadar her şey, yoluna çıkan herhangi bir şeyi fena halde pataklayacağını sözünü veriyordu.

Ya da onu herhangi bir şekilde tehdit etti.

Tuhaf, daha önce koruyucu erkek tiplerini hiç çekici bulmamıştır. Yine de o, spor salonunda geliştirilmiş kasları olan ve Starbucks'ta ya da gişelerde sıraya giren insanlara karşı göğsünü yumruklayan bir tavır takınan bir roid bağımlısı değildi.

O gerçek bir anlaşılmıyordu.

O... hayatında daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Şey, tabii ki, o onun tek vampiriydi.

Çok derine indiğini hissederek çamaşır makinesine baktı ve tekrar ayağa kalktı. "Giysiye ihtiyacın var."

"Yani bu havlu kırım büyük mü gösteriyor? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Kurutma makinesinin yanında, Maytag'ın kapağını açtı. "Kıçın mükemmel."

"Aman Tanrım, yüzümü kızartıyorsun ama devam et." Sesi derinleşti. "Vücudumda başka neleri beğeniyorsun?"

Acele ederken, üç gün önce oraya koyduğu yükü boşalttı. Hayır. Fıstık-mutluluk-sıcak-çamaşır oluyor. Öğrenci bir ceset kadar soğuktu. "Onu bir dövüşte nasıl kullanacağını bilmen hoşuma gitti, bu nasıl," diye cevap verdi.

"Onunla başka şeyler de yapabilirim." Kadın kaşlarını ona doğru kaldırdığında, adam avucunu kaldırdı. "Zamanı değil. Kesinlikle katılıyorum."

Her türlü eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt ve taytı, klasik koyu renk yükünü eleyerek en büyük bedenleri bulmaya çalıştı. İyi ki bol şeyleri seviyordu.

"Al, bunları dene."

Ona doğru geri yürürken, bu gece ortaya çıkan daha önce hiç yaşanmamışların uzun listesini düşündü. Asla inanmayacağı şeyler. Asla unutmayacağım.

O ikincisiydi, diye düşündü. Kendi dünyasına geri dönmek için ayrıldığında onu silinmez bir şekilde hatırlayacaktı.

Ona izin verdiğini varsayarsak.

Giysileri alırken "Teşekkürler," dedi. "Sizi yalnız bırakmak için gözlerimi kaçıracağım."

"Ya senin için bir gösteri yapmayı tercih edersem?" Göz kapaklarını kapattı ve başını salladı. "Kusura bakma. Yatak çizgisinin kendi tarafımda kalmaya çalışıyorum. Sınır. Siktir."

Erika gülümsediğini hissetti ve bunu gizleme zahmetine girmedi. "Çok komiksin."

"Komik erkekleri çekici bulma ihtimaliniz var mı? Bu benim işime yarar mı-" Dudaklarını büzdü. "Sadece çenemi kapatıp yaramaz yerlerimi örteceğim."

Arkasını dönerek başını ellerinin arasına aldı ve güldü. Sonra kendi kendine alçakgönüllülük rutinini bırakmasını söyledi. Onlar yetişkin insanlardı, Not: O garip duyguyu hissedene kadar *gayet* yatay davranmışlardı-

"Telefonunu çantama koyacaklarını nereden bildiler?" diye sordu avuçlarının içine. "V akıllı bir adam. Seni bırakmayacağımı biliyordu."

"Sanırım ehliyetimi buldu ve adresimi bu şekilde öğrendi." "Anlamadım, ama sizi tanımak için resmi kimliğinize ihtiyacı yok. "Peki ya Sence?"

"Sanırım bilgisayarla arası iyi o zaman-"

"Giysilerimdeki değişiklikten bahsediyorum." Erika arkasını döndü-

"Aman Tanrım."

Balthazar sweatshirt kumaşına sarılmış gibi görünüyordu ve sadece her şey dar olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok kısaydı. Belinin etrafında dört inçlik bir açıklık vardı ve bilekleri ile ayak bileklerinde büyük boşluklar vardı. Kadının vücudunda her şey büyümeye müsaitti. Onun üzerindeyse Nike giysiler onu bir doğum günü hediyesine dönüştürmüştü.

Ve o ne güzel bir hediye olurdu-

Boğazını temizleyen Erika tekrar toparlanmaya çalıştı. "Üzgünüm, daha büyük bir şeyim yok - Tanrım, çok büyüksün."

Ellerini göğsünün ortasında birleştirdi. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun- oh, bekle, az önce ne kadar uzun olduğumdan mı bahsediyordun?"

Yüzü kızarıırken tekrar gülümsedi ve Tanrım, bu gidip gelmeyi seviyordu. Bu, herhangi bir şeyin onu mutlu etmesinin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatıyordu.

"Biliyorsun," diye mırıldandı, "bunun eğlenceli olmaması gerekiyordu. Her ne cehennemden saklanıyorsak benim bodrumumda saklanmak eğlenceli olmamalı."

Balthazar öne çıktı, vücudu hızla hareket ediyordu. Kadının tam önünde durduğunda, gözleri kadının başının tepesinden ayağındaki ayakkabılara kadar gitti.

"Eğlence istemiyor musun?" dedi eliyle kızın yüzünü okşarken. "O zaman istediğin zaman havayı değiştirebiliriz."

"Ne?" diye nefes aldı.

Cevabı alçak, erotik bir tonda söylenmişti. "Sen karar ver."

Balz, Erika'nın önünde dururken, doğru olduğunu bildiği şey şuydu: Evinde hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Tüyleri diken diken eden duyuları sessizdi ve onlara gözlerinden ve kulaklarından daha çok güveniyordu.

Buna ek olarak, herkes 1. Bölge'den çağırılmış olsa da sığınak alarmı kaldırılmıştı ve Balz'ın nerede olduğunu açıkça bilen ve Lassiter'la doğrudan bağlantısı olan V, iblis hakkında doğrudan bir uyarıda bulunmamıştı.

Sonuç olarak, olabilecekleri kadar güvendeydiler.

Bu da ancak uyanık olduğu sürece güvenli sayılırdı. Devina'nın bir Billy Ocean gibi davranıp rüyalarından çıkıp meşhur arabasına atlamamış olmasını diledi.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi.

"Ve birdenbire günü burada geçirmen konusunda endişelenmeye başladım. Ya 1re olursa ve dışarı çıkmak zorunda kalırsak ya da başka bir şey olursa ne olacak? Güneş olmaması tam olarak ne anlama geliyor?"

"Hiç göğüs eti gördün mü?"

"Sığır eti kesimi gibi mi?"

"Evet, mangalda." Kadının yüzü solunca adam küfretti. "Özür dilerim, kötü şakaydı." "Güneş senin için bu kadar tehlikeli mi?"

"Piyasada satılan güneş kremleri işe yaramayacak, bu konuyu kapatmaya ne dersiniz?" Etrafına bakındı. "Bir milyon SPF geliştirmedikleri sürece olmaz. Peki ya bodrumda olmak? Senin olacağın yer burasıysa, benim olacağım yer de burası."

Başını iki yana salladı. "Neden bir yabancıya bu kadar sadıksın?"

"Çünkü sen bir yabancı değilsin ve bu karmaşanın içinde olman benim suçum. Sizin için doğru olanı yapmak benim görevim. Size söyledim, ben prensipleri olan bir hırsızım."

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken uzun bir duraklama oldu. Sonra kadın, "Beni tekrar öp, olur mu?" dedi.

Sevgili Bakire Kâtip -ya da duruma göre Lassiter- ona ikinci kez sormasına gerek yoktu. Sol kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve kızın ne kadar çok yerine dokunmak istediği düşünüldüğünde, diğer elini, yani içinde silah olan elini yanında tutmak zorunda olması onu gerçekten kızdırdı. Neyse ki bağlantı kurmak için en az bir metre on santimlik başka yollar da vardı.

Kalçaları buluştuğunda, ereksiyonu tüm gücüyle geri döndü ve bunu saklamaya çalışmaktan rahatsız olmadı.

Özellikle de ona doğru eğilip ellerini göğsünde birleştirdiğinde.

Başını eğerek dudaklarına fısıldadı: "Dediğim gibi, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Sen de öyle."

Ve sonra artık konuşmuyorlardı. Derinden öpüşüyorlar, birlikte sallanıyorlar, giysilerinin izin verdiği kadar yakınlaşıyorlardı. Vücudu onu almak için kükrüyordu, kendisine ait olanı işaretleme ihtiyacı o kadar büyüktü ki, kot pantolonunu aşağı çekmek ve yapabileceği herhangi bir şekilde içine girmek istiyordu: Kanepeye doğru eğildi. Duvara karşı. Roor'un üzerinde.

Tam durdukları yerde, bacakları adamın kalçalarına dolanmış, seksi adamın kine açıldı.

-

Bir sonraki bildiği şey, onu kanepeye kadar desteklediği idi ve kadın Kendini yere bıraktı ve bir sıçrayışta minderlerin üzerine düştü.

Boğuk bir sesle, "Benim için saçını o kravattan çıkar," dedi.

Kadın silahı tutan şeyi çekip çıkarırken, adam dizlerinin üzerine çöktü. Silahı Roor'un üzerine, ulaşabileceği bir yere koyarak ellerini baldırlarının arkasına doladı ve onları okşadı.

"Neyi seviyorsun?" diye hırladı.

Ağırlaşmış gözleri adamın göğsünden kalçalarına doğru kayıyordu. "Sevdim..."

Sesi kesilirken, adamın sikinin çıkıntısına baktı, çok dar eşofmanının altında kalan siki dış hatları tavandaki ışık sayesinde gölgeleniyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Dişlerini sıkamak zorunda kalana kadar kendini okşadı.

"Söyle bana." "Ben... bunu seviyorum." Dili dudaklarında yavaşça bir daire çizdi. "Evet."

"Alabilirsin."

Ani bir hamleyle Balz eğilip tekrar kızın ağzını aldı ve sertçe öptü, diliyle içine girdi. Balz'ın ona vermek zorunda olduğu şeyi aldı ve açıkça daha fazlasını istedi, kısa tırnakları lezzetli bir dizi iğne batmasıyla eşofmanın üzerinden sırtına battı, göğüsleri bir kez daha göğüs kaslarına yaklaşırken onu kışkırttı, bacakları alt bedenine uyum sağlamak için genişledi.

Ama açıları, olması gereken yer için tamamen yanlıştı, bu yüzden dizlerinin arkasından tuttu ve onu minderlerin üzerine çekti. Her ne kadar öpüşerek ara vermek zorunda kalsa da, kızın göbeği onun uyarılmışlığıyla karşılaştığında ikisi de inledi. Kalçalarını kavrayan adam, sikini ona doğru yuvarladı, onu okşadı, kendini okşadı.

Ve onun gözlerini kapatıp gerilmesini, aldığı zevkin onu inletmesini izledi.

"Balthazar..."

Eğer bu dünyadaki en iyi ses değilse.

Kendini ona karşı kullanmaya devam etti, eşofman altı direnç göstermiyordu, kot pantolonu daha çok sorun yaratıyordu. Sonunda durmak zorunda kaldığında, çünkü boşalmak üzereydi, kahretsin, saçlarının aceleci yüzünün etrafına dolanmasına bayılmıştı.

Lanet olsun, onun tahrik kokusu beynine, kanına işlemişti. "Bunun ne kadar ileri gitmesini istiyorsun?" diye sordu kabaca.

Çünkü geri dönüşü olmayan noktaya çok yakındı. Ve emin olması gerekiyordu.

Bu delilik gibi bir şey mırıldandı. Ya da seni deli gibi istiyorum da olabilirdi. Kahretsin, diye düşündü. Belki de mantığın sesi olacak ve buna bir son verecekti.

Bu da onun güzel olduğu kadar zeki olduğunun da bir kanıtı olurdu- Bunun yerine Erika'nın elleri kot pantolonundaki Ry'a gitti. "Durmak istemiyorum. Ve

Bunun çılgınca olması umurunda değil."

Sanırım dudakları neredeyse doğru okuyabiliyor, diye düşündü. Özgeçmişine ekleyebileceği bir şey daha.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi yüzünü okşarken.

"Evet, öylesin." Adam kaşlarını çatınca, kadın onun yapacağı itirazın üzerine konuştu. "Senin dünyanın ne zamandır gizli? Oraya geri dönmen gerekecek."

"Benimle gelebilirsin. Seni güvende tutabilirim-"

"Benim kendi hayatım var."

"Yanında getirebilirsin."

"Bir cinayet dedektifinin işi mi? Gerçekten mi? Nasıl olacak bu iş?"

Balthazar ağzını açtı. Kapadı.

"Sorun değil." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Senden tek bir şey isteyeceğim." "Ne istersen. Ne istersen."

Gözleri adamın yüzünde dolaştı ve sonra daha aşağıya, göğsüne, gergin uyarılmışlığına gitti.

"Beni terk etmeden önce," dedi, "seni tanımama izin ver. Tanımama izin verin... hepinizi."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Devina'nın inine geri dönen iblis, sözde gerçek aşkının az önce elini kolunu sallayarak çıktığı kapıya yeniden odaklandı ve ilk içgüdüğü onun peşine düşüp neden olması gerektiği gibi iyi bir küçük aşk askeri gibi hizaya gelmediğinin hesabını sormak oldu. Omega saçmalığını siktir et. Onun kim olduğu umurunda değildi. Sivil vampir mi, aptal insan mı, evrendeki tüm kötülüklerin merkezi mi? Soyu onu yavaşlatmıyordu.

Ona *borçluydu*. Bu, parasını ödediği ama malın gelmediği bir alışveriş gibiydi.

Öfkesini dizginleyemeyip Caldwell'e gitmeye ve onu Cali-sörfçü saçlarından tutup buraya geri getirmeye kararlı bir şekilde Louboutin'ini kapıya doğru uzattı...

İçinde bir şeyler koptu ve durdu.

Bu öyle bir dönüm noktası, öyle ani bir değişimdi ki, bir ağacın gövdesinden kopan bir dalın sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Ve hemen ardından, intikamı anında geri tepti, kendisine ait olanı alma dürtüsü yeniden canlandı-

Ama yine oldu. Ayağını ikinci kez dışarı çıkardığında o garip sesi duydu ve devam edemedi.

Omzunun üzerinden Kitaba baktı. Kitap açık kalmıştı ama ilk kez bir şey yapmıyordu. Sadece görünmez standına monte edilmişti, duvara doğru sallanıyordu, hareketsiz ve sessizdi.

Devina parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bluzunun iki yarısını tekrar bir araya getirdi. Bu yeterli bir parıltı gibi gelmediğinde, gitti

üç taraflı, tavandan tabana aynasının yanına gitti ve tüm açılardan dönerek kendini kontrol etti.

Tek gördüğü mükemmelliği: Mükemmel vücut, mükemmel yüz, mükemmel saç, mükemmel gülümseme.

"Biraz haysiyetli ol," dedi tepkisine. "Bu kadar kovalamaca yeter."

Nihayet camın içindeki muhteşem esmerden uzaklaştığında daha sakindi, tenceresi hâlâ ocağın yanında olsa bile kaynıyordu. Sakin ve temkinli adımlarla Kitaba doğru ilerledi.

Terapisti her zaman "*Nefes al ve rahatla*" diye öğüt verirdi. İşler dramatik bir hal aldığı anda *nefes al ve rahatla*. Kadın bunun nedeninin duyguların değişmesi ama gerçekliğin değişmemesi olduğunu ve olumlu ya da olumsuz duyguları çerçeveleyebildiği ölçüde, dünya sizi mahvedecek şekilde dönerken bile kontrolün elinde kalabileceğini savunuyordu.

Devina'nın haftada bir beş dakika geçirdiği dönemde bu tavsiyeyi dikkate almamıştı. Ya şimdi? Jim Heron, takıntılı olduğu adam, onun yerine lanet olası bir bakireyi seçtikten sonra... bir dizi kaybeden onu geçtikten sonra... sayısız insanı acıyarak becerdikten sonra... omurgasını onarmanın zamanı gelmişti. Artık öfke dalgalanmaları, etrafta tepinmek ve ilgi için yalvarmak yoktu.

"Buna başladım," dedi Kitabın açık sayfalarına. "Ve bitireceğim. Neyi kaçıyorum?"

İlk kez gözleri, kendisi için ve sadece kendisi için yaratılmış olan ifadelere düzgün bir şekilde odaklandı. Artık atlamak, parçaları yakalamak, göz gezdirmek yoktu. Her bir kelimeyi okudu ve içine sindirmesine izin verdi:

*Sevgi mükemmeldir, ama mükemmellik
gerektirmez. Bunu hiç durmadan arka arkaya
üç kez okuyun. Yansıttığınız mat size geri
dönecektir.*

Sevdiğiniz bir nesneye, size saygı gösterilmesini istediğiniz gibi saygı gösterin.

Kucaklanmayı istediğiniz gibi avucunuza alın. Cansız olan bir şeyi bağrınıza

basın ve ona karşı hissetmek istediğiniz gibi hissedin.

Nesne seçimi çok önemlidir. Ne kadar anlamlı olursa, sonuç o kadar iyi olur.

Bağlantı kurulduğunda, pencere açılacak ve arzunuz ortaya çıkacaktır.

Ortaya çıkacak olanı kavrayın, onu çekin ve birleşin.

Duyarlı bir varlık olarak bir anlık sevgi sizin için özgürdür. Var olan

herkes sevgiyi hak eder.

Ama sonsuzluğu arıyorsanız, aradığınız şeyi feda etmeniz gerekir.

Seninkinin hayatta kalması için gerçek bir aşkın ölmesi gerekir.

Her şeyde denge.

Her şeyde denge, diye düşündü. Bu tam bir Scribe Virgin saçmalığıydı.

Ne olur ne olmaz diye satırların üzerinden aynı şekilde iki kez daha geçti ve her bir kelimeyi hafızasına yerleştirdi. Garipti. Her hecenin her harfini okuduğunu varsaymasına rağmen birçoğunu kaçırmıştı.

Sonra elini sayfanın üzerine koydu, parmaklarını uzattı. Avucuna ani bir sıcaklık yayıldı ve bir köpek gibi parşömeni okşadı. Eski Devina -iki buçuk dakika önce var olan Devina- tepinir, bağırır ve sonra kaosa doğru koşardı. Yeni Devina bunu yapmayacaktı.

Seninkinin hayatta kalması için gerçek bir aşkın ölmesi gerekir.

Bu kısmı daha önce nasıl kaçırmıştı? Özellikle de ortalık karıştığında ve tüm çizgiler gökkuşağı gibi parladığında? Bunu neden görmemişti?

Ama sanki bunun bir önemi varmış gibi. Önemli olan yönergeleri takip etmesi gerektiği -elbette, ilk kısmı sadece bir kez yapmıştı, ama burada ikinci bir adım vardı.

Peki ya Kitap'ın büyü, sevgilisiyle işini halletmek için gerçek aşkı mahvetmesini gerektiriyorsa? Öyle olsun. DNA'sında Omega olan o sarışın Adonis'in sürünerek ona geri döndüğü, büyü'nün yazdığı reçeteyle dize getirildiği anın tadını çıkaracaktı.

Elini geri çekerek seçeneklerini düşündü. Sonra gülümsemeye başladı.

Bununla nereye varacağını biliyordu, değil mi?

Balz, elinden gelse her şeyini verebileceği insan dışının parlayan gözlerine bakarken, onun söylediklerini inkâr etmek istedi. Ona aslında kendi dünyasında zaten bir cinayet masası dedektifi olduğunu ve başka insanların da olduğunu söylemek istedi. Örneğin Manny Manello. Ve Doktor Jane. Ve Sarah. Ve Mary.

Ancak listeyi oluşturur oluşturmaz, argümandaki temel hata hemen ortaya çıktı: Bu insanların her biri insan kimliklerinden ve varlıklarından vazgeçmişlerdi. Yani mesele insanların onun dünyasında olamaması değildi. Seçmek zorunda olduklarıydı.

Butch O'Neal gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önce cinayet masasını bırakmıştı.

Diğerleri vampir eşleriyle birlikte olmayı seçtiklerinde insan tarafındaki hayatlarından vazgeçmişlerdi. Doktor Jane, hayatındaki insanların bildiği kadarıyla ölmüştü. Sarah bilimsel çalışmalarından çekilmişti. Mary ve Manny işlevsel olarak ortadan kaybolmuştu.

"Seni terk etmek istemeyeceğim," dedi kabaca.

"Ve gitmeni istemeyeceğim." Elini onun kolunda gezdirdi. "Bana yaşadığımı hissettiriyorsun ve seninle tanışana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Kendini tekrar onun dudaklarına doğru indirdi. "Benim için de aynı şey geçerli."

Bu sefer onu öptüğünde nazıkçe, saygıyla öpüyordu. Ve işi derinleştirdiğinde bile acele etmedi, dudaklarının kendi dudaklarına değmesinin ve dilinin kayganlığının tadını çıkardı.

Geri çekilerek, "Sana dokunabilir miyim? Seni... görmek zorunda değilim." Bir duraklama oldu. Ve sonra fısıldadı, "Özür dilerim-"

"Hayır, özür dilemeyeceksin. Asla. Ama sana dokunmak istiyorum."

"Daha sonra açıklayacağım. Sadece bazı şeyleri mahvetmek istemiyorum. Eğer henüz bozulmadıysa-"

"Mahvolmadı. Hem de hiç."

Kadın başını salladı ama adam ondaki gerginliği hissedebiliyordu. "Seni biraz daha öpebilir miyim?" diye sordu.

"Oh, Tanrım, evet."

Başını bir kez daha aşağı indirerek, kendi ağzıyla onun ağzını okşadı. Ve içeriye doğru yaladı. Ve kızın uyarılması geri gelene kadar bekledi...

Avucunu onun omzuna koydu... ve koluna doğru indirdi... ve beline doğru.

Adam tereddüt ettiğinde, kadın yer değiştirdi ve adam onun elini kendi elinin üstünde hissetti. Onu göğsüne götüren oydu-

Kadının çıkardığı inilti çok ateşliydi ama adam şehvetini dizginledi. Kadının hatlarını öğrendiğinde bunu yapmak kolaydı, tişört çok inceydi, yumuşak kumaşı ikinci bir ten gibiydi. Onu kavrarken, başparmağıyla meme ucunu daire içine aldı ve dokunuşunun altında hem hassas hem de gergindi, onun ağırlığı kışkırtıcıydı, onu okşadıkça onun uyarılması artıyordu... ve sonra daha fazla bekleyemedi. Ağzıyla keşfetmesi gerekiyordu. Boynuna doğru ilerlerken, olmak istediği yere giderken dişlerini şahdamarına geçirmemek için azı dişlerini gıcırdattı.

Göğüslerinin arasına girdiğinde, öpücüklerini yükselişlerden birinin üzerinde gezdirdi. Meme ucu sıkıydı ve ağzı için yapılmıştı ve onu kızdırmak, kendini kızdırmak istese de bunda başarısız oldu. Gömleğin içinden onu emdi, hançerli eliyle diğer tarafı okşamaya devam ederken onu çekiştirdi, çekti.

Şimdi onun altında kıvranıyordu, huzursuz, aç. Ve adam da onun yanındaydı, siki bacaklarının arasında çarpıyordu, içine girmek için o kadar çaresizdi ki ihtiyaçtan titremeye başlamıştı. Kendi kendine bunu onun için iyi hale getirebileceğini ve ilk penetrasyondan daha uzun süre dayanabileceğini söyledi - ama bundan emin değildi. İyi haber mi? Hemen başka bir tur için hazır olacaktı. Üç ya da dört tane daha. Bir düzine.

Başka hiçbir kadın ya da erkek için böyle olmamıştı. Asla.

"Sana ihtiyacım var..." diye inledi ona doğru eğilirken.

İnce gömleğinin altında, ağzına doğru dalgalanan göğüslerinin görüntüsü neredeyse boşalması için yeterliydi ve elleri omuzlarından ayrılıp vücutlarının arasına, kot pantolonunun bel bandına girdiğinde her türlü zaman ayırmayı unuttu.

"Bunu yapabilirim." Parmaklarını onunkilerden uzaklaştırdı. "Bana bırak."

Düğmeyi hızlıca ilikliyor, fermuarı daha hızlı açıyor ve sonra başparmaklarını kancaya takıp Levi's'ı aşağı, aşağı, aşağı çekiyordu. Külotu basitti.

ve maviydi ve gülünç bir şekilde kanepenin rengine uyduklarını fark etti. Onları yerinde bıraktı.

Onlar için planları vardı.

Kadın ayakkabılarını tekmeledi ve adam da aklınca kendisine altın madalya kazandıracak koordineli bir hareketle kot pantolonuyla birlikte çoraplarını da çıkardı. O zaman fazla düşünmüyordu. Üstlerindeki evi ve etraflarındaki mahzeni izlemeye devam eden tüylerini diken diken eden içgüdüleri dışında, tamamen kadınla ilgiliydi.

Kendisi gibi bir bok parçasının onun gibi bir kadın için yapabileceği tek şeyin ona zevk vermek olduğunu düşünüyordu.

Ve başarısız olmayacağı tek şey de buydu.

Dudakları karnına doğru kaydı ve iç çamaşırının üst kenarına geldiğinde dilini çıkarıp altını yaladı. Sonra kalçasının yan tarafına doğru ilerledi. Külot, üzerinde "Calvin Klein" yazan bir bantla yerinde duruyordu ve adam ona baktı. Göğüslerinin uzak tarafında, gözleri alev alev yanan ve ağzı açık bir şekilde onu izliyordu. Aldığı her sert, nefes nefese nefeste meme uçları gömleğin altında, adamın ağzının üzerinde olduğu ıslak noktanın altında kayıyordu.

Lanet olsun. Çok seksiydi.

Dişlerini göstererek lastiği yakaladı ve ikiye ayırdı. Sonra aynısını diğer tarafa da yaptı.

Dizleri onun üzerinde sıkılaştı, kalçaları birbirine çarptı.

Göbeğini kaplayan serbest Rap'i dişlerinin arasına alarak dışarı çekti... ve işte oradaydı. Parlıyordu, şişmişti, onun için yalvarıyordu.

Onun üzerine inmek istiyordu, ama o sırada boşalmanın eşiğindeydi.

-Ona duygusal diyebilirsiniz ama önce onun içine girmek istiyordu. Eşofmanının içine değil.

Kadının yanından kalkarak ellerini kalçalarının önündeki şişkinliğe götürdü. Sonra bel bandını indirdi. Aleti bağılıktan kurtuldu, neredeyse patlayacaktı ve kadın onun uzunluğunu ve çevresini gördüğünde, tırnakları kendi kalçalarını ısırdı.

Kendini daha da uzağa yaydığını görmek her şeyi değiştirdi.

Ereksiyonunu avuçlayarak ileri atıldı ve başını sıcak, kaygan Resh'in üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Kadın haykırıp gözlerini sıkıca kapatınca minderlerin üzerinde geriye doğru sarsıldı ve boynu gerildi. Sonra dizlerini yukarı çekti.

Balz kalçalarını bir hamlede kızın içine soktu ve onu izlemek istese de göz kapakları kapandı. Bu iyi bir şeydi. Kadının içine girip çıkmasını izlerse gözbebekleri yuvalarından fırlayabilirdi.

Sıkıydı, ıre'ydi ve ıslaktı.

Vücudu devraldı, bir eli kalçasına kilitlendi, diğeri kanepenin koluna tutundu. İleri ve geri pompalamaya başladı ve onu görmek zorundaydı, bakmak zorundaydı-

Erika onun altında yayılmıştı, başı onun itişlerinin ritmine göre sallanıyordu, gövdesi geriliyordu, ağzı açıktı ve sanki koşuyormuş gibi havayı içine çekiyordu. Yanaklarındaki aceleyle ve şahdamarından akan kanla Erika'nın yaklaştığını, çok yaklaştığını biliyordu.

Elini kendi bedeniyle onunkinin arasına sokarak, kızın cinsel organının üst kısmını sadece bir kez okşadı.

Adamın adı ağzından patladı ve kadın kaskatı kesildi. Göbeği onun sikine karşı ritmik olarak sıkılaştıkça, orgazmı kendi orgazmını tetikledi.

Tam boşalmaya başladığında, boşalmaları onu doldurmaya ve kendisininmiş gibi işaretlemeye başladığı anda, onun yüzünü son bir kez daha gördü. Göz kapakları kısmen açılmıştı ve sadece gözlerinin akı görünüyordu.

Ve sonra o da tüm zaman, mekân ve benlik duygusunu kaybetti. İkisi için de mükemmel bir ölüm oldu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Lassiter cep telefonu taşımayı her zaman reddetmiştir.

Tamam, lne. Bazen yanına bir tane alıyordu, ancak bu sadece TikTok'ları veya YouTube kısa filmlerini paylaşma havasında olduğunda oluyordu. İnternetteki bazı şeyler komik, öğretici ya da çok şirin olabiliyordu ve kardeşlerin zaman zaman moral depolamaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu gece, Havers'ın kliniğine gelmek için Kardeşlik malikanesinden ayrıldığında, rahatsız edilmek istemediği için kasıtlı olarak yanına almamıştı.

Rahvyn'in hastane odasından çıkarken, yine de Kardeşlik'ten bir mesaj almayı başardı. Bir grup mesajı, olduğu gibi: Görünmez olmasına ve başka hiç kimsenin onun orada olduğunu bilmemesine rağmen, bir şekilde bir grup kardeş dışarıdaki duvarda bir sıra oluşturmuştu. Sanki onun orada olduğunu biliyorlardı.

Rhage sol taraftaydı, Tootsie Pop çubuğu sıkılmış dişlerinin arasında kilitliydi, sanki çok fazla yalamadan ortasına ulaşmayı yeni bitirmiş gibiydi. Onun yanında Zsadist vardı, kardeşinin kafatası özellikle sıkı kesilmişti, yaralı yüzü her zamanki gibi kâbuslara konu oluyordu. Sonra da şık giysileriyle Butch ve ilk kez sigara içmeyen V vardı. Phury en uçtaydı.

Lassiter'ın Tohr'un nerede olduğunu sormasına gerek yoktu. Elbette Wrath'ın yanındaydı, tıpkı Piçler Çetesi'nin olduğu gibi. Kral korumasız bırakılmayacaktı, özellikle de böyle bir gecede.

"Orada olduğunu biliyorum," diye mırıldandı V.

Lassiter kendini gösterdiğinde avuçlarını öne doğru uzattı. "Kendimi saklamıyordum."

En azından onlardan değil.

"Toplantımızı kaçırdınız."

V kınamasını dile getirirken diğer kardeşler sessizdi, ama bir ring ekibi gibi görünüyordlardı, tüm o siyah deri şişkinlikleri gizliyordu, böylece tıbbi personel ve siviller paniğe kapılmıyordu. Ama hadi ama, sanki onlara bakıp da yaşamak için bir şeyler öldürdüklerini bilmeyen var mıydı?

"Özür dilerim," dedi V. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

"O da kim?" Vishous hastane odasının kapalı kapısını işaret etti. "Ve Nate'e ne yaptı?"

Lassiter omzunun üzerinden baktı. Gözlerinin önüne panel düştü ve Rahvyn'i onun yanında olduğu zamanki kadar net görebildi. Hâlâ uyuyordu ama huzurlu bir şekilde değil. Kaşları burnunun üzerinde gerilmişti ve sanki rüyalarında koşuyormuş gibi elleri ve ayakları kıpırdıyordu.

"O çocuğa ne yaptı?" diye tersledi V.

"Kardeşin Sahvage'a yaptığının aynısını," diye mırıldandı Lassiter. Sonra yeniden gruba odaklandı. "Bu senin *Shellan*'ın hoşlandığı şeyden farklı değil, Rhage. Nate artık ölümlülük kapsamının dışında. Hiçbir şey onu öldüremez, bu da kendisi için dengelemesi gereken bir nimet ve lanet."

V yaklaştı, o elmas gözleri kısıldı. "Benim *mahmenim* Mary'sini

kurtardı."

"Kurtardı.

Evet."

Erkek kardeş çenesini tekrar kapıya dayadı. "O dışının benim *erkeğim* kadar güçlü olduğunu *mu* söylüyorsun?"

"Hayır, değilim."

"Yani durup dururken böyle bir şapka numarası mı yaptı? Hem de iki kez." Lassiter öne doğru eğildi. "Annenle kıyaslanamaz bile." "Peki o ne-"

"O daha güçlü." O sert, keçi sakallı suratına her türlü sen-beni-şok ediyorsun ifadesi çarparken, Lassiter omuz silkti. "O Işığın Hediyesi. Ve eğer vampir türünün Devina ile birlikte gezegende hayatta kalmasını istiyorsan, ona ihtiyacın olacak."

"Neden ondan daha önce haberimiz olmadı," diye sordu Phury. "Seçilmişler böyle birinden hiç bahsetmedi-"

"Bu saçmalık," diye açıkladı V. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Lassiter kardeşine gülümsemek zorunda kaldı. "İstersen donuna kadar al, V, ama sana haberlerim var. İmzanız söz konusu olduğunda gerekli değildir.

Evren. Yaratıcı ne isterse onu yapar, sizin onayladığınızı değil."

Phury tekrar konuştu. "Belki de Sığınak'ın kütüphanesinde bir yerdedir. Ya da belki yıllar önceki baskından sağ kurtulamayan Seçilmişler bunu biliyordu."

"Belki de Bakire Kâtip kimsenin bilmesini istememiştir," diye karşı çıktı Lassiter. "Ona bir şey demiyorum ama gücüne meydan okunmasını pek sevmezdi."

Ve bu gece Nate'i geri getiren kadın evrendeki hiçbir şeye benzemiyor."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı V.

"Ne diye kızılıyorsun ki? O genç erkeği kurtardı. Onu geri getirdi ve kardeşinle *Shellan*'ın acısını iyileştirdi. Ona teşekkür etmelisin."

"Evet, o lanet benim *mahmenim* hakkındaydı, o kadın hakkında değil." V sigara arıyormuş gibi ceplerini yokladı. "Yemin ederim, ne kadar çok bilirsen..."

Rahvyn beni de kurtardı, diye düşündü Lassiter. Ama bunu daha önce de yapmıştı.

Ve bu garipti. Onun hayatına girdiğini ya da şimdi burada olduğuna göre ne yapacağını bilmiyordu. Dandelion'da fedaiye sıkılan kurşunu o kadar net görebilmişti ki, Nate'in öldürüldüğünü ve Rahvyn'in buna karşılık ne yaptığını görememişti.

"Bu gece insanları kurtaran tek kişi o değildi," dedi V daha sakın bir sesle. "Xcor ve ben o kitapçada Balz için ne yaptığını biliyoruz. O insan kadının sadece avucundaki yaşam hattıyla atardamar kanamasını durdurmasına imkân yoktu."

Lassiter başını salladı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum." "Peki."

Ama Xcor seninle konuşmak istiyor."

"O zaman Xcor ne zaman isterse gelip beni bulabilir."

Bir anlık gariplik oldu ve Lassiter açıkçası V'nin tüm entelektüel, daha iyi, BDSM-sert kışının yüzeyinin altında kıvrınma şeklinden zevk aldı. Kardeşi, sürekli sinirine dokunan düşmüş bir meleğe borçlu hissettiği gerçeğiyle başa çıkamıyordu ama aynı zamanda Piçler Çetesi'nin değerli üyesi Balthazar'ın kitapçının arkasındaki o dağınık depoda kan kaybından ölmesi halinde yaşanacak yıkımı da görmezden gelemiyordu.

Malikanedeki herkes ve bazıları kalıcı olarak etkilenebilirdi.

V çok sıkışmıştı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı Lassiter, "keşke şu anda cep telefonumu getirmiş olsaydım. Yüzün *tam* bir resim *gibi*. Kilit ekranım olmasını isteyeceğim türden bir şey."

Rahvyn onu neyin uyandırdığını bilmiyordu. Uykuya daldığını da bilmiyordu.

Ama sonra sesler olduğunu fark etti. Şifa odasının kapısının hemen dışında.

Yatakta doğrulurken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

O dişinin benim erkeğim kadar güçlü olduğunu mu söylüyorsunuz? Şimdi başka bir erkek: Hayır, değilim.

Şimdi mırıldanıyor.

İkinci ses aklına takıldı ve farkındalığının artmasına neden oldu: Garip, güzel gözleri ve sarı-siyah saçları olan o adam onu görmeye gelmişti... ve beklenmedik huzurunu bozan şey, gelişi ya da seslerden ziyade onun yokluğuydu.

Onun varlığı onu rahatlatmıştı. Gidişi onu uyandırmıştı-

O, Işığın Hediyesi'dir.

Söylediği bir sonraki sözcükler kayıtlara geçtiğinde Rahvyn başına soğuk bir şeyin çarptığını hissetti ve bu soğukluk vücuduna nüfuz ettiğinde kollarını kendine doladı.

Bu sözler... bu huşu tonuyla söylenmişti. Her ne kadar korksa da bu sonuncusunu tanıyordu. Farklı erkekler, farklı kadınlar tarafından söylenen her türlü farklı hecede benzer bir duygu değişimi yakalamıştı. Küçüklüğünden beri, ailesinin deyiimiyle "tuhafliklar" onun yanında ortaya çıktığında, geçmişte, Eski Ülke'deki köyler arasında sessiz konuşmalar, hızla ona dönen gözler, şaşkınlık ve hürmet olmuştu.

Ve şimdi burada, o beyaz koridorun dışındaki cesur erkekler için şimdiki zamandaydı, doğduğu ve bir süre yaşadığı yerden bir okyanus uzaklığında ve birkaç yüzyıl uzaktaydı... ve aynı şey oluyordu.

Ancak onu görmeye gelen erkek yanılıyordu. Çok tehlikeli bir şekilde yanılıyordu.

O Işık Hediyesi değildi.

Belki de bir zamanlar öyleydi. Ama kuzeninin vahşice öldürüldüğü gece, masumiyetini kaybetmesinin şiddetle hissedildiği o gece bunu değiştirmişti.

Gözlerini kapatarak konuşulanların geri kalanına kulak misafiri oldu. Savaşçılar dağıldığında, belki de o büyüleyici gözlere sahip olanın bir kez daha içeri gireceğini düşündü. Ama gelmedi.

Ve bu çok iyi oldu.

Bu yeri ve zamanı terk etmesi gerekiyordu ve ne kadar az bağı olursa bu o kadar kolay olacaktı. Buraya, bu insanlara, bu yıla ait değildi.

Hiçbir yere ait olmadığından korkuyordu.

Ama en azından giderse kimseye zarar veremezdi. Burada çok sayıda bulunan bu nazik ruhlar onsuz çok daha güvende olacaklardı.

Yine de onlarsız olmanın kalbini kıracağını hissediyordu. Özellikle de düşmüş melek dedikleri.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Caldwell'in doğu gökyüzünde pembeler ve sarılardan oluşan **bir** şafak yükseliyor, ışınlar gecenin siyah kadife eteğiyle birlikte uzaklaşan bulut örtüsünün koyu gri kombinezonunu delip geçiyordu.

Erika evinin sığ ön verandasında dururken avuçlarında dumanı tüten bir kahve fincanı ve bacaklarının arasında ağzından gizli bir gülümseme çıkaran türden bir ağrı vardı. Mahallesindeki diğer insanlar işe giderken o olduğu yerde kalmıştı.

Gün doğumunun tadını çıkarıyordu. Şimdiye kadar gördüklerinin en güzeliydi.

Evet, renkler özellikle dikkat çekiciydi, çok canlı ve parlaktı, hava cephesinin sert kenarı, kromatiklerin parlak bir şekilde sergilenmesine neden olan benzersiz bir atmosferik koşullar kümesi sağlıyordu. Ama gökyüzünün dibinde sadece sarı bir leke olsaydı, gün doğumu onu nefessiz bırakırdı.

Güneşi tekrar görmeyi beklemiyordu. Bir gece önce ölmek için çok fazla fırsat olmuştu ve bir insanın ölümlü olduğunu hatırlatan birkaç şeyin, akşam yemeğine oturduğunda aç olmak gibi bir şey olduğu ortaya çıkmıştı. Sonrasında her şey daha canlı, daha özel, daha olağanüstüydü.

Kendini yeniden doğmuş gibi hissetti.

Yine de, son altı saat boyunca, sadece muhteşem vücudunu nasıl kullanacağını bilmekle kalmayan... aynı zamanda kendisinininkinin onun için ne kadar güzel olduğunu bildiğinden emin olmak için her türlü özeni gösteren bir adamla - bir erkekle - seks yapmıştı.

Elini kaldırarak bornozunun içine soktu ve parmak uçlarını köprücük kemiğinin altındaki düzensiz yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Tişört bütün bu süre boyunca üzerinde kalmıştı. Yine de bunu nasıl aşacağını fazlasıyla düşünmüştü.

Kolunu indirdiğinde, uzun ve yavaş bir nefes verdi ve yan dairedaki komşusunun sığ yolundan geri dönüşünü izledi. Egzozundan çıkan buharın kıvrımı, havanın ne kadar soğuk olduğunu merak etmesine neden oldu. Elbette üzerinde bornozu vardı ama saçları az önce aldığı duştan dolayı ıslaktı ve adamın yanından geçerken ona deliymiş gibi bakmasına bakılırsa, gerçekten de kuru bir parka içinde olması gerektiğini düşünüyordu.

İçkisinden bir yudum daha alınca Bull Pen'deki masasında duran ölü asker bardaklarını hatırladı ve bardağın içine baktığında dibinde neredeyse bir santim bile kalmadığını gördü. Gökyüzündeki gösteriye sırtını dönerek içeri girdi ve nadir bir iyimserlik anında, kuzeye doğru giden kara bulutların işlerin daha iyiye gideceğine dair bir işaret olduğuna karar verdi.

Nasıl? Hiçbir fikri yoktu.

Bunun üzerine sürgüyü fırlattı ve sessizce oturma odasına geçti. Mutfaktaki kahve makinesinin başına geçerken de aynı şekilde sessizdi. Bir litre Dunkin' içtikten sonra, dizüstü bilgisayarını açmış ve dirseğinin dibinde dumanı tüten taze bir kupa ile masasında oturuyordu.

E-postalarını kontrol etmek son derece tuhaf geliyordu, sanki başka birinin hesabına, başka birinin hayatına girmiş gibiydi. O kadar çok şey olmuştu ki, bunun aylar süren bir tatilden eve dönmek ve tanıdıkların arasında kaybolmuş gibi hissetmek gibi bir şey olduğunu düşündü.

Evet, ama onun gecesi dinlenmekten kasırgada güneşlenmek kadar uzaktı.

Gelen kutusunu incelerken, her zamanki spam'ler ve ardından birkaç iş mesajı vardı. Kişisel bir e-postası olmadığını, sadece CPD tarafından verilen bir e-postası olduğunu fark etti. O halde, işi dışında kime e-posta gönderiyordu?

Arkasına yaslanıp elindeki kupanın sıcaklığını kucaklarken, eski mutfağının tezgâhlarına ve dolaplarına bakarken kaşlarını çattı. Hiçbir şey düzensiz değildi ve dağınıklık da yoktu. Aynı şey konağın geri kalanı için de geçerliydi. Ama hiçbir yerde kişisel eşya da yoktu. Arkadaşlarının, ailesinin ya da evcil hayvanlarının fotoğrafları, sıcak ya da soğuk yerlere, kuru ya da yüksek yerlere yaptığı tatillerden hatıralar yoktu. İvir zıvır yok. Sanat eseri yok. Sadece çıplak duvarlar, temiz Roors ve perdeleri çekilmiş pencereler.

Ve sadece bodrumunda uyuyan bir vampir olduğu için değil.

Bu kelimeyi kullanıp durması çok komikti. Kendini buna alışmak isterken buldu.

Yine de neden rahatsız olduğundan emin değildi. Balthazar'ın onu anılarıyla birlikte bırakacağına inanmıyordu.

Adamın bunu istediğine inanıyordu ama diğerlerinin ona izin vermesine imkân yoktu.

Keçi sakallı adamı ve sonra da Balthazar'ı kurtarmasına yardım eden sarı-siyah saçlı her neyse onu gözünün önüne getirerek, onların bakış açısından, CPD için çalışan bir insan kadının, hem de cinayet masasında çalışan bir kadının, Caldwell'de vampirler olduğunu bilerek dünyaya gelmiş olmasının ne kadar mutlu edici olduğunu düşündü.

Öyle bir şey olmayacak.

Onlar Mala değildi, bu doğrudu ama o gölgelere, o iblise karşı savaşmaya devam edebilmeleri için aynı kuralların geçerli olması gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarına yeniden odaklandığında, temizlenmesinin an meselesi olduğunu biliyordu, bu yüzden Microsoft Word'e girdi ve yeni bir belge açtı. İngilizce öğrenmemişti, yakınından bile geçmemişti, bu yüzden parmaklarını tuşlara koyarken Shakespeare yazmaya çalışmayacaktı.

Ama buna gerek yoktu.

Paslanmıştı, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, ama en azından geçen haftanın kabaca bir kronolojisi onu takip etmesini sağladı. Paragraf bile eklemekten ilerlerken, noktalar anlatıyı ayakta tutan çadır direkleri gibiydi, bunun daha sonra ona yardımcı mı olacağını yoksa zarar mı vereceğini bilmiyordu. Hafızasıyla oynandığı zamanlarda, örtbas edilen şeylere ne zaman çok yaklaşırsa, baş ağrıları ona müthiş bir ceza olmuştu.

Ama en azından bunun olduğunu bilecekti, dedi kendi kendine. Oh, kimi kandırıyordu.

Bodrumundaki erkeğin bir kaydının olduğundan emin olmaya çalışıyordu ve onun gibi unutulmaz birinin zihninde kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olması ironikti. Günün sonunda, sadece soğuk ve acımasız dünyanın ortasında tanıdığı gerçeğin kalıcı olmasını istiyordu...

Aşkın nasıl hissettirdiğini.

Balthazar şiddetli bir dalgalanmayla uyandı ve dik otururken silahını da yanında getirdi, yakalama ve doğrultma hareketi gözlerini açmak kadar heyecan vericiydi-

"Benim! Ateş etmeyin!"

Kiler merdivenlerinin dibinde Erika'nın sesini duyar duymaz silahını çamaşır makinesi ve kurutucuya doğrulttu. "Aman Tanrım, çok üzgünüm-"

Bir çift kahve fincanını bir soygunmuş gibi başının üzerine kaldırdı. Sonra biraz güldü. "Kendini kötü hissetme. Geçen gece Bull Pen'de ben de aynı şeyi yaptım."

"Bull Pen?" dedi silahı kanepenin kenarının altına geri sokarken.

"Merkezdeyken çalıştığım alana böyle diyoruz." Yanına geldi ve ona fincanlardan birini verdi. "Ve önceki gece oldu. Bir temizlik görevlisi mesai saatinden sonra geldi ve beni korkuttu - Tanrım, sanki bir ay önceymiş gibi geliyor. Hâlâ olayla ilgili bir rapor hazırlamam gerekiyor."

Bir yudum alırken onu dikkatle inceledi, ama yanında otururken iyi görünüyordu. Aslında iyiden de iyiydi. Işıl ışıl bir güzelliği vardı, dudakları adamın ağzından şişmiş, saçları mavi bir bornozun omuzlarında kurumuş, ayaklarında terlikler vardı.

"Sanırım en sevdiğin rengin ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandı daha önce getirdiği yorganı karnının üzerinde biraz daha yukarı çekerken.

Onunla kaç kez sevişmiş olmasına rağmen, yine sertleşmişti. Onu tekrar elde etmeye hazırdı. Onun içini ve dışını işaretlemişti ama taze kokusunun onun üzerinde olmasını istiyordu. Onun içinde.

"Oh, gerçekten mi? Peki ne renk?"

"Mavi." Kanepeyi okşadı, sonra yanına otururken bornozun eteğine uzandı. "Kesinlikle mavi."

Gözleri buluştu ve hiçbir anlam ifade etmeyen kederli bir özlem hissetti. Sanki dünyanın öbür ucunda değildi, tam karşısındaydı. Yine de hissedebildiği tek şey, asla kapatamayacağı kadar büyük bir mesafeydi.

"Merhaba," dedi usulca.

Yüzüne yayılan gülümseme küçüktü, sadece onun bildiği bir sır ve bunu seviyordu. "Merhaba."

Tekrar sessizleştiklerinde boğazını temizledi. "Kolee nasıl?"

"Mükemmel."

"Şekeri mi yoksa kremayı mı sevdiğini bilmiyordum." "Bana nasıl yaparsan öyle severim-"

Adam konuşmayı bırakıp mahzene bakınca, "Sorun ne?" diye sordu.

Bir aptal gibi yana doğru döndü ve üzerinde durduğu minderlere baktı.

"Ben... uyuyordum."

"Kesinlikle öyleydin. Uyandığımda seni rahatsız etmemeye dikkat ettim."

"Hayır, yani *uyuyordum*." Eliyle çıplak göğsünü sıvazladı. "Rüya görmedim."

"Bu bazen iyi bir şey olabilir-"

"İblis bana gelmedi. Beni yalnız bıraktı." Gözleriyle onu işaret etti.

"Rüyada bir şey gördün mü?"

"Hayır, hatırladığım kadarıyla hayır." Erika öne doğru oturdu. "Bekle, bu... iblisin senden gittiği anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Ama uyuduğum her gün karşıma çıktı." Rüyalarında dışının ona ne yaptığına dair herhangi bir ayrıntı vermekten kaçındı. "Ama sadece şimdi değil."

"Belki de dünyanın öbür ucuna düşmüştür," dedi Erika.

"Belki de."

Ama o kadar şanslı değillerdi. Yine de, o Aralık gecesinden beri ilk kez peşine düşülmemişti ve bu ne büyük bir rahatlamaydı.

"Belli ki sen benim uğurumsun," dedi gülümseyerek.

"Ben olsam kendime çok fazla güvenmezdim. Ama hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Kadın başını eğerek selam verirken, adam onun evinde, hayatında içinde bulunduğu durumu düşündü. Onunla sevişirken. Bodrumundaki kanepeyi ısıtmak ve onun gibi kokan bir yorganı çıplak, iyi kullanılmış vücuduna sarmak.

Benden ayrılmadan önce, hepinizi tanımama izin verin.

Kendini kandırıyordu, değil mi? Mahzende birlikte geçirecekleri bunun gibi sayısız saatle dolu bir gelecekleri olduğunu düşünmek. Bir gün

Birbirlerini tatmin ederken fantezi çok gerçekçi görünmüştü. Şimdi, zihninde sadece 1 segment olarak kalmıştı. Kalbinde.

"Birdenbire gerçekten ciddi görünmeye başladın," diye mırıldandı. "Düşüncelerin için bir peni mi yoksa bir dolara mı ihtiyacım olacak?"

Bardağın kenarından bir yudum daha alarak o güne kadar içtiği en iyi kahveyi tattı.

"Ben Eski Ülke'de büyüdüm," dedi. "Sizin için İngiltere, Galler ve İskoçya demek. En uzun süre kuzenlerim Syn ve Syphon ve ben, sonra da başka bir erkek olan Zypher ile birlikte olduk. Bir süre sonra yolumuz bir erkekle kesişti... şey, o doğanın bir gücüydü. Hâlâ da öyle."

"O zaman kiminle dövüştün?"

Yaptığı kahveyi içerken, ona Kâtip Bakire ve Omega, Azalan Toplum, masum siviller, aristokrasi ve liderlik etmeyen Kral hakkında her şeyi anlattı. Kelimeler ağzından dökülürken, hikayeyi aceleye getirdiğinin farkındaydı ve evet, bazı şeyleri düzeltti. Piçler Çetesi kimsenin kahramanı olmamıştı. Kalıcı bir evleri olmadan ormanda hayatta kalmışlar, sevdikleri için savaşmışlar, mecbur oldukları için beslenmişler, istedikleri zaman sevişmişlerdi. O zamanlar, ihtiyacı olan tek varoluşun bu olduğunu düşünmüştü ama sonra Caldwell'e geldiler ve işler değişti.

"Yani Avrupa'da hâlâ vampirler var mı?" diye sordu, ifadesi perçinlenmişti.

"Çok fazla değil."

"*Küçükler* de o gölgeler mi?"

"Hayır, onlar ruhları alınmış insanlar. Omega onları kendi toplumuna dahil ederdi ve onlar da ona hizmet ederdi." Başını iki yana salladı. "İğrençlikten bahsetmek istiyorsun. Bebek pudrası ve yol otu gibi kokuyorlardı-"

"Çiftlik evi, diğer siteler!" Havayı işaret etti. "Her yerde kan, yağ lekeleri - işte böyle kokuyordu. Cinayet masası yıllar boyunca bu tür olay yerlerine çağrıldı ve ben bunların ne olduğunu hiç bilmiyordum. Kimse bilmiyordu."

"Bu Omega. Ya da öyleydi. Artık yok. Yakın zamanda ortadan kaldırıldı, şükürler olsun. Yine de" -fincanını kadeh kaldırmak için kaldırdı- "doğal olarak uğraştığımız yeni biri var."

"Esmer olan."

"Evet." Derin bir nefes aldı. "İşte benim hikâyem bu. Kralıma ve liderime hizmet ediyorum - ameliyat karavanında bizimle birlikte olan, dudaklı olan mı? Onlarla ve aileleriyle birlikte yaşıyorum - Devina bana kancayı takana ve ben de taşınana kadar öyleydim. Neyse, bu kadar. Oh, ve evet, yol boyunca bazı şeyler çaldım."

"Ve parayı hayır kurumlarına bağışladı." "Bu doğru."

"Bunun için kendini kötü hissetmiyorsun." "Hayır."

Onun üzerine gitmek yerine biraz gülümsedi. "Buna göz yumamam." "Biliyorum. Benden yeni bir sayfa açmamı beklemediğin sürece sorun yok."

İkisi de güldü ama bu uzun sürmedi ve o zaman onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı: Geleceklerinin sınırlı olduğunu.

"Artık benim hakkımda her şeyi biliyorsun." Durakladı. Kız bir şey söylemeyince biraz gerildi. "Evet. Her şeyi."

Bunu takip eden sessizlikte kadın, adamın gözlerinin önünde yaşlanıyor gibiydi; yüzü çekiliyor, gözleri acımasızlaşıyordu.

Sessiz kaldı, kızın ona açılmasını ve zihnine girdiği için zaten bildiği şeyi söylemesini umuyordu. Yaşadığı trajedi karşısında ona teselli vermek istedi ama kadın onu kutsal acılarına ve kayıplarına kabul etmedikçe bunu yapamazdı.

İstemedi ihlal etmiş olsa bile mahremiyetine saygı gösterilmesi gerekiyordu. İsteyerek paylaştığı tek şey bir randevuydu.

"Quid pro quo, ha," dedi sıkıca.

"Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin."

Başını yavaşça, yorumlayabileceğinden emin olmadığı bir şekilde salladı. "Peki ne bilmek istiyorsun?"

Ve eğer durumları farklı olsaydı, konuya daha yumuşak bir şekilde girebilirdi. Mesela ona işini sorarak başlayabilirdi. Ya da ne kadar zamandır bu evde yaşadığını.

Onun yerine, ikisini de bir uçurumun üzerine koydu. Ve ilk o atladı.

"On dört yıl önce, Haziran'ın yirmi dördünde ne olduğunu bilmek istiyorum."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Görünüşe göre Erika'nın geçmişinin sadece bir bölümü vardı. Ve bu sadece dışarıdan bakan birinin bakış açısıyla doğru değildi, diğer insanlardan gelen sorular ister acıma, ister şefkat, isterse hastalıklı bir meraktan kaynaklansın. Onun için de tek bir şey vardı.

On dört yıl önce, Haziran'ın yirmi dördünde, tek bir gece, tüm doğum günlerini ve tatillerini silmişti. Yaz tatillerini. İyi notları, kötü notları. En iyi arkadaşlarını ve düşmanlarını.

Sonrasında mı? Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ya da olurdu. O da diğerleriyle birlikte elenmişti.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye tekrarladı Balthazar.

"Sorun değil. Hikayenin üzerinden yüzlerce kez geçtim."

Yine de nereden başlayacağı konusunda zorlandı, ki bu yeni bir şeydi ve o zaman insanlara yaptığı ezbere bir konuşması olduğunu fark etti. Ezberden A'dan B'ye her şeyi anlatıyordu ve dinleyicilerinde kaçınılmaz olarak ortaya çıkan duyguların iniş çıkışlarına hazırlıklıydı. Kendisine her zaman geri dönecek olan tepkisel, talep edilmemiş empatiye karşı kendini çelikleştirmesi gereken yerleri biliyordu.

Ve bu tür insani bağlılık gösterileri onu ağlatacağı için kendini hazırlamadı. Çünkü gerçekten de bu duygusallığı yapan kişiye siktir olup gitmesini söylemek istiyordu. Eğer o bunu yaşamanın acısını içine atabiliyorsa, onlar da sadece hikâyeyi duyduklarında aptal merhametlerini kapıda bırakabilirlerdi.

"Baskı yapmamalıydım. Özür dilerim-"

"Merkez beni önceki gece aradı." Kadın sözünü kesince hemen konuşmayı kesti. "Merkez, dedektiflerin davaları nasıl öğrendikleri ve onlara nasıl atandıklarıdır. Cinayet masasında dönüşümlü bir programımız vardır ve o gece kim bakıyorsa gelen her şeyi alır. Hiç *Kırk Sekiz Saat* dizisini duydunuz mu? Katilin kim olduğunu bulmak istiyorsanız başlangıçta her saniye önemlidir, bu nedenle olay yerine gitme, tanıkları bulma ve kanıt toplama konusunda hızlı olmanız gerekir."

Kupadan bir yudum daha aldı ve hiçbir şey tatmadı. "Ortağım Trey, telefonumu yakmaya başladı. Primrose'a gitmemi istemiyor. Bana uzak durmamı, kendisinin halledeceğini söylüyor. Onu dinlemeyi reddettim ve bu benim ilk hatamdı. Merkez aradığı zaman, size temel detayları bildirirler. Kurban sayısı, kurbanların durumu, yer, yakalanmış olabilecek şüpheliler. Evde dört kurban vardı. Bir erkek, bir kadın ve iki genç. Yani biliyordum..."

Sesi kesilince boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Trey'in beni neden aradığını ve muhtemelen neden haklı olduğunu biliyordum. O olay yerine gitmemeliydim. Bir işe yaramayacağımı."

Zihninin gözünden bir dizi görüntü geçti ve onlarla birlikte, bedeninin hatlarını ikinci bir deri gibi kaplayan, elle dikilmiş bir giysi gibi onu saran bir umutsuzluk geldi.

"Onların banyosuna kustum. Sonra üst kattaki kızın yatak odasına çıktım. Pembeydi. Kız on altı yaşındaydı. Erkek arkadaşı onu vurmadan önce tecavüz etmişti. Onu almak için yukarı çıkmadan önce anne ve babasını öldürmüştü. Kız da onun göğsüne iki kurşun sıktıktan sonra, dokuz-bir-bir'deyken kendini vurmuş." Erika kaşlarının kalktığını hissetti. "Banyoları maviydi, şimdi düşünüyorum da."

"Çok özür dilerim-"

"Eğer paralellik sizin için açık değilse, aynı şey benim de başıma geldi. Ama ben hayatta kaldım." Kalp atışları hızlandıkça, nedense sanki gerçek olayları yaşıyormuş gibi hissetti. Ve ağzını bıraktı. "Annemin doğum günü olduğunu unutmuştum ve yemeğe geç kalmıştım. Bir CVS'de durdum ve üzerinde 'anne' yazan ilk kartı aldım. İçindeki mesaja bakma zahmetine bile girmedim." Başını iki yana salladı. "Bu da benim için

Bu arada en kötüsünü incitti. Son kartını hiç okumadı ve ben onu seçtiğimde umurumda bile değildi."

Korkunç, çok net görüntüler ona saldırdı. "Garajın dışına park ettim ve ön kapıya doğru yürüdüm. Kapı açıktı, ki bu garipti. İçeri adımımı atar atmaz kan kokusunu aldım. Mutfığa koştum ve babamın altındaki havuza düştüm." Kaşlarını çattı. "O anda çılgılık atmaya başladığıma eminim."

Devam edebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Tam telefona gideceğim sırada annemi garajdan içeri sürükledi. Sanırım... Sanırım kaçırmaya çalışıyordu. Boğazına bıçak dayamıştı."

"Kimdi o?" diye sordu Balthazar sıkıntıyla.

"Erkek arkadaşım. Eski... Yani." Boğazındaki bir yumru konuşmasını güçleştirdi. "Onu gözümün önünde öldürdü. Karnını deşti... onu. Yaşadığım her yeri yok etmek istediğini ve bunun için de karnını kesmesi gerektiğini söyledi. Annem... çılgılık attı ve mücadele etti ve... sonra bildiğim tek şey... üzerimdeydi. Elinde bıçakla."

Elleri köprücük kemiklerine, oradan da göğüslerinin arasına indiğinde, beyaz sıcak mızrakları, iğnenin batışını ve bıçaklama başladığında gelen o ani guruldama hissini hissetti.

"Bana kardeşimin üst katta yatağında öldüğünü söyledi. Johnny dokuz yaşındaydı." "Sen kaç yaşındaydın?" Balthazar sert bir sesle söyledi.

"On altı. Okul yaz tatiline girdikten hemen sonraydı. Danışman olmak için eyalet dışında bir kampa gidecektim. Gitmemi istemedi. Onu terk etmemi istemedi. Sonunda ne düşündüğünün bir önemi olmadığını düşündü. O deliydi."

"Ona ne oldu?"

"Bana ve aileme karşı kullandığı bıçakla bileklerini kesti. Bu da yetmeyince, babasının silahı olduğu ortaya çıkan şeyi çıkardı ve kendini başından vurdu." Seğirmeye başlayan göz kapağına dokundu. Sonra da Rickering'i durdurmak için o şeyi ovuşturdu. "Beni öldürdüğünü sandı ve ben de ölmüşüm gibi oynadım. O... tamamen çılgına dönmüştü. Yaşamamı istemiyordu ama ölmemi de istemiyordu."

"İşte," dedi Balthazar.

Erika ona baktı ve kurutucudan çıkardığı sweatshirt'ü elinde tuttuğunu gördü. Erika şaşkınlıkla o şeye bakarken, adam eğildi ve onunla yüzünü kuruladı.

"Ağlıyor muyum?" Adam başını sallayınca kadın şaşırdı. "Bunun için ağlamıyorum, biliyorsun. Asla."

Gözyaşlarını sildiği düşünülürse, bu aptalca bir ifade değildi. "Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Sırrını burada saklamak benim için bir onurdur." Kalbinin üzerine dokundu.

"Ve onu içimde tut."

Eşofmanını ondan aldı ve biraz daha yukarı çıkararak kolunda daha kuru bir yere geçti.

"Orada öylece durdum." Erika açıkça ağlamaya başladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve mavi bornozun üzerine düşüyordu. "O annemi öldürürken. Ben sadece... o annemi keserken ve annem çılgın atarken orada öylece durdum. Kollarını bana doğru uzattı, gözleri... bana kilitlendi... adımı sayıkladı..."

Ve işte o zaman kırılma gerçekleşti.

İkiye bölündü. Sanki koruduğu soğukkanlılık sert bir kabuktu ve üzerine yeterince güç uygulandığında yapısal bütünlüğünü kaybetti - ve içindikiler, tüm dehşet ve pişmanlık, zehirli kendinden nefret, çok baskı altında olan her şey patladı.

Güçlü kollar onu sardı ve onu geniş bir göğse doğru götürdüklerinde onlarla birlikte gitti.

Erika o kadar çok ağladı ki, hiç ses çıkarmadı, hiç hava alamadı, her şeyin izini kaybetti.

Kendisi bile.

Ama onu kimin tuttuğunu biliyordu. Bu konuda netti.

Balthazar'ın tek yapabildiği dışisine tutunmaktı. Kadın acısını salıverirken, utancın gömdüğü sırların her zaman en zehirli olanlar olduğunu ve yarattığı yıkımın, yüzeyin altında ve çoğunlukla gizli olan sinsi türden olduğunu hatırladı.

Ve kendini ifşa etmek için seçtiği kişi olduğu için onur duyuyordu.

Sırtını okşarken saçlarına doğru "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım... Çok üzgünüm."

O kadar genç, o kadar masum olmak... ve çocukluğunun bu tür bir şiddetle senden koparılması. Hayatında çok şey yaşamıştı ama hiçbiri Erika'nın yaşadıklarına yaklaşılamamıştı.

Cinayet masasına girmiş olması mantıklıydı. Ailesi gibi o da başkaları için doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Ama aynı zamanda onun ölümden asla kaçamadığını da biliyordu; şüphesiz ölüm geceleri peşini bırakmıyor, gündüzleri de işinde onu takip ediyordu. Son on dört yıldır iyileşmemişti; trajedinin içinde debelenip duruyordu.

Gerçi böyle bir şeyden sonra gerçekten iyileşen biri olabilir mi?

Göğüs kaslarına doğru bir itme hareketiyle ondan uzaklaştı. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Tuvalete doğru yürürken ayakları yere sağlam basıyordu ve kapıyı kapattığında elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Bir süre su sesi duyuldu. Sonra bir tuvalet sesi. Sonra suyla birlikte daha fazlası. Dışarı çıktığında, ellerini bornozunun cebine soktuğu kağıt havluya silerken hoş bir kokuyu da yanında taşıyordu.

Onun bu işin bittiğine dair bir açıklama yapmasını bekliyordu. Bir daha bu konu hakkında konuşmayacaktı. Ama konuşmadı.

Yüzü kızarmış ve gözleri kan çanağına dönmüş olmasına rağmen dimdik ayakta ve çok daha sakin bir şekilde doğrudan ona doğru geldi.

Belindeki bağı çözerken elleri sabitti ve bornozu omuzlarından çıkardığında Roor'a bıraktı. Altındaki tişört, gece boyunca giydiği türden yeni bir tişörttü, düz, beyaz ve boldu, çamaşırhaneden sıcakken katlandığı için kırışıklıkları ön tarafta bir desen oluşturuyordu.

Yavaşça kaldırdı, eteği göbeğinin, kaburgalarının üzerine çıktı...

Göğüsleri onun için çok güzeldi, meme uçları soğuktan dikleşmişti-

Ve yara izleri vardı.

Gözlerini yavaşça kapattı. Sonra iyileşmiş yaralara odaklandı.

Sağ elini kullanan bir saldırgan tarafından defalarca bıçaklanmıştı; buruşuk ve yumrulu izler sol köprücük kemiğinin altında bulunuyordu. Sağ elini iyi tanıyordu.

Bu tür yaralar ve ana darbe bölgesinin etrafında uydu delikleri olduğu için en az on kez bıçakla delinmiş olması gerektiğini biliyordu.

Elini kaldırdı ve parmak uçlarını pürüzlü dokunun üzerinde gezdirirken, bunu çok yaptığını hissetti.

"Bunu 1 katına çıkaramam, biliyorsun," dedi dalgın bir şekilde. "Demek istediğim, estetik ameliyat bunu gerçekten ortadan kaldırmayacak."

"Neden yapasın ki?" Kadın sanki onu şok etmiş gibi geri çekilince, adam başını salladı. "Yara izleri çirkin değil. Senin ne kadar güzel olduğunu azaltmazlar. Ve olanlar her zaman aklında zaten. Ayrıca, muhtemelen sonrasında ameliyat olman gerekti. Birkaç kez. Ameliyatlara işin bitti, değil mi?"

Sanki şaşkınlık içindeymiş gibi başını salladı. "Sadece... bilirsin işte, bundan kurtulmaya çalışarak bunu ortadan kaldıramam."

"Geçmişimizden kaçamayız. Denememeliyiz bile."

Uzun bir sessizlik oldu ve yanlış bir şey söylediğinden endişelendi.

Belki de-

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Şimdi şaşırma sırası ondaydı. "Ne için?" "Çok... kabul edicisin."

Seni seviyorum, diye düşündü kendi kendine.

"Ama sen savaşta bulundun, değil mi?" dedi. "Bu... daha önce gördüğün şey."

"Bu doğru. Bu hayatın bir parçası. Yaşadıklarını senin de yaşamayı istemiyorum. Bundan nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum ve eğer o pislik toprağın altında olmasaydı, onu avlar ve parçalar halinde sana geri getirirdim. Seni ve aileni onurlandırmak için senin ve ölülerinin *intikamını* alırdım. Bunun uygun bir şekilde, acı verici bir şekilde yapıldığını görürdüm. Çıplak ellerimin altında intihar etmesini sağlar, kanının kokusunu ve korkakça korkusunun pis kokusunu içime çekerdim."

Çok ileri gitmeden önce kendini durdurmak zorunda kaldı. Sonra mavi koltuğundaki oturuş pozisyonundan ona doğru eğildi.

"Doğrusu, seni ve soyunu *intikam almak* benim için *bir* onurdur."

Tekrar yukarı baktığında, kadın iki elini ağzına götürmüştü ve gözleri parlıyordu.

Onu sevindirmiş mi yoksa korkutmuş mu olduğunu anlayamadı.

Erika öne çıktı, ona doğru geldi. Ellerini indirirken fısıldadı: "Bunu bana daha önce kimse söylememişti."

"Bu... iyi mi? Ya da-"

Bir dizini onun iki yanına koyarak kucağının üstüne yerleşti. Gözleri adamın yüzünde dolaşırken, parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi.

"Geçmişim hakkında konuşmak zor," diye mırıldandı. "Çünkü insanlar kendilerince nedenlerle ilgileniyor ve kendilerince nedenlerle duygusallaşıyorlar. Ben bunu yaşadım. Başkalarının benim trajedimi yönetmesine yardımcı olmak istemiyorum."

Ellerini kızın kollarından omuzlarına doğru götürdü. "Mantıklı."

"Sen savaştan geçtin," diye tekrarladı. "Sen farklısın." Balz

onun göğüslerine odaklandı. "Sana dokunabilir miyim?"

"Evet."

Tıpkı gece boyunca yaptığı gibi, onun elini tuttu ve yumuşak Resh'inin üzerine götürdü. Ve göğsünün ağırlığı avucunu doldururken, başparmağını meme ucunun üzerinde ileri geri hareket ettirdi. Buna karşılık olarak, kalçaları onunkilere doğru yuvarlandı, sırtı kamburlaştı, göğsü yükseldi.

Ellerini kızın beline dolayarak, ağzıyla göğüs kafesini, kalbini okşadı. Sonra yaralarını öptü, nazıkçe, saygıyla.

"Benim için çok güzelsin," dedi.

Yukarı baktı. Gözleri onu izlerken ıslıl ıslıldı ve bu kadar açık, bu kadar savunmasız olması ona inandığını gösteriyordu. Ona söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

Balz dudaklarını daha da aşağıya, kadının göğsüne götürdü. Kadının çektiği acıları düşünmemek onun için zordu ama kadın haklıydı. Onunla geçirdiği bu anı, katlanmak zorunda kaldığı şeye verdiği duygusal tepkiyle mahvetmeyecekti.

Onun yerine, ona ne kadar çekici olduğunu gösterecekti. Ne kadar mükemmel olduğunu. Ne kadar seksi ve canlı olduğunu.

Ona taptı, onu emdi, okşadı, ısırdı ve yaladı. Ve kadın tam da onun istediği gibi hissediyordu. Onun üstünde sıvı haldeydi, açlıktan harap olmuştu, ona vereceği şeyi beklerken tahrik olmuştu ve sonra

Eli vücutlarının arasındaydı, adamın ereksiyonunu çevrelemiş, onu dik tutuyordu.

Erika onu yerinde tutarak konumlandırdı ve sonra çekirdeği işi devraldı, onu asla ama asla doyamayacağını bildiği sıkı, sıcak bir tutuşla sardı: Birlikte sonsuza kadar kalabilirlerdi ve yine de onun içine girmek bir keşif olacaktı.

Kadın onun üzerine tamamen oturduğunda, cinsiyetleri birleştiğinde, kadın biraz geri çekildi. Gözleri buluştu ve ikisi de hareket etmedi.

Ve işte o zaman oldu. Bir şekilde, onun düşünceleri ve anıları kendi düşünceleri haline geldi. Onun içine bu şekilde girmek istememişti ama girmişti, bedenleri arasındaki bağlantı o kadar kusursuzdu ki zihinlerini de birleştirmişti.

Gördüğü şey onu tüketti ve konuşmak için ağzını açtı.

Ama sonra hareket etmeye başladı, kalçaları adamın pelvisine biniyor, adamın siki onun belirlediği harekete göre içine girip çıkıyordu.

Tek gereken buydu. Adam kızın kığını sıkıca kavradı, onu sıktı ve shaftının üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi. Birleştikleri yerde görülecek çok şey vardı: Kendini her kaldırdığında ereksiyonu parlıyordu ve her geri oturduğunda, vücudunun içinde kaybolan görüntüsü onu şehvetten çıldırttı.

Gelmeye başladı. Elinde değildi, istemiyordu. İşler çok daha kayganlaştı.

Ve sonra artık hiçbir şey göremedi çünkü gözleri kendi kendine kapandı. Sorun değildi. Kadının iniltisini duyabiliyor ve sonra gerildiğini hissedebiliyordu. Bundan sonra, onun seksinin siki üzerindeki ritmik, sağıcı tutuşu, onun için başka bir orgazm turu başlattı.

Her şey çok mükemmeldi.

Tıpkı onun gibi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Erika evinden çıktığında saat on biri geçmişti. Balthazar'ın yola çıkmaktan hoşlanmadığını biliyordu ama plakasız aracını geri alması gerekiyordu ve merkeze uğramak istiyordu: Birincisi, sedan belediye malı olduğu ve onu şehrin en ücra köşesindeki kitapçının yanında bıraktığı içindi. İkincisi ise, o mahzende geçirdiği zamanı ne kadar sevmiş olursa olsun, o adamla -erkek demek istiyordu- ne kadar yakınlaşmış olursa olsun, bir ayağını kendi gerçekliğinde tutma ihtiyacı hissetmesiydi.

Gümüş renkli Honda'yı park ettiği yerde, kapalı garajının ızgara girişinde duruyordu. Direksiyona geçip arabayı sürmeye başladığında otomatik pilota geçmişti. Kuzey yoluna girmesi dışında yol fena değildi ve saatte altmış bir mil hızla akıcı bir şekilde ilerlemeye başladığında düşünceleri Balthazar'a döndü.

Kendi kendine ona aşık olmadığını söyledi.

Yön sinyaline basıp yavaş giden bir on sekiz tekerleğin etrafından dolaşmak için şerit değiştirirken, "Öyle değilsin işte," dedi. "Yani, olamazsın."

Evet, birlikte her türlü çılgınlığı yaşamışlardı ve evet, inanılmaz bir seks yapmışlardı.

Gerçekten inanılmaz bir seks.

Ve evet, kendisinin en derin parçasını, ziyaret bile etmediği bir parçasını ortaya çıkarmıştı ve o da bunu ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir şekilde ele almıştı.

Ama bu "aşk" değildi. Bu cinsel çekimin tamamlanmasıydı. Paylaşılan hassas bir an. Şaşırtıcı bir uyumluluk.

Bu *aşk* değildi. Onun gibi insanlar aşık olmazdı -eğer üniversite son sınıfta gittiği psikiyatristin bağlanma bozukluğu teşhisi konusunda yalan söylediğini düşünmüyorsa? Ve o adama kendisinin gittiğini düşündü.

Çünkü bir oda arkadaşı, okul yöneticisi ya da profesör onu gitmeye zorlamıştı. Yaşıtlarına kıyasla sıra dışı olduğunu biliyordu ve nedenini öğrenmek istemişti ve o da ona anlatmıştı.

Hâlâ sıra dışıydı.

Tanrı aşkına, bir vampirle yatıyor olması aslında onun için tam da aykırı bir durumdu, öyle değil mi? Diğer herkes nişanlı, evli, bebekli ya da çocuklu evliydi. O Drakula'yla görüşüyordu.

"Kes şunu," diye mırıldandı orta şeride geri dönerken.

Balthazar bundan çok daha fazlasıydı. Onun yaralarını kabul etmişti. Onun en karanlık sırrını, onu ruhuna kadar acıtan şeyi yargılamamıştı. Onu bağrına basmış, ona sarılmış ve yarım saat birlikte uyuduklarında, onu korumak zorunda kalırsa diye kanepelerinin altına bir silah koymuştu.

Daha önce hiç tüm parçalarının kabul edildiğini hissetmemişti. Olduğu gibi. Ve ironi gerçektir.

Tek gereken... başka bir türün üyesiydi.

Şehir merkezi çıkışına geldiğinde, bir Mustang'in önünü kesti ve onu iş bölgesinin kenarına bırakan rampadan indi. Bloody Bookshoppe'a gitmek için izlemesi gereken yol pek uygun değildi ama tek yönlü yollar böyledir. Küçük dükkânın önünde durup kapıya baktı ve kapıdan içeri adım attığını hatırladı... başka bir dünyaya.

Ona kendi yüzü kadar tanıdık gelen polis bandı, girişteki sahanlığı boydan boya kaplıyordu ve pervazda bir mühür vardı.

Bunu görünce, Balthazar'ın deyimiyle "bir olay yerini temizlerken" ne yaptıklarını merak etti. Kendileriyle bağlantılı olan ya da varlıklarına işaret eden kanıtları kaldırıyorlar mıydı? Yoksa sadece metafiziksel kalıntılardan mı kurtuluyorlardı? Orada olduğunu kanıtlayan her şeyi kesinlikle ortadan kaldırmışlardı.

İçeri girmenin cazibesi neredeyse karşı konulmazdı. Bunun yerine yoluna devam etti. Gümüş Honda'yı bölgede bırakmayı ve anahtarı Balthazar'a geri getirmeyi kabul etmişti. Balthazar ona aracı garaja geri götürme işini kendilerinin halledeceğini söylemişti-

Erika fren yaptı ve dikiz aynasını kontrol etti. Etrafına baktı. Sonra koltuğunda dönerek tek yönlü yolun her iki tarafına paralel park etmiş arabalara bir kez daha baktı. Kahretsin, onun yanından plakasız geçmişti.

Tek yönlü yollarla başka bir kutu düzeni oluşturmaya koyulurken, kendini konsantre olmaya zorladı. Belki de arabasını bıraktığı yer konusunda yanılıyordu.

İkinci bir turda da aynı sonuçla karşılaştı.

Kesinlikle işaretlenmemiş bir şey yok.

Arabası hangi cehennemdeydi?

Erika'nın şehirdeki evinde Balz üst kattaki yatak odasında duş alıyordu. Sıcak spreyin altında durup Dove sabununu vücudunda gezdirirken, Devina'nın yaşlı bir adamı öldürdüğü ve onun gibi davrandığı yere geri dönmek için gün ışığında, dikkati dağılmış, aptal sürücülerle dolu yollarda seyahat ediyor olması fikri hiç hoşuna gitmemişti.

Özellikle bu son kısımdan nefret ediyordu.

Bu arada, şampuanına uzanırken iblisin hangi cehennemde olduğunu merak etti. Tekrar seviştikten sonra uykuya dalmıştı ama rüyasında hâlâ iblis yoktu. O kaltak ikinci kez ortaya çıkmamıştı-

Balz elleri başının üzerinde ve saçında Paul Mitchell yapımı bir şeyle donup kaldı. Su üzerinden akmaya devam ederken ve şampuan gözlerine damlarken kafasının içinde bir ses duydu. Lassiter'ın sesi.

Gerçek aşk seni kurtaracak.

Tam bir sersem gibi Balz'ın elleri iki yanına düştü ve Erika'nın duş kabininin fayanslarına baktı.

"Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Şampuanın acısı rahatsız edici olmaya başlayınca arkasını döndü ve spreyle yüzleşti. Saçlarını durularken içinde kozmik bir değişim hissetti. Kitap önemli değildi. Bu yüzden Sahvage'la o çirkin, iğrenç şeyle halat çekme savaşı oynarken Lassiter ona onu bırakmasını söylemişti.

Erika onun kurtarıcısıydı. O eski kitaptaki hiçbir şey değil.

Onun çözümüydü.

Başını öne eğerek kaderin tüm bilinmezlerini düşündü. İblisin onu neden seçtiğine ya da kar fırtınasında elektrik çarpmasına maruz kaldığı anda ruhuna tam olarak nasıl girdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ve şimdi, hayatının akışını değiştiren bir insanla yolları kesiştiği için neden bu kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

Kendini güçlü ve şanslı hissetmeliydi.

Bunun yerine, eskisi gibi kontrolden çıkmış hissediyordu; sadece şu anki sonucu daha çok seviyordu.

Yine de hayat buydu. Bilinçli olarak yapılan tüm seçimlere rağmen, günlük ve gecelik varoluşun zemininin altında işleyen güçler, yukarıda mutluluk, keder, can sıkıntısı, korku içinde ve dışında dalgalanan bir varoluşu yönlendiren kaderin derin akiferleri vardı.

Yine de minnettardı.

Nasıl olmasın ki? Belki de içinde kabul etmek istediğinden daha fazla Syphon vardı. Kontrolün onda olmasını tercih ederdi.

Suyu keserek dışarı çıktı ve Erika'nın vücudunda gezdirdiği hâlâ nemli havluyu kendi üzerinde kullandı. Kadının kokusu burnuna yükseldiğinde libidosu elini kaldırdı. Yine de şu anda perma-rection'ı hakkında bir şey yapmayacaktı. Saçlarını ovalayarak kuruladı, elleriyle düzeltti ve aklına geldiği gibi eşofmanını tekrar giydi.

Dışarıdaki sığ koridorda, misafir yatak odasının açık kapısından içeri baktı. Erika birinci ve ikinci odadaki tüm perdeleri çekmişti ama içeridekiler karartma değildi ve tokat yemiş gibi geri çekildi. Alt kata inecek olmasına rağmen odayı kapatarak mutfığa indi ve yiyecek bulmak için buzdolabına yöneldi.

Çeşniler. Bir sürü çeşni.

Sanki hiç yemek yapmamış ve sadece sipariş vermiş gibi.

Bunu anlayabiliyordu. Kardeşlik'in malikanesinde yaşarken, ev yapımı yemekler yemesinin tek nedeni oradaki *köpeklerdi*.

Erika'nın dolaplarında bir kutu makarna ve bir kavanoz spagetti sosu buldu. Bir tencere çıkarıp kaynamaya bırakırken, dizüstü bilgisayarının masanın üzerinde olduğunu fark etti. Onu açmadı. Şifre korumalı olmasa bile, içinde her ne varsa onu ilgilendiriyordu.

Telefonunu çıkardı. Ekranda, düşunu almadan hemen önce gönderdiği "yaşıyorum" mesajına cevap olarak gönderilmiş bir sürü mesaj vardı.

Aklından garip bir düşünce geçti: *Arkamda bıraktığım şey bu.*

"Ne?" diye mırıldandı. Hiçbir yere gitmiyordu.

Makarna süzölmeye hazır olduğunda, bir süzgeç bulamadı, bu yüzden linguinin lavabodan aşağı kaymasını önlemek için bir çatal kullandı. Karbonhidrat yükünü salata atmaya yetecek büyüklükte bir kaseye boşalttıktan sonra sade Ragú kavanozunu açtı ve sanki lre'deymiş gibi arapsaçını ıslattı.

Tam dizüstü bilgisayarın karşısına oturmak üzereyken, gerçek gündüz panjurları olan bir yapıda olmadığını hatırladı. Erika bu odaya çektiği jaluzilerin ve perdelerin üzerine yün bir battaniye örtmek konusunda çok iyiydi ama yer altı daha güvenliydi.

Mahzene geri döndüğünde, kalçasını bir televizyon tepsi olarak kullandı ve küçük kalbini döndürerek midesinin açık deliğine iyi bir bin kalori attı.

Kasenin içinde Jackson Pollock'un kırmızı çizgilerinden başka bir şey kalmadığında, kaseyi Roor'un üzerine koydu ve telefonunu tekrar çıkardı. Yazdığı metin birkaç deneme gerektirdi ve o zaman bile tatmin olmadı-

Üst kattan gelen bir gıcırta başını kaldırmasına neden oldu. Bir de eşofmanının ön cebine sıkıştırdığı silahı.

Pekala. Bu bir sorun olabilir.

Kim ya da ne olduğuna bağlı olarak.

KIRKINCI BÖLÜM

Rahvyn rüya manzarasını tanıyordu. Burası uykudayken seyahat ettiği yerd, Yaratıcı'nın ana planı içinde tarafsız bir zemindi. Luchas House'da yaşamaya başladığında buraya gelmeye başlamıştı, sanki bedeni güvendeyken, evrendeki enerjiye bağılı olan parçası istediğı yere gitmekte özgürdü.

Gereken yerde.

Manzarayı istediğı gibi değıştirebileceğini, uçan düzleme ağaclar ekleyebileceğini öğrenmişti. Çiçeklerle dolu bir çayır. Gökyüzünde bir güneş, köşede bir kulübe. Lavanta ya da sarı, kırmızı ya da pembe renklerle döşeyebilirdi.

Bunlar ilk geldiğinde ustalaştığı salon numaralarıydı.

Ancak bu çabalar önemsizdi. İçinin derinliklerinde, buranın önemli bir yer olduğunu, üzerinde renklerle ve ağaçsı dokularla oynayabileceğı bir fondan çok daha büyük bir öneme sahip olduğunu hissediyordu-

Kendi yaratmadığı bir rüzgâr yüzüne doğru esti ve saçları da rüzgârıla birlikte savrulunca dalgaların eskisi gibi beyaz değıl, simsiyah olduğunu gördü. Saçlarını kulaklarının arkasına ve omuzlarının üzerine atarken bir tür geliş hissetti.

Her neyse onunla yüzleşmek için döndü- Bir masa.

Masmavi çimlerin üzerinde süssüz bir masa belirdi ve bir adım geri çekildi. "Gökyüzüne" baktığında, parlak kırmızı güneşinden korunmak için uydurduğu bebek mavisi bulutlardan başka hiçbir şey göremedi. Arkasında ya da yanlardan ona doğru gelen hiçbir şey yoktu.

Masa üstünde bir görüntü belirdi ve bu her neyse, sanki bir sinyal mesafe ya da hava nedeniyle kesiliyormuş gibi titriyordu.

Daha yakına gitmedi.

Ta ki şekli tanıyana kadar.

Kare ve yassıydı, bir kutuydu ama çok derin değildi. Hayır, bu doğru değildi. Bu bir kutu değil, daha ziyade bir kitaptı.

Rahvyn şimdi ilerledi. Nesnenin önüne geldiğinde, nesnenin görüntüsünün gerçek nesnenin bir serabı gibi gelip gitmeye devam ettiğini fark etti.

Kitabın benekli, düzensiz bir kapağı vardı ve kötü kokan bir şeyin kıvrımı burnuna ulaştı. Her şeyiyle... iğrençti.

Yine de kadim kitaba doğru çekiliyordu. O şeyin onu çağırdığından ve sadece kendisinin karşılayabileceği acil bir ihtiyacı olduğundan emindi, gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Eli kendi iradesiyle kalktı ve kolu kendiliğinden uzadı.

Tam temas kurmak üzereyken, görüntü parıldayan, iki boyutlu bir temsilin aksine üç boyutlu bir gerçekliğe dönüşürken

-

Tepemizde bir şey parladı.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Artık mavi ve kırmızı değildi. Aslında, varoluş düzlemindeki tüm renkler yok olmuştu; üzerinde ve çevresinde griler, siyahlar ve kasvetten başka bir şey yoktu.

Masaya tekrar baktığında kitap gerçektir. Ve ondan-

Rahvyn telaşla uyandı ve gürleyen kalbini tutmak için elini göğsünün ortasına koydu. Etrafına göz gezdirdiğinde sadece kendisine verilen şifa odasını, sarı-siyah saçlı meleğin onu görmeye geldiği ve Kardeşler'in Nate'e yaptıklarını konuşmak için salonun dışında gizlendikleri odayı gördü.

Sevgili Bakire Kâtip. Hâlâ pişmanlık duyuyor, onu sadece arkadaşı için başka bir dizi sorun yaratmak için kurtardığından korkuyordu.

Belki de ölüm, onu sevenleri paramparça etse bile ona karşı daha nazik olurdu.

Peki ya şu an gördüğü rüya? Bunun ne hakkında olduğunu, o kitabın neden ona geldiğini, ondan ne istediğini bilmiyordu.

Kendisini seğirmelerle rahatsız eden bir huzursuzluğa kapıldı ve bir tür eyleme, herhangi bir eyleme zorlandı. Üzerini örten battaniyenin altından ayaklarını kaydırarak banyoya doğru ilerledi. Tezgâhın üzerinde duran malzemeler sayesinde dişlerini fırçalamayı da içeren bir dizi ikramdan sonra daha geniş alana geri döndü.

Bunun üzerine dışarıdaki kapıya baktı.

Harekete geçerek koridora doğru adım attı. Ve sonra uzun, beyaz, süssüz koridor boyunca yürüdü. Duyguları öyle güçlüydü ki, kliniğin duvarları ve çeşitli yeraltı odaları yok oldu, her şey şeffaflaştı ve etrafında oynanan dramları ortaya çıkardı: Tesisteki kadın ve erkeklerin hepsini görebiliyordu; ister hasta, ister şifacı, ister makinelerle ya da bilgisayarlarla uğraşan insanlar olsunlar. Hikayelerini anında biliyor, tedavi gördükçe, tedavi uyguladıkça, tedaviyi kaydettikçe, tedaviyi bekledikçe sırlarının içinde boğuluyordu.

Bu şeffaflık daha önce de olmuştu ve girdiler onu boğarken, onları dışarıda bırakmak için psişik sınırlarını oluşturmaya çalıştı. Ancak bu rüyayla ilgili bir şey onu temelden rahatsız etmişti ve kendi ve ayrı amacını, kendisi için gerekli olan ayrımı oluşturabilmek için savunmasını toparlamaya çabaladı.

"İyi misin?"

Kadın sesinin duyulmasıyla Rahvyn kendini toparladı. Üniformalı bir hemşire önünde duruyordu, kahverengi gözleri endişeli bakıyordu, şefkatli bir el öne doğru uzanıyordu. Onun kim olduğunu tanıdı. Bu, zaman zaman kontrol eden ve çok nazik davranan kişiydi. Rahvyn bu soruya yanıt olarak sakin bir nefes aldı ve bir an için kadına aslında hayır, iyi olmadığını söyleme seçeneğini düşündü. Başka insanların hayatlarına dalmıştı.

Ve ölmekte olanları neden kurtarmadığını merak ediyordu.

Tıpkı Nate'in yaptığı gibi.

Ancak Rahvyn sessiz kaldı. Aradığı türden bir yardımın kadın tarafından sunulan bakımın kapsamı dışında olduğunu biliyordu. Herhangi biri tarafından.

"Oldukça açım," dedi kabaca, böylece odasının dışındaki varlığını haklı çıkarabilirdi. "Burada bir mutfak var mı acaba?"

"Oh, evet." Hemşirenin yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "İsterseniz odanıza geri dönebilirsiniz, ben de size istediğinizi getirecek birini göndereyim."

Eve kapatılma fikri Rahvyn'in alnında boncuk boncuk ter birikmesine neden oldu. "Bunu kendim halletmeyi tercih ederim? Eğer bu mümkünse."

"Şey, bir kafeterya var." Yol tarifi verildi. "İşaretleri takip edin o zaman. Tam olarak açık değil ama orada sizin için seçenekler var."

"Gerçekten çok teşekkür ederim."

Rahvyn'in takip etmeye çalışmadığı biraz daha konuşma oldu ve birbirlerinden ayrıldıklarında, yerle ilgili talimatlardan hiçbir şey hatırlamadığını fark etti. Ancak son açıklama yeterli olmuştu.

İşaretleri takip etti.

Birçok virajı döndükten ve birkaç düzlükten aşağı indikten sonra yiyecek kokusu aldı. Ancak bu İlk Yemek türünden değildi ve bu, gün ışığının gerçekten de yeryüzüne ulaştığını hissetmesiyle birleştiğinde, ona henüz karanlık olmadığını bildirdi.

O gidemezdi.

Kısa bir süre sonra bir dizi çift kapı kendini gösterdi ve paslanmaz çelik tezgah ve çok sayıda cam cepheli ünitenin bulunduğu geniş bir alana açılan bir kapı oldu. Ekipmanların içinde sonsuz miktarda mevcut yiyeceğin yanı sıra, muhtemelen saat nedeniyle hepsi kapalı olan uzun bir servis tezgahı vardı. Meyve sergisine doğru yürüdü, bir tepsi aldı ve kendisine bir portakal ikram etti. Bir elma. Selofana sarılmış bir kurabiye. Bir şişe su. Önceden hazırlanmış bir sandviç-

Rahvyn durdu, izlendiği hissi onu omzunun üzerinden bakmaya çağırıyordu.

Tüm yemek mekanlarının ötesinde, masa ve sandalyelerle donatılmış açık bir alan vardı; iyi aydınlatılmış tüketim galerisi yüz ya da daha fazla kişiyi ağırlayabilecek kapasitedeydi.

Boştu. Bir kişi dışında.

Orada, çok çok arkada, yüzü duvara dönüktü ama dönüp ona bakıyordu...

...Nate'di.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Balz tepedeki ayak seslerini takip ederken, 1repower du e'ye hızlı bir dalış yaptı ve iki şarjör ile bir otomatik doldurucu daha çıkardı. Birinci Roor'da biri kesinlikle hareket ediyordu ve bu Erika değildi. Bir kere henüz dönmemişti ve daha da önemlisi, evinin etrafında dolaşırken nasıl ses çıkardığını biliyordu.

Merdivenlerin dibine giderek ışıkları söndürdü ve mahzeni karanlığa gömdü. Sonra, mutfaktan gelen ışığın merdiven boşluğuna akacağı alandan uzak durmaya dikkat ederek, iki silahını da kapalı kapıya doğrulttu.

Ve bekledim. Er ya da geç bodruma ineceklerdi.

Ayak sesleri ağırdı ve mahzen kapısına yaklaştıklarından emindi. Balz, üzerinde durduğu halı kaplı beton gibi kaya gibi sağlam duruyordu, her kimse, her neyse... gölge olmadığından emindi. Böyle bir ses çıkaracak kadar ağır değillerdi-

"Aradığınız hedef ben değilim," dedi kapalı kapının diğer tarafından gelen kuru bir ses.

"Lassiter?" Silahları indirdi. "Nesin sen-" Melek her şeyi açtı. "Şey, bana mesaj attın-" "-burada ne yapıyorsun?"

"-gelmek için, sanki bunu görmezden mi geleceğim?" "Aslında gönder tuşuna basmadım."

"Spagetti kokusu alıyorum. Hiç kaldı mı?"

Kâtip Bakire'nin yerine gelen kişi ahşap merdivenlerden inerken Balz bir an "ya gerçekten o değilse" diye düşündü, ama sonra erkeğin yüzündeki ince pırıltıyı fark etti

ve o iblisin etrafında dönen pek çok şey vardı, ama güneş ışığı gibi bir şey yoktu.

"Biliyor musun Balz, ifadeni bu kadar dikkatli seçmene gerek yoktu." Melek koltuğun yanındaki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Yani, hadi ama, İngilizce becerilerim en iyi ihtimalle sitcom seviyesinde. Söz konusu kelime dağarcığı olduğunda bir saatlik dizilerde bile değilim."

Balz gözlerini kırıştırdı. Sonra ışıkları yeniden yaktı ve kanepeye doğru ilerledi. "Tamam. Ve hayır, bütün makarnayı ben yedim."

"Bummer. Ama sorun değil, eve dönerken bir Domino's'a uğrarım. Pizza Hut mideyi çok zorluyor."

Balz da otururken silahları minderlerden birinin arkasına sıkıştırdı. Sonra öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Aklında ne var?" diye sordu Lassiter nazikçe.

"Ben gönder tuşuna basmadan sana mesaj attığımı bilseydin, ne düşündüğümü bilirdin."

"Yine de eğlendir beni. Ayrıca, kendimizi konuşurken duymak güzel, değil mi? Yani, bunu her zaman doğru bulmuşumdur, özellikle de sorudaki 'kendimiz' ben oluyorsam." Melek kendini işaret etti. "Ama şimdi sana sahneyi ve mikrofonu vereceğim."

Lassiter arkasına yaslanıp rahatlarırken, çoğu erkeğin yaptığı gibi klasik bir kucak kucağa üçgeninin aksine bacak bacak üstüne atarken, adam bir saç grubunun mu yoksa bir centilmenler kulübünün mü üyesi olduğuna karar verememiş gibi görünüyordu. Başındaki sarı-siyah bukleler ve vücudundaki Steven Tyler'a özgü siyah ve kırmızı katmanlar ilkinde oy veriyordu. Zarif elleri ve soğukkanlılığı ise ikincisini işaret ediyordu.

"Bilmem gerek..." Balz boğazını temizledi ve Erika'nın mahzenine göz gezdirdi. Sonra V. ile yapmaya çalıştığı telefon görüşmesini düşünerek kısa ve sert bir kahkaha attı. "Ne dediğimi duyacağından bile emin değilim."

"Birbirimizden bir metre uzaktayız. Ama sessiz sinema yoluna gitmek istiyorsan, benimle 1ne. Bizi yavaşlatır ama tahmin yürütme unsuru eğlenceli olabilir. Artı egzersiz. Söz."

"Sen ne..." Balz yoluna devam etmeye çalıştı. "Üzgünüm ama sizi takip etmiyorum."

Kısa bir duraklama oldu. Sonra Lassiter şakayı bıraktı. "İblisin hâlâ içinde olup olmadığını bilmek istiyorsun."

"Öyle mi? Son bir haftadır kendimi uyanık tutuyordum ama bugün uyuyakalmışım. İki kere. Ve rüyalarım da benim için gelmedi."

Lassiter tırnaklarına odaklanmış, sanki başkasının yaptığı işi onaylamayan bir manikürcüymüş gibi tırnak etlerini inceliyordu, kaşları gergin, ağzı bir çizgi halindeydi.

"Sana ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandı melek. Balz gözlerini kaçırdı. "Bu bir-"

"Hayır, değil. Bu bir ihlal."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Zaten hepsi sadece rüyada. Bir kabus yüzünden histerik olmaya gerek yok, değil mi? Gerçekte olan bir şey değil."

"Bu onun için tamamen yanlış. Ama seni bu konuya girmeye zorlamayacağım. Yine de Mary'yi görmek isteyebileceğini düşünüyorum."

"Ah, Rhage'in *shellan*'ı, tüm kişisel düzenlemelerin kaynağı, vicdanın kayropraktörü." Ama şikâyet etmiyordu, sadece bitkin düşmüştü. "Ayrıca, belki de benden çıkmıştır. İblis yani. Yani bu bir sorun değil."

İşte o zaman dikkatle diğer erkeğe baktı. Meleğin tuhaf, gümüşü gözleriyle karşılaştığında, hem umut hem de çaresizlik yansıttığının farkındaydı ki bunlar bir 1ghter'ın asla kimsenin görmesine izin vermeyeceği türden şeylerdi - belki dışı hariç.

Ama o gururu önemsemenin ötesindeydi.

Lassiter derin bir nefes aldı ve yavaşça göz kapaklarını kapattı. Sonra her şey sessizleşti, artık fırından gelen ısıklık ya da havalandırma deliklerinden gelen üfleme sesi ya da geçen bir araba veya köpek havlaması gibi dışarıdan gelen ortam sesleri yoktu. Sanki tüm dünyanın sesi kısılmış gibiydi.

Balz kararı beklerken, neredeyse bilinmezlikte kalmayı tercih edecekti. Bu şekilde, en azından kendi teninde yalnız olma şansı vardı-

Lassiter'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşlarını çatması iyiye işaret değildi. "Kahretsin," diye mırıldandı Balz.

"Onu hissedemiyorum. Hem de hiç."

Balz şaşkınlıkla sarsıldı. "Ne?"

"Yapamam..." Meleğin gözleri Balz'ı tepeden tırnağa süzdü ama yine de mutlu görünmüyordu. "Hiçbir şey almayacağım."

"Hiçbir şey mi? Bekle, bu iyi, değil mi? İstedğimiz bu mu?" Balz kendini okşadı, sanki kapıları çalıyor ve kimsenin cevap vermemesini umuyormuş gibi hissediyordu. "Sorun nedir? Neden heyecanlanmadığını anlamıyorum."

Çok fazla sorusu vardı ama sesinin tınısı daha çok beklenmedik iyi haberlerin ruh haline sıcak hava balonu yolculuğu yaptırmıştı kaynaklanıyordu.

Kahretsin, Devina giderse hayatının geri kalanında her şeyi bir soru işaretiyle bitirecekti.

"Ve size gelmediğini mi söylüyorsunuz?" Lassiter sordu.

"Hayır, gerçekten de uyuyordum. Erika ve ben, her neyse, uyuyorduk." Balz kanepede daha da öne oturdu, neredeyse minderlerin üzerindeydi. "Ama dinle, sen haklıydın. Bana gerçek aşkın beni kurtaracağını söylemiştin. Kitabın çözüm olmadığını söylemiştin. Erika... o benim ihtiyacım olan kurtarıcı."

Daha hızlı ve daha hızlı konuşuyordu ve o konuşmadan önce biraz geri çekilmek zorunda kaldı.

Tom Cruise kanepeye uzandı ve meleği Oprah'a dönüştürdü. Ama parçalar bir araya geliyordu. Her şey netleşiyordu ve bu iyiydi.

Haklıydı.

"Onun insan olduğunu biliyorum." Ellerini yaydı, "vay-Nelly-biliyorum" der gibiydi. "Ve onu uzun zamandır tanımadığımın da farkındayım. Ama gerçek aşk kapınıza dayandığında, başkasına ait olmadığından emin olmak için onu bir takvim yılı bekletmezsiniz."

Lassiter biraz gülümsedi. "Haklı olduğuma sevindim."

"Ben de öyle. Çözülmesi gereken şeyler olduğunu biliyorum." Dünyalar arası entegrasyon kısmını kasıtlı olarak muğlak bıraktı. "Ama ben sadece... şey, sana gerçekten minnettarım."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Melek avuçlarını acizlik içinde yukarı kaldırdı. "Yaratıcı, Yaratıcı'nın yaptığı gibidir."

"Ama Erika'ya beni hayatta tutma gücünü sen verdin."

Lassiter ani bir hareketle ayağa kalktı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Dediğim gibi, her şeyin senin için ve onun için yolunda gitmesine sevindim. O tam bir dişi. Tüm iyi şeylere layık, özellikle de yaşadıklarına rağmen."

"Daha fazla katılamazdım."

Bunu takip eden duraksamada Balz görüşmeye hazırlandı. Ama melek gitmek yerine durdu. Ve orada öylece durdu.

"Ne," diye sordu Balz.

Melek ağzını açtı. Sonra kapattı. "Hiçbir şey. Dişinin tadını çıkar, tamam mı?"

Sonra bir anda Lassiter kayboldu, göz açıp kapayıncaya kadar buhar olup uçtu.

Küçük yalnızlığıyla baş başa kalan Balz, minderlerin üzerinde arkasına yaslandı ve o erkeğin kendisine tam olarak ne sakladığını merak etti.

Erika çantasını almak için Honda'nın el frenini çekerken, kayıp, muhtemelen çalınmış, plakasız bir polis arabasını aramak üzere olan bir cinayet masası dedektifi olmasının ironisi gözünden kaçmamıştı. Ancak cep telefonunun ekranını kontrol eder etmez, servis aracının nerede olduğu konusu sorun listesinde ikinci sıradaki aday haline geldi.

Telefonu patlamıştı. Her zamanki gibi susturmuştu -titreşimsizdi- bu yüzden Trey'den gelen aramaları cevapsız bırakmıştı. Bir sürü aramayı. Ayrıca ondan gelen en az on mesajı da.

Ona karşılık vererek telefonu kulağına götürdü ve onun aramasını bekledi- Araması ilk çalmadan sonra cevaplandı. "Erika?"

"Hey, Trey. Neler oluyor?" "Tanrım, nerelerdeydin!" "Evde-"

"Hayır, evde değil. Dün gece evinizi iki kez kontrol ettim ve sonra az önce tekrar-"

"Bekle, ne zaman-" Ortağı o kadar hızlı ve yüksek sesle konuşuyordu ki, araya girmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Evime ne zaman geldin?"

"Dün gece on civarı. Sonra gece yarısını biraz geç. Ve son olarak yaklaşık on dakika önce, bana verdiğiniz anahtarı kullandım ve etrafta dolaştım-"

"Ne yaptın?"

"Bana bir anahtar vermiştin, hatırladın mı? 'Bir şey olursa diye,' senden alıntı yapıyorum. -"

"Oh, Tanrım. Bunu unutmuşum. Ve Trey, oraya girmemeliydin." "- ayrıca 'radyo sessizliğine geçmen durumunda' -"

"On iki saat boyunca iletişimsiz kalmak radyo sessizliği değildir -"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Trey küfretti. "Erika, Primrose'daki o sahneye gittikten ve dün Bull Pen'de cehennem gibi göründükten sonra ne düşünmem gerekiyordu- ve sonra gece gelen bir sahnede çalışırken arabayı nehrin aşağısında buldum -"

"Affedersiniz?"

Ortağı derin bir nefes aldı. "Tüm bunlar gerçekten önemli değil. Benim önemsedğim şey -"

"Arabamı mı buldunuz?"

"Evet, köprünün iki sokak aşağısında, insanların atlamak için gittikleri yerde, çünkü çitler alçak ve hala belediye tarafından yenilenmedi." Trey'in sesi kesildi. "Ne tür bir stres altında olduğunuzu biliyorum. İşinizi gerçekten ciddiye alıyorsunuz ve biz de bunu anlıyoruz. Ben de iliklerime kadar stres altındayım. Ama bu stresin üzerine bir de Primrose'da gördüklerini ekliyorsun. Belki aşırı tepki verdim ve evinize girdiğim için özür dilerim. Ama başka ne yapacağımı bilemedim. Sen her zaman müsaitsin. Hiçbir zaman bir arama ya da mesaja cevap alamadım. Başına gerçekten kötü bir şey geldi diye altıma sığıyordum."

Hay sikeyim. "Bak, seni endişelendirdiğim için gerçekten üzgünüm." "Sorun değil. *Sen* iyi olduğun sürece."

"Ah, dinle, Trey." Tek yönlü caddede arkasına bir araba takılınca ilerlemek zorunda kaldı. "Evime gittiğinde -"

"Güvenlik sisteminiz açık değildi. Ve evet, her şeyi arkamdan kilitlediğime emindim."

Hafıza meselesi, diye düşündü Erika. Elbette, Balthazar onun hafızasını silmişti.

Rahatladı. "Dediğim gibi, seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Dün gece kendimden geçmişim. Telefonumu kapattım ve kendimden geçtim."

"Peki şimdi neredesin?"

"Arabamı arıyorum aslında."

"Aldım. Merkeze getirdim çünkü düşündüm ki... her neyse
-."

"Geri dönmeyeceğimi sanıyordun."

"Asla geri dönmeyeceğini sanıyordum," diye kabul etti. "İkimiz de cinayet masası dedektiflerinin tükenmişlik oranının yüksek olduğunu biliyoruz. Sen bu departmanın sahip olduğu en iyilerden birisin çünkü her şeyi çok ciddiye alıyorsun. Ancak çok çalışıyorsun ve yoruluyorsun ve bunu söylediğim için karımın bana kızacağını biliyorum ama Primrose olay yerine gerçekten gitmemeliydin. Beni dinlemeliydin."

Erika gözlerini kapadı ve Balthazar'la en sevdiği renk olan mavi kanepede oturduklarını, onun aptal gibi hüngür hüngür ağladığını, Balthazar'ın ona sarıldığını hatırladı. Sonra ona yara izlerini gösterdiğini hatırladı.

"Haklısın, Trey. Oraya gitmemeliydim. Üstesinden gelebileceğimden çok daha fazlasıydı. Yine de bazen kendimi zorlamam gerektiğini hissediyorum. Aksi takdirde, bana ve aileme olanlar yüzünden elim kolum bağlı kalacak."

Parmak uçları köprücük kemiğine kadar ilerleyip pürüzlü derisini yoklarken Trey, "Birkaç gün dinlen, tamam mı? Buradaki her şey için endişelenme. Kip ve ben ilgileniyoruz ve evet, seni bilgilendireceğiz. Ve sonra geri gelmeni istiyorum, ortağımı geri istiyorum. Sana ihtiyacımız var. Caldwell'in kurbanlarının sana ihtiyacı var. Ve şimdi biraz zaman ayırıp kendini toparlamak, bu işi hiç yapamamaktan çok daha iyidir. Bu gerçekliktir, zayıflık değil."

Erika Honda'nın ön camından dışarıya odaklandı ve gözleri yaşarırken görüşünün dalgalanmasına şaşırmadı. Yine de hiçbir şey hissetmedi.

Hayır... bu tam olarak doğru değildi. Bir şey hissediyordu, sadece çok derin ve gerçekten acı vericiydi, bu yüzden onu dışarıda bırakıyordu.

"Biliyorsun," dedi kısık sesle, "bu işi hep kendim için yaptım. Kişisel şeytanlarımla barışmak için. Hiç aklıma gelmedi ki..."

"İnsanlara yardım ettiğinizi mi? Ortağının ve bölümünün sana bağlı olduğunu mu? Hadi ama Erika, gerçekçi ol. Sadece büyüleyici kişiliğinle eğlendiğimizi düşünmedin, değil mi?"

Aceleyle güldü ve gözlerinin altını fırçaladı. "Tamam. Biraz zaman alacağım ama her şeyden haberdar olmak istiyorum. Her şey hâlâ benimle ve herhangi bir sorun olursa beni aramanı istiyorum."

"Tamam. Anlaştık. Yakında konuşuruz, ortak."

Trey telefonu kapattığında, cep telefonunu kulağından uzaklaştırdı ve öylece baktı. Sonra yan pencereden dışarı baktı. Trey haklıydı. Nehre yakın bir yerdeydi. Sadece iki blok ötede, büyük bir düşüşün ve çok soğuk suyun olduğu bir köprüye çıkabilirdi.

Bir anda kitapçının deposuna geri dönmüştü ve Balthazar bıçağı kendi boğazına dayamıştı-

Görmek istemediği şey önünde değil, zihninde olsa da gözlerini kapattı.

Ve sonra Primrose'daki pembe yatak odasını, özenle parlatılmış pembe tırnakları hâlâ silahın kabzasında olan o genç eli gördü.

Sonunda, kendisinin de üniversitede yaptığı ilk intihar girişimini hatırladı. Sonra diğer ikisini. Üçüncü mide pompalamasından sonra psikiyatristi aramıştı. Adam ne kadar yardımcı olmaya çalışsa da, bir şeyleri değiştiren o seanslar değildi ve kesinlikle ona reçete edilen ama kullanmadığı antidepresanlar da değildi.

Sonunda kendini öldürmeye çalışmaktan vazgeçmişti çünkü hayatta kalma cezasından kurtulmak istememişti. Yaşamayı, nefes alması ve intihar etmesi, orada durup annesinin yardım için yalvarmasını izlediği için hak ettiği kefarete gibi görünüyordu.

Ve cinayeti izlemekten başka bir şey yapmamıştı.

Ölmek kolaydı. Yaşamak ise çok daha zor bir seçenektir.

Kararını verdikten sonra, votkayla birlikte hap almayı bir daha hiç düşünmemişti. İntihar düşüncesini bırakmıştı. Ama garipti. Burada, kendisine vampirler tarafından sağlanan bu eski gümüş Honda'da otururken, sevgilisi bodrum katında güneş ışığından saklanırken ve sevgili bir arkadaşı ve meslektaşı onun bir köprüden atladığından endişelenirken... hayatta olduğu için kendini çok minnettar buldu.

Hayatta kalmasının tek nedeni intihar etmek olsa bile.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Yeraltındaki şifa merkezinin kafeteryasında, Nate ayağa kalkarken Rahvyn tepsisiyle birlikte boş masa ve sandalyelerden oluşan labirentte yürüyordu. Her nasılsa hatırladığından daha uzun görünüyordu, gerçi belki de bunun nedeni ilk kez gerçekten yalnız olmalarıydı. Daha önce Luchas House'da, Dandelion kulübünde, burada, bu tesiste hep başkaları vardı.

"Yemeğe gelmene sevindim," dedi oturduğu yerin karşısındaki sandalyeyi çekerken.

"Daha yeni
uyandım." "Ben
de."

Kadın kendini aşağıya bırakırken, adam da sandalyeyi içeri çekmesine yardım etti, gerçi bu onun için hiç de zor bir şey değildi. Sonra adam kadının karşısındaydı ve kadın portakalını soyuyor, adam da yarısı yenmiş bir sandviçi alıyordu.

Bir süre sessizlik içinde yemek yediler ve bu öyle bir sessizlikti ki her şeye nüfuz ediyor gibiydi. Burada, yemek yeme alanının en arkasında, kapılar kapalıyken ve başka kimse yemek getirip götürmezken, sadece anlık gürültülerden değil, daha büyük işletmenin seslerinden de yalıtılmışlardı.

"Sorularınız var," dedi sonunda. "Şey,
evet."

"Hiç şaşırmadım. Anlamak için çok şey var-"

"Her zaman senin gitmeni bekliyorum," diye ağzından kaçırdı. Sonra da sanki böyle konuşarak kendini şaşırtmış gibi ağzını kapattı.

"Özür dilerim." Ve bu sözlerle, onun endişesinden çok daha fazlası için özür dilemiş olmuyor muydu? "Gerçekten."

"Biliyorsun, Luchas House'a geliyorum ve her zaman gitmiş olmanı bekliyorum." Ağzını kâğıt peçeteyle sildi. "Yani, bu senin hakkın. Kesinlikle. Ama ben arkadaş olduğumuzu hissediyorum. Bu yüzden gitmeni istemiyorum ve eğer gidersen, sana veda etmek için bir şans istiyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra fısıldadı, "Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Omuz silkti ve ekmeğini ve etlerini bitirdi. "En azından bana yalan söylemiyorsun ve kalacağını söylüyorsun. Ama nereye gidiyorsun? Ve ne zaman?"

"Bunu bilmiyorum."

Nate boş tabağına baktı ve Nate onun düz beyaz porselenin içinde tam olarak ne gördüğünü merak etti. "Gitmek zorunda mısın?"

"İnsan ait olmadığında, olduğu yerde kalsa bile hep gidiyordur." "Yine de ait olabilirsin." Gözleri onunkilere kaydı. "İnsanlar vardır seni önemseyen, seni destekleyen. Kalmanı isteyenler."

Ama açığa çıkmıştı, değil mi? Ona yaptıklarıyla işleri daha da karmaşık hale getirecek bir ipucu vermişti. Kara Hançer Kardeşliği ve onların savaşçı yoldaşları kendilerini türün hayatta kalmasına adanmışlardı ve değerli erkekler olsalar da, onun gücü ellerinde olmasını isteyecekleri bir şeydi. Ve onların ötesinde, onu ve sahip olduğu büyüü ele geçirmek ve kontrol etmek isteyecek başkaları da her zaman vardı.

"Nate, arkadaşlığın için her zaman minnettar olacağım-"

Onu durdurmak için ön parmağını kaldırdı. "Biliyor musun, veda etmek istediğimi söylediğimde, bunun bugün olmamasını umuyordum."

Eski Ülke'yi ve o aristokrat tarafından avlandığını düşündü. "Varlığım her zaman hoş karşılanmıyor."

"Bunu nasıl söylersin? Sen çok iyisin. Ve sen... şey, gerçekten hoşsun."

Yüz ifadesi sanki başka kelimeler seçmiş olmayı diliyormuş gibi gerildi. Ona bir şey olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi. Eğer ortada bir gariplik varsa, bu masanın onun tarafındaydı.

"Rahvyn, sana bir şey yüklemek istemiyorum ama umarım burada biraz daha kalırsın çünkü şu anda ne olduğumu anlamıyorum. Ve tüm bunların ne anlama geldiğini en iyi senden öğrenebileceğimi hissediyorum." Elini kaldırdı. "Minnettar olmadığımı değil. Sadece bir sorum var... Hızla giden bir trenin önüne atlarsam ölmez miyim? Bu öyle bir şey mi? Eğer kafamdan vurulursam, etrafta dolaşp

Sonsuza kadar kanıyor muyum yoksa iyileşiyor muyum? Yaşlanır mıyım? Ya çürüyen yaşlı bir adama dönüşürsem? Yani, bana ne olur?"

Rahvyn sadece başını sallayabildi. "Sana ne yapılırsa yapılsın, zaman ne kadar geçerse geçsin, şu an olduğun gibi kalacaksın."

Sandalyesine çöktü, sanki her şeyin büyüklüğü aklına geliyordu ve stres neredeyse kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı. Böylece konuşmanın yönünü değiştirdi - ve kadın onu suçlayamazdı. "Bu arada Shuli ile konuştum. Bana FaceTimed attı."

"O zaman yaralandığınızı duydu, evet."

"Evet... Bilmiyorum, belki hâlâ sarhoştum ama gerçekten çok duygusaldı." Nate omuz silkti. "Biraz şaşırdım. Çoğu zaman tamamen kendisiyle ilgilidir, biliyor musun?"

"Çok palavracıdır ama bu eğlenceli olabilir. Kalbi saftır." "Bir daha asla Dandelion'a gitmeyeceğini söylüyor."

"İçerisi güzeldi. Kürekçileri sevdim." Kaşlarını çattı. "Bu sana söylediğim son şeylerden biriydi, değil mi?"

"Kulübün dışına çıktığımı ve yerde yatan o adamı, fedaiyi gördüğümü hatırlıyorum. Ona karşı çok nazıktın. Diz çöktün ve sonra patladı." Nate başını salladı. "Çok acımadı. Eğer ölürsen... canının yanması gerektiğini sanıyordum."

"Bilemem."

Bir süre daha sessizlik oldu. "Rahvyn?" "Evet?"

"Sen benim gibi misin? Ya da ben senin gibi miyim?"

Ona iyice odaklandı, yakışıklı genç bir erkek olduğunu gördü ve yine de o laboratuvarında ona yapılan her şeyi hatırladı. Gerçekten de onun beyninin içindeydi, ondan bir şey almaya çalıştığı için değil, onu duygularıyla karşıladığı için. Ona empati göstererek, geçmişini ele veren bir bağlantı yaratmıştı.

Onun katlandığı her şey onu dehşete düşürmüştü.

"Bazı yönlerden," dedi usulca, "sana çok benziyorum."

Biraz başını salladı. Sonra doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bana söylemeden gitmeyeceğine söz ver."

Ona ne yüklediğini düşünürken, ona verebileceği tek bir cevap vardı.
Masanın öbür ucuna uzanarak elini onun elinin üzerine koydu.
"Söz veriyorum," diye yemin etti.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erika sonunda gümüş rengi Honda'sını CPD merkezinin birkaç blok ötesinde bıraktı. Eşyaları kilitledi, anahtarı aldı ve uzaklaşmaya başladığında ilkbahar havasına çarpıldı. Şehir merkezi koltuk altı kadar pis olabilirdi - özellikle de Ağustos ayında, çöplüklerin çürüyen yiyeceklerle dolduğu restoranların orada- ama bugün öyle değildi. Gümür gümür geçen kamyonlar, arabalar ve sigara içen yayalara rağmen sadece toprak ve büyüyen şeylerin kokusu vardı.

Çalıştığı yere doğru yürürken durakladı ve gözlerini bina. Moderni ama çağdaş mimari anlamında değil. Caldwell Polis Departmanı binası için modern olan, açılmayan sıra sıra pencereler, hiçbir yerde süsleme veya tasarım çalışması olmaması ve içinde metal dedektörleri bulunan altı girişti. Temel olarak altmışlı yıllarda inşa edilen her belediye yapısı.

Yine de bu onun için çok şey ifade ediyordu.

Trey'in konuşması gözlerini açmıştı. Ya da belki de yeni bakış açısı bu sabah Balthazar'ın onun kırılmışlığını bu kadar kolay kabul etmesinden kaynaklanıyordu. Her iki durumda da, her şeyi yeni bir bakış açısıyla görüyordu.

Kendisinin yaşadıklarını yaşamış insanlar için bir fark yarattığı fikri? Bu, acısına bir nevi merhem olmuştu ve içten içe taşıdığı yaralara uyguladığını fark etmemişti.

İçgüdüsel olarak tanımladığı ve kendi kendine tedavi ettiği bir teselli. İnsanın farkında bile olmadan kendine bakabilmesi ne tuhaf.

Binanın arka tarafına doğru ilerleyerek otoparka girdi. Trey arabasını en uca, el koyma iskelesinin hemen önüne koymuştu. Arabanın yanına geldiğinde, yedek anahtarlık orta konsoldaki bardak tutucuların içindeydi.

koltukların arasında, tıpkı söylediği gibi. Arabaya binip motoru çalıştırdığında, biriyle konuşması gerektiğini hissetti. Öyle olduğunu sanıyordu.

Otoparktan çıkarken arkasına baktı ve kapı kolunun arkasındaki yerine oturmasını izledi. Panik içinde bir an için, bu iki ya da üç günün sonsuza dek süreceğini söyleyen bir içgüdüye kapılıp kapılmayacağından endişe etti. Böyle bir şey gelmeyince, hiç psişik falan olmamasına rağmen rahatladı.

Kuzey yolu o kadar da uzak değildi ama patlayan bir su şebekesi yüzünden yönü değişmiş ve bir dönüşü kaçırmıştı. Bildiği bir sonraki şey, şehir merkezinin farklı bir bölümünde olduğu, daha az gökdelen, daha lüks-ish perakende. Bazı dükkânların önünden geçerken vitrinlerde elbiseler, pantolonlar ve bluzlar gibi şeyler gördü-

Park yeri birdenbire ortaya çıktı; park etmiş, ızgaradan kuyruk borusuna kadar uzanan araba sırası, mükemmel güzellikteki ölçülü bir alanla bölündü.

Neden boşluğa geri döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Dışarı çıktığında da kafası hâlâ karışık.

Ama sonra Ann Taylor mağazasının cephesine baktı ve bir elbise gördü... bu da pek mantıklı değildi. Elbise kırmızıydı. Parlak bir kırmızıydı, gövdesi derin bir V şeklindeydi ve eteği çok kısaydı - ki Erika için bu dizin biraz üstünde olduğu anlamına geliyordu.

"Taksimetreye koyacak bozuk param yok."

O konuşurken, bir adam yanından geçti ve neden bundan haberdar edildiğini merak ediyormuş gibi ona baktı.

"Bu doğru," diye mırıldandı onun arkasından.

Arabasına doğru dönerken kendine bir elbiseye ihtiyacı olmadığını söyledi, hele ki böyle bir elbiseye hiç...

Taksimetre nin otuz dakikası kalmıştı.

Omzunun üzerinden bakarken, kendisini Balthazar'ın önünde bunu giyerken hayal etti. Ama bu çılgıncaydı. Herhangi bir randevuya çıkmayacaklardı.

Pratik davranmalı ve her şeyi olurlarına bırakmalıydı. Tanrım, iyi bir seks gecesi ve tüm hayatını yeniden hayal ediyordu. Ne kadar saçma-

Erika dondu kaldı. İlk başta, her şeyi doğru görüp görmediğinden emin değildi. Ama göz açıp kapayıncaya kadar hiçbir şey değişmemişti: Balthazar'ın hayatını kurtarmasına yardım eden o sarı-siyah saçlı adam

Ann Taylor mağazasının ön girişinde. Gerçekten de hatasızdı, sadece cüssesinden dolayı değil.

Üzerinde bir parıltı vardı, sanki ondan yayılan bir ışıltı. Ona bakıyordu...
ve sonra gözleri onun vücudunu yavaşça taradı,
Başından ayaklarına kadar. Yüzüne geri döndüğünde ifadesi değişti,
çekingen bir maskeden kalbi tamamen kırılmış birine dönüştü.

Sanki yakınlarından biri ölmüş gibi. Ya
da ölümcül kanser olduğunu anlamış gibi.

Hem park etmeyi hem de satın almaması gereken elbiseleri unutan Erika,
ceketini kendine doğru çekti ve ona doğru ilerlemeye başladı. Ancak
kaldırımındaki engebeli bir kenar ayakkabısının burnuna takıldı ve öne doğru
eğilerek neredeyse betonun üzerine düşüyordu.

Dengesini yeniden sağladığında adam -ya da her neyse- gitmişti. Yüce
Tanrım, onun hakkında bilmediği neyi biliyordu?

On dakika sonra Erika sokaktaki o tuhaf alışverişi bir kenara bırakmış, Ann
Taylor'ın soyunma odasında sadece kırmızı elbiseyle değil, iki etek, bir tayt,
önünde "t" harfi olmayan üç gömlek ve "satış danışmanı" Kelley'nin Nisan ve
Mayıs aylarının geçiş havası için mükemmel olduğunu söylediği "şık,
eğlenceli bir şal" ile duruyordu.

Erika için geçiş havası, kara dönüşmeden önce yağmurdu.

Ancak görünüşe göre bu mağazada tamamen farklı bir anlama geliyordu
ve dahası, tüm "geçiş" kıyafetlerinin onun "paletine" uygun renklerde
olması gerekiyordu. Ki bu da akşam yemeğini tattığın şey değildi. Oh, ve o
bir kış mıydı? Bu da ne demek oluyordu?

Soğuk bir kız mıydı?

Ha! Balthazar bunun yanlış olduğunu kanıtlamıştı. Ve sonra biraz.

Her şeyi denediği için kendini aptal gibi hissederek ceketini attı,
pantolonunu, Reece'ini ve gömleğini çıkardı ve sonra kırmızı elbiseyi
askısından alırken titredi. Elbiseyi üzerine oturtmak düşündüğünden biraz
daha fazla çaba gerektirdi.

omuzları ve beli, ama sonra şey sağındaydı. En azından sağında olduğunu düşünüyordu. Eteği bir kez daha çekmek için eğildi.

"Ne oluyor be?"

Kaşlarını çatarak sağ ayağını soyunma odasının köşesindeki küçük sandalyeye koydu. Ayak bileğinin iç tarafında, baldırının dibine kadar uzanan koyu bir çürük vardı. Eteğini yukarı kaldırdığında dizinde bir tane daha buldu.

Eğer yaşadığı en iyi seks için ödemesi gereken bedel buysa? Çürükleri gururla taşıyacaktı, lanet olsun.

Ve hey... şuna bir bakın. İlk kez, hangi korkunç hastalığa yakalandığını öğrenmek için Dr. Google'a koşmuyordu. Normalde, bunun bir işaret olduğuna ikna olurdu-

O adamın dışarıda, kaldırımında kendisine nasıl baktığını düşündü. İçine bir huzursuzluk ürpertisi geri döndüğünde, tüm evhamlarını bir kenara itmeye çalıştı.

"Biz ne düşünüyoruz?" Kelley gizlilik perdesinin diğer tarafından sordu.

Ayağını ve elbisenin altını bırakan Erika, her şeyi düzeltti ve tepkisine yeniden odaklandı. Tabii ki bu bir hayır olacaktı. Neden aksini düşünsün ki?

"Gerçekten dekolte." Parmaklarını yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Göstermeye çalıştığı bir dizi inci de olabilirlerdi. "Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Bakabilir miyim?"

"Ah..."

Bir süre sonra Erika perdeyi geri çekti, çünkü kız neşeli bir şekilde ısrarcıydı ve sorunu göstermezse, boyun çizgileriyle ilgili çok uzun, varsayımsal tartışmalar olacağını hissetti.

Kelley gülümsedi. "Oh, bu-"

Ve sonra oldu, tabii ki her zaman olduğu gibi. Gözlerin düşmesi. Donuk ifade. Ardından kulakları tırmalayan sempati senfonisi gelirdi.

Buraya hiç gelmemeliydi-

"Bedenin senin için mükemmel," dedi Kelley. "Bel kısmı harika ve keşke bacakların bende de olsaydı. Bir şey önerebilir miyim?"

Eğer estetik ameliyatsa, diye düşündü Erika kuru bir sesle, uzun zaman önce onlara baktırmıştım ve cerrah bu konuda yapabileceği pek bir şey olmadığını söylemişti.

"Hemen döneceğim," dedi Kelley. "Umarım elbisenin içinde kalırsın."

Perde yerine çekildi ve garip bir şekilde, Erika o an kadını gerçekten fark etmediğini fark etti. Ne saç rengi, ne giydiği, ne boyu ne de kilosunu. Erika o kadar yabancıydı ki zihni bir süzgeç gibiydi. Hatırlayabildiği tek şey ismiydi.

İki dakika sonra, Kelley perdeyi tekrar geri çekti-oh, ilginç. Kadın yirmili yaşlarının başındaydı ve kızıl saçlıydı. Kim bilebilirdi ki?

"Bence bu mükemmel olacak."

Kadın bir şey uzattığında Erika nesnenin ne olduğundan emin olamadı: Parlak. Altın. Bir örtü... bağlantılar.

"Bu bir kolye," dedi aptalca. "Evet."

Nedense Erika uzandı ve kadının elinden aldı. Elleri titrerken Kelley arkasından yaklaştı ve giymesine yardım etti.

Ve sonra Erika aynada kendine baktı.

Elbise aynıydı. Kolye her şeyi farklılaştırıyordu: Kolyenin halkaları elbisenin V bedeninden aşağıya doğru gevşek bir desen oluşturuyordu.

Yara izleri olduğunu bilseydiniz, onları görebilirdiniz. Ya bilmiyorsanız? Onları gerçekten fark etmezsiniz. Tek göreceğiniz, kırmızı elbiseli bir kadın olurdu.

Erika bağlantılara dokundu. Tepkisi karşısında başını eğdi. Sonra arkasını döndü.

Ve bir yabancıya sarıldım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Balz, Erika'nın kilerinde, yıkayıcı-kurutucu ünitelerinin önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Cep telefonu kulağında, bir tartışmaya hazır ve pek çok açıdan başka bir insanın insafına kalmaktan nefret ediyordu.

Ama Lassiter giderken bir şeyler yolunda gitmemişti ve melek mesajlara ya da aramalara cevap vermiyordu. Yani en başa dönmüştü ve içgüdüleri ona temellere geri dönmesi gerektiğini söylüyordu. Devina onun içinde değildi ama nerede olduğunu öğrenmek istiyorsa... muhtemelen-

"Alo?"

Balz yürümeyi bıraktı. "Hey, uyandırdığım için özür dilerim."

"Hayır, sorun değil." Sahvage'ın sesi sessizdi. "Yine de yataktan kalkmama izin ver." Bir hışırtı duyuldu, Kardeş'in *shellanına* birkaç kelime söylendi, Sonra bir öpücük sesi. Sonra ayak sesleri ve kapının kapanması.

"N'aber?" diye sordu Kardeş daha normal bir ses tonuyla. "Çok kötü bir gece geçirmişsin."

"Sanırım duymuşsunuzdur."

"Evet. Bak, fikir ayrılıklarımız olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse iyi olmana sevindim."

"Sağ ol dostum. Ve bu arada... Seninle konuşmam lazım ve seni kızdırmaya çalışmıyorum. Gerçekten."

Bir duraklama oldu. "Önce bir şey alayım."

Daha fazla hışırtı vardı. Sonra açılan bir biranın şşşşt sesi. "Konuş benimle."

"Saygısızlık etmek istemedim."

"Her neyse, buna inanıyorum."

"Ve ben senin törenini mahvetmeye çalışmıyorum."

"Bir tane olduğunu bilmiyordum, ama genel olarak konuşursak, her durumda ne kadar az kaka o kadar iyidir, bu yüzden teşekkür ederim."

"Biliyorsun, Kitabın yok edildiğini sanmıyorum." Balz tekrar volta atmaya başladı. "Ve sen bana siktir git demeden önce, evet, sen ve Mae Devina ile o 1re'de tur atarken orada olmadığının farkındayım. Ama olay yerinde bulundum. O şeyin yok edilmiş olmasına imkan yok. İmkanı yok-"

"Bu konuyu gerçekten başka biriyle konuşman gerekiyor," diye araya girdi Kardeş yorgunlukla. "Dürüstçe fikrimi söyledim ve seninle tartışmakla ilgilenmiyorum-"

"Devina bir gece öncesine kadar hâlâ hayattaydı. Onu gördüm." Duraklama başladı. "Bekle, ne?"

"Tam önümde durdu."

Sahvage küfretti ve bir süre daha sessizlik oldu. "Sanırım bu yüzden bugün İlk Öğün'den önce bir toplantı planladık, ha?"

"O hâlâ buralardaysa, Kitap da öyle."

Büyük bira yudumlarının sesi kalp ritmi gibiydi. Ve sonra bağlantıdan derin bir nefes geldi. "Sanırım pek şaşırmadım. Biraz umudum vardı, biliyorsun. Ama... her neyse. Onunla tekrar dövüşeceğim. Umurumda değil-"

"İşte bu yüzden aradım. Yardıma ihtiyacım var."

Üst katta, bir kapının açılıp kapanma sesini hemen tanıdığı ayak sesleri takip etti.

Balz hızlı konuştu ama kelimeleri karıştırmadı. Açık olduklarından emin oldu. Mahzenin kapısı açıldığında aramayı sonlandırdı ve yukarı baktı. Erika merdivenin başında duruyordu, vücudu karanlık bir silüet halindeydi.

"Selam," dedi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama biraz alışveriş yaptım. Bu evde hiç yiyeceğim yok."

"Merhaba," diye mırıldandı. "Arabayı boşaltmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Dışarısı çok aydınlık. Saat dördü geçiyor, bana bir dakika verir misin? Yaralanmanı istemiyorum."

Bütün yiyecekleri içeri sokmak isterken kaşlarını çattı. Kadının hayatının geri kalanında eline tek bir poşet bile vermek istemiyordu. Asla.

"Tamam," dedi hayal kırıklığıyla. "Ben burada bekleyeceğim."

Kapı tekrar kapandı ve kızın mutfakta bir ileri bir geri gidip geldiğini duydukça kafesteki bir kaplan gibi volta atmaya başladı. Garajdaki son kapı da kapandığında, kızın hemen geri döneceğini düşünmüştü ama dönmedi.

Bayanlar tuvaletini kullanıyordu.

Sonunda kilerin kapısı bir kez daha açıldı. "Merdivenlerden inmeye başlarken, "Arabamı buldum ve işten birkaç gün izin aldım-" dedi.

Onu yarı yolda karşıladı ve kollarının arasına aldı. Sırtını eğdi, böylece onu sabit tutmak için gücüne güveniyordu, dudaklarını onunkilere koydu.

Ve onun dişisini öptü.

Adam nefes almak için durakladığında, kız nefes nefese kalmıştı. "Bir kıza nasıl özlemediğini hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

Tek yapabildiği biraz hırlamak oldu. Sonra onu kollarının arasına aldı ve Roor'a doğru geri çekildi.

"Seni özledim." Onu koltuğa oturttu, önünde diz çöktü ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Dur, şunları çıkarmana yardım edeyim. Gerçekten rahatsız görünüyorsun."

"Öyle mi?" Gülümsemesi tembelceydi. Ve ateşliydi. "Akıl okuyorsun, değil mi?"

"Eminim öyledir." Ayakkabısının tekini omzunun üzerinden attı. "Ve şu anda ne düşünüyorsun biliyor musun?"

"Anlat bana."

Balz diğer ayakkabısını öbür omzunun üzerinden fırlattı. "Bütün öğleden sonra, ayrı kaldığımız her saniye sana oral seks yapmamı istediğini düşünüyorsun."

Kızın nefesi kesilince, adam pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirerek işe koyuldu. "Yanılıyor muyum?"

"Şey, senden hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum-"

"Tahmin et ne oldu?" Pantolonunu çıkardı ve külotunu da aldı. "Ne?" dedi nefes nefese.

"Geleceği de görebiliyorum." Balz çenesini indirdi ve kaşlarının altından ona baktı. "Dilimin altında yedi kez orgazm olmak üzeresin."

Erika, Balthazar'ın onu merdivenlerde öpmeye başlamasıyla sandalyeye oturtması arasında geçen on beş metrelik zaman diliminde çaresizlikten cinsel açlığa düşmüştü. Yoksa koltukta mıydı?

Kimin umurundaydı ki? Roor'da değildi, tek bildiği buydu. Ayrıca yarı çıplaktı.

Ve tamamen uyarılmış.

"Sanırım haklısın," diye inledi adam dizlerinin arkasından tutup onu kendisine doğru çekerken.

Ellerini kalçalarının iç kısımlarında gezdirerek bacaklarını ayırırken ön dişlerinin arasından tısladı. Sonra başını eğdi ve o kocaman sırtını öne doğru kıvırdı. Dudaklarının ilk fırçasını dizinde hissetti. Ondan sonra, avuçlarının olduğu yerdeydiler.

Acele etmeden, ısırarak ve yalayarak onun kalbine doğru ilerledi. Onun kendisini kızdırmasını bekliyordu.

Hayır.

Kadın, yüzünü tam içine çekmek zorunda kalacağı beklentisiyle 1 parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirirken, adam da yüzünü ona doğru uzattı.

Dudaklarına tam bir mühür vurdu ve emme onu uçurumun kenarına gönderdi.

Adını haykıran Erika başını geriye attı ve saçlarını çekti. Fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu. Sadece ağzıyla, burnuyla, yüzüyle onunla sevişti ve Erika orgazm oldukça o da daha fazla boşaldı.

Ki bu hiç mantıklı değildi.

Ama bu onun haklı olduğunu kanıtladı. Geleceği görebiliyordu.

O kadar hoşuna gitmişti ki tekrar boşalmaya başlamıştı bile.

Kendi tarafında, Balthazar çiğ ve dengesizdi ve onu daha fazla serbest bırakmaya teşvik ederek devam etti. Ve Tanrım, onun bacaklarının arasında, göbeğinde, sanki gözleriyle onun zevkini içiyormuş gibi ona baktığını görmek? Neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca devam etti. Ve sonunda kendini ondan kaldırdığında, kemiksizdi ve tamamen açık yatıyordu, seksi zonkluyordu ve aşırı duyarlıydı. Ama onun da boşalmasını istiyordu.

Kız ona eşofmanları indirmesini söyleyemedi, adam önce eşofman üstünü, sonra da alt kısmını çekti ve kız muhteşem bir manzarayla karşılaştı.

Bir eliyle kendini destekleyip diğ er eliyle ereksiyonunu avu  larken daha da iyi hale gelen kas gösterisi.

"Seni becermek istiyorum," diye homurdandı kendini pompalamaya ba  larken. "Seni çok sert becermek istiyorum..."

Her tarafına bo  ldı, sıcak fiskiyeler seksinin kıvrımlarından a  ğı aktı, uyluklarının i  kısımlarını kapladı, karnının alt kısmına çarptı. Ve sonra, doymaktan çok daha fazlasını yapması gerekirken, onun çekirdeğine daldı ve içine pompaladı.

Adam ona sertçe binerken ve kadın adamın terden sırlsıklam olmuş omuzlarına asılırken, aklına birlikte olduğu adamın bu olmadığı düşüncesi geldi.

Bu tamamen ba  ka bir şeydi ve aralarında olan şey seksten çok daha fazlasıydı.

Sanki adam onun üzerinde bir tür hak iddia ediyormuş gibi hissediyordu. Ve lanet olsun, herkesin onun olduğunu bilmesini istiyordu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Gece çöktükten sonra Rahvyn Luchas House'a geri döndü. Ya da belki de daha doğru bir ifadeyle "geri döndü." Sanki kaybolan bir el çantasıymış gibi.

Onu geri götüren minibüsü sosyal hizmet görevlilerinden biri kullanıyordu ve yanında "basketbol" adı verilen bir oyun oynarken ayağı kırılan ve kemiği bir vaka içinde düzeltilmek zorunda kalan bir erkek daha vardı. Yolculuk sırasında Rahvyn pek bir şey söylemedi. Öte yandan, erkek ve sosyal hizmet görevlisi her türlü önemsiz şey hakkında sohbet ettiler, bu gerçekten rahatlatıcıydı.

Hiçbir yerde rahatlayacak bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Eve vardığında Rahvyn mazeretlerini sıraladı ve hava alması gerektiğini söyledi. Niyeti, kitaptaki o rüyadan beri onu çeken hedefe geri dönmektir. Kendisine verilen kısa süreli bir ertelemeydi, sonrasında sosyal hizmet görevlisi "gelip onu kontrol edecekti".

Rahvyn'in içinde nazik çobana karşı derin ve ekşi bir öfke kıvrıldı - ve bu duygunun nereye gittiğinin farkındaydı. Bu yüzden başını salladı ve evden uzaklaşarak çorak araziye doğru yürüdü. Ayın ve yıldızların aydınlatmadığı bulutlu bir gökyüzünün altında, hem merhamet göstermeyi reddeden bir çağrıya hem de merhametli dişiye incitmeyeceğine dair bir inanca kapıldı.

Yine de yapabilirdi. Eğer o kadar istekli olsaydı.

Bu da hoşuna gitmeyen bir başka içsel çatışmaydı.

"Ah... ne yapmalıyım," diye fısıldadı gecenin içine.

Soru *nereye gideceğim* değildi. Varış yeri sorusunun cevabını biliyordu. Korkunç şeyleri harekete geçirdiğini de biliyordu,

Bu imalar onu şok ederek hareketsiz bırakmalıydı. Ama sanki işaretlenmiş gibi, gerçekleşmek üzere olanları durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

O kitap, rüyalarındaki kitap, onu sadece çağırmakla kalmıyor, bulunduğu yere gelmesini de talep ediyordu. Ve ondan ne istediğini biliyordu, neden seçtiği kişinin kendisi olduğunu da biliyordu-

"Seni görmem gerekiyordu."

Rahvyn arkasını döndü. Uzun sarı-siyah saçlı meleği gördüğünde ilk içgüdüğü gülümsemek oldu. Ama sonra gerçekte kim olduğunu hatırladı

-Ve yanlışlıkla onun kim olduğunu

düşündü. "Merhaba," diye fısıldadı.

Ona doğru bir adım attı ve karanlıkta yüzünde, vücudunda bir gerginlik olduğunu görebiliyordu. Bir şekilde onun ne niyette olduğunu anlamış mıydı? diye düşündü ani bir utançla. Onun aklını okuyabilir miydi?

"Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi, yüzü asıktı. "Bu sana pek mantıklı gelmeyecek. Ya da belki öyle olacak. Bilmiyorum."

"Neyin var? Seni rahatsız eden ne?"

"Bu gece iki kişiyi kurtarmak zorundayım. Onları kurtarmak için bir şeyleri feda etmek zorundayım. Ve bundan sonra, her şey farklı olacak. Benim için. Senin için."

Bunu izleyen sessizlikte Rahvyn onun içinde taşıdığı ihtişamdan o kadar etkilendi ki bir an için kendi sıkıntılarını unuttu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, yalnız gitmeliyim." O kadar kederli görünüyordu ki, kadın ona sarılmak istedi. "Gitmeden önce bilmeni istediğim bir şey var."

Adam gözlerinin içine bakarken, ona ne söyleyeceğini bildiğini hissetti.

Bu vahiy, onun şifa yatağına yaptığı ziyaret sırasında, uyuyan bedeninin üzerinde gezinip onu arzuladığı zaman önceden bildirilmişti. Gerçekten de onun kendisinden haberdar olduğunu bilseydi, gerçek niyetini gizlerdi.

"Seni ilk gördüğüm andan beri," dedi boğuk bir sesle, "Sahvage ve Mae'nin buraya geldiği o gece... sende bir şeyler vardı. Gözlerimi alamadım."

Kızarak ellerine baktı. "Bana baktığını hissedebiliyordum."

"Seni korkutmak istememiştim."

"Yapmadınız." Ve sonra, belki de kendisinin de ayrılmakta olduğu gerçeğinden dolayı, ekledi, "Gözlerinizin üzerimde olması oldukça hoşuma gitti. Sadece o zaman değıl, daha sonra da. Ve şimdi, şu anda."

Bir duraklama oldu. Sanki onu şaşırtmış gibiydi.

"Şifahaneye beni görmeye geldin," dedi ona tekrar bakarken. "Yatak platformumun üzerinde varlığını hissettim."

"İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Peki ya olmasaydım...?"

"Seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım."

Gözlerinden süzülen yaşlar, onu ve çayırları bulanıklaştıran bir parlaklık kattı görüşüne. "Neden," diye nefes aldı.

Aralarında sonsuz bir sessizlik uzandı. Sonra adam uzandı ve kızın yanağını okşadı.

Adam elini bıraktığında kokuyu aldı ve bunu anlayamadı. Taze Rowers'ın parfümü neden dışarıda olsun-

Rahvyn'in nefesi kesildi.

Ayaklarının dibine baktığında, menekşelerin çürümüş topraktan fıskırdığını, kırılğan mor çiçeklerin açtığını, yeşil yuvalar üzerinde küçük paçavralar olduğunu gördü. Aralarında papatyalar ve karahindibalar, sonra da diğerk renkli çiçekler filizlendi, başları topraktan kurtuldu, sanki Nisan değıl de Temmuz ayındaymış gibi, sanki hava soğuk değıl de ılıkmış gibi olgunlaştı.

Vahşı Rowers'ın telaşı her ikisinin de etrafında dönüyor, çayırdaki çevrelerini kuşatıyor, geceye gün ışığı getiriyor ve Rahvyn o kadar rahatlamıştı ki, bir sevinç sesi çıkardı ve ellerini gökyüzüne doğru salladı. Bir dönüşle onları kollarında toplayabileceğini hayal etti, ağırlı gözler için bir manzara, ağır bir kalp için bir kaldırma, minnettar, şaşkın bir burna bir snil.

Ve sonra sustu.

Kollarını indirdiğinde adamın yüzünün asık olduğunu gördü. "Hemen şimdi mi gidiyorsun?"

Bir adım geri çekildi. "Sadece sana güzel bir şey vermek istedim, böylece gözlerine her baktığımda hissettiğim şaşkınlığın birazını bile hissedebilirsin."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu anlamadığı bir çaresizlikle. "Lassiter, nereye gidiyorsun?"

Durdu. "Adımı biliyorsun."

"Ben... evet, biliyorum. Tabii ki biliyorum." Ellerini sıktı, içine bir endişe çökmüştü. "Oh, Lassiter."

Ani bir duygu dalgalanmasıyla aralarındaki boşluğa atladı ve bunu yaptığı anda adam onu yakaladı, kolları onu sardı ve Rush'ı güçlü bedenine doğru çekti. Büyük gücüyle onu, kendisi için yarattığı vahşi Rowers'tan kolayca kaldırdı ve onu o kadar sıkı tuttu ki neredeyse bir oldular. Kız da karşılık olarak onun omuzlarını sarmaya çalıştı. Omuzlar çok büyüktü, bu yüzden onu geride tutmak için boynuna yerleşti.

Bunun onlar için bir başlangıç olduğunu hissediyordu. Ama aynı zamanda bir son.

Ve o anın dokunaklılığına öylesine kapılmıştı ki... çayırın kenarında duran, elinden bir buket Çardaklar düşen, kalbi tamamen farklı bir nedenden ötürü onunki kadar paramparça olan genç erkeği gözden kaçırdı.

Nate Luchas House'a geri döndüğünde hâlâ meleği kucaklıyordu.

Uzak tarafa doğru yürüdü.

Ve karanlık, soğuk geceye doğru yola çıktı. Tek başına.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Bir şeyi bilmenizi istiyorum."

O konuştuğunda Erika ve Balthazar üst kattaki yatağındaydı, battaniyeler Roor'un üzerindeydi, çarşaf lar hâlâ soğumakta olan vücutlarına dolanmıştı, sadece bir yastık hâlâ erişilebilir durumdaydı. Loş odada hareket etmekle pek ilgilenmiyordu.

"Kulağa uğursuz geliyor." O kadar rahatlamıştı ki başını kaldırmakta zorlandı; bu yüzden kendini çevirdi ve ağırlığını üst koluna verdi. "Sorun nedir?"

"O gece beni öldürülen o insan kadının yanında buldun. Tuzak evinde."

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, Connie'nin kirli yatağın üzerindeki bedeninin canlı, görülmesi zor görüntüsünü yakaladı. "Evet?"

"Nehir kıyısında erkek arkadaşından kokain almaya çalıştığım için ona gittim." Elini kaldırdı. "Eğlence amaçlı uyuşturucu kullanmıyorum. Uyanık kalmaya çalışıyordum çünkü her uykuya daldığımda iblis... şey, ne yaptığını biliyorsunuz."

Tanrım, diye düşündü Erika. Christopher Ernest Olyn'le birlikte aşağıdaydı. Kendini başından vuran torbacı.

Sözde.

"Ona ne yaptın?" dedi sıkıca.

"Bakın, çaresizdim. Sadece uyanık kalmam gerekiyordu çünkü Devina'ya daha fazla katlanamıyordum. Hatta Vishous'a gittim - keçi sakallı Kardeş'e - ve ona... şey, bana yapmasını istediğim şey için ondan özür dilemem gerekecek."

"Ona ne sordun?" Yine de, yüzündeki ifadeye bakılırsa, biliyordu. Biliyordu. "Ondan seni öldürmesini mi istedin?"

Uzun bir duraklama oldu.

"Onun soyumdan, liderimden daha iyi olduğuna inandım." Başını iki yana salladı. "Ama artık öyle hissetmiyorum. Devina'ya gelince, seninle düzgün bir şekilde tanıştıktan sonra onunla daha fazla birlikte olamadım. Tüm bunlar sen benimle tanışmadan önce oldu.

-Seninleydim. Burada, seninleydim."

Erika yüreği ağzına gelirken yavaşça başını salladı. Yine de bir şekilde, bunların hiçbirine şaşırılmamıştı.

Bir katile nasıl tahammül edebilirdi? Hırsızlığı belki atlatabilirdi. Ama bir hayat almak-

"Oraya sadece kokain almak için gitmiştim," dedi sessizce. "Adam bana silah çekti. O pislikle uğraşmak istemedim, bu yüzden sadece benimle ilgili anıyı değiştirmek için onun zihnine girdim. Yemin ederim, hepsi buydu. Ama oraya girdiğimde, anılarından ona ne yaptığını gördüm. Ona ne yaptığını. O kadını anlamsızca dövdüğünü biliyordum. Siktir et, biliyorsun."

Erika doğruldu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ona kendini vurdurdun, değil mi?"

Duraksamadı bile. "Evet, yaptım. Herif o zavallı kadını taciz ediyordu ve başının belada olduğunu biliyordum. Ayrıca biliyordum ki, eğer ona ulaşabilirsem ve hala hayattaysa ve onu kurtardıysam? Yine peşine düşecekti. Bu yüzden evet, silahı kendisine doğrultmasını ve tetiği çekmesini sağladım." Bir duraklama daha oldu ve sonra başını salladı. "Bunu daha önce de duyduğunuzu biliyorum ama üzgün değilim. Hem de hiç. Almaya hakkı olmayan bir canı aldı ve o kadını öldürmeden önce mahvetti."

Başını eğen Erika gözlerini ikinci kez kapattı. Gözlerinin arkasında gördüğü tek şey o pis apartman dairesi ve onca kandı. Ve Connie, kendisinin de yardım etmeye çalıştığı bir kadın.

"Eğer bu benim hakkımdaki fikrini değiştirirse," dedi, "seni tamamen anlarım. Sanırım benim hakkımda önemli olan her şeyi bilmeni istiyorum. Ve iki gece önce türünüzden birini öldürmek oldukça önemli."

Başını çevirerek ona baktı. Banyodaki ışık açık bırakılmıştı ama kapı çoğunlukla kapalıydı, bu yüzden sadece yumuşak bir parıltı vardı. Yakın-

Karanlıkta, onun yanında bir kas yığınıydı, çenesi ve sert çene çizgisi boğazından yukarı doğru bir açı oluşturuyordu, kollarından biri karnının üzerinde yatıyordu.

Onun gibi bir erkeğin bir kadına verebileceği zararı düşündü.

Sonra o uyuşturucu satıcısını düşündü.

Ya ondan sonra? Connie'nin yoğun bakımdaki görüntüsü, bir makine onun için nefes alıyor, cinayet masası çoktan başucuna çağrıldı, çünkü başaramayacağı açıktı.

Sonra Erika kadını en son canlı gördüğü zamanı hatırladı, Connie'nin tacizcisini terk etmesi için o daireye gitmişti. Connie o kadar dehşete düşmüştü ki, Erika'ya gitmesi için yalvarırken titriyordu.

Sadece git. Lütfen git, Tanrım, seni burada bulursa beni öldürür.

Erika uzun bir sessizliğin ardından, "Ben de üzgün değilim," dedi.

Balz nefesini tuttuğunun farkında değildi ama Erika'nın sözleri aralarındaki gergin havayı yumuşatınca büyük bir rahatlama hissetti. Ondan bir şey sakladığı aklına gelmemişti ama bu gece ne yapacağını ve nereye gideceğini düşündüğünde, geri dönmeyebileceğinden endişelenmişti.

Bu da bir erkeğin vicdan gibi konularda daha titiz davranmasına neden oluyordu.

"Sadece bilmeni istedim," dedi. "Ve ayrıca, etrafta dolaşıp bunu yapmıyorum, açıklığa kavuşturalım. Ben hak etseler bile her türlü insana Dexter gibi davranan kanunsuz bir katil değilim. O nehrin aşağısında olanlar tek seferlik bir olaydı ve o pislik suratıma silah dayadığı için başladı."

Erika derin bir nefes aldı. Sonra başını salladı. "Senin zihin gücüne sahip olsaydım, kim bilir adama neler yapardım. Onunla daha önce de çalışmıştım. Bir süre önce onu neredeyse öldürüyordu. Ve bu özel durumda ne yaptığınızı anlasam da... Her zaman o çizgiyi aşmadığınıza sevindim. Bu şekilde devam edelim, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi."

Adam sessizleşince, "Tamam, ikincisini söyle" dedi.

"Ne?"

"Göğsünü kabartacak başka ne var?"

"Yok-"

"Evet, var. Anlat bana." Onun yüzüne baktı. "G'head. Duyalım bakalım."

Balz kaşlarını çattı. Sonra da insanların zihin okuyup okuyamadığını merak etti. Çünkü... başka bir şey daha vardı ama bunu şimdi gündeme getirmeyi kesinlikle düşünmemişti.

Peki ya şimdi değilse, ne zaman? "Erika. Bu konuda konuşmak istemeyebilirsin." "Çok geç. Tanrım, sadece söyle. Zihnim bana her türlü işkenceyi yapıyor.

şeyler-"

"Ailenin öldürüldüğü geceyle ilgili." Kızın bu kadar hareketsiz kalması karşısında pes ettiğine pişman oldu. Ama eğer gerçekten gittiği yerden sağ çıkamayacağını düşünüyorsa, ona şimdi anlatmak zorundaydı. "Ve özür dilerim, bunu yapmak istememiştim.

."

"Ne?"

Gözlerini sertçe kapattı. "Bak, bazen istemediğimiz halde zihinleri okuruz. Derin bir bağlantı olduğunda bu olabilir. Bazı şeyler açılır, bazı şeyler görülür."

"Ne gördün?"

Balz yüzünü ovuşturdu. "Annen, öldürüldüğü gece... sen mutfağa geldiğinde, erkek arkadaşın onu ve bıçağı aldığında. Ona yaptıklarını yaptığında annen onu kurtarman için sana bağırmıyordu. Sana gitmen için bağırmıyordu. Erika, bunca yıldır yanlış anladın. O korkunç gecede gördüklerinle annenin söylediklerine kendini inandırdığın şeyler farklı şeyler. Hafızan gerçekleri kaydetti. Duygularınız ise yaşananları bir deneyime dönüştürdü." Gözyaşlarının yağmur kokusu aralarındaki boşlukta çiçek açtı ve aceleyle ellerini tuttu. "Beni dinle. Annen onu değil, kendini kurtarmanı istedi ve sen orada öylece durdun çünkü onun bağırdığını duyduğun şey ile iyi yüreğinin senden yapmanı istediği şey arasında sıkışıp kaldın, yani onu kurtarmak için mücadele ettin. Yanında taşıdığın bu suçlama? Sahte bir yük. Bırakın gitsin. Bilinçli zihninizde annenizin sizden ne yapmanızı istediğini gerçekten duyun ve bir sopaya dönüştürdüğünüz bu yalanın gitmesine izin vererek kendinizi suçlamayı bırakın."

Erika elleriyle yüzünü kapattı. "Bunu uydurmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, bu zalimlikten de öte olur. Sana sadece hafızanın ne olduğunu söylüyorum - temel hafıza, her şeyden sorumlu hissettiğin için düzenlediğin değil. Çünkü onu o eve, ailenize, erkek arkadaşınız olarak getiren sizdiniz."

"Oh... Tanrım..."

Onu kucaklamak istedi ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Bir orta yol bularak, o kendini tutup sallanırken yavaş daireler çizerek sırtını okşadı. Bazen gerçeği öğrenmek çok zordu, sizi özgür bıraksa bile. Olaylar için yanlış sorumluluk almamak da çok zordu.

Bazen kendimizle ilgili en çok korktuğumuz şey hayatımızı belirlerdi. Tamamen yanlış olsa bile.

En uzun sürenin ardından başını ona doğru çevirdi. "Her şeyi nasıl yanlış anlamış olabilirim?"

"O senin annendi. O seni sevdi, sen de onu sevdin ve hayatta kalanların suçluluk duygusu güçlü bir editördür. Bu kadar basit."

Daha uzun bir sessizlik oldu ama daha az gergin, daha çok düşünceliydi. Ve ona ihtiyacı olan zamanı verdi... gitme vakti gelmiş olmasına rağmen.

"Teşekkür ederim," dedi çatallaşan bir sesle. "Bunun için teşekkür ederim." "Ben gerçekten bir şey yapmadım."

"Evet, yaptın. Tanıdığım hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde." "Sen de benim için aynısını yapardın."

"Bir kalp atışında."

Kalplerden bahsetmişken, diye düşündü. Sen benimkini çaldın-

"Bu işin nasıl yürüyeceğini bilmem gerekiyor." Onun düşüncelerini bölen sözleri hızlıca söylenmişti. "Yani, burada ne yapıyoruz. Nedir bu- ve bunu şimdi soruyorum çünkü içimde beni terk edeceğine dair garip bir his var. Bu doğru mu? Doğru mu? Çünkü bana söylediğin ilk şey bir itiraf gibi görünüyor. İkincisi ise... Bilmiyorum, geri gelmeden önce söylemen gereken bir şey gibi."

Tanrım, onu bir kitap gibi okuyordu.

Balz kendini yatak başlığına doğru itti. "Dürüst olmamı mı yoksa soğukkanlı davranmaya çalışmamı mı istersin?"

"Dürüst. Her zaman."

Omuz silkti. "Buraya taşınmak istiyorum. Seninle bu evde kalmak. Bodrumda. Yedi yüz yıl sonra nalları dikene kadar."

"Yedi... yüz yıl mı?" diye nefes aldı.

"Aşağı yukarı. Ve hayır, daha hızlı yaşlanman umurumda değil. Seni her halinle seveceğim-" Azı dişlerini kapattı. "Yani. Ah."

Oh, lanet olsun. Az

önce- "Sen... az önce..."
mi dedi?

"Evet," dedi iç çekerek. "Sanırım yaptım. Yaptım. Çok erken, biliyorum. Bunu senden en azından bir hafta ya da en azından bir gece daha saklamak istedim. Sanırım gerçekten çok daha makul görünebilirdim-"

O daha ne olduğunu anlamadan kız onun üzerindeydi, ağzı onunkiyile birleşmiş, kolları onu sarmıştı. Onu öptükten sonra, "Ben de seni seviyorum" dedi.

Nefesi kesildi. Ve sonra yüzyıl gibi gelen bir süre boyunca nefesini verdi. Saygılı bir minnettarlık duygusuyla onu kendine yaklaştırdı ve öptü.

Bildiği bir sonraki şey, onu yuvarladığı ve onun içinde olduğuydu. Daha önce her türlü sıcaklık ve çaresiz özlem/arzu/ihtiyaçla sevişmişlerdi. Onca saat boyunca. Ama bu farklıydı. Bu sadece birliktelikle ilgili nazik bir kayaydı. Ve kadın kendini bıraktığında, adam da kendini bıraktı.

Böylece bir kez daha birlikte Rying yapıyorlardı.

Sevişme bittikten sonra, onu ezmek için göğsünün üstüne yerleştirdi ve gerçekten gitmek zorunda olmamayı diledi. Ancak bu onlar için çok önemliydi.

"Ama işimi bırakamam," dedi kabaca. "Bana dünyaların birbirine uymadığını söyledin ve tehlikede olan çok şey olduğunu biliyorum ama iş arkadaşlarımı terk edemem. Amacımı. Kendime yardım etmek için buna ihtiyacım var. Başkalarına yardım etmek için-"

"İşe yaramasını sağlayacağım. Bir şekilde bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağım. İşinden vazgeçmek zorunda kalmayacaksın. Daha önce istisnalar oldu, senin için de olacak. Benim için daha güvenli bir yerde yaşamamız gerekebilir-"

"Sorun değil. Caldwell çevresinde herhangi bir yere taşınırım. İhtiyacımız olan her yere."

Balz gülümsemeye başladı, onlar için bir gelecek olduğu fikri, gerçekleşeceğine inanmak istediği bir fanteziydi. "O zaman birlikte mi

taşıyoruz?"

"Evet, öyleyiz."

Birlikte güldüler, muhabbet kuşları gibi sersemlediler. Sonra kızın tuvalete gitmesi gerekti. Yataktan zıpladı ve çıplak vücudu loş odada dans etti, onun dönüşünü dört gözle bekliyordu. Eminim bir kez daha hızlıca sevişmek için zamanları vardır?

Banyonun kapısında, tepedeki ışığı açıp ona bakarken göğüsleri ve kalçaları müthiş bir siluet oluşturuyordu. "Hemen döneceğim."

Kadın kapıyı kapatırken, "Acele etme," diye mırıldandı.

Çalar saatine bakarken kendi kendine, "*Yapma ama*" diye düşündü.

Sahvage, Syphon, Xcor ve Tohr'a gün batımından bir saat sonra kendisiyle buluşmalarını söylemişti.

Yani aslında, muhtemelen- "Balthazar..."

Kadının sesindeki tuhaf tonu duyunca başını yatağının yanındaki parlayan ekrandan kaldırdı. "Erika? Ne oldu?"

Kadın cevap vermeyince Balz yataktan kalktı, ayakları Roor'a bile değmeden kendini banyoya doğru fırlattı. Kapıyı iterek açtığında ilk başta neye baktığını anlayamadı. Dışısı lavabonun başında duruyordu, bir bacağına tezgâha dayamıştı, baldırının ve uyluğunun iç kısmı ona dönüktü.

Morarmayı o zaman gördü.

Cildinde siyah lekeler vardı ve bu lekeler ayak tabanından yukarıya doğru uzanıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu güçsüzce. "Neyim var benim?"

Ve sonra ona döndü. Tüm vücudu benek benek renk değiştirmişti, teni bir cesedinki gibiydi, gri, beyaz ve siyah.

"Yardım edin..." dedi yere yığılırken.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Zaman göreceliydi. Evet, öyleydi. Öyleydi.

Bunun duygusal anlamda anlamı, bir şeyin sonsuza kadar sürebileceği gibi, göz açıp kapayıncaya kadar bile kısa sürebileceğiydi.

Örneğin, yeni taşınmaya karar verdiğiniz, tüm öğleden sonra ve akşam boyunca yatağınızda yattığınız hayatınızın aşkı aniden bir çürüğe dönüştüğünde, işlerin teşhis kısmı buzul çağından daha uzun, bir nefesten daha hızlıydı.

Balz kadının yatağının başında durup diğerlerinin onunla ilgilenmesini izlerken, Erika'yı baygın halde kollarına aldığından beri olan her şeyi tekrar tekrar düşündü. Onu buraya getirdikten sonra ilk olarak Manny'yi aramış ve adam da hemen harekete geçerek şehir merkezindeki garajda bulunan seyyar cerrahi ünitesini hazırlamış ve Erika'nın mahallesine doğru yola çıkmıştı. Yolda Manny diğer şifacı arkadaşı Doktor Jane'i de çağırmış ve STAT konağına gelmesini istemişti. Yanında da tıp eğitimi almış arkadaşı Vishous'u getirmişti.

Her şey çok bulanıktı ama bir o kadar da keskindi. Jane muayene edip hayati bulguları alırken Balz da V'ye bildiği her şeyi anlatmıştı. Ki bu da neredeyse hiçbir şeydi: Tamamen bir. Banyoya gitmiş. Her yerinde çürükler vardı.

Balz, Doktor Jane'in eşine bakışını ve başını sallayışını asla unutamayacaktı. Sanki neler olduğunu anlamamış gibiydi.

Ondan sonra mı? V eldivenini çıkarmıştı. Kardeş, Erika'nın cesedinin üzerinde durup parlayan silahı onun benekli tenine o kadar yaklaştırmıştı ki, bir kan hücumu yüzeye yükselmiş ve korkunç kanı kesmişti.

morarmıştı. Bir sonraki ziyaretçi konağın merdivenlerinden çıkarken o şeyi üçüncü kez aşağı yukarı süpürmüştü.

Kardeş Butch. Balz erkeği görür görmez, tıbbi bir acil durumla karşı karşıya olmadıklarını anlamıştı.

Bu metafiziksel bir şeydi. Bu... kötülükle ilgiliydi. Sevgilisini ele geçiren kötülük.

Balz, Butch'un sahada ne yaptığını, yere serilen avcılardan Omega'nın özünü emdiğini biliyordu. Ve Balz mutlak bir inançsızlık duygusuyla evet, evet elbette, Butch Erika'nın yanına uzanabilir demişti.

Eğer riskler yeterince yüksekse, bağlanmış erkeklerin bile akli başında olabileceğinin kanıtı.

Böylece Butch olabildiğince iffetli bir şekilde uzandı ve Erika'yı kollarına aldı. O zamana kadar, meydana gelen sürecin hızlandığı açıktı. Vücudu iflas ediyordu, hayati değerleri düşüyordu.

Gerçeklik tekrar yerine oturduğunda, Balz bir şeyleri hatırlamaktan onları deneyimlemeye geçiş yaptı, farkındalığı uyuşuk bir şekilde koptuğu önce-şu, sonra-şu listesinden acı verici bir şekilde canlı bir bu-gerçekten-oluyor'a dönüştü.

Bunu yapan o inlemeydi.

Yataktan gelen inilti acı vericiydi. Ve bu Erika'dan gelmiyordu. Butch, eski polis, ondan geriye doğru sarsıldı ve kuru kusmaya başladı- ve Doktor Jane onun üzerindeydi, bir yerlerden bir çöp sepeti çıkarıyor ve yatağın kenarından tutuyordu, böylece yuvarlanıp içine kusabilecekti.

Kusma sesleri çok sessiz odada yankılanırken, Balz'ın gözleri kadının üzerinde gezindi. Ona biraz saygınlık kazandırmak için bir çarşaf çekmişti ve Doktor Jane ile iki erkeğin onun çıplaklığına bu kadar saygılı olmalarını takdir etmişti.

Kadının kollarından biri yorganın dışındaydı ve adam kadının cildindeki bozulmayı görünce irkildi.

Butch sırt üstü yatarken Doktor Jane, "Manny oksijen konsantratörünü getiriyor," dedi. "Ben de ona biraz tuzlu su vereceğim."

Balz hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Bilmiyordu-

Kolundaki sert bir tutuş onu yataktan uzaklaştırdı ve V'ye baktı. "Ne-"

"Git," diye emretti Kardeş. Balz şaşkınlıkla ona bakınca V sesini alçalttı. "Sahvage bana bu gece nereye gideceğini söyledi. Şimdi git ve lanet olası Kitabı al. Fazla zamanı yok."

"Ama ben-"

"Butch onu hayatta tutmak için elinizdeki en iyi şans, biz tıbbi tiplerden bile üstün. Burada yapabileceğin bir şey yok. Ama o kitabı geri getirebilirsin. İçinde, bu her neyse ondan kurtulmasına yardımcı olabilecek bir şey olmalı."

"Ne olursa olsun..." Balz gözlerini kırptırdı. "Bunun bir ele geçirme olduğunu mu düşünüyorsun?" Yine de gerçeğin bu olduğunu biliyordu.

"Bunun ne olduğundan emin değilim. Ama şeytani bir şey, o kadarını biliyorum-"

Birden Balz, Erika'yla ilk seks yaptıkları zamanı düşündü. Onun orgazm olduğunu ve gözlerinin geri kaydığını hatırlayabiliyordu. Bundan hemen sonra Devina onu uykusunda ziyaret etmeyi bırakmıştı.

Ya iblis sadece Erika'nın içine yerleşmişse?

Ve dişiyi inadına öldürüyor, onu içten içe çürütüyordu. "*Siktir*," diye bağırdı. "Siktir!"

Bu yüzden Lassiter'dan iblisin gidip gitmediğine bakmasını istediğinde melek onda bir şey hissetmemişti ama giderken de doğru görünmüyordu. Lassiter Devina'nın hâlâ-

"Ben gidiyorum," diye hırladı Balz. "Ve o sürtüğü öldürmek zorunda kalsam bile o Kitabı geri getireceğim."

Ayrılmadan önce yatağa gitti ve başını Erika'nın kulağına dayadı. Hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu, göğsünün inip kalkması o kadar sığdı ki neredeyse gerçekleşmiyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "İhtiyacın olan şeyi sana getireceğim. Sadece dayan. Erika, *dayanmalısın*."

Devina ininin bulunduğu binaya geri döndüğünde, ruh hali ciddi şekilde iyileşmişti.

Öte yandan, iyi bir sevişme onun için her zaman bir ruh hali yükseltici olmuştu, doğanın zamansal olmayan bir gücü olmasına rağmen, kendini yansıttığı bedendeki dopamin reseptörlerinin sadece bir kez çalıştığının açık bir işaretiydi.

Ve lanet olsun, Lassiter iyi yatıyordu. Balthazar'ın kendisiyle birlikte olmaktan nefret ettiğini düşünse bile, meleğin pişmanlıklarının yanında bu hiçbir şeydi. Belli ki sevişmeyi uzunca bir süre uzatmıştı ve ondan daha fazlasını istiyordu. Tek gecelik bir ilişki olmadığından emin olmak için, pazarlığın kendi tarafını tutmakla ilgili büyük planları vardı.

Balthazar'ın kadını ancak kadın iyice ölüp de Devina'nın kontrol edebileceği bir şey olduğunda, dedektifi uzunca bir süre hayatta ve talip olarak tuttuğunda terk edecekti.

Tanrım, Balz ve çok sevdiği o aptal insan kadın. İblis onları büyüsü için kullanacağını düşünmüştü, ondan intikam almak ve ihtiyacı olanı elde etmek için harika bir yol. Kaltağın içinde olmak ve ikisine de işkence etmek eğlenceliydi: Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, seks seanslarından birinde *le petit mort* anında birinden diğerine atlamış, ele geçirilmesi bir iki gün boyunca alevlenen bir enfeksiyonu tetiklemişti.

Ancak ortaya çıktığı üzere, iblis gerçek aşk büyüsü için daha da iyi bir aday bulmuştu.

"Bir sırrın vardı meleğim, değil mi?" dedi yüksek sesle.

Hak etmediği tüm nedenlere rağmen, kader bu gece ona harika bir hediye vermişti: Lassiter aşık olmuştu.

Ve Devina her şeyi mahvetmişti. Meleğin bekâretini aldığı anda, ki bu bekâret varoluşsal düzeyde zenginleştirmenin ötesinde bir şeydi, onu kendi zihninde kirletmiş, artık üzerine titrediği kadına layık olmadığını düşünmesine neden olmuştu.

Ne güzel bir sürpriz! Ve büyüün son şartı da yerine getirildi.

Yani harika bir geceydi ve daha da harikaydı çünkü o meleğin duygusal kalbi sayesinde artık sarışın Adonis'inin uygun bir şekilde dönmesini bekleyebilirdi.

Binanın ön kapısından süzülerek -gerçek anlamda, çünkü mesai saati çoktan geçmişti ve kapı kilitliydi- lobideki adımlarına devam etti, mermer Roor'un üzerinde yürürken ayakkabısı trampet sesi çıkarıyordu. Bodruma inmek için arka merdivenlere yöneldi, normalde

gece vardiyasında çalışan güvenlik görevlileriyle oynadım. Korumalarla uğraşmak, arkalarından gizlice yaklaşmak, küçük bir ürkütme oyunu oynamak her zaman keyifliydi.

Bu gece olmaz.

Erkeği için hazırlanmak zorundaydı.

"Noel'den bahsetmişken," diye mırıldandı aşağı inerken ve sonra onu inine götüren koridora ulaştı. "Kwanzaa. Hanukkah."

İblis, kapısına yaklaşp güçlendirilmiş panelden geçerek varoluşun diğer düzlemine adım atarken küçük bir melodi çalıyordu-

İnine girer girmez bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetti. Gözleri hemen Birkin ekranına gitti, ama her şey olması gerektiği yerdeydi, meşhur ağacının tepesindeki yanmış yıldızla birlikte.

Açık alanın geri kalanında giysileri aynıydı, rafların hepsi düzenliydi, hiçbir şey eğri büğrü asılmamıştı.

Yatak platformu yapıldı.

Mutfak düzenliydi. Mobilyalar her zaman olduğu gibi düzenlenmişti. Aynı şekilde küvet, havlular ve lavabo da tıpkı bıraktığı gibi pırıl pırıl ve durağandı.

Ama burada olmaması gereken biri vardı. Onların kokusunu alabiliyordu... ve yabani bir çayır çiçeği gibi kokuyorlardı-

"Nooooooooo!"

Devina dönüp Kitabın havada asılı kaldığı yere baktı. Gitmişti... ve geride ondan hiçbir iz kalmamıştı; ne o pis koku, ne bir parşömen parçası, ne de bir zamanlar bulunduğu yere ait bir gölge. Tüm sığınak o çirkin, kokuşmuş şeyden arınmıştı.

Yine de kendi başına kaçamazdı. Hareket edebilmek için bir vekile ihtiyacı vardı. Onun uzayında kim vardı-

O anda, sanki evren onun talebine cevap veriyormuş gibi, koridorda dışarıdan gelenleri hissetti. Birçoğu. Bir kadro kadar.

Topuklarının üzerinde kapıya doğru dönerek panelden içeri baktı ve ölümsüz olmasına rağmen gördüğü şey dikkatini çekti.

Kara Hançer Kardeşliği ve Piçler Çetesi ininin hemen dışındaydı ve tamamen silahlanmışlardı ve savaşmaya hazırdılar.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı. "Giyinmem ve lanet olası saçımı yapmam gerekiyor."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Burası onun olduğu yer," diye açıkladı Sahvage. "Şu son kapı."

Kardeş binaya girerken onlara rehberlik etmiş olsa da, Balz'ın uzun bodrum koridorunda önderlik edebilmesi için kenara çekildi. Diğer erkekler onun arkasında sıraya girerken, bağı bir erkeğin dışından *intikam* alma hakkına saygı gösterdiler.

Dışisini koru.

Bu amaçla, Erika'nın oturma odasına beklediğinden bir düzine daha fazla savaşçı gelmişti ve yanlarında erzak da getirmişlerdi. Ona yeni bir çift silah verilmişti. Ve taze deriler. Ve kılıf içinde çelik hançerler. Ve bir savaşçının isteyebileceği en iyi destek.

Erika'sı hariç tabii.

İlerlerken Sahvage onun kulağına şöyle dedi: "İçeri girebilmek için Mae'min iblisin eşyalarını sakladığı diğer boyuta bir tür giriş açması gerekiyor. Sadece kapıyı kırmanın bunu yapacağını sanmıyorum."

"İçeri gireceğiz," diye karşı çıktı Balz sert bir sesle. "Beni istiyor, bu yüzden eğer burada olursam bana gelecek -eğer sadece Erika'ya sahip olduğu için bana hükmetmek zorunda kalacaksa-"

Gözünün ucuyla bir Rash'in geçip gittiğini gördü. O kadar hızlı, o kadar kamuflejliydi ki, eğer beklemiyor olsaydı, görsel rahatsızlığı görmezden gelebilir ya da önemsiz bir şey olarak yazabilirdi-

Gölge tam önünde belirdi, hayaletimsi, şeytani hayalet cisimlendi ve dövüş pozisyonuna geçti.

Parti zamanı.

Balz bir savaş çığlığı attı ve hançerinin yanı sıra otomatik silahlarından birini de kaldırdı. O şeyle göğüs göğüse çarpışmayı tercih ederdi ama buna vakti yoktu. Bu yüzden o lanet namluyu doğrulttu ve tam varlığın bir "kol" uzantısı dışarı fırlayıp onu gğsnden yakaladığı sırada, mermi pompalamaya başladı.

ığlıklar o kadar yüksekti ki kulakları çınladı ama sanki umurundaydı- Tam arkasında bir bağırış duyunca omzunun üzerinden baktı. Bu bir pusuydu.

Gölgeler her yerdeydi, koca bir ordu koridorda cisimleşiyor, gömme kapılardan, tavandaki boruların kıvrımlarından ve indikleri merdiven boşluğunu aniden saran derin karanlık kuyusundan sıyrılıyordu-

Darbe yüzünün yan tarafına, binlerce arı sokmasından oluşan bir tokat gibi geldi. Acıdan gözü dönmüş bir halde kırklığının namlusunu ileri doğru itti ve direnç hissettiğinde daha fazla mermi boşalttı, sadece otomatik doldurucunun şarjrdeki her şeyi otomatik olarak doldurmasına izin verdi.

nndeki gölge, Balz'ın hedefine, Sahvage'ın işaret ettiği kapıya yaklaşmasını sağlayacak şekilde geri çekildi, tökezledi, düştü. Görüşü iyileştikçe hançerini diğer silahıyla değiştirdi ve geri çekilmeyi zorlamaya devam etti, mermilerin patlama sesleri ve korkunç çığlık sesi müthiş bir konserdi.

Ve ne biliyorsun, surround ses vardı.

Arkasını tekrar kontrol etmek çok tehlikeliydi ama Kardeşler'in ve diğer piçlerin de bu işe giriştiklerini biliyordu. Ama bunu tek elleri arkadan bağlı olarak yapıyorlardı: Silahlarını kullanamıyorlardı çünkü ıskaladıkları her şeyin altında o kalacaktı ve gölgelerin ne kadar Ruid olduğu dşnldğnde, hedeflerini vurmayan pek çok kurşun vardı-

İkinci bir gölge üzerine atladı ve lanet olası şeyin ağırlığı ve içinden geçen batma hissi o kadar büyük bir aşırı yklemeydi ki dizlerinin üzerine çöktü.

İşte o zaman işler iyice sarpa sardı.

Silahlarını kaybetmek zorunda kaldı. Yuvarlanırken ve yumruklanırken, arkadaşlarının nerede olduğu bir yana, hangi yolun yukarı olduğunu bile bilmiyordu. Her şeyi düzgün tutamadığı için kendi tarafındaki kimseyi öldürme riskini göze alamadı.

Otomatik silahları bırakarak hançerlere geçti, ellerini ceketinin içine soktu ve gümüş bıçaklı dilimleyicilerini çıkardı. Pratik bir beceriyle, temas ettiği her şeye saldırdı ve savunması ona biraz yer kazandıracak kadar iyiydi. Ama bu hiç uzun sürmedi. Varlıklar acımasızdı. Kazanıyorlardı.

Enerjisi paçavraya dönmüştü.

Erika'nın yatağında ölürkenki görüntüsü ona kısa bir nefes aldirdı ve hançerleri kollarının, vücudunun ve iradesinin bir uzantısı haline getirdi. Ama yumruklar ve tekmeler ona doğru gelmeye devam ettikçe, bu toparlanma uzun sürmedi.

Kırmak istedikleri bir oyuncak gibi yere fırlatıldığı için kafası zil gibi çalarken, tam o anda bilinci azalmaya başladı, umut onu terk etti ve güç de onunla birlikte gitti-

Önünde hayalet gibi bir varlık belirdi. Siyah deri giymişti.

Parlak beyaz dişlerinin arasına sıkıştırılmış, elle sarılmış bir Türk sigarasıyla.

"V?" Balz şaşkınlıkla yukarı bakarken mırıldandı.

Burada ne işi vardı? Bu onun hayal gücünün bir parçası mıydı-

Kardeş silah çıkarmadı. Hançer de yoktu. Bir duman çıkarırken kurşun astarlı eldivenini yırttı.

Ve işte millet, tek yazdığı buydu.

Vishous o nükleer parlaklıktaki elini aldı ve bir orospu çocuğu gibi kullanarak Balz'ı yere seren iki gölgeye sanki varlıklar yaramazlık yapmış ve Orta Çağ'daymışız gibi tokat attı.

Durum tersine döndüğünde ve Balz'a saldıranlar savunmaya geçmek zorunda kaldığında, ayağa fırladı. Silahlarını buldu. Reloaded-

Poppppp! Poppppp!

Ve bir anda iki gölge kayboldu.

Balz Kardeş'in üzerine atladı ve erkeğin deri ceketini kaptı. "Burada ne işin var senin!"

İkisi de nefes nefese kalırken V, "Hâlâ hayatta," dedi. "Ama Sahvage acil durum kodunu tetikledi, ben de gelmek zorunda kaldım."

Balz Kardeş'i hızlı ve sert bir kucaklaşma için sürükledi. Kardeş de ona sarılırken V, "Bir şey değil," diye mırıldandı.

Birbirlerinden ayrıldılar ve Balz "Gitmem gerek" dedi.

"Ben de savaşa katılacağım." V parmak eklemlerini kırdı. "Ama bir mucizeye ihtiyacımız olabilir.

Bu çok kötü."

İkisi de koridora baktı. El ele tutuşan bir arbede vardı, Kardeşler ve piç kuruları-

Gölgeler bir anda yok oldu.

Vampir savaşçılar, sanki yaratıcıları tarafından çağrılmış gibi, elle tutulur düşmanlarla boğuşmaktan, tekme, yumruk ve bıçaklarla havayı yarmaya başladılar. Tökezlediklerinde, düştüklerinde, Roor'a ve duvarlara çarptıklarında, savaş başladığı kadar çabuk bitmişti.

"Ne oluyor lan?" dedi biri.

"Hangi cehennemde-"

"-hepsi-" "Gitmek mi?"

Her birinden aynı konuşma parçacıkları geliyordu, erkekler hançerleri ve 1.'leriyle, herhangi bir düşmana meydan okumayan 1. dövüş duruşlarıyla ayakta kalıyorlardı.

Tek ses sert nefes alış verişleriydi. Daha fazla çığlık yok.

Ta ki bir kapı açılana kadar.

Balz geçide doğru döndü. Ve daha onu görmeden kimin çıkacağını biliyordu.

"Devina," diye hırladı.

İblis koridorda yürüyordu, kırmızı elbisesi kıvrımlarını sarıyordu, boynunda bir dizi inci vardı, topukları o kadar yüksekti ki boyu onunki kadardı. Saçları tepesinde toplanmış, kulak memelerinde pırlantalar parıldayan Julia Roberts gibiydi, *Pretty Woman*'ı operaya götürüyordu, çok şık, çok zarıftı.

Lanet olası amcık.

Balz ona silah doğrulturken, "Kitabı bana ver," dedi. "Ver şu lanet kitabı bana!"

Onu duymuyor gibiydi. İşte o zaman onun bir hologram gibi yarı saydam olduğunu fark etti. Onu vurmaya çalışsa bile, kurşunlar içinden geçip gidecekti.

Ona doğru gelirken durakladı. "Gitmiş." Sesi dalgındı ve şaşkın gözleri onun ötesine bakıyordu. "Kitabı kimin aldığını bilmiyorum ama kendi başına gidemez. Yani biri içeri girdi ve onu alıp çıktı."

Ve sonra devam etti.

Balz ona doğru hamle yaptı ama kolunu tutmaya çalıştığında sadece havayı kaptı. İblisin hiçbir gerçekliği yoktu.

"Erika ne olacak!" diye bağırdı. "Defol git onun yanından-"

Devina omzunun üzerinden baktı. "Artık çok geç. Özür dilerim. Oops."

Kadın yürümeye devam edince, adam onun peşinden gitmeye başladı ama V onu kavradı ve geri çekti. "Hayır, bırak gitsin. *Bırak. Onu. Bırak.* Lassiter'ı bulacağız. Lassiter bize yardım edecek-"

İşte o zaman merdiven boşluğundaki ışıklar tekrar yandı. İblis, Kardeşler ve piçlerden oluşan kalabalığın arasından kolayca geçerken, hatta onlar onu bıçaklayıp yakalamaya çalışırken, merdivenlerin dibinde biri ortaya çıktı.

Başka biri... geldi.

Transparan vücudunun diğer tarafında, siyah takım elbiseli sarı saçlı bir erkek salona adım attı.

Elindeki güller miydi? Bir düzine kırmızı *gül* gibi mi?

Ve sanki bodrumda başka neler olduğunu görmemiş gibiydi: Adamın gözleri sadece iblisin üzerindeydi, dönüşüm öylesine tamamlanmıştı ki sanki onun büyüü altındaydı.

V gruba tısladı: "Geri çekilin. Buradan çıkmamız gerek. Takım elbiseli o orospu çocuğu Omega'nın oğlu ve hepimiz yaralıyız. Geri çekilin, *hemen.*"

Balz tartışmak istedi. Savaşmak istiyordu. Lanet olası Kitabı istiyordu ve Lassiter'ın canı cehenneme. Ama savaşçılar birer birer yok olmaya başladığında, parçalanmış bedenleri gölgelerin darbelerinin bedelini ödediğinde, onun da gazının bittiğini anladı.

Melek onun tek umuduydu.

Yenilgiyi kabul eden Balz'ın gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey, sarışın erkeğin iblisi yakalayıp duvara doğru ittiği oldu. Vücutları birleşirken kafaları da bir araya geldi... ve sonra, o kırmızı

Güller hâlâ elinde olan erkek başını eğdi ve Devina'yı sanki hayatı boyunca onu beklemiş gibi öptü. Sanki o onun tek gerçek aşkıymış gibi.

Balz dışarı çıkmaya niyetlendi. Ancak vücudu ayaklarının üzerinde yalpaladı, görüşü bozuldu ve ne yaptığını ya da neden yaptığını hatırlayamadı. Umudu tükenmişti, bir planı yoktu ve arkadaşının ölmekte olduğunu biliyordu...

Birdenbire koklamaya başladığı bu bakır da neydi?

"Oh, kahretsin," dediğini duydu V. "Tanrım, Balz, bıçaklanmışsın." Oh. Pekâlâ. Bu kokuyu açıklıyor-
Son düşüncesi Erika'ydı.

Belki onu Fade'de görürdü.

Doğru ya...

...hakkında...

...şimdi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Devina'nın şehir merkezindeki binaya varmasından tam dokuz dakika önce, Sahvage'ın Balthazar'ı bodruma indirmesinden tam on üç dakika önce, Rahvyn son bir kez Luchas House'a döndü. Yanındakileri ceketinin içine saklamaya dikkat etti ve sosyal hizmet görevlisiyle görüşükten sonra üst kata çıktı. Düzleştirilmiş nevresimi ve özenle dizilmiş yastıklarıyla hazır yatağında, kendisini çağıran şeyi çıkardı.

Kitap dokunulacak kadar sıcaktı ve avucunu üzerine koyduğunda, sanki vücut ısısı kendi ısısıyla birleşmiş gibi daha da ısınıyor gibiydi.

Kitabı açmanın cazibesine kapıldı ve sanki o şey kapağını kaldırmasını istiyormuş gibi hissetti; sayfalar sert, deriyle kaplanmış kabuklarının arasında kayboluyordu.

Canlı olduğunu fark etti. Nefesi ya da kalbi olmasa da yaşıyordu. "Çok fazla soruna neden oldun," dedi.

Elinin altında bir titreme kaydedildi, pişmanlık açıkça ortaya çıktı.

"Bunu yapmak istemediğinizi biliyorum. Ama yaptıklarınızdan siz sorumlusunuz. Bunu bilmelisin." Duygularını yatıştırmak için engebeli örtüyü okşadı. "Bu konuda sen ve ben aynıyız. Ne biri ne de ötekiyiz, ne iyi ne de kötüyüz ve bu da tanım gereği kötü olduğumuz anlamına geliyor. Bizler kaosun temsilcileriyiz, bu dünya için doğru kişiler değiliz."

Elini onun omurgasından geçirdi. "İşte bu yüzden beni yanına çağırdın, öyle değil mi? Yanlış yaptığınızı biliyorsunuz ve kullanılmaktan bıktınız. Yaptıklarının bilançosunu çıkarıyorsun ve sana katlanabileceğinden daha fazla kötülük yapıldığını fark ediyorsun. Sadece uzaklaşmaya ihtiyacın var."

Kitap bir iç çeker gibi oldu, sayfalarının diplerinden hava çıktı.

"Tamam o zaman."

Rahvyn derli toplu küçük odaya baktı ve mobilyaları Nate'le birlikte kurduklarını hatırladı. Yataktan çalışma masasına ve komodine kadar her şey temin edilen parçalar ve donanım ile inşa edilmişti. Birlikte çalışmaları epey zaman almıştı ve Nate'in yüzünde büyük bir umut vardı. Kendi sıkıntıları yüzünden dikkati dağıldığı için o sırada onun ilgisinden habersizdi. Ama daha sonra onun kendisine yönelttiği ve saklamaya çalıştığı bazı bakışları, ne zaman onun yanında olsa sesine ve gözlerine giren özel bir sıcaklığı fark etmişti.

Onu iki kez lanetlemişti, değil mi?

Birincisi sonsuz yaşamla. İkincisi karşılıksız aşkla.

Elini cebine atarak, bu çağda var olan pek çok yeni alet ve mekanikten biri olan, kendisine verilen cep telefonunu çıkardı. Bunların hiçbirini özleyeceğinden emin değildi.

Yine de Nate'i özleyecekti.

Onun numarasını aradı, tuşladı ve zil sesini dinledi. Adamın cevap vermesini beklerken elini kitabın üzerinde tuttu. Cevap vermedi.

Sesli mesaj onun için garip bir kavramdı, ama yine de pek çok şey öyleydi.

Bir sonraki hedefi için zamanda geriye, daha basit bir çağa gidecekti. Doğrusu, bu ona hiç uymuyordu.

Sözlerini kaydetme zamanı geldiğinde, boğazını temizledi ve gerginleşti, çünkü bu şimdiye kadar bıraktığı ikinci mesajdı, ilki sevgili kuzenine, Kitabı almaya gitmeden hemen önceydi. "Ah... Nate. Gitmek zorunda olduğum için üzgün olduğumu bildirmek için arıyorum. Ve bana bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür etmek için. Keşke kalabilseydim, gerçekten. Ama hayatıma devam etmeliyim. Sahvage'a da sesli mesaj bıraktım. Sana akıl hocalığı yapmasını söyledim. Yüzyıllardır senin eyaletinde yaşıyor. Benim yapamayacağım şekilde sana yol gösterecektir."

Bu işi nasıl bitireceğinden emin

değildi. "Güle güle, Nate."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra cep telefonunu komodinin üzerine bıraktı ve kitabı eline aldı. Sonra pencereye gitti, camı kırdı ve gözlerini kapattı.

Yeterince sakinleştiğinde, 1 sahasına doğru buharlaştı. Lassiter'ın ona verdiği çardaklar hâlâ canlıydı, yapraklarının yay gibi zıplaması ve

Yeşillik hem adımlarını hem de ruhunu canlandırdı; Kitap'ı ormana doğru yürürken, topraktaki büyük yaraya varışını işaret eden yeşillik onunla birlikte kaldı.

Kendini çukura bırakarak Kitabı göğsüne bastırdı. Onu özleyecek olan iki kişiye veda etmişti.

Bir de meleği vardı. Ama ilk ve tek kucaklaşmalarından sonra çoktan ayrılmışlardı. Kız onun acısını hafifletmeyi çok istemişti ama o hiçbir şeyi onunla paylaşmaya yanaşmamıştı. Sonunda, gitmesine izin vermek zorunda kalmıştı çünkü bunu ondan o talep etmişti.

Ve çünkü kendi sebeplerinden dolayı bunu yapmak zorundaydı.

Eğer başka ruhlar olsalardı, bir gelecekleri olabilirdi. Ancak kaderleri kalıcı bir şekilde kesişemezdi.

Evrenin enerjisini çağırırken, "*Yıldız çarpmış aşıklar*" diye düşündü.

Onun için gelen ışık o kadar parlaktı ki Rahvyn'i kör etmekle kalmadı, moleküllerini parçalayarak onu yeryüzüne, sayısız varoluş düzlemine dağıttı.

Ve onunla birlikte, ölümlülerin temasından çok, çok, çok uzakta güvenli bir yer bulacağı kadim kitap.

En azından bu sayede kendi türüne ve genel olarak insanlığa bir hizmette bulunuyormuş gibi hissediyordu.

Onun gibi, Kitap'ın da sonsuza dek dokunulmaz kalması güvenliydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Uyanmalı ve onu kurtarmalısın."

Sözler Erika'ya sıçan tonunda söylenmişti. Sanki ağzından çıkanlar hisse senetleriyle ilgili güncellemeleri paylaşan bir bantmış gibi.

"Eğer onun yaşamasını istiyorsan," diye ısrar etti ses, "o zaman kışını kaldırıp yanına gitmelisin. Sen olmazsan, o ölecek."

Belki de bu bir rüyadır, diye düşündü. Bu her şeyi açıklıyordu-

Erika'nın gözleri birden açıldı. Ve başını yana çevirdi.

Bu, bir ömür önce seyyar cerrahi ünitesinin yanında yanında duran keçi sakallı gençti ve her nasılsa hiç şaşırmamıştı. Onu şok eden şey... hâlâ hayatta olmasıydı.

Tüm vücudunu saran bir sarsıntıyla kendine baktı. Bir hastane yatağındaydı ve vücudunun alt kısmının üzerindeki örtüler açıldığında, altında ne olduğunu görünce dehşete kapıldı.

"Bir olacaksın," diye mırıldandı keçi sakallı vampir. "Şu anda endişelendiğimiz kişi o-"

"Sen oradaydın," dedi sert bir sesle. "Balthazar beni yatağıma taşıdıktan sonra... sen oradaydın - neredeyim ben?"

"Bunun için vaktimiz yok-"

"Bugün günlerden ne?"

İçgüdüleri ona acele etmesi gerektiğini söylese de zihni çok hızlı hareket etmeyi reddediyordu.

"Kardeşliğin eğitim tesisindesin. Dün gece getirildin. Seni bununla tedavi ediyordum." Eldivenli bir elini kaldırdı. "Ve yardımla

oda arkadaşımın sayesinde enfeksiyonu senden alabildik. Dokun ve git-"

"Balthazar!" Doğrulup oturdu. Sonra dünya dönerken yardım için elini uzattı. "Nerede o-"

"Ve şimdi gerçekten uyandık. Nihayet."

Odada başka erkekler de vardı ve bazılarını tanıdı. Onlar da yaralıydı, elleri sargılıydı, kolları askıdaydı, birinin göz bandı vardı. Onlara baktığı anda önünde eğildiler, başlarını saygıyla eğdiler.

Etrafı vampirlerle çevriliydi. Ve kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti. "Balthazar nerede?" diye sordu.

"Yan odada-"

Erika yorganı üzerine attı ve ayaklarını yatağın kenarına uzattı. Yatak yerden bir metre yüksekteymiş gibi görünüyordu. Ama umurunda değildi. Kendini sağa fırlattı-

Bacakları çöktüğünde, keçi sakallı olan onun ağırlığını yakaladı. Ancak o zaman, kapıya doğru yöneldiğinde, adam onu geri tuttu.

"Bekle, serum. Serumunuz var."

Kolunu kaldırdığında cildinin yeniden normal rengine kavuştuğunu görerek bir an rahatladı. Sonra kolundaki kanülü çıkardı ve yürümeye başladı.

"Sakin beni bir daha durdurmaya kalkma," diye mırıldandı Goatee'e. Goatee ona yetişmek için öne atılırken. "Ona ulaşmalıyım."

Kıkırdaması bir saygı ifadesiydi. "İkinizi ayrı tutmayacağım. Bunun için endişelenme, dişi."

Üst dudağı yaralı olan genç kapıyı açtı ve ona yardım eden iki kişi daha vardı. Başka bir odanın kapısı onun için açıldığında, içeri baktı-

"Oh... *Tanrım.*"

Biri kolunu tutmuş. Keçi sakalı mı? Evet, oydu.

"Kötü görüldüğünü biliyorum," dedi vampir. "Ama o bağlı bir erkek. Senin sesini duyar duymaz, geri dönmek için en iyi şansı bu. Bir gölgeyle savaşırken, varlığın bir şekilde hançerlerinden birini ele geçirdiğini düşünüyoruz."

ciddi hasar aldı. Çok kan kaybetmiş ve felç geçirmiş. Küçük bir şeydi ama savaşmak için bir nedene ihtiyacı var. O da sensin."

Yastıklara sırtını dayamış, her türlü makineye bağlı olan Balthazar çoktan ölmüş görünüyordu. Yaraları da cehennem gibiydi. Yüzü o kadar şişmişti ki, yüz hatları neredeyse tanınmaz haldeydi ve nefes alması hırıltıdan başka bir şey değildi.

Erika, Goatee'yi bir yürüteç gibi kullanarak yatağının yanına koştu ve bir yandan onu önüne iterken bir yandan da deri pantolonunun kemerine tutundu.

"Balthazar. Benim. Buradayım."

Ona doğru eğildiğinde eline bir selpak tutuşturuldu ve sabırsızlıkla gözlerini ovuşturdu. "Sana ihtiyacım var, lütfen bana geri dön."

Başını onunkinin yanına, yastığın üzerine bıraktığında gerçekten zayıfladığının farkındaydı ve Goatee de bunu fark etmiş olmalıydı. Vücudunun yukarı kaldırıldığını ve Balthazar'ınkinin yanındaki yatağa yerleştiğini hissetti.

Ona dokunmak istedi ama teni yaralarla kaplıydı. Ve dünya etrafında başka bir gezintiye çıkarken, ikisinin de bu kadar kötü durumda olduğuna inanamıyordu. Ama bu önemli değildi.

Uğruna yaşayacakları birbirleri vardı ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Kararlılığını çelikleştirerek ve ruhundaki tüm iradeyi kullanarak adamın yüzünü kendisine çevirdi.

Ve yüksek sesle, net bir taleple, bildiği en önemli üç kelimeyi söyledi: "Seni seviyorum."

Balz'ın beklediği şey buydu.

Ölüm ve yaşam arasında sıkışıp kaldığı, acı dolu bir hapisanede, Erika'sının kendisine gelmesi için dua etmişti. Onun öldüğüne, iblisin kazandığına, Kitabın kaybolduğuna inanmayı reddetmişti. Eğer dayanırsa, eğer Solgun'un cazibesine karşı savaşırsa, kesinlikle onun için gelecekti ve onun kokusunu ve sesini takip edecekti-

Balthazar, bana geri dön. Sana ihtiyacım var. Lütfen... her şeyden sonra, bunun sonumuz olmasına izin verme. Bodrumumu hatırla, orada yine benimle ol, bana sarıl... beni bırakma...

Geri dönmek için mücadele etmesi gerektiğini düşündü.

Bunun yerine, ona doğru kükreyerek ilerledi. Dişisi ona fısıldadıkça, kendini onun hecelerine yönlendirdi ve bu heceler onun haritası oldu, ona eve dönüş yolunu gösterdi.

Yükseliyor, yükseliyor... yükseliyor...

Gözlerini açtığı anda görüşü bulanıktı. Ama yüz hatlarını tanımak için netliğe ihtiyacı yoktu çünkü onları kalbiyle görüyordu.

"Balthazar mı?" dedi merakla. "Balthazar mı?" "I..."

"Aman Tanrım, yaşıyor, geri döndü!"

"Aşk..."

O sırada türlü konuşmalar oluyordu, odada onlarla birlikte heyecanla konuşan başka insanlar, tanıdığı sesler vardı. Bu arada Erika'nın nasıl olup da hâlâ hayatta olduğunu anlamıyordu.

Dişisi nasıl hâlâ hayattaydı? Kitabı geri getirmemişlerdi. Onlar...

Vishous?

Vishous Kardeş başucundaydı ve Balz eldivenli ele odaklandı. Sonra o avuçtaki gücü ve o gölgelere neler yaptığını hatırladı. Butch'u da düşündü - işte oradaydı. Eski cinayet masası polisi de yatağın yanındaydı, gıda zehirlenmesi geçirmiş gibi görünüyordu, yüzü solgundu, ağzının etrafında küçük yeşil bir çizgi vardı. İki oda arkadaşı birbirlerinin gözleriyle karşılaştıklarında, sanki birlikte çok çalışmışlar gibi başlarını salladılar. Sanki bir proje üzerinde çalışmışlar... ve sonunda bitirme çizgisini geçmişlerdi.

Hayır, diye düşündü Balz. Erika'nın hayatta kalmasına yardım etmiş olabilirlerdi ama enfeksiyonu iyileştirmek için başka bir şeyin araya girmiş olması gerekiyordu.

Ve ona bir şey söylüyordu, değil mi? Oh. Doğru

ya.

"Sen..."

Son sözü söylediğinde, Erika yüzünü onunkine daha da yaklaştırdı ve işte o zaman onu tam olarak gördü.

"Güzel... dişi... benim..." diye mırıldandı.

"Evet, evet-"

Kadın onu öpmeye çalıştığında tısladı çünkü her yeri acıyordu ve acı umurunda değildi. "Yine de öp beni..."

Dudakları onunkilere karşı yumuşacıktı ve sonra bitkin düştü ama olduğu yerde kaldı, onun varlığıyla hayata bağlanmış bir balon. Onunla birlikte olduğu sürece, nerede olması gerektiğini biliyordu; o neredeyse, onun yeri orasıydı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Günün sonunda, hâlâ kafasında pek çok soru ve doldurulması gereken pek çok boşluk olmasına rağmen... bilmesi gereken tek şey buydu, değil mi?

Gerisi tarih oldu.

EPİLOG

Üç gece sonra.

Bütün bahar geceleri sıcak değildi. Bazıları düpedüz soğuktu ve Balz Kardeşlik malikanesinin girişinden dışarı adımını attığında, ılık fuaye ile soğuk açık hava arasındaki sıcaklık farkı, deri ceketini çelik hançerlerinin üzerine çekmesine yetmişti.

Avludan Çukur'un parlayan ışıklarına doğru bakarken, küçük bekçi evini görmesi fiskiye tarafından kısmen engellenmişti. Her yere su fişkırtan mermer heykelli büyük havuz hâlâ kış mevsimindeydi. Bu iyi bir şeydi. Bu gece hava sıfırın altındaydı.

Yola çıkmadan önce büyük malikâneye bir göz attı. Elmas camlı pencerelerin hepsi parlıyordu ve keskin kulaklarıyla hem ailelerin tatlıyla oyalandığı Son Yemek'in kahkahalarını hem de bilardo masalarının etrafında toplanan Kardeşler ve 1Gençler'in bilardo odasında başlayan konuşmalarını duyabiliyordu.

Buradaki bu gürültülü, heybetli yaşam, her şeyin Birinci Aile etrafında dönmesi ona hâlâ evini hatırlatıyordu.

Merdivenlerden inerken, onlarla birlikte yaşamayı özleyeceğini düşündü. Bir daha arkasına bakmadı.

Telefonunu çıkarıp gönderdiği mesaja cevap gelip gelmediğini kontrol etti. Cevap gelmediğini görünce telefonunu dış cebine geri koydu.

Herkes Lassiter'ı arıyordu.

Ama Balz meleğin nerede olduğunu bildiğini hissediyordu. Gözlerini kapatarak derin ve sakin bir nefes aldı... ve dağda buharlaştı. Yeniden oluştuğunda, arazi aynıydı, ancak on mil uzakta, farklı bir Adirondack zirvesinin yamacındaydı.

Çömeldiği ve olağanüstü uşak Fritz'in daha düzgün bir şekilde donattığı gizli in, kış uykusuna yatmak isteyen bir ayı olmadığınız sürece orada olduğunu bilmeyeceğiniz türden bir şey olan kayalardan oluşan bir şelalenin arkasına sıkışmıştı.

Kuzeye bakan bu yükseltide bir ayı bile olsa kimsenin dolaştığını sanmıyordu ve lanet olsun, eğer malikânenin önünün buzlu olduğunu düşünseydi, işte Sibirya'daydı.

"Benim," diye seslendi, bir SUV büyüklüğünde bir kaya ile yüzey alanı açısından kral boy bir yatağa taş çıkartacak başka bir granit parçasının arasındaki kavşağa doğru ilerlerken. "Ve burada olduğunu biliyorum."

Eğilip vücudunu ikiye bükerek bir yarıktan geçerken rüzgâr sözlerini mağaranın içine doğru itti. Sıkışmanın uzak tarafında, mum ışığı, tereyağı sarısı ve çok durgun, onu neredeyse bir oturma odası olarak kabul edilebilecek kadar büyük bir açık alana çağırırdı.

Herkesin aradığı meleği, monogramlı yorganlar ve kuş tüyü yastıklarla donatılmış palet yatağın üzerinde arkasına yaslanmış otururken buldu. Erkeğin yanında işlemeli bir Fransız bombeli sandığın üzerinde som gümüş bir şamdan, bir propan soba ve bir yıl yetecek kadar kamp malzemesi ve bozulmayan yiyecek vardı.

Versailles'ın Bear Grylls ile buluşması gibiydi.

"Yetmiş iki saat," dedi Balz, "üç gecedir seni arıyorlar."

Melek başını kaldırmadı; olduğu yerde oturdu, sanki ayağa kalkmak üzereymiş gibi duruyordu, dirsekleri dizlerindeydi, omuzları öne eğikti, uzun sarı-siyah saçları yüzüne doğru sarkıyordu.

Balz'ın omurgasından aşağı bir önsezi duygusu süzüldü. Ya da belki de daha çok pençeleriyle iniyordu.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı Balz.

Yanıt gelmeyince meleğe yaklaştı, iki ayak bileği de çatırdayarak kalçalarının üzerine çöktü.

Daha yüksek sesle, "İblisin Erika'yı terk ettiğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum," diye tekrarladı.

Lassiter derin bir nefes aldı. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"İyiym. Sadece derimin içindeyim."

"Peki ya Erika?"

Balz kaşlarını çatı. "O da 1ne."

"Güzel."

"V ve Butch onu kurtardıklarını sanıyorlar ama kurtarmadılar, değil mi? Sen kurtardın."

Balz'ın bağlantıyı tam olarak ne zaman kurduğunu söylemek zordu. Di kült de, onu karşısındaki erkeğin şu anda bahsetmediği gerçeğe götüren ipuçlarının kesin kombinasyonunu tespit etmek için. Ama haklı olduğunu biliyordu. Aynada gördüğü o donuk yüz ve kıpırtısız vücutla, kendisinin de aynı durumdan geçmiş birine baktığını biliyordu.

"Onu becerdin, değil mi?" diye nefes alırken kendini kışının üzerine bıraktı. "Devina."

Dolu toprak ona bir kürek kadar rahat bir koltuk sağladığında, bir elini gözlerine götürdü.

Acımasız bir sesle devam etti, "Kendini Erika'dan çıkardı çünkü onu becerdin. İstemedin ama yine de yaptın ve şimdi kendini kirli, kullanılmış ve içten içe lekelenmiş hissediyorsun-"

"Ben öyle bir şey
demedim." "Söylemene
gerek yok."

Uzun bir süre sonra Lassiter başını salladı. "Aslında yanlış anladınız. Yani, bir kısmını."

"Anlat bana." Sonra Balz ekledi, "Başka kimseye söylemeyeceğim."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sonra melek şöyle dedi: "Devina nihayetinde istediği şeyi elde etmek için gerçek aşkı mahvetmek zorundaydı. Bu Kitap'tan aldığı bir büyü'nün parçasıydı. Çiftin sen ve Erika olmasını istemişti. Ve haklısın... Onu ikinizden de uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Ancak pazarlığın kendi tarafını tutmayı reddetti. Yaraticı bunu öğrendiğinde, ikinizi huzur içinde bırakması için verdiği sözü tutmasını sağladı."

"Şey... kahretsin." Ama sonra Balz kaşlarını çattı. "Dur bir dakika. Aşkımızı mahvetmedi ama. Bu büyü olayı için buna ihtiyacı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Her şey yolunda gitti, değil mi? Sen ve Erika bir oldunuz. Sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız."

Balz gözlerini kapattı. Aldığı darbe hâlâ kafasının karışmasına neden oluyordu ve bir şeyler yolunda gitmiyordu ama melek haklıydı. Erika'sını seviyordu ve her ikisinin de eşyalarından kurtulmuş olmalarına çok minnettardı.

Tekrar meleğe odaklandı. Bir şeyler vardı... Hâlâ akla yatkın değildi. Devina istediğini elde edene kadar hiçbir şeyin peşini

bırakmadı. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Lassiter sordu.

"Sadece şanslı bir tahmin. Eve gelmedin ve telefonuna da cevap vermiyorsun. V seni bulmak için Sığınak'a gitti ama orada değildin. Seçilmişlerden hiçbirini seni görmemiş. Kendi kendime düşündüm, biraz mahremiyet için nereye gidebilir ki? Burayı bildiğini ve kullandığını düşündüm."

"Caldwell dışında bir yerde de olabilirdim, biliyorsun." "Ama değildin. Değildin."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Balz boğuk bir sesle, "Bizi kurtardığınız için teşekkürler," dedi.

"Sana söylemiştim. Yaratıcı yaptı, ben değil." Lassiter ölü bir şekilde gülümsedi. "En azından ikinizi de kurtaran ben olsaydım, bununla yaşamak biraz daha kolay olurdu."

Bu hâlâ mantıklı gelmiyordu. Ama bir şey açıktı. Balz gözlerini kısmıştı. "O kaltağı öldüreceğim-"

Şimdi meleğin başı yukarı kalktı ve bakışları sert bir şekilde odaklandı. "Hayır. O iblisin yanına bile yaklaşmayacaksın. Anlaşıldı mı? Bunu olduğu yerde bırakacaksın. Ben kendi aşk şansımından bir hiç uğruna vazgeçtim, ama sen kahraman olmaktan ölmediğin sürece seninkine sahipsin."

Balz'ın başına soğuk bir duygu dalgası çarptı ve tüm vücuduna yayıldı. "Ne dedin sen..."

Lassiter çok şey söylediğine pişman olmuş gibi bir elini havada gezdirdi. "Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söylemedim. Sadece şunu bil ki o iblis söz konusu olduğunda, takas edebileceğim başka bir şeyim yok. Kurbanlarım

bitti, benimkilerin ondan başka kimseye faydası olmadı. O yüzden ondan uzak dur."

Balz avuçlarını öne doğru uzattı. "Tamam, tamam. Tamam, bu işin peşini bırakacağım." "Kardeşlere ve piçlere de söyle."

"Şimdi bunu yapamam. Bunu biliyorsun. Birincisi, seni bulduğumu bilecekler. İkincisi, sanki kimseyi dinliyorlar mı? Belki Wrath hariç, o bile zaman zaman dinliyor."

"Lanet olası asabiler. Her şeyle savaşırlar." "İrki her şeye karşı savunurlar demek istiyorsun."

Lassiter başını salladı. "Her neyse, bundan sonra benim müdahalem olmadan onunla mücadele etmeleri gerekecek. Benim yardım etmemem gerekiyor. Bu Yaratıcı'nın kurallarına aykırı. Ve ben elimden geleni yaptım."

Bununla birlikte, Lassiter bir kez daha kendi içine çekildi, başı eğildi, sırtı bacaklarının üzerine kamburlaşacak şekilde kıvrıldı, vücudu yeniden heykel ülkesine doğru hareketsizleşti.

Balz sonunda ayağa kalktığı anda biraz başının döndüğünü hissetti ama bu tıbbi bir şeyden değil, duygularından kaynaklanıyordu. Ve meleğin yatak platformuna otururken ne yapacağından emin değildi.

Lassiter cevap vermedi. Farkına bile varmamış gibiydi.

Bir kolunu iri omuzlarına dolayan Balz, meleği içine çekti. Erkeğin bu çağrıya boyun eğmesi şaşırtıcıydı ve sonra Balz ırkın kurtarıcısını kucağına almış, saklandığı yerin mum ışığıyla aydınlatılmış iç kısmına bakıyordu. Görüşü bulanıklaştığında gözlerini kapattı.

Hem minnettarlığı hem de kederi nasıl uzlaştırırsınız, diye merak etti.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Onu hayatımın sonuna kadar her şeyimle seveceğim ve bunu sana borçluyum."

"Kutsamamın bir anlamı yoktu, unuttun mu?" diye karşılık verdi melek.

"Sadece ikimize yetecek kadar gerçek aşkın tadını çıkar, tamam mı?"

"Söz veriyorum," diye yemin etti Balz boğazını sıkarak. "Hayatım üzerine yemin ederim ki

Shellan."

Evine döndüğünde, Erika banyoda kendine bakmaya çalışıyordu

-Yüzünü değil, tüm vücudunu. Lavabonun üzerindeki ecza dolabının sadece ön tarafıyla çalışabildiği için eğilip geriliyordu.

Her türlü pozisyona giriyor, bu da ona çok az ek görüş açısı sağlıyordu ama bel fıtığına daha yakındı.

Pilatesin canı cehenneme. Sadece boy aynası olmayan bir evde yaşa. Bir kere de nasıl görüldüğüne dikkat et.

Vazgeçerek kırmızı elbiseyi kalçalarının üzerinde düzeltti ve düşük yakasını çekti. Sonra köprücük kemikleriyle göğüs dekoltesi arasındaki boşluğu dolduran altın halkalarla oynadı. Ann Taylor mağazasında, elbiseyi giyip üçlünün önünde durduğunda kendini çok güzel hissetmişti. Ya şimdi? Banyosunda mı? Sanki bir sahtekârın kıyafetlerini giyiyor gibiydi.

"Ne oldu da bunu satın aldım," diye mırıldandı.

Ayrıca, Balthazar o 24 saat açık lokantaya gitmekten söz ediyordu. Masa örtüleri ve şef garsonları olan süslü bir yere değil.

Aşağıda, kapı açıldı ve iki büyük ayak, gıcırta merdivenlere kadar taşınan Roorboards'a kaydoldu.

"Benim," diye seslendi Balthazar eşyalarını kapatırken.

Anahtar şingirtisi yoktu. Buna alışmaya başlamıştı, hayatının aşkı yanına taşınana kadar fark etmediği türden bir şeydi bu ve sürgüleri geçmek için onlara ihtiyacı yoktu.

Gerçekten iyi bir hırsız olduğu için de değil.

"Nasıl geçti?" Ecza dolabını kapattı. "İyi... iyi miyiz?"

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken banyodan çıkıyordu, merdiven boşluğunun başında siyah deri giymiş devasa bir 1 gure belirdi.

"Lütfen bana iyi olduğumuzu söyle-"

Yatak odasına girdiğinde konuşmadı ve yüzündeki gerginliği fark ettiğinde küfretmek istedi. Ve ağlamak. Özellikle de adam onu kollarının arasına alıp sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi ona sarıldığında.

Belki de tüm bunların bir rüya olduğunu ve çalar saatinin çalmak üzere olduğunu öğrenmişti.

Sanki kader gibi hissettiren şey, yıldızların çarpıştığı aşkın lanetiydi. "Kahretsin," diye fısıldadı onun geniş sırtını okşarken.

"Sadece... *kahretsin*."

Kralını görmeye gittiğinde, bu her kimse, kendi dünyasında ne kadar kalabileceğini ve orada yaşıyorsa ne yapabileceğini belirlemek için gitmişti.

Onun. Her ne kadar topluluğunda bazı insan eşlere izin verilmiş olsa da, hepsi insan varlıklarından vazgeçmişti ve onu zor durumda bırakmaktan nefret etse de, işini bırakmazdı. Balthazar, büyük kredisine rağmen, ona cinayet masasını bırakması için bir ültimatom vermemi ti. Bunun yerine, i ler o noktaya gelirse kendi tarafını bırakmaya kararlıydı.

Ve  yle görünüyordu.

"Buraya gel," dedi onu yatağı doğru çekerken. Onların yatağına. "Ve sen de t k r p atabilirsin. Berbat olsa bile gerçekle y zle meyi tercih ederim."

Adam yatağın üzerinde onun yanına oturdu, ağırlığı kadının vücuduna doğru eğılmesine neden oldu. Kızın umurunda değıldi.

Adamın kokusu, bir zamanlar kolonya sandığı o koyu baharatlar, her zamanki gibi burnunu heyecanlandırıyordu ve adamın profilini incelerken, onu ilk gördüğünde olduğundan çok daha gizemli ve güzel olduğunu fark etti.

Kendisini hatırlamasına izin verdikten sonraydı

bu. "Anlat bana," diye mırıldandı. Bildiğı halde-

Kendini topladı. "Biz biriz. Hâlâ d v  ebilir ve Seyirci Evi'nde vardiyalı  alı abilirim. Benden malikaneden ta ınmamı istediler ama bunu anlıyorum. Orası Birinci Aile'nin beşığı. Güvenlik riskleri çok büyük." Derin bir nefes aldı. "Kuzenlerim seninle doğru düzgün vakit geçirmek için sabırsızlanıyor. Erkek kardeşler ve kız kardeşler de öyle ve onların *shellanları* da. E leri yani."

Erika gözlerini kırpı tırdı. "Bekle... ne-"

"Vishous, onu tanıyorsunuz, tüm güvenlik i lerini o yapıyor ve şu an için alarm sisteminizi yükseltmek için buraya gelmekte ısrar edecek. Ve güvenliğim için daha donanımlı bir eve ta ınmamızı istiyorlar. Bilirsiniz, gündüz panjurları. Bir tünel kaçışı. Biraz daha kırsal bir yer, sizin t r n z n yoğunluğundan uzaklaşmak için. Ama taşınmaya açık olduğunuzu s ylemi tiniz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yani, evet, elbette. Ama anlamıyorum. O zaman ne yanlış gitti?"

Balthazar bir an bo luğ  baktı. "Seni her  eyimle seviyorum, her  eyimle olacağım. Seninle birlikte olmak, seni mutlu ve güvende tutmak için nelerden vazgeçmem gerektiğı umurumda değıl. Bu benim hayatımın i i olacak."

Erika tela landı, kalbi göğsündeki kafesin içinde ısınıyordu. Ne tuhaf, bir ömür boyu bu sözleri duymak için beklemi ti, ne olduğunu bilmeden

duymak istiyordu. Ve şimdi, yıllardır uyuduğu yatak odasında otururken... gerçekten ve gerçekten evindeydi.

Ama bu onunla ilgiliydi, değil mi? Herhangi bir sokak adresi değil.

"Ben de seni seviyorum." Uzandı ve adamın saçlarını düzeltti. "Bunun senin için hâlâ zor olduğunu biliyorum. Taşınmak-"

"Hayır, işin zor kısmı bu değil." Gözleri onun yüzünü aradı. "Senin için her şeyden vazgeçerim."

Adam biraz daha eğildiğinde, kadın dudaklarını öpücüğü için kaldırdı ve o askıya alınmış anda sonsuza kadar oyalandılar. Yine de aşk her şeyi sonsuzlaştırırdı, ister bir soluk, ister bir kalp atışı olsun... ya da onlarca yıllık bir beraberlik.

Geri çekilirken vücuduna baktı ve kaşları çatıldı. "Um..."

"Oh, evet." Korseyi tekrar çekti. "Biraz fazla olmuş." "Bir tur atabilir miyim? Sadece seni düzgün görebilmek için."

Ayağa kalkarak adamın önünde bir poz verdi ve sonra tek ayağının üzerinde dönerek dans eğitimi almamış ya da doğuştan yetenekli olmayan bir cinayet masası dedektifinin yapabileceği kadar balerine yaklaştı.

Yani, defans oyuncusu gibi davranarak daha şanslı olabilirdi.

Balthazar çenesini sıvazladı. "Lanet olsun, kadın. O elbisenin içinde tam bir duman gösterisi gibisin."

"Öyle miyim? Gerçekten mi?" Tamam, bu kadar "beni tavlayan kız" muhabbeti yeter. "Yani, tabii ki öyleyim."

"Fritz'den bana bir takım elbise almasını isteyebilir miyim? Düzgün bir tane, kravatlı ve çelik burunlu olmayan ayakkabılar? Sonra da seni düzgün bir şekilde dışarı çıkarabilirim."

Erika bir kez daha kendine baktı. Sonra başını salladı. "Aslında sanırım kot pantolon giymek istiyorum. Bu güzel bir şey ve sanırım bende kalacak. Ama benmişim gibi hissettirmiyor."

Erkeği uzandı ve onun belini kavradı. Onu kendine doğru çekerek göz kapaklarını indirdi ve mırıldandı: "Demek benimle birlikte olmak istiyorsun?"

"Evet. Sorun olur mu?"

Alt dudağını dişleriyle ısırarak boğazının derinliklerinde mırıldandı. "Tamam. Size yardım etmeme izin verin. Bana Bay Fermuar deyin leydim."

Kollarını sırtından bağlama yerine doğru uzattığında, yüzü tam göğüslerinin arasına girdi ve emin olun, burun sokma ve yalama onu derisinin içinde sıvı bıraktı.

Kırmızı elbise Roor'un üzerine düşerken, "Tüm dileklerimi gerçekleştirdin," diye fısıldadı.

"Seni yere yatırana kadar bekle," diye yemin etti onu ayaklarının altına alırken. Sadece hayallerindeki adamın yapabileceği gibi.

Sevdiği erkek gerçekten de onu yatırıp vücudunun üzerine yerleştğinde, kandırılmamış olsa da gülümsedi. Daha mutlu bir ruh haline geçişinin altında başka bir şey vardı. Ama hazır olduğunda ona söyleyecekti ve her ne ise, üstesinden geleceklerdi.

Birlikte her şeyin üstesinden gelebilirlerdi.

Gerçek aşk böyleydi.

TEŞEKKÜRLER

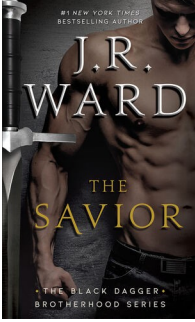
Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Hannah Braaten, Andrew Nguy n, Jennifer Bergstrom, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Bu arada, kitaplarım üzerinde benim kadar sıkı çalışan Yazar Köpeğim II Naamah ve Eğitimdeki Yazar Köpeğim Obie'ye de teşekkür ederim!

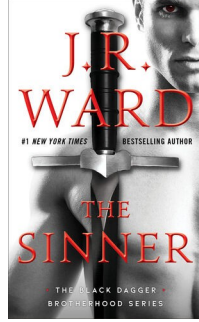
Sevgili Archieball'umuzun Anısına.

Bu Seriden Daha Fazlası

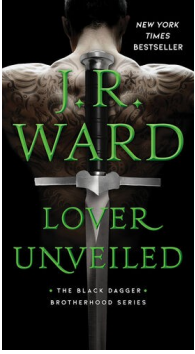
Kurtarıcı

Kitap 17

Günahkar

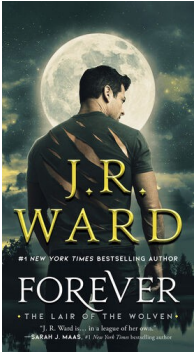
Kitap 18

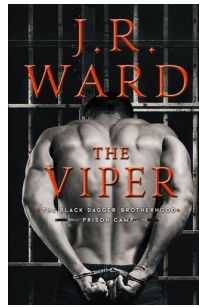
Aşk Açığa Çıktı

Kitap 19

Yazardan daha fazlası

Sonsuza dek

Engerek

YAZAR HAKKINDA

J. J. R. WARD, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan Black Dagger Brotherhood serisi de dahil olmak üzere otuzdan fazla romanın yazarıdır. Romanlarının dünya çapında on bir milyondan fazla kopyası basılmıştır ve yirmi yedi farklı dilde yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte Güney'de yaşamaktadır.

JRWard.com

Facebook.com/JRWardBooks

Twitter: [@JRWard1](https://twitter.com/JRWard1)

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
www.SimonandSchuster.com/Authors/J-R-Ward

SimonandSchuster.com

[!\[\]\(17413706fd4997a1a4bdf85c6864eee1_img.jpg\)](#) [!\[\]\(f419710cbe076aa30a9c6c031b5cbe84_img.jpg\)](#) [!\[\]\(2726020a4107bdc9042b257034f90eb3_img.jpg\)](#) @GalleryBooks

J. R. Ward tarafından

KARA HANÇER KARDEŞLİK SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi Aşık

İntikamını Aldı

Aşık Benim

Aşık Serbest

Bırakıldı Aşık

Yeniden Doğdu

Aşık Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmiş

Hırsız

Kurtarıcı

Günahkar

Aşık Ortaya

Çıktı Aşık

Ortaya Çıktı

KARA HANÇER EFSANESİ SERİSİ

Kan

Öpücüğü

Kan Yemini

Kan Öfkesi

Kan
Gerçeği

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ DÜNYASI

Sevgili Ivie Gecenin
Tutsağı
Kışın Sizi Bulduğu Yer
Kışın Sıcak Bir Kalp

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ: ESİR KAMPI

Çakal Kurt

WOLVEN SERİSİNİN İNİ

Talep Edildi

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession
Immortal

BURBON KRALLARI SERİSİ

The Bourbon Kings
The Angels' Share
Devil's Cut

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Galeri Kitapları

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the
Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Galerî Kitaplar ciltli baskısı Nisan 2022

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Ceket
illüstrasyonu Craig White

Yazar fotoğrafı © Jan Cobb

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-9821-7999-1

ISBN 978-1-9821-8001-0 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.